

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YALANLARLA DOLU BİR HAYAT
YAŞAYABİLİR MİSİN?

GÖÇ

KATE STEWART

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

OLIMPOS®

YALANLARLA DOLU BİR HAYAT YAŞAYABİLİR MİSİN?

Burası hayalet bir kasabaydı, aklımı ele geçiren, beni ben yapan yer.

Artık Triple Falls'u unutabileceğimi ya da burada geçirdiğim zamandan daha uzun yaşayabileceğimi hiç sanmıyordum.

Hâlâ onları hissedebiliyordum; o yaz tanıdığım adamları.

Tehlikeyi sezdiğimde bile onlara teslim olmuştum.

Tek bir uyarıya bile kulak asmamıştım. Hastalığımın, aşkımin beni yönetmesine ve mahvetmesine izin vermiştim, gözümü bile kırpmadan rolümü oynayarak kaderi oyuna dâhil etmek için kıskırtmıştım.

Çünkü bu işten kaçış yoktu.

Olanlar için hepimiz suçluyduk. Hepimiz kendi cezalarımızı çekiyorduk. Gençliğimizin bizi yok edilemez ve günahlarımızdan muaf kılacağını düşünerek dikkatsiz ve umursamaz davranmıştık. Sonunda bu, hepimize büyük acılara mal olmuştu.

Bir yanıma bu tepelerin, vadilerin ve sırlarımı saklayan ağaçların arasında bırakmamışım gibi davranmaktan bıkmıştım.

Geri dönmemin sebebi buydu. Kaderimle barışmak istiyordum.

Burada geçirdiğim süre boyunca kendimi iyileştirmek için yas tutamazsam, hasta olmaya devam edecektim ve bu benim lanetim olacaktı.

Ama herkesten çok kendimi şunu itiraf etmeliydim ki, bu şans bana beni dünyaya getirenlerden miras kalmıştı.

Sonum ne olursa olsun, her şeyden önce kendimle barışmak istiyordum.

Çünkü artık yalanlarla dolu bir hayatı yaşayamazdım.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-6411-82-1

www.olimposdukkan.com

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

GÖÇ

KATE STEWART

Göç

Kate Stewart

Orijinal Adı: Exodus

© 2024, Olimpos Yayınları

© Kate Stewart 2020. First published 2021 by Pan,
an imprint of Pan Macmillan

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Editör: Aydan Yalçın

Düzeltili: Seda Draz

Son Okuma: Zehra Uzun

Baskı: Ocak 2024

ISBN: 978-625-6411-82-1

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir
şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

GÖÇ

KATE STEWART

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Çalma Listesi

Play with Fire (feat. Yacht Money) – Sam Tinnesz	3:01
Lovely – Billie Eilish & Khalid	3:20
Weaker Girl – Banks	4:16
Father Figure – George Michael	5:37
The Pretender – Foo Fighters	4:29
Wish You Were Here – Pink Floyd	5:35
Boys of Summer – Don Henley	4:49
Keep on Smilin' – Wet Willie	3:57
K. – Cigarettes After Sex	5:20
Hello – Evanescence	3:40
Rain – Madonna	5:25
I'm On Fire – Chromatics	4:05
Salted Wound – Sia	4:31
After Dark – Mr. Kitty	4:19
Fallingforyou – The 1975	4:01
Do I Wanna Know? – Arctic Monkeys	4:32
Same Mistakes – The Echo Friendly	3:10
Uninvited – Alanis Morissette	4:36
Daddy Issues – The Neighbourhood	4:20
I've Been In Love Before – Cutting Crew	5:08
Erase / Rewind – The Cardigans	3:36
Closer – Kings of Leon	3:57
The Boys of Summer – Don Henley	4:49
My Heart Can't Tell Me No – Rod Stewart	5:17
Dancing On My Own – Calum Scott	4:20
Ruin – Shawn Mendes	4:02
Here's My Heart – SayWeCanFly	3:36

Bu şarkılara ve Kuzgun Kardeşliği serisi çalma listesinin tamamına Spotify kodunu okutarak ulaşabilirsiniz. Keyifli dinlemeler.

İkinci Kısım

Geçmiş

Kaldığı Yerden

Birinci Bölüm

“**F**ransız *sensin*.”

Yanıtı, çenesini hafifçe eğmek oldu. Nefret dolu bakışları tenimi yakıyordu. “Şu lanet müziği kısar mısın?” Ağzından çıkan her sözcüğü belirgin bir aksanla söylüyor, tahmin ettiğim şeyi doğruluyordu.

Dominic nadiren Fransızca konuşurdu. Zaten bu yüzden lakabı beni şüphelendirmişti. Ama karşımda duran adam ve genel havası bu lakaba uyuyordu.

Onu baştan aşağı süzerken şakağından bir damla ter süzüldü. Krallara yakışır takım elbise için terzisini tebrik etmek gerekirdi. Üstüne tam oturan takım âdeta erkekliğini vurguluyordu. İfadesi düşmanca olmasına karşın dilimi damağıma yapıştıran, kekelememe neden olan asıl şey yüzüydü. Bu adam hiç şüphesiz hayatımda gördüğüm en güzel erkekti. Afallamış şekilde dikildiğim yerden arkaya taranmış, tek bir teli bile yerinden oynamayan gür, mürekkep karası saçlarına bakakaldım. Yanık tenli yüzü pürüzsüz, çene hatları keskindi. Kalın kavisli kaşları ve beni dikkatle süzen gözlerinin alev gibi turuncu-sarı tonlarını daha belirgin hâle getiren kapkara gür kirpikleri vardı. Baskın burnu geniş ve uzundu, burun delikleri sinirle genişleyip daralıyordu. Kusursuz bir simetrisi olan dolgun dudakları özene bezene yaratıldığının kanıtıydı. Ama beklenmedik bir

şekilde karşıma çıktığında şaşırıp aptallaşmama neden olan şey, gözeneklerinden yayılan öfkeydi.

Armani takım elbisesi içinde, asla karşılaşmamanız gereken bir şeytandı o.

Ve bana karşı bariz bir tehdit olduğu da ortadaydı.

Yanımdaki masadan uzaktan kumandayı alıp sinirle ses düğmesine basarak bikini üstümü aramaya koyuldum. “Ben... se-sen olduğunu bilmiyordum,” diye kekeledim. “Senin gerçekten *var* olduğunu bilmiyordum.”

“Bilmen gerekmiyordu.” Sözcükler dudaklarından zehir gibi çıkıyor, boğazımı tıkayarak nefes almamı zorlaştırıyordu.

Aynen öyle, sen tam anlamıyla lanet bir sirensin, Cecelia.

Güneşlendiğim alana bakıp çaresizlik içinde bikini üstümü bulmaya çalıştım, bulamayınca yanaklarım utanç içinde yanar hâlde kollarımı göğsümde kavuşturdum. “O zaman varlığını neden şimdi belli ediyorsun?”

“Çünkü belli ki o iki geri zekâlı bir şey için siklerini yarıstırıyordu...” Dudakları gerildi. Keskin köpek dişleri âdeta hırlayan bir köpeğinki gibi ortaya çıktı.

“Düşman için yarışıyordu mu demek istedin?” dedim başımı sallayarak. “Ben düşmanın değilim.”

Çene kasları seğirmeye başladı ve dikkatle beni süzdü, bakışları yargılayıcıydı. “Doğru, sen sadece babacığının kirli parasından faydalanıyorsun.”

“Ah, demek bakışlarındaki tiksinti ifadesiydi. Bir an için başka bir şey sanıp endişelendim.”

“Küçük kızları becermem,” dedi, nefretini daha da vurgulayan bir aksanla. “Ayrıca ekibimi yatakta sıradan geçirdiğini gayet iyi biliyorum.”

Sözleri beni incitse de istifimi bozmadım. “Sadece ikisiyle yattım, bence biraz gevşesen iyi olur. Çok gergin görünüyorsun.”

Sinirli bir tavırla ellerini ceplerine soktu. “Benden ne istiyorsun?”

“Sorularıma yanıt almak istiyorum. Babamın güvende olduğunu bilmek *istiyorum*.”

“Sana bunun garantisini veremem.”

“Ama ona bir şey yapmayacaksın, değil mi?” Hemen cevap vermemesi beni çileden çıkardı.

“Fiziksel olarak, hayır. Diğer konularda, evet.”

“Ya ben?”

“Sen bu işin bir parçası değilsin.”

“Artık parçasıyım.”

“Hayır, değilsin. Artık değilsin.” Küstah yanıtı ani bir farkındalığa neden oldu.

“Demek senin yüzünden... *senin* yüzünden benden kurtuldular.”

Dom'un daha birkaç gün önce söylediklerini hatırlayınca zihnindeki çarklar dönmeye başladı.

Bir amacımız vardı ama bunu yüzümüze gözümüze bulaştırmıştık.

Buluşmaya gelen biri ona orada olduğum haberini uçurmuştu. Çünkü karşımdaki adam, her ikisinin de *hesap* verdiği biriydi.

Düşmanca tavırları olan bu yabancı yeniden konuşmadan önce etrafa sessizlik çöktü. “Buraya hiç gelmemen gerekiyordu.”

“Benden haberdardın. Hepiniz haberdardınız.” Elbette. Bir numaralı kural, düşmanını ve zayıflıklarını bilmektir. Ama ben onlar için babasıyla görüşmeyen ve planlarını tehlikeye sokmayan bir kızdım, Sean'ın beni aralarına almak için tereddüt etmesinin nedenlerinden biri de buydu zaten.

“Gerçekten ama kimsin sen?”

Yanıt vermedi.

“Peki, neden *şimdi* benimle konuşmak için buraya geldin?”

Ben bunu düşünürken yine sessiz kaldı.

Biri sır tutamadı.

Diğer gruplardan biri ona rapor vermişti. Sean ve Dominic bu yüzden öyle davranmışlardı. Beni dışladıkları gece garaj-

dakilere bir mesaj vermeye çalışırken aslında şu an bana dik dik bakmakta olan adama da bir mesaj vermek istemişlerdi. Beni korumak için.

Evet. Evet. Evet.

“Bu yüzden sır *bendim*,” diye fısıldadım. “Geleceğimi bilmiyordun. Roman’la görüşmediğimizi biliyordun.” Dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme belirirken gözleri öfkeden parladı.

Neden bu kadar öfkeli olduğunu artık anlıyordum. “Son anda karar verdiğim için buraya gelmemi ummuyordun. Çatlakların arasından sızdım, beni senden gizlediler.” İçime küçük bir heyecan dalgasının yayıldığını hissettim. “Her şeyi *bilmemek* nasıl bir his?”

Öne doğru tehditkâr bir adım attı. “Bu iş, asla anlayamayacağın şekilde boyunu aşıyor. Artık sert kız rolünü bir kenara bırakıp benimle *doğru* dürüst konuşman için sana sadece iki dakika vereceğim.”

Dediğini yaptım. Rol yapmayı bıraktım çünkü gururumdan fazlası için savaşıyordum. “Düşündüğün gibi iğrenç bir insan değilim.”

“Senin hakkında ne düşündüğümün hiçbir önemi yok.”

“Bence var. Hem de çok. Beni onlardan uzak tut...”

“Seni becermesi için başka birini bulabilirsin, Cecelia.” İsmim o dolgun dudaklarından tiksindir gibi çıkmıştı. Beni bir tehdit, hayvani yanına batan bir diken olarak görüyordu. Ama sekiz sene boyunca ortalarda olmamamdan dolayı çatlakların arasından sızabilmişim ve beni ondan gizlemişlerdi.

Bunu düşününce karşısında heyecanlanmadan edemedim.

“Babamdan nefret ediyor olabilirsin ama şu anda tıpkı onun gibi davranıyorsun. Makine gibi, Tanrı kompleksi olan insanlıktan yoksun bir kontrol manyağı gibi.”

Burun delikleri öfkeyle genişledi. “Laflarına dikkat et.”

“Etmezsem ne olur?”

Gözlerinde beni uyaran bir ifadeyle karşıma dikildi. “Beni kızdırmak istemezsin.”

“Bu kızmış hâlin değil mi? Hem sen *kimsin* de bana neye dikkat edip etmeyeceğimi söylüyorsun? Kartların çoğu elinde olabilir ama bu bana sökmez. İş birliği yapmamı, sessiz kalmamı istiyorsan nazik davranman senin için daha iyi olur.”

Yanıt vermedi ama tavrının bir anda değişmesi benim için yeterliydi.

Bunlar ağzımdan çıkmaması gereken sözlerdi. Bunları söylediğim için artık tamamen güvenilmezdim. Bu pislikle iş birliği yapacağımı söyleyerek Sean ve Dominic’e ihanet etmiş-tim. Her şeyde bir açık aramaya, bana güvenerek ne kadar hata ettiklerini kanıtlamaya çalışıyordu. Dominic bu hâlimi görse büyük hayal kırıklığına uğradı.

Ben öfkeyle evden ayrılırken Dominic’in Sean’a söylediği sözleri hatırladım.

Onun doğru kız olmadığını sana söylemiştim.

Ona biraz zaman ver.

Her şey, beni geçirdikleri sınavlar. Dominic’le aramdaki sinir bozucu atışmalar. Sean bana inandığı şeyleri, çetenin inandığı şeyleri öğretmeye çalışırken Dominic’in benimle dalga geçişi, sözlerimi çarpıtışı. Aralarına almaya karar verdikleri andan itibaren beni bu tür bir yüzleşmeye hazırlamışlardı. Bunların *hepsi* karşımda duran adamla ilgiliydi. Hep birlikte yere çakılırken beni *Fransız* denen bu belaya hazırlamışlardı. Adamın geri dönüşü kaçınılmazdı.

“Sır tutabilirim. Sadece planın ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Burada olman, sana oynayacağın bir rol verileceği anlamına gelmez. *Onlar* kötü bir karar verdiler, bunu *çok* iyi biliyorlar. Onları becermek sana söz hakkı tanımaz. Ayrıca kimseye söylemeyeceğini biliyorum,” dedi kendinden emin bir tavırla, “ama tamamen yanlış nedenler yüzünden söyleyemezsin.”

“Nesi yanlış?”

“Onlara olan sadakatin,” dedi çenesiyle ormanı işaret ederek, “ve Roman’ın affedilmesi mümkün olmayan şeyler yaptığı, bu yüzden acı çekmeyi hak ettiği fikrini kabullenmek yerine, kişisel hislerini bu konudan ayrı tutamama beceriksizliğinin yanlış. Bu yüzden *onlar* gibi sen de bu işin peşini bırak ve... hayatını yaşa.”

“Bu bir emir mi?”

“Hayır, güzel bir tavsiye,” dedi öfkeyle. “Kulak asman gereken bir tavsiye.” Damarına basmıştı. İnsafına kalmamış olsaydım bunun iyi bir şey olduğunu düşünebilirdim.

“Sadece onları görmek istiyorum.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Yatak arkadaşlarını kaybettiği için kızmış, babasının biricik kızı değilim. Onlarla konuş. Sana beni anlatırlar. Güvenilir biri olduğumu teyit edeceklerdir.”

Bana tiksintiyle baktı. “Seni yeteri kadar tanıyorum.”

Onu kızdırmak için kollarımı indirerek karşısında bikini üstüm olmadan durdum. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir konu yüzünden beni utandırmasına ya da tüm yaz boyunca alışmaya çalışarak geçirdiğim benliğim yüzünden beni huzursuz etmesine izin vermeyecektim. Gözlerini gözlerimden ayırmayınca bunu başaramadığımı anladım. Aramıza çizdiği çizginin iki tarafından dik dik birbirimize baktık.

“Bunu gerçekten de yapacak mısınız?”

“Farklı gerçekliklerde yaşıyoruz. Sen gözlerini farklı bir hayata açmışsın. Olanları unutursan sana bulaşmam. Senin durumunda cehalet gerçekten de bir lütuf, Cecelia. Bunu unutmasan iyi olur.”

“Babamla görüşmüyor olsam bile –ki gerçekten görüşmüyoruz– onun incinmesini istemem. Babamın güvende olacağına söz verirsene sana yardım edebilirim.”

“Sana hiçbir şey için söz veremem. Babanın bizimle ilgisi olmayan bir sürü düşmanı var. Bu mesele işle ilgili.”

“Benim için değil.”

“Bu senin sorunun.”

“Ne yapmamı istiyorsun o zaman?”

Bakışlarını yüzümden ayırıp ormana döndü. “Git, manikür falan yaptır.”

Kan beynime sıçramıştı, etrafımda elime alacak bir şey aradım, güneş kremimi bulup ona fırlattım. Sırtının tam ortasına isabet etti. Hızla bana dönüp üstüme yürüyünce çığlık atarak geri çekilerek sert bir şekilde sandalyeme oturmak zorunda kaldım. Kolumu tutup beni kaldırdı. Aramızda olanların kimyayla hiçbir ilgisi yoktu; bu nefretle, öfkeyle ve benimle hiçbir ilgisi olmayan kinle dolu kor gibi yanan bir ateşti. Bu adam duygularını hiç de gizlemiyordu. Varlığımdan düpedüz nefret ediyordu.

“Bir daha bana bulaşırsan ben de sana bulaşırım.” Kehribar gözleri ateşten bir dokunuş gibi göğsüme kaydığında kolumu daha sıkı kavradı. Ses çıkarmamak için kendimi tuttum.

“Hata yapıyorsun. Tıpkı *benim* gibi olan insanlara karşı savaş açtın. Annem gibi. Sean ve Dominic *her şeyden önce* arkadaşlarım, onlara yardım etmek istiyorum. Sana sadık kaldılar. İsmi bile bilmiyorum! Roman’dan nefret edebilirsin ama ben masumum. Hiçbir şey bilmiyordum. Hâlâ bilmiyorum.”

“*Masumdun* ama ısrar etmeye devam edersen olmayacaksın. Kolay bir hedefsin.” Yaralarımaya yeniden tuz basarak canımı yaktı. “Çok gençsin ve fazla safsın. Sana söyledikleri her şeye inandın. Bu noktada, senden istedikleri her şeyi aldıklarını kabullenmen gerek.”

Erişim. Ben erişim kaynağıydım. Kavgamızın ardından Sean’ın hemen özür dilemeye çalıştığını hatırlayınca hayal kırıklığı hissettim. Sean dikkatimi dağıtırken kısa bir süre sonra Dominic evime girmişti. Aptal olabiliyordum ama...

“Ben *sürtük* değilim.”

“Onu kendi vicdanına anlat, *bana* değil.”

O günden sonra her şey değişmişti. Önceden hedef olabiliyordum ama sonradan verdikleri bir karar olmuştum. Orada olmamı istedikleri için beni kendi dünyalarına almışlardı. Bundan emindim. Sean bunu itiraf etmişti. Beni aralarına alarak büyük bir riske girmişti. Benimle yatmak düşmanla yatmaktı; bana kendileriyle ilgili sırları anlatması, benimle kalması, kardeşlikte itibarlarını ve pozisyonlarını tehlikeye atması demekti.

Onların hisleriyle ilgili bir kanıt ihtiyacım varsa bile artık o kanıt elimdeydi. “Onları önemsiyorum. Hem de *çok*. Bırak da rolümü oynayayım.”

“Dediklerin doğruysa artık bencil olmayı kesmen lazım. Onlar seni kolaylıkla terk ettiler. Sen de biraz büyü ve aynı şeyi yap.”

“Beni onlardan uzak tutamazsın!”

“Tutabileceğimi biliyorsun. Çaldığın hiçbir kapı açılmayacak. Kimse sana yaklaşmayacak. Şu andan, şu saniyeden itibaren... sen artık yoksun. Asla da olmadın.”

İçimde biriken zehri akıtırken hayatımda hiç hissetmediğim kadar feci bir öfkeye kapıldım.

“Siktir git, seni taşralı Robin Hood bozuntusu orospu çocuğu!” Kolumu geri çekince beni bıraktı. “Defol git buradan!”

Geri adım attı, iri ellerini ceplerine sokarak gözlerinde öfke ve buz gibi bir sesle, “İşte, tam da bu yüzden seni yakınımızda istemedim,” dedi.

Elimi havaya kaldırdım. “Yapma ya. Sırf her ay regl oluyorum diye mi beni kabilenden atmaya çalışıyorsun? Sen ve o kanunsuz çeten iyilik yaptığınızı sanıyorsunuz, değil mi? O acınası erkek çetene minnet mi duymalıyız?” Hıhladım. “Vajinası olan tüm yırtıcılar adına size teşekkür etmeme izin ver o zaman.” Abartılı bir tavırla reverans yaptım. “*Çok* teşekkür ederiz ama bir kere daha söyleyeyim: Ben senin düşmanın değilim.”

Çenemi kaldırdım. “Bana güvendiler *çünkü* bu durumla başa çıkabileceğimi biliyorlardı ve başa çıkabilmem için her

şeyi yaptılar. Bana güvendiler çünkü onları sevdim, bu *sevgi yüzünden* her zaman onları kollayacağımı biliyorlardı. İsteddiğin kadar inkâr et ama bu, sadakatimi çürütmek yerine kanıtlayan ve onların beni koruduğu gibi benim de onları korumak için elimden geleni yapmamı sağlayan itici güç. Dolaylı olarak *seni* de korumak için.”

Bu itirafım karşısında yüzünde tanıdık bir ifade belirip kayboldu. “Senin bu işe hiç karışmaman gerekiyordu.”

“Ama karıştım bir kere. O yüzden bırak da üstüme düşeni yapayım.”

“İki dakikan doldu.” Dönüp ormana doğru yürümeye başladı. Arkasından yüksek sesle seslendim ama biliyordum ki içimden ne kadar plan yapsam da bana kulak asmayacaktı.

“Onları *gerçekten* seviyorum. Hata yapmış olabilirler ama beni bu işe karıştırmalarının nedeni *sana* olan sadakatleri ve senin amacındı. Hepinizin kolektif olarak temsil ettiği şeylerdi. Beni seveceklerini kestiremediler, beni kullanıp bir kenara atacaklarını sanıyorlardı ama yanlarında olabilmek için mücadele etmemin nedeni, bu konuda beni kandırmamış olmalarıydı. Hâlâ kızgın olsam da onları anlıyorum çünkü anlamamı sağladılar. Belki bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu ama artık *her açıdan* benimle ilgisi var. Lütfen. Bırak. Yardım. Edeyim.” Gözyaşlarımı silerek arkasından baktım. Hem muhteşem hem de zalimdi ve bugün karşılaşmayı beklediğim her şeyin ötesindeydi. Altın güneşimi ya da soğuk karanlık bulutumu bekliyordum ve onları bir daha göremeyecek olduğum düşüncesine tahammül edemiyordum. Yalvardım ama yalvarmamalıydım. Eşyalarımı toparlayıp bu kasabaya veda etmeliydim. Babama ve çevirdiği dolaplara siktiri çekmeliydim. Aramız iyi değildi ve annemle ilgilenmenin başka, daha güvenli bir yolunu bulmaya çalışabilirdim. Ama bunu düşündüğüm anda gözümün önüne Sean’la Dominic geldi. Bilinmezliğin yarattığı korku beni yerime mıhlamıştı. Bir türlü uzaklaşamamıştım. Şimdi uzaklaşamazdım.

“Yaptığın her şeye, temsil ettiğin her şeye inanıyorum. Bu işe beni de dâhil et.” Bunu içtenlikle söylemiştim ama çok geç kalmış olabileceğimden korktum.

Arkasını döndü ve cebinden bikini üstümü çıkarıp güneşlendiğim yere bıraktı. “Bu konuyu düşüneceğim.”

İkinci Bölüm

Sonbaharın geldiğini gösteren serin hava, hakkımda verdiği kararı doğruladı. Yanıtım sessizlik oldu. Cevap her zaman hayır olacaktı.

Düşmanca tavırları olan bu yabancıyla yüzleşmemden beri aradan sadece birkaç hafta geçmişti ama bana o kesinlik hissini veren asıl şey serin havaydı. Artık yıldızların altında Dom'la geçirdiğim yaz geceleri, Sean'la gündüzleri yaptığım uzun yürüyüşler olmayacaktı. Sevgim, ilgim, sadakatim ve bağlılığım onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Yaz mevsiminin sonu, burada geçirdiğim süre boyunca önemseyemediğim her şeyin sona erdiğine işaret ediyordu. Sadece üç aydan biraz daha uzun bir süre olmasına rağmen bedenimde ve benliğimde yaşadığım değişimleri hissedebiliyordum. Buraya ilk geldiğim zamanki o meraklı kızıdan çok farklıydım artık.

Gerçekliğim de etrafımdaki kahverengi, kırmızı ve turuncunun tonlarına bürünmüş yapraklar kadar hızlı değişiyordu. Bu hâldeyken güzelliğe değil, sadece evrenin bana verdiği mesaja odaklanabiliyordum.

Yaz sonsuza dek sürmezdi.

Her şey bitmişti.

Bu hafta eyalet üniversitesine başlamış, kendimi derslere vermiştim. Sean işten ayrıldığı için fabrikadaki vardiyalarım daha zorlu geçiyordu, beni o ofiste bıraktığı gün işi de bırakmıştı.

Sadece bir kere merakıma yenilip Roman'ın arka bahçesinin ucuna kadar giderek ormanlık alana girmiştim ama beni orada derin bir sessizlik karşılamıştı. Piknik sıraları kaldırılmıştı, zemin otlarla kaplanmaya başlamıştı bile. Sanki daha önce orada hiçbir şey olmamıştı. Yeni bitki örtüsü ve ağaçların hışırtısı dışında hayat belirtisi yoktu.

Güneşte yanan tenim açılmaya başlamıştı, kilo verdiğimi de hissediyordum. Vücudum da ufalan kalbim gibi küçülmüş, geçen ayların anılarıyla besleniyordu; gülümsemenin zoraki yapılan bir iş gibi gelmediği ayların anılarıyla.

Bazen rüyalarım beni rahatlatıyordu. Bulanık bir pusun içinde yapılan uzun yürüyüşlerle, ateşli bakışmalarla, gök gürültülü fırtınalarla ve tutkulu öpüşmelerle ilgili rüyalar. Beni üzüntü, acı ve hüznün içinde bırakan şeyse bu rüyalardan uyanmaktır.

Melinda'nın desteği sürpriz olmuştu; bitmek bilmez vardiyalarda Triple Falls'la ilgili haberleri bana aktarmış, en çok söz etmesini istediğim kişilerin adını anmaktansa dikkatle kaçınmıştı.

Gerçi neler yaşadığıma dair en ufak bir fikri olamazdı.

Sean bu durumu düzelterceğini söylemişti ama günün birinde demişti.

Günün birinde.

Öylesine muğlak, yoruma açık bir ifadeydi ki her gün bana hapis cezası gibi geliyordu.

Aradan günler geçtikçe bunun bir vaat ve güvenceden çok, bir umut olduğunu daha iyi anlıyordum.

Tüm bu kalp kırıklığının nedeni, bana musallat olan iki hayaletti. Sean'ın ricasına saygı duymuştum. Asla garajın önünden geçmiyor, onlara mesaj atmaya kalkışmıyordum. Bir anlamı yoktu. Kararlarını vermiş, sadakatlerinin kimden yana olduğunu belli etmişlerdi. Birlikte geçirdiğimiz zaman onlar için yeteri kadar önemli değildi. *Ben* gündemlerinde ufacık bir etki yaratacak kadar bile önemli değildim.

En azından sessizlikleri bana böyle hissettiriyordu.

Christy'nin uzun FaceTime konuşmalarımızda gelecekle ilgili ettiği sözler aklımı yitirmemem için bana dayanak oluyordu. Planlarımızdan ve bir sene içinde bunları uygulamaya nasıl devam edeceğimizden söz ediyordu. Bu konuşmalar içimi rahatlatıyordu. Buranın sadece bir durak olması gerekiyordu ancak sonradan bir sıçrama noktası olduğunu görmüştüm. Artık güvenle konabileceğim bir yer yoktu.

Sessiz kaldıkça kalbimi daha da çok kırıyorlardı.

Günlerimi elimden geleni yaparak geçiriyordum ama attığım her adım, saatin her tık tak edişi, azgın dalgaların arasında üstüme bir kaya çökmüş gibi beni eziyordu. Her sabah, sanki paramparça etmemişler gibi kalbimi korumaya karar vererek rüyalarımın etkisinden sıyrılmaya çalışıyordum. Ama ağaçlardan yapraklar döküldükçe içimde birbirine çarpan kırık parçalar da çoğalıyordu.

Önceden kalp kırıklığının ne olduğunu bildiğimi sanarak büyük aptallık ettiğimin farkına varmıştım. Belki de biliyordum ama bir parçamı kalp kırıklığına kaptırabileceğim hiç aklıma gelmemişti.

Kendi hayatımda başıboş bir şekilde sürükleniyor, sadece anılarım ve rüyalarım için yaşıyor, dinmeyen bir acıyla onların hasretinde boğuluyor ve yeniden kendimi unutmanın kıyısına sürüklendiğimi hissediyordum. Kötü alışkanlıkları arkamda bırakmaya karar vererek buraya geri gelmişim ama onları affedeceğimi düşünmemiştim. *Günün birinde* zamanın etkili olacağını, onlardan vazgeçmem için bir neden bulacağımı da düşünmemiştim.

Bugün kendimi yataktan kalkmaya zorlayıp birkaç saatimi aklımdaki düşüncelerden uzak geçirmeye karar vererek giyinip şehir merkezine indim. Arabalarından heyecanlı bir şekilde gülümseyerek inen Triple Falls sakinlerinin ve turistlerin arasına kaynaşmadan önce güç bela arabamı park edecek bir yer bulabildim. Melinda son günlerde sürekli elma festivalinden söz

edip duruyordu. Köşeyi dönüp meydana baktığımda neredeyse bir kahkaha patlatacaktım.

Festival dedikleri şey olsa olsa zavallı bir sokak panayırı olabilirdi. Yerel restoranlardan yemek örnekleri sunan sokak satıcılarından ve çadırlarda eserlerini sergileyen sanatçılardan oluşan ufak bir kasaba eğlencesiydi. Büyük ölçekli bir şehir festivaliyle alakası yoktu ama içeri girince kendine has bir şirinliği olduğunu düşündüm. Elbette yerel çiftçilerin yetiştirip sattığı elmalar da vardı. Bir masanın yanında bulunan flamanın üstündeki logonun Sean'la gece yarısı pikniğimiz için gittiğimiz meyve bahçesine ait olduğunu görünce sarsıldım. Her adımda buraya geldiğime daha da pişman oldum ve arabaya geri dönme fikri daha cazip gelmeye başladı. Sıra sıra ağacın arasında bedenime nasıl taptığını hatırlayınca anılar beni boğmaya başladı; buraya ilk geldiğim zamandan çok farklı biri olduğumu ve belki bir daha asla o kız olamayacağımı hatırlattı. Hızla kaçmak yerine, festival çadırlarının yanındaki mağazalar boyunca kaldırımda ağır ağır yürümeye başladım. Bir dövmecinin kapısı açılıp da bir grup erkek dışarı çıktığında öylece kalakaldım. Sonra içlerinden biri, "Seni tanıyorum," dedi. Başımı kaldırıncı tanıdık bir yüzle karşılaştım.

O yüzü nerede gördüğümü hatırlamam birkaç saniye sürdü.

"RB, değil mi?" Benden on beş santim kadar uzundu ve muzip, sıcak, bal rengi gözlerini yüzüme dikmişti.

"Evet," dedi. "Sen de Dom'un hatunusun."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemeyerek bir yanıt düşünürken bakışlarım dövmesinin bandajsız kısmından boynuna dek uzanan kuş tüylerine kaydı.

Ben hayretle dövmesine bakarken RB'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı ve dudaklarını küçümseyici bir tavırla bükerken gözlerindeki tatlı ifade bir anda silindi. Yumuşak beyaz bandajı kaldırıncı kolundaki yeni siyah kanatlar ortaya çıktı. "İyi ki hepimiz *senin* gibi *düşünmüyoruz*."

Donakalmış hâlde uygun bir yanıt düşünürken yüzüm utançtan alev alev yandı.

O gece ne kadar korktuğumu ve tereddüt ettiğimi görmüştü ama en çok da varsayımda bulunduğumu anlamıştı.

“Biraz cesur ol, kızım, dik dur.”

Ona bir sürü mazeret sıralayabilirdim. Korkumun yabancı bir yerde olmaktan, Dom’un kucağında ansızın bir silah görmekten, kısa konuşmalarından ve yaptıkları imalardan kaynaklandığını söyleyebilirdim ama bunların hiçbirisi yeteri kadar iyi bir mazeret olmazdı. Dominic ve RB’yle ilgili olabilecek en kötü varsayımda bulunmuştum. Çok yanılmıştım. “Üzgünüm.”

Kolunu gerip kuş dövmesini gururla sergilerken sıırttı. “Sanırım şu anda *yanında olduğum* için farklı düşünüyorsunuzdur. Sevgiline hakkını vermek gerek, *çocukluğumuzda* bende iş olduğunu anlamıştı.”

Dilim tutulmuş gibiydi. Başımı eğmemeye çalıştım ve gerçeği, utanç içinde olduğumu, onun haklı olduğunu görebileceğini umarak gözlerinin içine baktım. Bir kez daha huzursuz edici bir şekilde nasihat yemişsem de bunun büyümenin tek yolu olduğunu öğrenmiştim. Sean son birkaç ayda bana çok şey öğretmişti ama en çok tevazunun güzelliğini göstermişti. RB’ye bakarken hissettiğim tek şey buydu.

Kolunda aynı bandajdan olan arkadaşı arkasından seslendi. “Gitmemiz gerek, yapacak çok iş var, RB.”

İki yeni kuzgun.

Nereye gittiklerini ve onlarla gidemeyeceğimi bildiğim için kıskanıyordum.

RB’ye seslenen adamın yanına gidip elimi uzattım. “Selam, ben Cecelia.”

Gülümseyerek elime baktı ama sonra o da elini uzattı. “Terrance.”

“Memnun oldum. Tebrikler.”

Sırıttı, ne kadar gururlandığı gözlerinden belliydi. “Teşekkürler. Dom’un hatunu musun?”

“Evet. Daha doğrusu öyleydim. Artık emin değilim.”

Yalvarır gibi RB’ye baktım. Nereye gittiğini, görmek için can attığım iki erkeği göreceğini biliyordum.

“Bir iyilik isteyecek durumda değilim a-ama onları... Dominic’i gördüğünde...” Bu mesajın asla istediğim şekilde yerine ulaşmayacağını bildiğim için başımı iki yana salladım. Annesiyle babasının nasıl öldüğünü ve babamın bu olayı nasıl örtbas ettiğini öğrendiğimden beri onunla konuşmamıştım. “Neyse, boş ver.”

RB başını hafifçe yana eğdi, kaşlarını çatıp kahverengi gözlerini yüzümde gezdirdi. “Emin misin?”

“Evet.”

“Peki, görüşürüz o hâlde?” İmalı bir soruydu. Bir an için çaktırmadan birbirimize gülümsedik.

“Umarım. Günün birinde,” dedim. Tüm kalbimle o günün gelmesini istiyordum. Yeniden kardeşliğin bir parçası olup özgürce aralarına karışmayı, çantada keklik olduğunu düşündüğüm ayrıcalığa kavuşmayı diliyordum.

Onlar uzaklaşırken boğazımdaki yumruyu yutkundum. Bir kez daha mesaj yerine ulaşmıştı. Pek çok şey bildiğimi sansam da hiçbir şey bilmiyordum. Kalbimin sızladığını, başımın döndüğünü hissederek bir bebek arabasından kaçınmaya çalışırken üzerime elma şarabı sıçradı. İki bebekli, yanında karısı olmayan bir adam özür dilerken koluma sıçrayan damlaları sildim.

“Sorun değil,” dedim ve kaldırımdan ana caddeye adım attım. Kasabalılar akın akın satıcıların yan yana dizilmiş olan çadırlarına gidiyordu. Çoğu gülümsüyordu ve bir savaş yaşandığının farkında olmadığı için mutluydu. Ağaçların ve eyalet parklarının ötesinde, yerel ekonomi canlanabilsin, fırsatçılar onları zor durumda bırakmasın diye savaşan bir grup adam olduğunu bilmiyorlardı.

Son birkaç ayı düşündükçe, olan bitene ve bu konuda neler yapıldığına dair gözlerim daha da açılmıştı. Bir yanıma keşke gözlerimi kapayıp bildiklerimi zihnimden silebilsem diye düşünüyordum ama bunu yaparsam hayaletlerimi de yok ederdim fakat o ikisine hâlâ sıırıslıklam âşıktım. Hatta her zamankinden de çok.

Yokluklarına ve sessizliklerine hissettiğim öfke giderek artıyor olsa bile.

Yaptıkları her şeyin bir nedeni vardı. Sorularımı yanıtlamadıkları, kendilerinden şüphelenmeme izin verdikleri için onlardan nefret edebilirdim ya da ortadan kaybolmadan önce bana açıkladıklarına, inanmam için yalvardıkları şeylere, itiraflarına ve *onlara* inanabilirdim.

Güneşli günlerde Sean'ı, gülümsemesini, kollarının arasında olmayı, penisini ve kahkahalarımızı özlüyordum. Sıcak, tuzlu ve nikotinli öpücüklerini. Dilinin tenimde gezinmesini. Düşüncelerimi duyabildiğini belli edercesine imalı imalı göz kırpsını. Fırtınalı günlerdeyse karanlık bulutunun üzerimi örtmesini istiyor, baştan çıkaran öpücüklerini, son derece acımasız ve ne yaptığını bilen dilinin sert hareketlerini, içimi ısıtan o yarım ağız gülümsemesini özlüyordum. Ona rafadan yumurta ve sade kahve yaptığımdaki tebessümünü.

Bu iki erkek beni kanatlarının altına almışlar, uygulamalı olarak beni eğitmişler, cinselliğimi uyandırmışlar ve kendilerini beynime kazımışlardı. Bundan sonra nasıl devam edecektim?

Artık asla eski hâlime dönemezdim.

Kalabalık sokaklarda perişan bir hâlde yürürken gözlerimden akan yaşları silip kendimi bir anda karşıma çıkan gerçekliğe uyum sağlamaya zorladım. Bir aptal gibi burnumu çekerken belediye binasının önündeki kalabalığa doğru yürüdüm. Bina'nın girişine kurulan sahnede bir grup çalışıyordu. Bütün sene dans pratiği yapmış gibi gözüken yaklaşık bir düzine kadar çift hareketlerini sergiliyor, sokakta senkronize bir şekilde dans

ediyordu. Uyumlu hareketlerle dans eden ve aralarında bir sır varmış gibi birbirlerine gülümseyen yakınımıdaki çifti inceledim. Sessiz iletişimlerini gözlemlerken onları kışkırttığımı hissettim çünkü hayatıma giren o iki erkekle ben de bir zamanlar böyle bir iletişime sahiptim.

Onlarla bunu yaşamıştım.

Dahası, sırlarımı sonsuza dek saklamak zorundaydım. Onları asla kimseyle paylaşamayacaktım. Ama sorun değildi çünkü anlatsam bile kimse bunların ağırlığını anlayamaz ya da tam olarak idrak edemezdi. Anlatacağım hikâye kulağa gerçek dışı, çarpık, cinsel açıdan kışkırtıcı, sonu kötü biten ya da daha da kötüsü hiç bitmeyen bir peri masalı gibi gelirdi.

Buraya geldiğimde katı ahlaki kurallarımı kenara bırakıp iffetli hâlimden sıyrılmak ve biraz kaos içinde hayatta olduğumu hissetmek istemişim.

İstedğim olmuştu.

Minnettar hissetmeliydim.

Ama hissetmediğim için yas tutuyordum.

Ve bunu burada yapamazdım.

Bir ayağımı diğerinin önüne atıp kalabalığı yararak ilerlerken onlara uyanmalarını haykırmamak için gülümseyen yüzlerden, kahkahalardan ve verdiğim savaştan haberdar olmayan mutlu insanlardan uzaklaşmaya çalıştım.

Öyle yaparsam ben de o şarlatanlardan biri olurum. İroniyi gözden kaçırmadım. Bu adamların her gün ne kadar büyük riskleri göze aldığını bilseler belki bana kulak verirlerdi. Belki onlarla birlik olur, aynı amaç için çaba sarf ederlerdi.

Ya da belki zeki olanlar onlardı, zorbalığın farkındalardı ama kasıtlı olarak bunu görmezden geliyorlardı. Ben de kısa bir süre önce tıpkı onlar gibi her şeyden bihaber ve mutluydum.

İyiyle kötü arasındaki savaş yeni bir olay değildi. Hatta her gün herkesin gözü önünde gerçekleşen bir şeydi. Ama bu noktada haberler bile güvenilir değildi ve genellikle gerçekler

saklanıp gündemle ilgili kurgular servis ediliyordu. Ama insanlar neyi duymak istiyorsa onu seçerdi ve bunlar akıllıca bir seçim yapmış gibi görünüyorlardı. Belki de aradığım cevap buradan uzaklaşmak değildi; daha rahat nefes alabilmek, günün birinde yine aptal aptal her şeyden habersiz bir şekilde gülümseyebilmek için onlardan biri olmak, kaynaşmak ve bu boktan dünyadaki her yanılsı görmekten gelmekti. Ama aradan zaman geçtikçe bunun sadece umut dolu bir temenni olduğunu daha iyi anlıyordum çünkü geri dönemezdim.

Hayatımdaki erkekler gözlerimi açmış, ilan ettikleri savaşın farkına varmamı sağlamışlardı. Şimdi seçme şansım olsaydı kararımı haykırarak söyleyeceğimi biliyordum: *Varım*. Sonsuza dek varım.

Dikkatimi ara sokaklardan birinin yanında toplanan kalabalığın ortasında durup herkesi selamlayan grubun solisti çekti. Mikrofondan kulak tırmalayıcı bir ses çıkınca solist kalabalıktan özür diledi. Mikrofon düzeldiğinde gülerek, “Dikkatinizi çektiğimize göre,” diyerek bateriste işaret verdi, “haydi başlayalım.” Müzik başlayıp gitar ve bas sesleri etrafta yankılanınca ince kazağımın koluyla yüzümü ve burnumu sildim.

Elma festivalinde, sokağın ortasında berbat bir hâlde duruyordum.

Bunu yapamayacaktım. Henüz hazır değildim.

Vokalist, kaybolmaktan, zor zamanlar geçirmekten söz eden ama gülümsemeye devam etmeye teşvik eden tempolu bir şarkıya başlayınca alışkanlıktan şarkının sözlerini dinledim. Yüzümden bir damla ılık gözyaşı daha akarken şarkının ironik sözleri gülmeme neden oldu ve elbisemin koluyla yüzümü sildim.

Evet, artık onlardan biri değildim.

Günün birinde olabilirdim.

Arabamı park ettiğim yöne dönerken birinin elini belimde hissettim. Sedir ağacı ve nikotin kokusu etrafımı sararken arkama baktım. Şaşkınlıktan soluğum kesilirken bu fırsatı değerlendi-

rerek derin bir nefes aldım. Ilık nefesi kulağıma yaklaştığında göğsüne karşı eriyormuş gibi hissettim. “Güzel şarkı.”

Elini belimden yanımda duran bileğime kaydırıp ve beni hızla kendine çevirdi. Sean’la göğüs göğse duruyorduk.

“Selam, Yavru Köpekçik.”

Şaşkınlıkla ona bakarken gözlerim yeniden doldu, yüz ifadem görüncə parıldayan gözleri donuklaştı.

“Senin burada...”

Ben sorumu tamamlayamadan kolunu belime attı ve diğer eliyle serbest elimi tutarak beni kalabalığa doğru çekti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye fısıldadım telaşla. Dizini dizlerimin arasına götürüp hafifçe eğildi ve birkaç kez sallandı. Birleşen ellerimizi sıkarken ben kollarında öylece duruyordum.

“Haydi, Yavru Köpekçik,” dedi yalvarır gibi. Dikkat çekmeye başlamıştık. Müziğin ritmine uyarak dans etmeye başlarken beni de onunla birlikte hareket etmeye zorladı. “Haydi, bebeğim,” dedi. Ben hareketsiz kalmaya devam edince gülümsemesi silinmeye başladı. “Hayat belirtisi göster.”

Kalçasını görmezden gelemeyeceğim seksi bir hareketle çevirip sallanarak dansa başlamam için beni cesaretlendirdiğinde midemin düğüm düğüm olduğunu hissettim. Bir sonraki adımda direnmeyi kestim ve kendimi müziğe bırakırken onunla birlikte dizlerimi kırmaya, kalçamı oynatmaya başladım. Cesaret vermek için göz kırptıktan sonra elimi arkasına götürüp beni kusursuz bir şekilde hızla çevirdi. Yanımızdaki birkaç kişi bizi cesaretlendirip tezahürat edince boynumdan yukarı kızarıklığın yayıldığını hissettim. Ama karşımdaki kişi Sean’dı, bu onun süper gücüyü ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıp ona teslim oldum.

Dans ederken bana şarkıyı söylemeye başladı. Kusursuz vücuduyla ritmi belirleyen basgitara eşlik ederken şarkıya bir mızıka katıldı. Kalabalık sokakta dans ediyor, diğer insanlarla birlikte kusursuz bir şekilde ayrı ayrı *twist* yaptıktan sonra yine

birleşiyorduk. Birkaç aydır değil, senelerdir dans ediyormuş gibiydik. Işıldadığımı gördüğünde zümrüt yeşili gözlerinden gurur okunuyordu. Şarkının ortasında müzik kesildi, etrafımızda dans eden herkes durdu ve kollarını havaya savurup sözleri söyledikten sonra anlık bir sessizlik oldu ama sonrasında şarkı da dans da tekrar başladı.

Şarkının sözleri fazla ironikti, daha önce hiç duymamıştım ama bir daha asla unutmayacağımı biliyordum. Bana verilen derin bir mesaj gibiydi. Ben de bunu bir armağan olarak kabul ettim. Ana caddede kaybettiğimiz zamanı telafi edermiş gibi birbirimize sarıldık ve sadece... dans ettik. Birlikteydik, bu fırsatı değerlendiriyor; etrafımızdaki boktan dünyayı, içinde bulunduğumuz şartları ve önümüze yığılmış olan engelleri unuttuyorduk. Pastırma yazının birkaç dakikasında daha rahat nefes alabildiğimi, kalbimdeki sızının biraz hafiflediğini hissettim.

Şu anda altın renkli güneşimden ve ona hissettiğim sevgiden daha önemli bir şey yoktu. Sean dans pistinde beni yönlendirip o ânımızı bozmaya çalışabilecek herkese meydan okurcasına çevirirken olanlara inanamayarak başımı iki yana salladım. İşte o anda onların ya da başka insanların sahip olduğumuz şeyi elimizden almalarına izin vermeyeceğimizi anladım. Şarkı sona erdiğinde ve kalabalıktan tezahüratlar yükseldiğinde Sean eğilerek iki eliyle yüzümü tuttu. Başını hafifçe eğip yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve dudaklarıma o kadar içten bir öpücük kondurdu ki hafiflediğini hissettiğim kalp sızısı yerini ıstıraba bıraktı.

İçgüdüsel olarak *o günün* bugün olmadığını anladım.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı kulağıma. Saçlarımı geriye itip yalvarır gibi gözlerimin içine baktı.

"Hayır, lütfen..."

"Mecburum. Üzgünüm." Başımı iki yana salladım, hazır bekleyen gözyaşları akmaya başladığında bakışlarımı yere çevirdim. Çenemi kaldırıp acı bir ifadeyle gözlerime baktı. "Lütfen,

Yavru Köpekçik. Ye, iç, dans et, şarkı söyle, gülümse,” dedi başparmağıyla çenemi okşarken.

“Lütfen gitme.” Ciddi bir ifadeyle dudaklarımı hafifçe öptü ve hemen geri çekildiğinde boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. “Sean, bekle...”

Beni bıraktığında ellerimi yüzüme götürdüm, Sean’ın sıcaklığını yitirmiş bir hâlde acı dolu bir çığlık attım.

Ellerimi yüzümden çekmeden başımı sallarken göğsümün âdeta yarıldığını hissettim ve buna dayanamayacağımı düşündüm. Gözyaşlarım avuçlarımı ıslatırken insanlar etrafımı sardı. Sean’ın benden uzaklaşırken attığı her adımı hissediyordum.

Onu bırakamazdım. Bunu yapamazdım.

Ellerimi indirdim, giderek büyüyen kalabalığın arasında gittiği yöne doğru ilerledim. Beni öylece bırakmasına, bu dansın son dansımız olmasına izin veremezdim çünkü asla yeterli olmazdı. Onu kalabalığın arasında kaybedince kalbim duracak gibi oldu. Kendi etrafımda dönerek her yöne baktım ama sahneye doğru koşan bir grubun ortasında kalmıştım. İnsanları itmeye çalışırken paniğe kapıldım. “Sean!” diye bağırarak etrafa bakarken bir noktada altın sarısı saçlar görüp o yöne doğru koşmaya başladım.

“Sean!” Bir ailenin ortasından geçerken az kalsın elleri elma şekerinden yapış yapış olmuş küçük bir çocuğu düşürecektim. Çocuğu tutup özür diledikten sonra onu gördüğüm yöne doğru koştum. Kendi etrafımda dönerken yakınlarda bir bank gördüm. Hemen üstüne çıkıp kaldırımlara ve yakınlardaki ara sokaklara baktım.

“Hayır, hayır, hayır!” Onu bulamayınca iyice paniğe kapıldım. Etrafa kulak kesildim; onu bulmaya çalışırken birden uzakta bir yerden belirgin bir motor sesi duydum. O yöne doğru koşup köşeyi dönerek bir ara sokağa daldım. İşte orada gümüş rengi gözlerle karşılaşp görünmez bir duvara çarpmış gibi oldum. Dominic kollarını göğsünde kavuşturmuş, Sean’ın

Nova'sına yaslanmıştı ve tepeden tırnağa beni süzüyordu. Sean arabanın diğer tarafından beni gördü, son bir kez bana baktıktan sonra da sürücü koltuğuna geçti. Dominic beni dikkatle süzmeye devam ederken bakışlarım tekrar ona kaydı. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarparken tereddütle öne doğru bir adım attım ama onaylamaz bir ifadeyle başını sallayıp ona yaklaşmamı engelledi.

“Lütfen,” diye fısıldadım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken dudaklarımın titremesinden yakarışımı görebildiğini biliyordum. Bana bakarken gümüş rengi gözlerinde farklı bir ifade belirdi ve parmakları seğirdi. Aramızdaki mesafeyi kapatmak, aramızdaki elektriklenmeyi yok etmek istediğini biliyordum.

“Lütfen,” diye yalvardım. Bu kalp sızısına dayanamayacaktım. “Lütfen Dom, lütfen gitme,” diye seslendim. Yanıt olarak ağır ağır başını iki yana salladığında zorlandığını hissettim. Onu en çok ele veren şey duruşu değil, gözleriydi. Gözlerinde hasret, pişmanlık ve hepimizin içinde bulunduğu duruma karşı duyduğu öfkeyi gördüm. Yeterliydi. Yeterli olması gerekiyordu.

Bana olan sevgisini hayal etmemiştim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir dakikasını bile hayal etmemiştim. Kimse aramızda geçenleri ucuzlaştıramaz ya da inkâr edemezdi. Hiç kimse. Kimsenin bunu elimden almasına izin vermeyecektim.

Ama ben orada acı içinde dikilirken beni teselli edecek hiçbir şey yapmadılar. Beni en çok korkutan da bu oldu.

Dominic arkasındaki kolu çekip kapıyı açarken Sean, ya ikimize bu zamanı vermek istediğinden ya da artık bana bakmaya dayanamadığından bakışlarını başka yöne çevirdi. Bu hâli beni teselli etmiyordu. Son bir kez Dominic'e baktım, gözyaşlarımı ve sevgimi görmesine izin verdim. İki elimi göğsüme götürerek gözlerimi yumdum ve gerçeği söyledim.

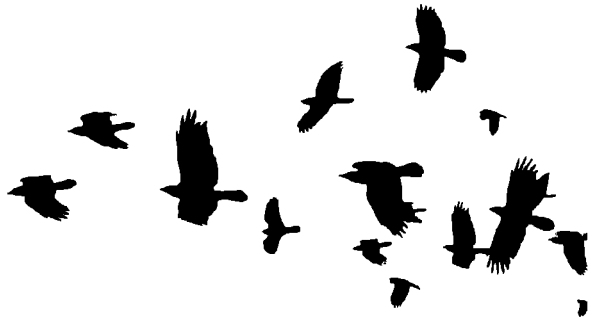
“Seni seviyorum.”

Gözlerimi açtığımda itirafıma verdiği ani tepkiyi gördüm. Yüzünde kararsız bir ifadeyle öne doğru bir adım attı ama

sonra bakışlarını benden kaçırıp arabaya bindi. Birkaç saniye sonra da gittiler.

O anda beni aralarında tutmak için verdikleri savaşı kaybettiklerini anladım.

“O gün” asla gelmeyebilirdi.

Üçüncü Bölüm

Alacakaranlık filmlerinden birinde, Bella'nın pencerenin önünde bir sandalyeye oturmuş –aşk acısı çekerken– kıpırdamadan durduğu ve mevsimlerin geçişini izlediği bir sahne vardır. Balkonumda oturup ağaç yapraklarının kuruyup dökülüşünü ve sonra taze tomurcukların can buluşunu izlerken hayatımın son üç mevsimini tıpkı Bella gibi yaşadığımı fark ettim.

Önceki yaz, aşk bana dilediğini yaptırmış olabilirdi ama ilk kar taneleri düşmeye başladığında içimde büyüyen tek şey nefretimdi. Bana bir tür sürgün hayatı yaşatarak mutluluğumun büyük bir kısmını elimden alan isimsiz adama karşı hissettiğim nefret.

Artık beni terk edenlere karşı duyduğum özlemin yerini, beni ait olduğum yerde –gerçi ait olduğum bir yer yoktu– tutmaları için tepeden emir vermiş, ateş dolu o bakışlara sahip adama karşı hissettiğim nefret almıştı.

Tatil zamanları gelip geçerken eve döndüm. Ara tatili annemle ve Christy'yle geçirirken kimseye yöneltemeyeceği bir sevgiyle tıka basa dolu kırgın kalbimi onarmaya çalıştım. Ve bu süre zarfında onlarla geçirdiğim tek bir dakikadan bile pişman olmadım.

Onlara teşekkür borçluydum.

Minnettardım.

Onlarla yaşadığım deneyim sayesinde artık kendimi daha iyi tanıyordum. Yaşadığım sadece bir yaz değil, bir keşif mevsimi olmuştu. Çoğu insanın hayatını benim yaptığım gibi derinlere inmeden, keşfetmeden geçirdiğini düşünüyordum. Âşık olduğum adamlarla yeşil ağaçların ve parıldayan yıldızların altında geçirdiğim şehvet dolu buluşma günleri ve geceleri beni yeniden şekillendirmişti.

Dakikalar, saatler, günler ve aylar geçerken heyecanlı hayatıma geri dönemedim, sadece bir robot gibi yapmam gerekenleri yaparak yaşamaya devam ettim.

Anılarımı düşünüp dururken kendimi yeniden yaşamaya başlamak için zorladım. Okulda zorlanmıyordum, Melinda'yla ve birkaç kişiyle gece vardiyalarında yakınlaşmam da fabrikada işimi kolaylaştırmıştı. Kardeşlikten kimse benimle konuşmuyordu, hem de hiç kimse. Kasabada bir benzinlikte ya da başka bir yerde tesadüfen karşılaştığımda dövme olanlar ve beni tanıyanlar tarafından görmezden geliniyordum. Sadece âşık olduğum adamları değil, Layla ve kardeşlikle ilgisi olan herkes de dâhil tüm arkadaşlarımı kaybetmiştim.

O aşağılık piç sözünü tutmuştu. Tamamıyla tek başımaydım.

Aradan zaman geçtikçe böylesinin daha iyi olduğuna inanmaya başladım. Sean ve Dominic'le kuracağım herhangi bir iletişim, gerçekleşmeyecek bir gelecekle ilgili bana umut vermekten öte bir şey olmazdı.

İlkbaharın sonunda mükemmele yakın bir ortalamayla eyalet üniversitesindeki ilk iki dönemimi başarıyla tamamladım ve artık babam için çalışacağım senenin son bölümüne başlamak üzereydim. Yaptığımız anlaşmanın dörtte üçünü tamamlamıştım ve geriye sadece birkaç ay kalmıştı.

Triple Falls'ta bir yaz daha geçirdikten sonra Roman Horner'dan, ona karşı sorumluluklarımdan kurtulacak, annemi maddi açıdan güvenceye almış olacaktım.

Özgür olmama az kalmıştı.

Roman son konuşmamızdan beri Charlotte'tan dönmemiştii, dönmesini de beklemiyordum. Haftada bir kere e-posta yazmaktan başka bir girişimde bulunmamıştı. Tahmin ettiğim gibi bu evde asla kalmıyordu. İşin aslı, bu ev başarısının bir kanıtı olarak inşa edilmiş gibiydi.

Önümüzdeki yaz sonunda artık onunla yüzleşmekle ilgili endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Dahası, servetinin büyük bir kısmını bana devredecekti ve bağlarımızı koparacaktık.

Tuhaf bir şekilde Triple Falls'tan kaçmak için acele etmiyordum.

Bu kasabaya ve kasabalılara alışmıştım. Artık monoton iş günleri beni bunaltmıyordu. Ama okul dönemi sona erdiği için izin günlerim yine boş kalmıştı ve o günleri doldurmak zorlaşmaya başlamıştı.

Yine de boş vakitlerimi iyi değerlendiriyordum.

Sık sık yürüyüşlere çıkıyordum. Asla Sean'ın bana gösterdiği yerlerde yürümüyordum; artık o anlamda bir mazoşist değildim. Güçlenmişim, kaslarım ormanlık alanda ve dağ yamaçlarında yaptığım uzun yürüyüşlerden sonra tutulmuyordu. Telefon uygulamamla Fransızcamı ilerletmiş, yüklü bir banka hesabım olacağı için yaz tatillerimi yurt dışında geçirmeye karar vermiştim. Hava iyice ısınmaya başladığında güneşlenmeye, yüzmeye ve Roman'ın bahçesinde kitap okumaya da geri dönmüştüm.

Kendime yeniden normal bir hayat kurmayı hayal etmeye izin vermiş, iş arkadaşlarımla son anda bira içmeye çıkmış, sırf vakit doldurmak için birkaç önemli günde Melinda'nın ailesiyle vakit geçirmiştim. Bana karşı sergilediği sıcak arkadaşlığa aynı şekilde karşılık vermeye çalışıyordum.

Ama bu gece yeni bir zorlukla başa çıkacaktım. Ortadan kaybolan iki sevgilimin sessizliğinin yarattığı acı dolu sekiz aydan sonra ilk kez bir randevuya çıkacaktım.

Tenimi kavuracak kadar sıcak bir duş alıp parlak kırmızı rujumu sürerken dudaklarımın Sean'ın aletinin etrafında olduğu

zamanları, çıkardığı sesleri, zevkle nasıl inlediğini ve boşalırken nefesini nasıl uzun uzun verdiğini düşünmemeye çalıştım.

“Randevun var. Randevuya çıkıyorsun, Cecelia.” Aklıma son randevumun anıları gelince gözlerimi yumdum.

Gözümün önüne o gün Camaro’sunun ön koltuğunda çıplak ayak parmaklarımla kaslarını okşadığım görüntüler geldi, Dominic’in belli belirsiz gülümseyişini hatırladım.

Küfürler savurarak bir kâğıt mendil alıp taşırdığım ruju sildim.

“Biriyle randevun var, Cecelia. Buna odaklan. İsmi Wesley. Nazik, eğitilmiş ve ateşli biri.”

Sean gibi ateşli değildi. Dominic gibi ateşli değildi. Ondan ölesiye nefret etmeme rağmen Fransız kadar seksi ve ateşli bir adamla daha karşılaşmamıştım.

Lanet olsun ona, diye düşündüm.

O küstah piçi her düşündüğümde kanım kaynıyordu. Bir daha onunla karşılaşmayabilirdim ama yine de üzerimde sahip olduğu gücü tekrar elde etmesine izin vermeyecektim. Hiç düşünmeden mutluluğumu elimden almış, çekip gitmeden önce kararını vermiş, acımasız cezasını kesmişti. Aylar önce sırf onlara yakın olmak için bütün planlarına uyabilirdim. Ama zaman bana yaramıştı. Beni iyileştirmişti. Beni güçlendirmiş, içimi öfkeyle doldurmuştu.

Bizi o şekilde ayırdığı için karşıma çıkarsa canına okuyacağımı düşünüyordum.

Ama buna izin veren Sean’la Dominic’ti ve bu benim için affedilir bir şey değildi.

İçimde biriken kini diri tutuyordum çünkü tarafsız olmamı, yaşadıklarımı unutmamamı sağlıyordu. Bir yandan da öfkemi ve bıkkınlığımı hatırlatıyordu. Bunlar ilerleyebilmek için ihtiyacım olan motivasyonlardı. Günün birinde, artık öfkeye ihtiyaç duymadığımda beni böylesine incitmelerini sineye çekip onları affedecektim. Ama bu yakın bir zamanda olmayacaktı.

Başımı sallayarak gözlerime odaklandım ve kalın bir kat rimel sürdüm. Ruh hâlimin bir randevuya çıkmaya uygun olmadığını biliyordum ama bu son adımı atmalıydım. Hayata karışmalıydım.

“O gün” yerine “bir gün” ve “bir başkası” ifadelerini koymuştum.

Belki “bir başkası” Wesley’ydi.

Makyaj masasında duran telefonuma mesaj geldiğinde, Wesley’ye bahçe kapısının kodunu vermek istemediğim için kapıyı uzaktan kumandayla ben açtım. Bu konudaki dersimi almıştım.

Heyecanla en sevdiğim mağaza sahibinin seçmeme yardımcı olduğu boyundan bağlamalı, kıvrımlarımı saran yeni elbisemle merdivenlerden aşağı indim. Olasılıklara açık hâlde elimi saçlarımdan geçirip kapıyı açtım.

Sadece acı dolu anıları hatırlayıp hüznle duraksamadan gülebilmek istiyordum. Geçmişe takılıp şimdiki zamanımı silmeden. Rüyalarımı terk etmeyi reddeden, hayatımı ele geçiren iki erkekle *hiçbir* ilgisi olmayan bir yakınlık kurmak istiyordum. Dahası, kalbimin atması dışında bir heyecan, hayat belirtisi hissedip hissetmeyeceğimi görmek istiyordum.

Bir şansım olduğunu anlamak bile yeterliydi.

“Lütfen,” diye fısıldadım kendi kendime. “Ufacık bir his, bir fısıltı, *herhangi* bir şey hissedeyim,” diye yalvardım. Bu arada Wesley evin önüne yanaşarak kamyonetinden indi. Parıldayan kahverengi gözleri üzerimde gezindi, kusursuz dişlerini göstererek gülümsediğinde benim için randevu çoktan bitmişti.

Hiçbir şey.

Hissettiğim şey buydu. Kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordum. Akşam yemeğinde de, Wesley beni kamyonetine götürürken

elimi tuttuğunda da. Yolcu kapısını açıp yüzüme düşen saçlarımı nazıkçe yana atarak hafifçe eğildiğinde bile içimde minicik bir kıpırtı ya da heyecan hissetmedim.

Bu hareketi beni tetikleyince son anda dayanamayıp başımı yana çevirdim. Sean'ın okşayışı ve Dominic'in dudakları değildi. Wesley başını eğip bana baktı.

"Geçmişte çok mu canın yandı?"

"Özür dilerim. Hazır olduğumu sanmıştım."

"Sorun değil. Sadece... yemekte konuşurken beni dinlemediğini hissettim, yine de bir türlü çenemi kapatamadım."

"Sorun sen değilsin." Utançla yüzümü buruşturdum ve yüzündeki ifadeden bunu söylemek yerine onu çekip vursaydım daha iyi olurdu diye düşündüm.

Ama nezaket gösterip güldü. "Ah, bu canımı acıttı."

İçimden kamyonetin altına saklanmak geçti. Ama bunun yerine Wesley kamyonete binmeme yardım edip eğildi. "Önemli değil, Cecelia. Bunları ben de yaşamıştım."

Suçluluk hissiyle ona baktım. "Hesabın yarısını ben öderim."

"Bu akşam bana daha ne kadar hakaret etmeyi planlıyorsun? Geçmişte ne tür pisliklerle çıktın sen böyle?"

Biraz serseri ruhlu unutulmaz pisliklerle.

"Bu noktada eve taksiyle dönmemi istersen seni suçlamam."

"Acı verecek kadar dürüstsün, hoşuma gitti." Dudağını ısırp gözlerine baktı. "Aynı zamanda can acıtacak kadar da güzelsin. Yaşadıklarından sonra ilk denemen olduğum için şeref duydum. Belki," dedi omzunu silkip, "bir gün tekrar deneriz."

"Bunu ben de isterim."

İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk ama ben emniyet kemerimi takıp o sürücü tarafına geçerken en azından içim biraz olsun rahatlamıştı. Kamyonete sessizlik çökünce radyoyu kurcaladı. Nihayet konuştuğunda derin bir oh çektim. "Buralardan biri miydi?"

“Hayır. Sadece Georgia’da görüştüğüm bir salaktı.” Artık daha rahat yalan söylüyordum. Ama doğruyu söylemek bir seçenek değildi.

Wesley beni ön kapıya kadar geçirip dostane bir tavırla sarıldı, kendimi hazır hissettiğimde onu aramamı teklif etti.

Kamyonet uzaklaşırken sadık kalbime küfrettim ve kendime kızmış bir hâlde ön kapıyı çarparak kapadım.

Hayal kırıklığıyla yukarı çıkıp odama gittim. Sandaletlerimi çıkarıp çantamdan telefonumu aldım ve hemen Christy’ye bir mesaj yazdım.

Cecelia

Hayatına Devam Et projesi büyük bir başarısızlıkla bitti.

Christy

Sakın pes etme, bebeğim. Zaten bu sıralar kiminle çıksan bir yara bandı olacak.

Cecelia

Hâlâ hazır değilim.

Christy

Öyle hissediyorsan hazır değilsindir. Acele etme. O noktaya geleceksin.

Cecelia

Sen bu akşam neler yapıyorsun?

Christy

Netflix ve evde takılmaca. Göz kırpan emoji. Yarın sana her şeyi anlatırım.

Cecelia

Tamam canım. Anlatsan iyi olur. Seni seviyorum. Öptüm. İyi geceler.

Kaydettiğim ilerlemeyi kabullenmeye karar verdim. Başarılı olsa da olmasa da bir randevuya çıkmıştım. Bir başlangıç yapmıştım.

Komodinine koyduğum telefonumu şarja takıp yatak örtüsünü açtım ve yatağın kenarına oturup ayaklarımı kalın halıya sürttüm.

Çok ateşli iki ilişkiden sonra *normal* bir hayat sürmeye çalışmak yorucuydu. Onca ay sonra bile hâlâ o karmakarışık geceleri, gizemi, heyecanı, bağ kurmayı ve seksi özlüyordum. *Tanrım, seks.*

Kendime yas tutmak için yeteri kadar zaman tanımıştım. Kalbim mantığıma uysa çok daha iyi durumda olurdu. Parmaklarımı dokunulmamış dudaklarımda gezdirdim ve makyajımı çıkarmak yerine sabah duşa girmeye karar verdim. Yatak örtümün üstündeki kırlentleri kenara atıp tam elime yeni bir kitap alacakken yastığımın üstündeki metal kolyeyi görünce donakaldım.

Kolyeyi alıp göz hizama getirirken ne kadar ağır olduğuna şaşırdım, ne anlama geldiğini düşündükçe inanamıyordum. Apar topar yataktan kalktım. Odamda etrafa bakınırken kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

“Sean? Dominic?”

Banyoya girdim. Boştu.

Balkona çıktım. Boştu.

Çaresizlikle bütün evi dolaştım ama kapılar kilitliydi. Gerçi bu onları durdurmazdı, hiç durdurmamıştı. Kanıtı elimdeydi.

Umuda kapılarak kolyeyi taktım ve hemen arka kapıya koştum. Vestiyerden yağmur çizmelerimi alıp giydim ve yağmurluğumun cebinden el fenerimi aldım. Birkaç saniye sonra avluda durmuş fenerin cılız ışığında etrafı inceliyordum.

“Sean? Dominic?”

Ses gelmedi.

Ormana doğru yürümeye başladım, yeni kesilmiş büyük çimenlikten geçtim. Boynumdaki sıcak metal, bana enkazın arasında beliren bir umut ışığı gibi gelmişti. Ağaçlara ve açık-

lık alana uzanan küçük tepeye vardığımda neredeyse koşmak üzereydim.

Karşıma çıkan manzara nefesimi kesti. Uzun otlar, aralarındaki yüzlerce ateş böceğinin sarı-yeşil ışığıyla aydınlanarak sallanıyordu. Ateş böcekleri dolunayın altında gözden kaybolmadan önce otların arasından ağaçların kalın dallarına uçan elmas parçaları gibi gözüküyorlardı.

“Sean?” Ağaçların gölgelerinin arasında kalan her köşeyi el feneriyle inceledim. “Dominic?” diye seslendim ve ikisinden birinin orada olması için dua ettim. “Buradayım,” dedim. Karanlık ormanda bir hayat belirtisi olup olmadığını görmeye çalışırken el fenerinin bana pek bir faydası olmuyordu. “Buradayım,” dedim boynumdaki kolyeyi tutarken.

“Buradayım,” diyerek boşluğa doğru tekrarladım.

Burada benden başka kimse yoktu.

Kafam karışmış hâlde başım dönene kadar daireler çizdim, etrafı inceledim, umut ettim ve bir hayat belirtisi görmek için dua ettim ama hiçbir şey bulamadım.

Birkaç dakika önce içime dolan umut, tepemde parıltıdan uzun çam ağaçlarının arasında esen rüzgârla dağıldı. Ama o kalp kırıklığına kendimi kaptırmadım. Elimi göğsümün üstüne koydum, hem yukarıda hem de ayaklarımın dibinde gerçekleşen melodisi sessiz ama büyüleyici ışık senfonisini izledim. Dolunaydan ve ışık gösterisinden büyülenmiş hâlde kuzgun kanadını başparmağımla işaret parmağımın arasına aldım.

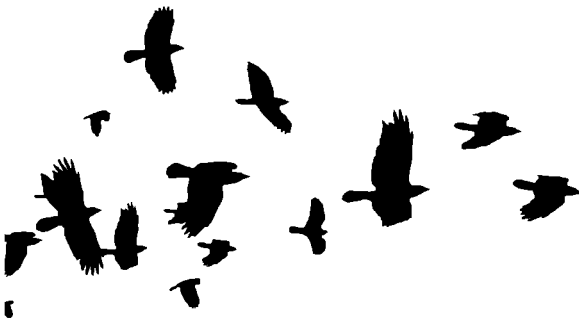
Biri ya da ikisi birden, kendisine ait olduğumu kabul etmişti.

Biri kolyeyi yastığımın üstüne bırakmıştı.

Onlara bir kez daha seslendim.

“Sean? Dominic?” Ansızın *şiddetli* bir sezgiyle birinin orada olduğunu hissettim ve etrafımdaki hava donar gibi oldu. Birkaç adım öteden Fransız aksanlı kalın bir ses yanıt verdiğinde kaskatı kesildim.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

Dördüncü Bölüm

Solumdaki sık ağaçların gölgelerinden çıktı. El fenerimi doğrudan ona tutarak geriledim.

“Ne istiyorsun?”

“İstemek mi? Senden *hiçbir* şey istemiyorum,” derken ses tonunda bariz bir küçümseme vardı. Bana yaklaştı.

El fenerim sayesinde yüzünü gayet net görebiliyordum; düzgün hatlarını, sivri burnunu ya da köşeli çenesini gizleyen tek bir gölge bile yoktu. Ne yazık ki ondan nefret ediyordum; aksi hâlde maskesinin güzelliğini takdir edebilirdim. Feneri kapayarak onu gölgelerin arasında bırakmak istedim ama karanlıkta bile parlak ayın ve masallardan fırlamış gibi görünen etrafımızdaki ateş böceklerinin ışığı altında erkeksi bir güzellik saçıyordu. Ceket ve ince siyah kravatı dışında hemen hemen onu ilk gördüğüm zamanki gibi giyinmişti. Şık gömleği, kumaş pantolonu ve cilalı ayakkabılarıyla kesinlikle buraya aitmiş gibi durmuyordu.

“Burada ne işin var? Hem de bu kıyafetle.”

“Ben de sana aynı soruyu sorabilirim.”

Puantiyeli yağmur çizmelerim dışında hâlâ randevuda giydiğim elbise üzerimdeydi, makyajım duruyordu ve saçlarım bozulmamıştı.

Ben de gece yarısı ormanda yürüyüş yapmak için onun gibi fazla şıktım. “Burada yaşıyorum.”

“Hayır, burada yaşamıyorsun.”

“Lafın gelişi dedim. Ayrıca burası artık senin istediğin gibi at koşturabileceğin bir yer değil.”

“Nerede istersem orada at koştururum.” Gözlerinde geçen seneki karşılaşmamızdan hatırladığım o öfke dolu acımasız bakış vardı. Sesi de yine bir o kadar küçümseme ve kin doluydu. Ondan uzaklaşmam kolay olurdu ama onun hakkımda verdiği karar gibi benim de kendisi hakkında verdiğim kararı bilmesini istedim.

“İğrençsin. Etrafa yaydığın hava bile iğrenç,” dedim elimle etrafı işaret ederek. “Böyle davranmaya, bana dilediğini söylemeye hakkın olduğunu sanıyorsun.”

“Bu, ‘Sana nasıl davranılmasını istiyorsan başkalarına da öyle davran’ konuşması mı olacak? İnan sırf varlığıyla bile beni yeterince mahvettin zaten.”

“Saçmalıyorsun, sen konuşmaya bile degecek insan değilsin.”

“Kiminle konuştuğunu unutuyorsun.”

“Eh, o zaman aletini pantolonuna sok, aşağılık herif. Burada siklerimizi ölçüştürmüyoruz.”

“Berbat bir konuşma şeklin var.”

“Sen de adi puştun tekisin. Kibarlığımı merhamet yoksunu ayrıcalıklı sosyopatlara değil, medeni insanlara saklıyorum.”

Dibime kadar geldi, kokusu her yanıma sarmıştı. Hem Sean’dan hem Dominic’ten birkaç santim uzundu. Sanki be-beklikten doğruca yetişkin erkeklığe geçmiş, bir ara dönemi olmamış gibi iri yapılı ve tehditkârdı.

“Sen ağzı bozuk küçük bir kızsın. Madem benimle konuşmana değmiyor, neden hâlâ benimle tartışıyorsun?”

“Haklısın. Siktir git.” Tam ondan uzaklaşmak için bir adım atmıştım ki mengene gibi eliyle bileğimi kavradı. Ona direndim ama bakışları yüzümde değil, boynumdan sarkan kuzgun kanadındaydı.

“Nedir bu?”

Gülümsemeden edemedim. “Bence *bunun* ne olduğunu çok iyi biliyorsun.”

“Bunu sana kim verdi?”

“Seni ilgilendirmez. Bırak beni.”

Beni biraz daha kendine çekince el fenerimi düşürdüm ve bizi birbirimize bağlayan eline tırnaklarımı geçirdim. Ama bu arada diğer eliyle boynuma uzandı. Ne yapmak istediğini anlayınca kendimi kaybettim. Serbest elimi var gücümle yüzüne indirdim ve elimin yandığını hissederek geri çekilirken ona bir tokat daha atmaya hazırlandım. “Sakın buna cesaret etme!”

Bu vahşi adamla başa çıkamazdım; beni hızla kendine çekti, bir bez bebek gibi sarstı, hırpaladı ve çimlerin üzerine fırlatıp üstüme çıktı.

“KALK ÜSTÜMDEN!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Debelendim, gömleğini kavrasam da tenine ulaşamadım. Bileklerini serin çimenlere mıhlarken bir sivrisinekle savaşıyormuş gibi beni kolaylıkla alt etti.

Gözleri öfkeden parlar hâlde tepemden bana baktı. “Hemen bunu sana kimin verdiğini söyle.”

Yüzüne tükürüp çenesine isabet ettiğini görünce içimden kendimi kutladım. İki bileğimi rahatlıkla tek eliyle zapt edip yere bastırdı ve çenesini omzuna sildi. İşte o anda dişlerinin parıltısını gördüm ve aşağılık piçin... midemi bulandıran bir ifadeyle gülümsediğini fark ettim.

“Bundan daha önemsiz olaylar için insan öldürdüm.”

“Beni korkutamazsın. Benim için iri yarı bir bedenden ve boş bir kafadan başka bir şey değilsin.”

Ürkütücü kahkahaları sırtımın buz kesmesine neden oldu. “Daha bacaklarının arasının ıslandığının bile farkında değilsin.” Ateşli fısıltısı kafamın içinde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. “Belki de bunu kendi kendine keşfetmeni, külotunu çıkarıp acı çekmeni beklemeliydim.”

“Siktir git.”

Üstüme eğilince burnuma baharatlı turunçgil ve deri kokusu geldi. “Kendini yalnız mı hissediyorsun, Cecelia?”

“Kalk üstümden.” Var gücümle onu itip debelendiğim hâlde fayda etmedi.

“Oyun vakti sona erdi. Kolyeyi sana kim verdi?”

“Bilseydim bile sana söylemezdim.”

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

“Bilmiyorsun.” Dolgun dudaklarında insanı çileden çıkaran bir gülümseme belirdi. “Harika doğrusu. Hangisinin bıraktığını bilmiyorsun.”

Üstüme biraz daha eğilerek tehditkâr ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Asla öğrenmemen için elimden geleni yapacağım.” Gücümün son damlasına kadar ona karşı koyarken boynumdaki kolyeyi kavradı.

“Yapma, yapma! Lütfen, yapma!” diye yalvararak eline saldırdım ama kolyenin metal kilidinin enseme battığını, sonra da koptuğunu hissettim. Elimden aldığı kolye için çıldırmış gibi çılgılık attım. Aniden gelen gözyaşları gözlerimi yakarken tek bir hareketle beni âdeta paramparça etmişti. “Neden? Neden? Kolye bana aitti. O, beni seviyor!”

“Kim... Seni *kim* seviyor, Cecelia?”

“Kolye benim içindi, beni korumak için! Verdiğim söz için!”

“Kime karşı korumak için?”

Sana.

Bunu söylemeye cesaret edemedim. Ona, beni dehşete düşürecek gücü verip vermemem önemli değildi. Karşımda o gücü almak için izin isteyen bir adam yoktu.

“Bunlar senin kuralların! Kendi koyduğun kurallara karşı gelemezsin. O, beni seçti!”

“Zavallının tekisin.” Beni serbest bıraktı, kopan kolyeyle ayağa kalkıp bana baktı. “Bir süs eşyasının seni koruyabileceğini mi sanıyorsun? Bunun hiçbir anlamı yok.”

“Benim için var!”

“Sen aptalca âşık olan küçük bir kızsın.”

“Ben yirmi yaşında bir *kadınım*, seni cahil piç.” Bacaklarım titrediği hâlde kalkıp karşısına dikildim. “Ve ona aitim.”

“O, öyle dediği için mi? Senin hiçbir söz hakkın yok. Sen hastalıklısın. Ve hayır, tatlım, sen ona ait değilsin. O benim kardeşim.”

“Kardeşinmiş, hadi oradan. O sadece sen ergenliğe girmeden önce birlikte korunaklı bir kale inşa ettiğin çocuk. Kaç yaşındasın? Otuzlarının ortalarında mı? *Malikânenin Efendisi* oyununu oynarken hâlâ hayali ejderhaları kovalıyorsun.”

“İstedigine inan ama neler yapabileceğimizi gördün.”

“Ufak tefek hırsızlıklar yapıp partiler vermekten mi söz ediyorsun? Bunlar sıradan şeyler.” Bal gibi yalan söylüyordum ama daha fazlasını bildiğimi anlamasını istemiyordum. “Ayrıca kime ait olduğumu da *biliyorum*.”

Gözlerimin içine bakabilmek için başını eğdi. “Emin misin?”

“Onu seviyorum.”

“İsmi söyle.”

“Bunun bir önemi...”

“Evet, evet, ikisini de seviyorsun. Bunları daha önce de duydum, nefesini boşa tüketme.”

“Canımı yakmanın cezasını çekeceksin.”

“Öyle mi dersin?” Etrafına bakındı. “Seni tam olarak kim kurtaracak?” Sözlerindeki gerçekliğin içime işlediğini hissettim. Haklıydı. İkisi de beni bu delirmiş piçten kurtarmak için burada değildi. Ama bana kendimi nasıl savunacağımı iyi öğretmişlerdi.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi sesini alçalttı ve tehditkâr bir tavırla devam etti. “Emin ol ki çok daha kötü durumlardan sıyrıldım.” Belirgin Fransız aksanı –ve bunun yanında bariz düşmanca tavrı– tehdidini bir şekilde daha tehlikeli hâle getiriyordu. Ama aylardır nefretim içimde büyümesine izin verdiğim için geri adım atmadım. Saldırmaya hazırdım.

“Neden bu kadar öfkелisin? Küçük hayvanları öldürüp işkence etme seansını mı böldüm? Cuma gecesi olmasına rağmen aptalca âşık olan *küçük kızları* gizlice izlemekten daha iyi bir işin yok mu senin? Burada asıl zavallı olan kim?”

Öfkeden köpürürken gücümü toplayıp sırtımı dikleştirdim. “Sen, çocukluğunda yeteri kadar ilgi görmediği için kontrol manyağına dönüşmüş, korkak küçük bir çocuktan başka bir şey değilsin.”

Ayakta dururken birden yerle temasımın kesildiğini ve sırtüstü yere devrildiğimi hissettim. Ciğerlerimdeki hava boşalırken kalbim duracak gibi oldu ve ağzım öpüşmeye benzer bir şeyin vahşi istilasına uğradı. Ağzıma saldırırken, diliyle dudaklarımı aralarken vücudu her yanıma sarmıştı. Donakalmış, gözlerim irileşmiş hâlde dilinin saldırısına uğrarken nafîle bir çabayla konuşmaya yeltendiğimde tükürüğüm boğazıma kaçtı. Kontrolü tamamıyla ele geçirdi ve o âna kadarki bütün öpücükleri, Sean’ın son öpücüğünü ve ondan öncekini, Dominic’in beni çileden çıkaran dil oyunlarını silip attı. O öpüşmelere var gücümle tutunarak ona direndim ama bunlar çaresizlik içinde aralanmış parmaklarımdan kayıp gitti. Bu kayıp ve nefret hissi bana güç verirken başımı çevirip onu reddetmek istesem de buna izin vermedi.

Dili dudaklarımın arasına her girdiğinde eski öpüşmeleri elimden alarak anılarımı biraz daha yağmaladı, dudaklarımı tekrar yaladığında bu kez beni esir almıştı. Bir anda her yanıma alevler sardı. Sıcaklık duvarlarımı tamamıyla sarıp yıkana kadar tüketti; mavi alevlerle çevrelenmiş, güçsüz bir hâlde altında yatarken duman görüşümü engelledi.

Nefes almakta başarısız olunca kendimden geçer gibi oldum. Dudaklarıyla dudaklarımı hırpalayıp bana işkence eden dil hareketleri acımasızdı. İçimdeki ateş beni esir alırken dudaklarımın arasından boğuk bir ses yükseldi ve nihayet sönene dek beni cayır cayır yaktı.

Sönüp sonra tutkulu bir öpüşmeyle yeniden doğdu.

Bana yeniden hayat veren, ihmal edildiğim ve yalnız bırakıldığım aylarda solup tükenen canımı hayata döndüren bir öpüşmeydi. Altındaki hain bedenim inkârı olanaksız bir istekle bana ihanet etti ve açlık hissi yavaş yavaş uzuvlarıma yayılmaya başladı. Dilim onunkiyle buluşarak acımasızca bir düelloya başladı; düşmanımı merhamet göstermeksizin ağzımla becerirken bacaklarım iki yana açıldı ve ereksiyonunu açlıktan gözü dönmüş vücuduma sürtmeye başladı.

Artık birbirine karışan öfke ve şehvet, çok farklı bir nedenden dolayı onunla savaşmama neden oluyordu; onu sıkıca tutuyor, tırmalıyor, onunla daha yakın olmak için uğraşıyor, daha rahat öpebilmesi için başımın açısını ayarlarken tırnaklarımı kafa derisine batırıyordum.

Hâlâ nefes almaya çalışarak nefesini çalıyordum, beni ele geçirmek istermiş gibi tutkuyla öperken dillerimiz savaşıyordu.

Doyumsuz bir şehvete kapılarak karanlık bir akıntının beni derinlere sürüklemesine izin verdim. Akıntıya hapsolmuş bir hâlde dalganın içinde farklı bir havayı soludum, tatmin olmayı bekleyen dudaklarımla yenilendim ve vücudumun hazır olduğunu, açıldığını, onu beklediğini hissettim. Aletini ihtiyaç duyduğum yere sürterken bacaklarımı beline doladım. Aramızdaki ince kumaş parçası beni doğrudan temastan korumak adına hiç de işe yaramıyordu. Sırtım gerilirken bedenimin nabız gibi attığını hissettim. Göğüslerim ağırlaşmış, meme uçlarım sertleşmişti. Klitorisim sızlamaya başladı ve o tenimi çürüten, şefkatten yoksun dokunuşlarıyla beni fethederken onu biraz daha kendime çektim. Biraz bile şefkat gösterse mahvolacağımı bildiğimden dokunuşlarındaki vahşiliği sorun etmiyordum.

Bunu düşününce utanç içinde dudaklarımı dudaklarından ayırdım ve dehşetle ona baktım.

“Du-dur,” diye kekeledim. Etkisiz sözlerimi duymazlıktan geldiğinde beni yakıp yıkan şehvete karşı yeni bir savaş açmaya

çalıştım. Onu engellemeye çalışan ellerime hafifçe vurdu, başını eğip boynumu ve omzumu ısırdı, sonra da memelerimden birini ağzına alarak ince kumaşı ıslattı. Başını kaldırıp elbisemin üstünü sert elleriyle indirecek kadar üzerimden ayırdı, memelerim çıplak kalacak şekilde sütyenimi aşağı çekince meme uçlarım taş gibi sertleşti. Eğilerek meme uçlarımdan birini ağzına alıp emdi ve beni ısırdığını, keskin dişlerinden birinin tenimi sıyırdığını hissettim.

Bir saniye sonra ben kemerini çözmeye çalışırken eteğimi kaldırdı ve bacaklarımı canımı acıtacak kadar sıktı. Kemer tokasının çınladığını duyunca donakaldığımda beni aniden bıraktı. Ağzım açık kalmış bir hâlde popomun üstünde geriye doğru sürünürken aç ve yırtıcı bakışlarıyla beni izledi. Yaptığım şeyin dehşetinin yüzüme yansıdığından emindim. Nefes nefese, göğsüm çıplak hâlde öfkeyle başımı iki yana hızla sallarken beni çizmemden tutup kolaylıkla altına çekti. Yine başını eğip beni öptü, sert diliyle önceden dokunulmamış, asla erişmemesi gereken yerleri keşfe çıktı. Dudaklarını geri çekti, aramızdaki tek ses kesik kesik nefes alışverişlerimizken göz göze geldik.

“Tu n’y connais rien à la fidélité.” *Sadakatle ilgili tek bir şey bile bilmiyorsun.*

Ne dediğini tam anlayamasam bile ağzından çıkan zehir zemberek sözlerin bir hakaret olduğunu biliyordum. Ona tokat atmak için harekete geçtiğimde elimi yakalayıp avucumu ısırdı. Taş gibi ereksiyonunu yine bacaklarımin arasına sürerken sırlıklam klitorisimin üstünde onu hissetmek beni geri dönüşü olmayan bir noktaya taşıdı. Kalçasını yeniden oynattığında neredeyse orgazm olmak üzereydim. “Tu ne peux pas échapper à la vérité. Tu me veux.” *Gerçeklerden kaçamazsın. Beni arzuluyorsun.*

Beni dizlerimin üstüne oturtup kendisi de aynı şekilde karşıma geçti, ellerimi tutup pantolonunun beline götürdü. Sanki maraton koşmuşuz gibi nefes nefeseydik. Öfkeyle ona

baktığımda bana meydan okurmuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Sıra sende.”

Alaycı bir sesle gülmeye başladığında ellerimi hızla geri çektim. “Senin de beni öptüğünü bilseler *erkek arkadaşların* ne derlerdi acaba?”

Doğruydı. Öpücüğüne karşılık vermiş hatta daha da fazlasını yapmıştım. Çok daha fazlasını.

Onu arzulamıştım.

İçki bahanesine sığınamazdım, suçlayacak bir günah keçisi yoktu.

İçten içe ufalıp öldüğümü hissettim. Karşısında perişan hâlde dizlerimin üstünde dururken bana pis bir bakış attı.

“Senden nefret edecekler.”

“Öyle mi? Söylesene, Cecelia, şu anda neredeler?”

Ayağa kalkmadan önce kemerini bağladı ve beni önünde diz çökmüş hâlde bıraktı. “Seni becerebilirdim. Bunu biliyorsun. *Sevdiğini* iddia ettiğin kişilere bile sadık kalamıyorsun.” O belirgin aksanı, bu sözcüğü anlamının tam aksine tiksiniç bir şeye dönüştürdü. Benimle acımasızca alay edermiş gibi kolyeyi tam gözlerimin önüne getirip parmaklarından sarkıttı. “Hâlâ iddia ettiğin gibi *onun* adanmışlığını hak ediyor musun?”

Çenem titredi, az önce olanları idrak etmeye çalışırken dudaklarımın şişip sızlamaya başladığını hissettim. “Senden nefret ediyorum.”

“Umurumda değil.”

“Lütfen,” dedim bakışlarımı elindeki kolyeden kaçırarak. Yerle bir ettiği haysiyetimi geri almak için ayağa kalkmaya, elbisemi düzeltmeye çalıştım. “Sadece beni yalnız bırak.”

Gözlerine bakamadım. Kazandığını biliyordu. Kalbimi, sadakatimi verdiğime yemin ettiğim erkeklerin ikisine karşı kendime hâkim olacak kadar güçlü davranabileceğimden emin değildim. Neredeyse bir sene boyunca kendimi onlara adamıştım. Anılarımıza saygı duymuş, sevgime karşılık vermedikleri

hâlde onlara sadık kalmıştım. Bu gece o kolyeyi görene kadar. Birkaç dakika içinde her şeyi mahvetmiştim.

Gölgelerin arasında gizlenen canavarı öperek ve benden, zayıflığımdan beslenmesine izin vererek her şeyi mahvetmiştim.

Dahası, ona karşılık vermiştim.

Derdim neydi benim?

Ben suçladığı gibi biri miydim? Geçen yaz takıldığı iki erkeğe vurulan aptal bir kız mıydim? On dakika önce, tüm içtenliğimle bunun imkânsız olduğunu söyleyebilirdim.

Ama şimdi?

Hayır.

Hayır, kazanmasına izin veremezdim. Benimle oyun oynamıyordu, bu hastalıklı akıl oyunuyla hislerimi yok edemezdi. Buna kanamazdım. Bana bu tür şeylere kanmamam gerektiği öğretilmişti.

“Randevunun iyi gitmemesi kötü olmuş ama oyun oynayacak başka birini bulman gerek, Cecelia.”

Ona bu bilgiyi nereden edindiğini sorma zahmetine girmedim ama benimkiler dâhil bütün sırları bildiği belliydi. Mahremiyetimi ihlal etmiş olması, bana kesinlikle güvenmediğini kanıtlıyordu.

Beni izliyordu. *Yakından* izliyordu. Aksini düşünerek aptallık etmiştim.

Bu aynı zamanda beni hâlâ bir tehdit olarak gördüğünün açık bir işaretiydi.

Hızla ayağa kalktım ve aramızdaki mesafeyi kapadım. İnanılmaz bir savaşıma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Bu yüzden aylardır ilk kez öfkemi kustum. Bakışlarımı bacaklarının arasına, kumaşın altındaki kabarıklığa çevirdim.

“Hâlâ sertsin.”

Kehribar rengi gözleri beni uyarırmış gibi parladı. “Bir anlamı yok.”

“Sen de beni bir o kadar istedin. *Hâlâ* istiyorsun. Madem ben bu kadar aptal, hiçbir şey bilmeyen bir kızım, neden yatağında *kardeşlerinin* yerini almaya bu kadar heveslisin?”

“Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum.”

“Bunu sikine anlat.” Avucumu göğsüne koyarak kaslı karından aşağı kaydardım. İrkilmedi ama hareket de etmedi. Aletini kavradığımda ne kadar geniş ve iri olduğunu fark etsem de bozuntuya vermemeye çalıştım. Beni öptüğü kadar sert şekilde içime girseydi ikiye ayrılırdım.

Penisini daha da sıkınca soluğunun kesildiğini hissettim. Bu, kutlamaya gerek görmediğim küçük bir zaferdi.

“Gitmeden önce,” diyerek bir elimle onu sertçe okşarken diğer elimi arkasına götürdüm, “en azından bana düşmanımın ismini söyleme nezaketini göster.”

Geri çekilmeden önce bana cevap verme zahmetine bile girmedim. Elindeki kolyeyi sallayarak cebine attı.

“Sen bilirsin. Bunu öğrenirken çok eğleneceğimden eminim.” Gözlerini kıstığında bedeninden güç yayılıyordu.

“Elinden geleni ardına koyma,” dedi alaycı bir sesle. Üstünlüğün kendisinde olduğunu düşündüğü için fazlasıyla rahattı.

İşte o anda gerileyip deri cüzdanı elimden bıraktım. Yere baktı ve otların üstündeki cüzdanı gördüğünde yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi beni mest etti. Bana erişemeyeceği bir noktaya kaçıp el fenerimi düşürdüğüm yerden aldım ve cüzdandan çıkardığım kimliğe tuttum.

“Bu numarayı bana Jeremy öğretmişti,” diye sıırıttım kimliği incelerken. “Karşılarına geçip onları büyülerken çaktırmadan arkadan beceriyorsun. Hızlı öğrenirim, Ezeziel Tobias...”

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır!

“*King*,” dedi. Elime vurup feneri düşürürken kimliğini parmaklarımın arasından kaptı, galip gelen yine o olmuştu. “Tobias *King*. Dominic’in *abisi*.”

Gerçek, içime kör bir bıçak gibi saplandı.

“Ama bu... Dominic bunu bana...”

“Söyler miydi? Hayır, söylemezdi. Artık *bu* sırrı sen de taşıyacaksın. Yerinde olsam bu bilgiyi de kimseye söylemezdim.”

“Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Sean sana bir sürü şey anlattı.”

Sözlerini duyunca irkilmediğimi umarak omuzlarımı geriye attım. “Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“Öyle mi? Bu yüzden mi ilk konuşmamızda babanın güvende olup olmadığını sordun? Bana yalan söylemenin faydası yok. Ama Sean’ın sana söylediği hemen hemen her şeyi bu kasabadaki herkes biliyor zaten.”

Sean aynı zamanda bir numaralı düşmanın babam olduğunu söylemişti ve bu da beni, Kuzgun Kardeşliği’nin arkasındaki nedenin babam olduğu teorisine inandırmıştı.

Bunu bir yemin olarak düşün.

Bir yemin. İki küçük yetim ve arkadaşları arasında doğru zamanda intikam almaya dair edilen bir yemin. Dominic bana cheveynleri öldüğünde altı yaşında olduğunu söylemişti. Tobias ondan çok büyük değildi. Sean sabırlı davrandıklarını söylemişti. Çünkü sabırlı olmaları, büyümeleri, kendilerini eğitmeleri, bir ordu kurmaları gerekiyordu.

“Ama sen çok büyük...” Saç ve ten renkleri dışında pek benzerlikleri yoktu. Dominic’in yüz hatları zarifken, Tobias’ın yüzü sert ve keskindi. Fransa bağlantısı yüzünden akraba olabileceklerini düşünmüştüm ama kardeş olabilecekleri asla aklıma gelmemişti. Sean fabrikada Dominic’in annesinin eski kocasından kaçtığını itiraf etmişti.

“Üvey kardeşsiniz.” Kimliğini cüzdanına koyarken beni duymazlıktan geldi.

“Tahminim doğru, değil mi? Aynı annedensiniz.”

“Hiçbir önemi yok, Dominic bir zaaf,” dedi ölümcül bir ses tonuyla. Bunun bir uyarı olduğu belliydi. “Senin de zaaf-

fin. Bu yüzden söylediklerinde ciddiysen kimseye tek kelime etmeyeceksin.”

İntikam peşinde olan biri, Tobias’a ulaşmak için Dominic’i kullanabilirdi.

“*Kimse* bilmiyor mu? Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Burada büyüdün.”

Seneler önce Triple Falls’tan ayrılmış olabilecek yaşıydı. Buraya yakın olduğunu da düşünmüyordum. Öyle olsaydı beni öğrenmesi bu kadar uzun sürmezdi.

“ABD’de değildin. Buraya yakın değildin. Fransa’da mıydın?” Sesini çıkarmayınca şüphelerimi doğrulamış oldu.

“O fotoğraf sana ait değil, babanın fotoğrafı, öyle değil mi?” Devletin verdiği kimlik kartında gerçek bir fotoğraf bile kullanmamış mıydı? Yoksa kimliği mi sahteydi? Bu saçmalık gerçek hayattan değil de casus romanlarından fırlamış gibiydi.

“Demek anneniz aynıydı? Ama Dominic’in babasının soyadını aldın... Neden?”

Yine sessiz kaldı. Ama annesi Fransa’dan *onun* babası yüzünden kaçtıysa... “Baban senden de beter bir canavar olmalı.”

“Sözlerine dikkat et,” diye parladı. Damarına basmış, hassas bir noktaya değinmiştim.

“Demek bunca zamandır Fransa’daydın. Ne yapıyordun?” Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Tanrım. Bu işin ucu nereye uzanıyor?”

“Bilmek istemezsin.” Başını hafifçe yana eğdi. “Oyuncak silahlarla, ekstra canlarla ve Monopoly parasıyla oyun oynamıyoruz. Kaleden ayrıldık ve var olduğuna dair bütün izleri çok uzun zaman önce yaktık, Cecelia.”

Dedikleri mantıklıydı. Perde arkasındaki adam o olduğu için meçhul ve isimsiz bir organizasyonda kimliksiz kalmıştı. Bundan emindim.

İşin arkasındaki esas adamsa her şeyi yönetebilmesi için kesinlikle hiyerarşi uyguluyor olmalıydı. Bu durumda Sean bir

piyadeydi, Dominic de hem beyin –davranışlarından anlaşıldığı üzere– hem de esas adamın sağ koluydu.

Tobias, ancak geri dönüşü olmayan bir noktaya varacak kadar hata yaptığınızda karşınıza çıkan o şeytandı.

Ses tonu değişmiş, ciddileşmişti. Bu tavrını ben de ciddiye aldım. Hayal edebileceğim her şeyden daha derine inen bir konuydu.

Ve bunun bir parçası olmak istemiyordum. Artık istemiyordum. Onlar olmadan olamazdım.

Sırf kalp kırıklığı yüzünden bile neredeyse aklımı kaçırmıştım.

“Babamın hatalarının bedelini ben ödeyemem. Onun kızı olmak yeteri kadar zor zaten. Ama üzgünüm, tamam mı? Ailen için üzgünüm. Roman’ın bu konuda oynamış olabileceği rol için. Özür dilemek de bunun bedelini *ödemek* de bana düşmez. Senin savaşın onunla.”

Mücadele etmekten yorgun düşmüş bir hâlde iç çektim. “Ben annem için buradayım. Ona iyi bakılsın ve hiçbir eksiği olmasın diye. O, hasta. Eminim ki Sean sana bu kadarını anlatmıştır.” Bir an için gözlerimi yumdum. “Belki de anlatmamıştır ama buraya gelme amacım ve hâlâ burada olma nedenim bu. Önceliğim annem, onu kaybedersem yaşayamam. Bu yüzden olanlar için üzgünüm. Ama şunu son kez söylemek istiyorum ki ben senin düşmanın değilim.”

Isırdığı yer sızlar, vücudum ona karşı hissettiğim şiddetli arzuyla yanarken bıkkınlıkla başımı iki yana salladım.

“Beni zerre kadar umursamadığını biliyorum çünkü az önce boynumdan bana verebileceğin tüm güvenceyi söküp aldın. Lanrım, ne lanet bir iş bu.” Akıl sağlığımın son kırıntılarını korumaya kararlı bir şekilde açık alanın kenarına doğru yürüdüm. “Usandım artık, tamam mı? Yeter. Bundan böyle benden uzak dur.” Cesaretimi toplayıp eve doğru döndüm.

“Güvendesin.” Bu sözcük beni durdurdu ve bir merhem gibi etrafımı sarıp sarmaladı. Arkama dönünce sessizce peşimden geldiğini, yakınımda durduğunu gördüm.

“Eh, sana inanmadığımı söylersem kusura bakmazsın umarım. Bu krallık senin, biliyorum. Yaz sonunda gitmiş olacağım.”

“Gitmeni sağlayacağım.”

Tamamıyla tükenmiş hâlde son sözü söylemesine izin verdim. Eve gidene kadar arkamdan beni izlediğini hissettim.

Beşinci Bölüm

Günler sonra makyaj masamın karşısında boynumdaki ve memelerimin üstündeki diş izlerine bakıyordum. Vahşi bir saldırıya uğramış gibiydim, bir bakıma uğramıştım da aslında... ta ki ben de bu saldırıya rıza gösterene kadar.

Karşılaşmamızın ertesi sabahı, bir saatimi boynumdaki ısırtık izini kapatmak için harcadıktan sonra bileklerimdeki morlukları görüp iş yerini aramıştım. Isırtık izleri kırmızıdan mora dönüşmüş, hafifleyip sarılaşmıştı ama hâlâ belli oluyordu. Melinda'ya karşı rol yaparak bir vardiya daha geçiremezdim.

Son birkaç gündür genel olarak yatak odama kapanmıştım çünkü hem öğrendiğim bilgileri çözmeye çalışıyor hem de zihnimde sürekli öpüşmemizi döndürüyordum.

Dominic'in abisi.

Onu öpmüştüm.

Ama bu sadece bir öpücük değildi.

Bunu yaparak anılarına ihanet etmiştim. Yaptığım şeyle yüzleşmem zaten yeteri kadar zorken şimdi bir de aklımdaki cevapsız sorularla mücadele ediyordum. Diğer yandan da suçluluk hissi içimi kemiriyor, feci bir ağırlık bağı olduğum zinciri çekiştiriyordu.

Bana sahip çıkan kişi Sean mıydı Dominic miydi? Yoksa ikisi birden miydi? Bizi ayıran o aşağılık piçi neredeyse becereceğimi bilseler içlerinden biri ya da ikisi birden benden nefret eder miydi?

Bunun bir önemi var mıydı? Aradan aylar geçmişti ve bana bir kolyeden başka bir şey vermemişlerdi. Tutunacak tek bir dalım bile olmadan karanlıkta asılı kalmıştım ve bana bir işaret vermek için attıkları tek ilmek bu muydu?

Yeterli değildi. Kesinlikle değildi. Yokluklarına karşı hissettiğim öfke beni meydan okumaya itmişti. Belki de bu yüzden o öpücüğe karşılık vermiştim.

Alçak herif dudaklarıma saldırdığı anda o ilmek çözül-meye başlamıştı. Hâlâ ormanın zeminindeki köklerin sırtıma batışını, dudaklarının oluşturduğu baskıyı hissedebiliyordum. Vahşi öpücüğü beni saniyeler içinde bir savaşıdan itaatkâr bir köleye dönüştürmüştü. Bu da kendimi tamamıyla farklı bir gözle sorgulamama neden olmuştu.

Son birkaç gündür bildiğim bütün parçaları bir araya getirip ayrıntılı bir özet çıkarıyor, daha fazla teori oluşturuyordum. Ama parçaları –kendi parçalarımı– ne kadar birleştirmeye çalışsam da cezamı gitgide uzatıyordum.

Bu işin peşini bırakmam gerekiyordu. Vazgeçmem gerekiyordu. Üstelik şimdi her zamankinden daha çok.

Çünkü beni esas kahreden şey Tobias'ın öpücüğü değildi, kendim için daha çok şey beklemem ve talep etmem gerektiği düşüncesiydi. Hayatımdaki insanlar bunu hak ettiğime inanmamı zorlaştırıyorlardı.

Babamın fabrikaya gitmediğimi haber alınca ne olduğunu soran e-postasına yanıt verdim ve ona bir salgına yakalandığımı söyledim. Bu yanıtım onu tatmin etmiş olmalı ki detayları sorgulamadı. Artık bir ilişkimiz varmış gibi rol yapmıyordu. Bunun bir anlamı yoktu. Zaten yakında bana söz verdiği ödemeyi yapacaktı.

Annem de giderek daha az aramaya başlamıştı. Kendi ka-buğuna çekilip çekilmediğini bilmiyordum ama bana açılmadığı takdirde ona yardım edemezdim. Paraya kavuşunca belki de ihtiyaç duyduğu yardımı alırdı. Ama bu durum, yirmi yaşında öksüz kalmışım gibi hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu yüzden kendime ikisinden de biraz nefret etme izni verdim.

Bu mesele uzadıkça ikisiyle ilişkim de beni yıpratmaya başlayacaktı.

Christy dışında bu dünyada tek bir kişi bile beni hayatında tutmak isteyecek kadar önemsemiyordu. Sadece o beni önceliği yapacak kadar çok seviyordu.

Belki o kolyeyi gönderen kişi de beni önemsiyordu. Ama o bile öne çıkıp beni sahiplenecek, sözlerinin ve kararının arkasında duracak cesareti göstermemişti. Benim için savaşacak cesareti. En azından olması gerektiği şekilde yapmamıştı.

Benim ona ihtiyaç duyduğum şekilde göstermemişti.

Kendi değerimi kendi ellerimle yok ediyordum.

Tobias'la aramda geçenlerin beni mahvetmeye niyetli adamlar aramda geçen bir irade savaşından öte kendi yansıma daha yakından bakma şansı olduğunu hissediyordum.

Onu, *Dominic'in abisini* istiyordum.

Onu çok istiyordum.

Hem de o kadar çok istiyordum ki dokunduğu her parçamdan nefret ediyordum.

Duşta bütün izleri yok etmek için kendimi acımasızca keseledim; tenimin yanması hoşuma giderken boynumdaki ve göğsümdeki ısırtık izleri daha da kızardı. Meme ucumun etrafındaki deriyi sıyırmıştı, beni öperken ihanetin yanı sıra hissettiğim o bakırımsı tat bundan kaynaklanmış olmalıydı.

Hasta ruhlu sapık herif!

Ama o sapıksa ben neydim? Ona teslim olsaydım neler olurdu diye düşünüp durduğum için ben ne tür biri oluyordum? Mesele sadece beni nasıl öptüğü değildi. Etrafımda olduğu her an aramızda hissettiğim yoğunluktan ve bundan kaçamıyordum. Onunla ilk karşılaştığım gün verdiğim tepkiyi gerginlik ve şok olarak yorumlamıştım. Ama artık öyle olduğundan emin değildim. Sabah nefret ettiğim adamın başrolde olduğu bir

rüya gördüğüm için külotum sıırsıklam uyanmış, mastürbas-yon yaparak ayak parmaklarıımın kıvrılmasına neden olan bir orgazma ulaşmıştım.

Duştan çıktığıımda aynayı kaplayan buğuyu silmekle uğ-raşmadım. Artık kendi aksimi görmek istemiyordum. Mermer zemine sular damlatırken lavabonun kenarına koyduğumdan emin olduğum havluya uzandım ama bulamayınca bir havlu daha almak için dikkatle odama gittim. Kapıyı açıp da karşımda elinde aradığım havlu, bakışlarıyla beni âdeta yiyip yutan ve bir başka özel dikim takım elbise içinde inanılmaz çekici ve tehlikeli görünen Tobias'ı bulunca çığlık attım.

Dikkatli bakışlarının yarattığı heyecanı üstümden atarak kapıyı işaret ettim.

“Defol. Siktir git buradan.”

Alev alev yanan gözleri boynuma yapışan ıslak saçlarıımdan memelerime kaydı, beğeni dolu bakışları uygunsuz şekilde üzerimde dolaşmaya devam edip bacaklarıımın arasındaki tıraş edilmiş bölgede kaldı.

Daha fazla çıplak görünmemek için ona sırtımı döndüm, hızla çekmecemi açıp bir külot ve uzun bir tişört çıkardım.

“Buradan gitmen gerek, yoksa...”

“Yoksa ne?” Arkama geçtiğini hissettim. Ilık nefesini kürek kemiklerimin arasında hissedince meme uçlarıım sertleşti.

“Bir şey mi kaçırdım?” dedim çekmecedan sütyen alırken. “Tek kelime etmedim. Hiçbir şey yapmadım.”

Beni ağır ağır kendine doğru çevirirken havluyu sular damlayan gövdeme sarıp önden bağladı. Göz göze kaldığımız gergin birkaç saniyeden sonra geri çekildi.

“Konuşmamız gerek. Giyin ve aşağıya gel.”

Üstüme bir yazlık elbise geçirirken alt kattan tangır tungur tencere tava sesleri geldiğini duyup kulak kesildim. Şaşkınlıkla basamakları ikişer ikişer inip yemek odasının karşısındaki merdiven boşluğundan Tobias'ın Roman'ın mutfağında... yemek hazırlıkları yaptığını gördüm.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdım kapıdan.

“Yemek yapıyorum,” dedi monoton bir sesle, bakışlarını yaptığı işten ayırmadan.

“Roman Horner'ın mutfağında olduğunun farkındasın, değil mi?”

Sırtınca... daha dikkatli baktım. Onu ceketı olmadan, kalın damarlı ve kaslı kollarını açıkta bırakacak şekilde gömleğini sıyırmış bir hâlde görmek bana hiç de hoş olmayan şeyler hissettirdi.

“Onun mutfağında, kızı için yemek hazırlıyor olmak mı seni gülümsetiyor?”

“Garip bir şekilde çok tatmin edici bir his.”

Tezgâhtaki açık kavanozdan bir zeytin alıp ağzına attı ve tam o sırada arka kapı çarparak kapandı. Olduğum yerde sıçradım ve hemen gayet sakin görünen Tobias'a baktım, “Sorun yok,” dediği sırada Tyler kapıda belirdi.

Tobias buna memnun olmuş gibi başını salladı. Mutfak adasının diğer tarafında olduğumu gören Tyler'in bakışları yumuşadı. Bana doğru gelirken yanağında beliren gamzeyi görünce gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. “İnanamıyorum, kendine bir bak. Giderek güzelleşıyorsun.” Tobias'ın durduğu yerden merhabalaşmamızı merakla izlediğini hissedebiliyordum.

Tyler bana yaklaştıkça ne kadar değiştiğini fark ettim. Saçları hâlâ asker tıraşına yakındı ama yanık teni yüzünden daha çok adada yaşayan birini andırıyordu. Onu en son Delphine'in evinde gördüğümde kahverengi gözlerinde olmayan bir parıltı vardı. Sağlıklı ve mutlu görünüyordu. Kendimi tutup boynuna sarılmaktan ve çaresizce cevaplarını aradığım sorular sormak-

tan vazgeçtim çünkü birkaç adım ötedeki o serserinin varlığı, kendimi burada dışlanan kişi benmişim gibi hissettiriyordu.

Aslında bu doğruydı, ben *gerçekten* de dışlanan kişiydim.

İkisinin aynı odada olması garipti, çok uzun zaman önce başlamış bir sorunun orta yerinde buraya geldiğimi teyit ediyordu. Sadece tanışmıyorlar, aynı zamanda birbirlerini kardeş olarak görüyorlardı. Yakın arkadaş olsak da olmasak da Tyler'ın sadakati bana değildi. Gözleri ikimizi de delip geçen karşımdaki adamaydı.

Tyler bir adım önümde tereddütle durdu. "Seni özledim, kızım."

Kollarımı göğsümde kavuşturup yüzüne baktım.

"Aa, var olduğum şimdi mi aklına geldi? Çok manidar bir zamanlama doğrusu."

İç çekti. "Kızgın olduğunu biliyorum ama..."

"Kızgın mı?" dedim oflayarak. "Bu çok hafif bir ifade."

"Cee..."

Söyleyeceklerini, saçma bahanelerini dinlemek istemediğim için başımı iki yana salladım. "Nefesini rüketme. Burada ne işin var?"

Yüzünü buruşturdu. "Verilen işleri yapıyorum."

Tobias'a kaçamak bir bakış attığımda bakışlarını kayıtsızca bana dikti, açıklama yapmayı reddederken saniyeler geçti. Tyler odadaki gerilimin farkına varınca hafifçe öksürdü ve başparmağıyla arkasını işaret etti. "Eh, ben gideyim artık."

Tobias tamam anlamında başını salladı. "Seninle sonra konuşuruz."

"Tamam, dostum." Tyler gitmek istemiyormuş gibi bana baktı. "Seni görmek güzeldi, Cee."

Ona çok kırgın olduğumdan yanıt vermeye tenezzül etmedim. Omuzlarını sarkıtıp arkasına dönmeden önce biraz daha karşımda durdu. Tam mutfaktan çıkmak üzereyken birden aklıma bir şey geldi.

“Sen miydin?” Tobias’a bakıp çenesini sıkıldığını görünce Tyler’a döndüm. “Yanımda olacağına, beni kollayacağına söz vermiştin. Dostum olduğunu sanıyordum.”

“Seni kolluyorum. Her zaman da kollayacağım.” Yanıma gelip elimi tuttu. “Ayrıca dostunum,” diye yemin etti. Tobias’a kaçamak bir bakış atıp tekrar bana döndü. “Hayır, Cee, ben değildim. İnan ki bunun bedelini ben de ödüyorum.”

Ona inandım. En başından beri oradaydı. Üçümüzü birden sattığı fikri çok saçmaydı ve bana sırtını dönmemiş olsaydı Tobias’a hakaret olurdu.

“Sen olmadığını biliyorum,” dedim gücenmiş bir tavırla ve yutkundum. Gözlerinin içine bakıp kızgın konuşmamaya gayret ettim. “Sana çok ama çok kızgıyım.”

“Biliyorum. O da öyle,” dedi başıyla Tobias’ı işaret ederek. Eğilip yanağımdan öptü. “Üzgünüm. Ben sadece sana teşekkür etmek istemiştim.”

Neden teşekkür ettiğini sormama fırsat vermeden arkasını dönüp hızla arka kapıya yöneldi. Bir saniye sonra da kapının yavaşça kapandığını duydum.

Aramızda uzun ve gergin bir sessizlik olduktan sonra Tobias bir şeyler kesme işine geri döndü.

Elimi ıslak saçlarımdan geçirip bileğimdeki lastikle gevşek bir topuz şeklinde topladım. “Ona verdiğin iş neydi?”

Yanıt verirken bakışları boynumdaki belirgin ısırık izine kaydı. “Evi aradı ve güvenlik sistemini yeniden ayarladı.”

“Dominic bunu aylar önce yapmıştı.”

Elindeki bıçak havada kaldı. “*Tekrar* ayarlandı.” Sesi elindeki bıçak gibi keskindi – *zavallı domatesler*.

Mutfak adasındaki tabureye oturdum. Elimde olmadan, “Neden buradasın ve...” salatalığı ustalıkla kestiği yeri işaret ederek, “bunu yapıyorsun?” diye sordum. Eli hareketsiz kaldı ve şöyle bir bana baktıktan sonra yine işine döndü.

“Akşam yemeği yerken konuşacağız.”

“Neden?”

“Çünkü içimden çıkarmakta usta olduğun o canavara dönüşmemek için çok çaba sarf ediyorum. Bu iş meselesi.”

“Benden tam olarak ne bekliyorsun? Arkadaşlık mı?” dedim hayretle. “Belki de senden nefret ettiğim gerçeğini kaldıramayan sen...”

Öfkeli bakışlarını bana çevirdi. “Arkadaşlık mı? Hayır. Benden nefret etmen de zerre kadar umuruma değil.”

“Ne istiyorsun o zaman?”

“Tanrım,” dedi bıçağı küt diye tezgâha indirerek. “Yemek hazırlıyorum. Yaptığım yemeği yiyeceksin. Biraz konuşacağız, sonra gideceğim.”

“Tamam!”

“Tamam! Bordel de merde!” *Lanet olsun.*

Ayağa kalkıp buzdolabından iki su şişesi aldım. Birini sert bir şekilde önüne koydum. “Al!”

“Çok teşekkürler,” dedi şişenin kapağını açarak.

Bir an için göz göze geldik ve ardından kahkahalara boğulduk. Onu böyle görmek büyüleyiciydi. Ama yanılttı, çok yanılttı. Gözlerinde dans eden mutluluktan, kusursuz dişlerinin göz kamaştırıcı beyazlığından ya da tiril tiril beyaz gömleğinin esmer teniyle oluşturduğu tezatlıktan zevk alamazdım, almamalıydım. Çenesinin güçlü hatlarını, biçimli omuzlarını ya da belinin inceliğini ön plana çıkaran kemerini beğenemezdim. Birkaç saniye içinde ormana, dizlerimin üstüne çökmüş kemerini çözdüğüm âna geri döndüm.

Kahkahalarının dindiğini ve göğsümün kalkıp inişini, gözlerimdeki ifadeyi izlediğini fark etmem uzun sürmedi. Bakışları kararırken bir gözcü gibi hâlâ adanın diğer tarafında duruyordu.

Bıçağı tezgâha koydu, elini saçlarından geçirip ensesine götürdü. Konuştuğunda sesi alçaktı. “Geçen gece olanlar...” dedi gözlerime bakarak, “sadece meraktandı.”

“Senin yapacağın bir şey değil miydi yani? Kesinlikle öyle görünüyordu.”

“Beni hiç tanıımıyorsun.”

“Tanımak da istemiyorum.”

Tezgâha dönüp kestiği sebzeleri bir kâseye aldı. Gerginlik dolu birkaç saniye daha geçerken yüzündeki suçluluk ifadesini görmemiş gibi yaptım. Dünyanın en içten özrünü dilese bile yeterli olamazdı.

“Tyler değilse de buradan biri buluşmadan seni haberdar etmiş olmalı. Benden böyle mi haberdar oldun?”

Yanıt verip vermemeyi düşünüyormuş gibi bir an duraksadıktan sonra evet anlamında başını salladı. “Miami ekibinden birkaç kişiyle bağlantı sorunları yaşıyoruz.”

“Sean’ı az kalsın öldüren sürücü yüzünden mi? Dominic’in ibret olsun diye cezalandırdığı adam?”

Başını iki yana salladı. “O sadece var olan sorunun büyümesine neden oldu. Dom bana olanları anlatınca endişelendim, sonrasında da her zamanki kadar sık aramayı bıraktı. Kardeşime ulaşmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Sean’a da.”

“O hâlde bir numaralı kuralı çiğnedin ve soru...”

“Bana başka seçenek bırakmadılar,” diye parladı. “Şu âna kadar hiç...” Sözlerinin arkasındaki ima fark edilmeyecek gibi değildi. Nefesini sert bir şekilde verdikten sonra devam etti.

Bugünlerde kardeşim ve ben, onun aşırı saldırgan tavırları konusunda pek anlaşılamıyoruz. Ama o geceki tepkisi için onu suçladığımı söyleyemem.”

Tobias tekrar ocağa dönüp makarnayı karıştırdı. Onu mutfak hünerlerini sergilerken görmek bana garip geldi. Bir yönetim kurulu masasının başında oturan, iş bitirici, bir toplantıyı idare ettikten sonra asistanının eteğini yukarı sıyırıp onu becerirken başarısını kutlamak için puro içen bir adama benziyordu.

Kesinlikle market alışverişi gibi önemsiz işler yapan birine benzemiyordu. Gerçi bu kanatlı serseriler söz konusu olduğunda hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

Durduğu yerde bana doğru dönmeden, “Beni izlediğini hissedebiliyorum,” dedi.

“Sadece merak,” dedim daha önceki yanıtını tekrarlayarak. “Markete mi gittin?”

“Genellikle yemek pişirecek malzeme almak için markete gidilir.”

“Ukala.”

“Bu arada kıcıma baktığını da hissedebiliyorum.” Suçlu suçlu bakışlarımı kaçırdım.

“Bu mutfakta gayet rahat gibisin. Ya babam birden kapıdan içeri girerse?”

Başını çevirip babamın gelmeyeceğini bilmem gerekirmiş gibi boş boş yüzüme baktı. “Dediğimi unut. Büyük ihtimalle babamın sabah saat kaçta tualete çıktığını da biliyorsundur.”

Bu sefer bana döndü ve arkasındaki tezgâhı tuttu. “Baban bir uçakta. Hakkımda bildiği tek şeyse on bir yaşında öksüz bıraktığında bana tazminat ödediği. Bize parayı ödedikten sonra ikimizi hiç umursamadığından eminim.”

O zaman on bir yaşında olduğuna göre şu an Tobias otuz bir yaşında olmalıydı. “Onun suçlu olduğundan emin misin?”

“Olayı örtbas ettiğinden eminim. İş anlaşmalarında kirli işler çevirdiğinden de eminim ve bu benim için yeterli. Ama mesele sadece benimle ilgili değil. Bencilce amaçlar peşinde koşmuyorum.”

“Öyle olduğunu hiç söylemedim.”

“Bu iş meselesi.”

“İş. Beni öpmen de işti herhâlde.”

“Bir mesaj vermek istedim ve bu konuşmanın tek nedeni senin bunu sorgulaman.”

“Bir teklifte bulunacaksan ilgilenmiyorum. İşini başka bir yerde yapabilirsin. Bu konuşma da bu evdeki varlığın da anlamsız. Dediğim gibi, onun hatalarının bedelini ödemek bana düşmez. Sen de hayatımda söz sahibi değilsin. Sana *hiçbir* şey borçlu değilim. İş konuşmamız bittiğine göre, seni kapıya kadar geçirmeme gerek yok.”

Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatarak çenemi acıtacak kadar sertçe kavradı. “*Meraklanmamın* nedeni, bu sıçığımın dünyasında en çok güvendiğim iki kişinin bana yalan söylemesi ve hayal kırıklığına uğramış olmam. Bence bunun nasıl berbat bir his olduğunu biliyordur. *Yakın* bir tarihte senin de bunları yaşadığından eminim.”

Tekrar konuşmadan önce uzunca bir süre bekledi. “Hayatımın yarısından çoğunu planlar yaparak ve sen buraya gelmeden önce bu planları uygulayarak geçirdim...” Elini sıkınca dudaklarım parmaklarının arasında büzüldü. “Seninle bir yetişkin gibi konuşabilmek için büyük çaba sarf ediyorum. Öfkeliydim, hâlâ öfkeliyim ve öfkem öyle kolay kolay geçmeyecek. Ama seninle konuşmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım çünkü *yetişkinler* böyle yaparlar. Şimdi, ağzını serbest bırakacağım ve bana uymak için elinden geleni yapacaksın çünkü istesen de istemesen de bu *iş anlaşmasını* yapmamız gerekiyor. Bu noktada ikimizin de elinde diğerine lazım olan kozlar var. Ve belki, iyi davranırsan, aradığın yanıtlardan bazılarını sana verebilirim. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Daha fazlasını değil. Becerecek kadın peşinde olsaydım,” diyerek duraksadı ve bakışları inip kalkan göğsüme odaklandı, “bunu çoktan elde etmiş olurdum. Sabrım tükenmek üzere. Bu yüzden mesele daha da çirkinleşmeden geçici bir ateşkes yapmayı teklif ediyorum. Kabul ediyorsan bir kere, etmiyorsan iki kere gözlerini kırp.”

Öfkeyle gözlerinin içine baktığımda gözleri beni uyarıyormuş gibi parladı. Bir kere gözlerimi kırptım.

Beni bıraktığında yüzümün sızlamasını geçirmek için çenemi ovuşturdum. “Tanrım, sen gerçekten de aşağılık piçin tekisin.” Bakışlarını benden ayırıp ocağın başına gitti. “Demek kadınlara böyle davranıyorsun? İzinsiz evlerine giriyor, onlara saldırıyor, sonra da zorla karınlarını doyuruyorsun.”

Dolaptan süzgeç alıp makarnayı süzdü.

“Herhangi bir kadının bu davranışlara uzun süre nasıl dayanabileceğini aklım almıyor. Çok saçma. Biriyle nasıl yalanlar üzerine kurulu bir hayat inşa edebilirsin?”

“Güven,” diye düzeltti aksi bir tavırla. “Yalanlar üzerine değil, güven üzerine kurulu. Şu anda sana olan güvenim tükenmek üzere.”

“Sen güven diyorsun, ben kasıtlı olarak söylenmeyen yarı gerçekler diyorum. En azından ben bundan böyle anlıyorum.”

“Kiminle olduğuna bağlı.”

“Kimseyle birlikte *olmamam* iyi bir şey o zaman.”

Makarnayı soğuk suyun altına tutarken bana bakmadı bile.

“Duyguların seni serseri bir mayına dönüştürüyor, Cecelia. Bu, iş açısından hiç de iyi bir özellik değil. Tanıştığımızda söylemiştim; yanlış nedenler yüzünden onlara sadık kaldın.”

“Sevgiyi kastediyorsun. Ama bu nedenin artık bir önemi kalmadı. Önüme bakıyorum. Yine randevulara çıkmaya başladım. Bunu biliyorsun zaten.”

Kaşlarını şüpheyle kaldırarak bana baktı.

Onun gibi sırtımı dikleştirip çenemi kaldırdım. “Bir dakika... neden öyle bakıyorsun? Randevulara çıktığım, önüme baktığım için sırlarını yattığım bir sonraki erkeğe ifşa edeceğimi mi sanıyorsun?”

Sessizliği beni öfkелendirdi.

“Şaşırtıcı bir şey söyleyeyim. Bundan çok daha kötü durumda olduğum zamanlar oldu. Daha öfkeli, daha kırgındım ama tek kelime etmedim. En yakınlarıma bile. Yürüttüğün mantık çok saçma.”

Yerinden kımıldamadı. “Hâlâ bekliyordun. Bu yüzden hâlâ sadıktın. Bir an için olaya tarafsız bak. Benim yerimde olsaydın, bütün operasyonunu duygusal açıdan...” yüzümdeki ifadeyi görünce gözlerini devirdi, “yirmi yaşında bir *kadının* ellerine teslim eder miydin?”

“Belki de bunu daha önceden düşünmeliydin...”

Düşünceli bir şekilde başını iki yana salladı. “Erkek arkadaşlarını elinden almadan önce mi? Sürekli olarak dediğim şeyi doğruluyorsun. Geçmişteki davranışlarına göre düşünecek olursak...”

“Sakın o cümleyi tamamlamaya cesaret etme! Bana bir omür boyu yetecek kadar hakaret ettin, seni cinsiyetçi domuz.”

“İsteddiğini söyle ama iki kere duygularının mantığının önüne geçtiğine şahit oldum ve bunu bir daha göze alamam.”

O anda ne yapmaya çalıştığını anladım.

“Bu, bir konuşma değil. *Pazarlık*.”

Buraya bir anlaşma yapmaya gelmişti.

Burada bulunduğum süre boyunca bir kere bile pozisyonumdan faydalanmamıştım. Ama her şeyin bir bedeli olduğunu öğrenmiştim. Dahası, görünüşe göre bu bedeli sadece ben ödüyordum. Şu âna kadar.

“Gerçekten de sevgi ve sadakatin ayrılmaz ikili olduğuna inanmıyor musun?”

“Bunlar iki farklı tanımı olan iki ayrı kelime. Ama sevgi için eş anlamlı sözcüklere bakarsan,” gözlerimin içine baktı, “eminim ki aralarında zayıflık olduğunu da göreceksin.”

“Peki, pazarlık yapmak için elinde ne olduğunu düşünüyorsun? Elimdeki tek şeyi...”

Kaşlarını kaldırdı.

Mirasım. “Annem...”

“Şu anda harekete geçersen her şeyi kaybedersin. Hepsini. Ama bu riski göze alamam değil mi?” Omuzlarını silkti. “Bu yüzden birkaç ay daha beklememin önemi yok.”

Elindeki koz buydu. Babamla bana devredeceği mirasım için imzaları atana dek bekleyecekti. Sean bana onu oyalamaya çalışacağını söylemişti; ben de birkaç gece önce ona neden burada olduğumu açıklamıştım ama bu bilgiyi hangi yolla edinmiş olursa olsun, benden üstün durumdaydı.

Lanet olsun.

Elimdeki kozu göstermenin vakti gelmişti ama ikimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk: Sessizliğim. Konuşursam mirasımı elimden almasını, intikam almasını engelleyebilirdim. Ben bunu düşündüğüm anda aklımdan geçenleri anladı.

Çenesini kaldırdı. “Bedelini söyle.”

“Şantaj söz konusu olmadan sessiz kalabileceğime inanmıyor musun?”

“Buna şantaj denmez. Esas soru sana güvenip güvenmediğim. Cevap, kesinlikle hayır. Ama bunu şahsi bir mesele olarak düşünme.”

Sert bir yanıt vermek üzere ağzımı açtım ama elini kaldırdı.

“Hakaretleri tatlı vaktine saklayalım. Ciddi ciddi ne istediğini düşünmen gerek.”

Bedel ödemesini istiyordum. Öz güveninin yerle bir olmasını, beni utandırdığı gibi utanmasını istiyordum. Gururunu ve varsa duygularını incitmek istiyordum. İşte o anda aklıma bir fikir geldi.

Bakışlarımdan bunun ne olduğunu anlayınca gözlerinden âdeta alevler saçtı. “Cecelia...”

“Bana babamın güvende olacağına söz ver.”

“Ciddi olamazsın.” Bir küfür savurup hayretle başını salladı.

“İstedğim tek şey bu. Belki maddi açıdan ona yapacaklarını hak ediyordur ama fiziksel olarak ona zarar vermeyeceğini sen söylemiştin. Bu konuda bana söz vermenin ne zararı olabilir?”

“Dediğim gibi, başka düşmanları da var.”

“Onları tanıyor musun?”

Yine evet anlamında başını alladı.

“Daha iyi. Onu sen koruyacaksın.”

“Kendini fazla riske atıyorsun, Cecelia. Baban her hâlükarda çökecek. Zamanı sana bağlı.”

Elimi tezgâha dayayıp öne eğildim. “Sadakatimi satın almak mı istiyorsun? O zaman para banka hesabıma geçene kadar beklemeli ve babamın güvende olacağını garanti etmelisin.”

“Çok şey istiyorsun.”

“O benim babam, Tobias. Ne yapmış olursa olsun, inan ki bedelini ödüyor. Adamın hayatı çoktan iflas etmiş. Uğruna yaşadığı tek şey şirketi. Bunu elinden alırsan her şeyini elinden almış olacağını sana garanti ederim. Sadece işin bittikten sonra ona hayatına çekidüzen verme fırsatı tanı.” Tezgâhın etrafından dolanıp ona baktım. Öfkeden titrer hâlde, gözlerinde tehlikeli bir ışıltıyla bana bakıyordu. “Servetini ve pozisyonunu elinden alırsan geriye hiçbir şeyi kalmaz. Bir cesetten intikam alamazsın. Bunu kendi çıkarlarını korumak olarak düşün.”

“Dediğim gibi, bu mesele benimle ilgili değil.”

“Ama kontrolü ele geçirdiğini izlemek zorunda kalırsa elde edeceğin zafer daha tatlı olacak.” Tam bir dakika bakıştıktan sonra nihayet başını eğip onayladı.

“Söylemen gerek, Tobias.”

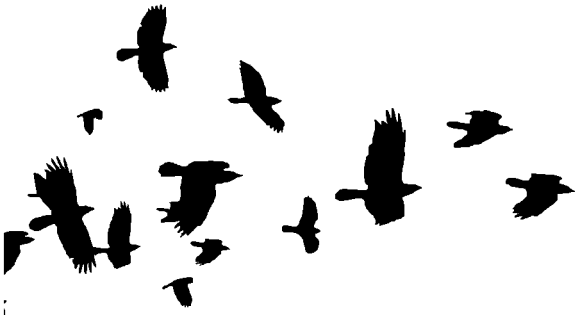
“Baban şu andan itibaren korumamız altında, onunla işimiz bitene dek.”

“Yemin et.”

Gözlerinden alevler saçtı. “Dediklerimi tekrarlamayacağım.”

“Peki. Şimdi ne olacak?”

Çenesiyle kesme tahtasını işaret etti. “Akşam yemeği yiyeceğiz.”

Altıncı Bölüm

Tobias, kumaş pantolonu ve kolalı gömleğiyle saçları biraz dağılmış hâlde karşımda yerde oturuyordu, bir süre satranç tahtasındaki taşları inceledi ve piyonlarımdan birini aldı.

Akşam yemeği, Tobias beni izlerken genel olarak sessiz bir irade savaşı gibi geçmişti. Yemek için ona iltifat ya da teşekkür etmedim ama tavuk yemeğini ve Yunan usulü makarnalı salatayı silip süpürürken keyiften inlememek için kendimi zor tuttum. İstedikini elde eder etmez çekip gideceğini düşünmüştüm. Bunun yerine beni oturma odasına çağırmış, satranç oynayacağımızı söylemişti.

İlk oyunda tahtayı silip süpürmesine şaşırmamıştım. Yanımda biri olmasaydı sıkıntıdan patlardım. Üzerimde bıraktığı etkiyi görmezden gelmeye çalışıp bu düşüncüyü aklımdan çıkardım. Karşısında oturmak kolay değildi. Bu kadar yakınımda olduğunda aramızda sürekli var olan elektriklenmeye direnmekten yorgun düşmüştüm.

Ona karşı hissettiğim nefret, çekim hissiyle birlikte giderek artıyordu. Yakınlarda olduğunda sürekli bir öfke ve uyarılma hâlindeydim. Onu bana bakarken yakaladığımda ateşli bakışlarının hep bir şeyleri tartıp biçtiğini hissediyordum.

Mesele göz korkutucu olması ya da sahip olduğu güç değildi. Beni öperken hissettiğim yakınlık ve sözleriyle eylemlerinin her açıdan bununla ilişkili olmasıydı.

Onu iki kere bana o merak dolu ifadesiyle bakarken yakalamıştım ve iki seferinde de kehribar rengi gözlerini gözlerime dikmişti. Ama ikimiz de bu konuda tek kelime etmemiştik.

Söyleyecek ne vardı ki?

İkimiz de diğerini arzulamak istemiyorduk. İkimiz de nefretten ve aşağılamadan başka bir şey hissetmek istemiyorduk ama aramızdaki çekim o kadar güçlü, o kadar barizdi ki sinirlerim bozuluyordu.

Bu hisleri anlaşılmamız acı bir şekilde son bulana dek seve seve inkâr edecektim. Ama onun var olduğu gerçeği benim için başlı başına bir aydınlanmaydı. Kapalı kutu ifadesinin hayat bulmuş hâliydi. O gün havuzda yanıma gelmemiş olsaydı, onun hakkında hiçbir şey öğrenemezdim. Dominic ve Sean'ın onu bu kadar kolay gizleyebilmiş olmaları korkutucuydu.

Aferin, çocuklar, aferin.

Bu adamlar insanı kandırıp bunu güven maskesi altına gizleme konusunda ustaydı. Geçmişe dönüp baktığımda büyük resmi daha net görebiliyordum. Yine de ne kadar büyük olduğunu kestiremiyordum.

“Hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum,” dedim. Piyonlarımdan birini oynadım ama hemen karşılık verdi. Yaklaşık bir sene önce hayatıma girdiğinden beri yaptığım her hamleyi tahmin ettiği gibi satranç oyunundaki hamlelerimi de tahmin ediyordu.

“Nasıl yani?” Neden söz ettiğimi çok iyi bildiği hâlde soru sorması beni daha da huzursuz etti. Bir başkasının düşüncelerini tahmin etmek paylaşılan yakınlığın işaretiydi.

Bıkkınlıkla ofladım. Sözcükleri dikkatle seçmeliydim. Ama sessiz kalmayı tercih ettim. Bu akıl oyunları çok sinir bozucuydu.

“Teoride,” dedi, sözcükleri özenle seçmeye çalıştığımı anlayarak, “hırsızlar çaldıkları şeyler ellerinden aldığında bunu polise bildiremezler.”

“Onu biliyorum ama hiç karşılık vermiyorlar mı?”

“Aptalca ama veriyorlar. Hem de *sık sık*.” Atımı aldı. “Buna inanmakta neden zorluk çekiyorsun? Yeteri kadarını görmedin mi?”

“Bir bakıma gördüm ama...”

“Ama ne? Bizzat tanık olmak mı seni bu kadar rahatsız ediyor? Arka bahçende neler olup bittiğini bilsen inanamazsın ve kabullenmen gereken en zor şey de budur.”

“Doğru.”

Yüzümü dikkatle süzerken kehribar gözleri parladı. “Çetelelerin var olduğunu biliyorsun, değil mi? Ama hiçbir zaman o tür bir ortamda bulunmamıştın. Hareket hâlindeki bir araçtan ateş açıldığına ya da bir üyelik törenine şahit olmadın, değil mi?”

“Olmadım.”

Geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak oyunumuza ara verdi. “Kartellerin var olduğuna inanıyor musun?”

“Evet.”

“Mafyanın?”

“Elbette.”

“Neden? *Sıkı Dostlar* filmini izledin diye mi?” Başını iki yana salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. “O hâlde neden bir değişim yaratmak için aşırıya kaçan yollara başvurmanın doğru olduğunu düşünen bir grup insana inanman bu kadar zor?”

“Çünkü çok...”

“Aramıza girdiğinde her şeyi kendi gözlerinle görene dek hiçbir şeyden haberin yoktu.”

“Doğru.”

“Az önce de buna hâlâ inanmadığını söyledin. Bu durumda, çoğunluğun senin gibi her şeyden bihaber olduğunu söylemek doğru olur mu?”

Dediklerini düşünerek başımla onayladım. “Evet, öyle olduğuna inanıyorum.”

“Birçok acınası insan için görmek, inanmak anlamına gelir.”

“Evet, bunu yüzlerce kez duydum.”

Gülümsedi, gözlerinin gururla parladığını fark ettim. Bir öğretmen gibi gururluydu. “Sean’dan.”

Senden.

Hamlemi yapıp, “Karteller yozlaşmış oluşumlardır,” dedim. “Mafya da öyle.”

Gözlerine baktım. “Yani...” *Siz de öyle misiniz?* Gasp ve şantajdan basit hırsızlıklara kadar her şeyi yapıyorlardı. Kuzgun Kardeşliği de aşırı uçlardaki diğer oluşumlar kadar yozlaşmış ve kanun tanımazdı. “Yani kötüye karşı kötünün iyisi mi söz konusu?”

Başını sallayarak hamlemi yapmamı işaret etti. Hamlemi yaptığım anda oyunda daha büyük bir avantaj kazandı. “Bunu nasıl haklı çıkarıyorsun? Sizi farklı kılan şey ne? Masum insanlara zarar vermemeniz mi?”

“Tehlikede olmadığını sanıyorsan düşündüğüm kadar zeki değilsin demektir. Birini alt etmeye odaklandığımız anda biz de hedef hâline geliyoruz, istisnasız sırtımıza bir hedef tahtası çiziliyor. Bu tür savaşlarda masumlar için kurallar yoktur. Açtığımız savaşlarda verilen kayıplar insan ahlakıyla ilgili. Rakibimizin masumları bu işin dışında bırakacak kadar insanlığı var mı yok mu?”

Piyonlarımdan birini alınca mesajını vermiş oldu.

“Artık oyunu bitirebilir miyiz?”

“Hayır,” dedi hemen. “Kazanmama üç hamle kaldı.” Hamlemi yaptığım anda atını eline almıştı bile.

“Dövmeler aptalca değil mi? Suçu ele veren bir şey. Bunu gizli tutmayı nasıl bekliyorsun?”

“Herhangi birini suçlamak için her zaman kanıtlara ihtiyaç duyulur.”

“Bu, biraz küstahça bir düşünce değil mi?”

“Hayır, küstahça değil. Her zaman kanıt mecburiyeti olduğu gibi her kuralın da bir istisnası vardır. Bunu görmeyi beklerim.

Direnış beklerim. Karşılık verilmesini. İnsan doğası yüzünden şaşırmayı beklerim, örneğin bu durumda sürpriz *sensin*. Ama yanılgıya düşme; Amerika bir şirket, bir iş yeridir, Cecelia. Baban da bayrağın arkasında güç savaşı veren insanlar da bunu *bilir*. Roman aptal bir adam değil. Kim olduklarını bilmiyor olabilir ama düşmanları olduğunu gayet iyi biliyor. Ayrıca *tüm* oyuncular gibi yanlış bir hamlenin ona her şeye mal olabileceğinin de farkında. Güçlü ya da önemli bir pozisyonda olan herkesin karşısında her zaman zayıflıklarını bulan, bir sonraki hamlesini tahmin eden ve kendine ait olmayanı almayı bekleyen birileri çıkacaktır.”

Atını oynadı. Şah mat.

“Sadece iki hamle yaptın,” dedim.

Dudaklarında beliren, dikkatli bakmadığınızda göze çarpmayan o tanıdık gülümsemeyi kaçırmadım. Gözlerimin içine baktığında verdiğim tepkiyi fark ederek kaşlarını çatı.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Az önce bana baktığında kardeşimi görür gibi oldun.”

“Neden böyle dedin?”

“Bugün bana ilk kez beni becermek ya da öldürmek istiyormuş gibi bakmadın.”

“Seni becermek istemiyorum. Ama seni öldürme fikir kuşağa çok cazip geliyor.”

“Belki günün birinde eline bu fırsat geçer.” Tamamıyla ona ait, farklı bir gülümsemeye bana baktığında yüksek sesle iç çekmemeye çalıştım. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı? Neden ikinci el bir Dom olamıyordu? Öyle olsa bununla daha kolay başa çıkabilirdim. Onu bakışlarımla becerdiğimi fark etmiş olması da midemi bulandırıyordu.

Ama ona karşı neden böyle bir çekim hissettiğimi biraz anlamaya başlamıştım. Ona baktığımda hem Dominic’i *hem* de Sean’ı görüyordum. Konuştuğunda ikisinden de parçalar

duyuyordum. Ona hâlâ öyle bakıyor olmalıydım çünkü çenesini kaldırıp beni işaret etti. “Ne oldu?”

“Asıl şarlatan sensin.”

Kaşlarını çattı. “Açıkla.”

“Hayır.” Sirtını şömineye verip geriye yaslandı ve babamın tıka basa dolu barından aldığı cini kafaya dikti.

“Sana denk bir rakiple karşılaşmanın an meselesi olduğunu biliyorsan...” Gözlerimin içine baktı.

Korkusuzdu. Bu adam kesinlikle korkusuzdu.

Bir noktada birinin onu yenmesini bekliyordu. Bugüne kadar edindiği düşmanlara, kendi hayatıyla ya da birlikte olduğu insanların hayatlarıyla bir bedel ödemeyi bekliyordu ve her gün bunu bilerek yaşıyordu.

Hepsi öyle yaşıyordu.

Aslında hepsi birer askerdi.

Bu yüzden ona saygı duymak hoşuma gitmiyordu.

Tobias ayağa kalkıp koltuktan ceketini aldı. Bakışlarını benden ayırmadan üzerine geçirdi. Teorik olarak itiraf ettiği her şeyi idrak etmeye çalışırken ben de yavaşça kalktım.

“Emniyet hissi mutlak bir yanılsamadır,” diyerek cümlesini tamamladım. Artık o mutlu cahil hâlimden eser kalmamıştı.

Başıyla onayladı. “Aynı zamanda çok da güçlü bir yanılsamadır ama bunu kabullenirsen daha büyük ödüller peşinde koşmak için daha büyük risklere girmek kolaylaşır. Elbette bu, aptalca bir hamle yapmak için mazeret değil.”

Haklıydı. Emniyet hissi hayatın her alanında bir yanılsamaydı. Evin kapılarını sıkı sıkı kilitlesem de fırtına tepemdeki çatıyı uçurabilirdi. Kalbimi korumak için kimseyi içeri almasam da yalnızlığın acısını tadabilirdim. Sırf korktuğum için hayatımın her günü doğru şeyleri yapsam da birinin sağ elinin tek bir hareketiyle satranç tahtasından silinebilirdim.

Hayatta verdiğimiz her karar bir hamleydi ve rakibimiz görünmezdi. Düşmanınız ister hastalık ister aynı yatağı pay-

laştığınız kişi olsun, rakibiniz kendini belli edene dek bunu bilemezsiniz.

Tobias'ın yürüttüğü mantığa göre, hepimiz görünmez rakiplere karşı oynayan piyonlardık ve düşmanımızın ifşa olması tek bir yanlış hamleye ya da aptalca bir karara bağlıydı. Sırf bu tehlikeli adamların arasına karışarak rakiplerimi ve hayatımın gidişatını değiştirmiş olabilirdim. Şu âna dek nedense ölümsüz olduğuma inanmıştım ve Tobias, gerçekleri söyleyerek bunu elimden almıştı.

Herkes bunun gibi bir farkındalık ânı yaşayabilirdi ama geçen sene öğrendiğim her şey gibi bunu da erken öğrenmiştim. Tobias, korktuğumu hissetmiş olmalıydı çünkü öne doğru bir adım attı ama sonra fikrini değiştirip odadan çıktı. Kısa bir süre sonra da ön kapıyı arkasından kapadı.

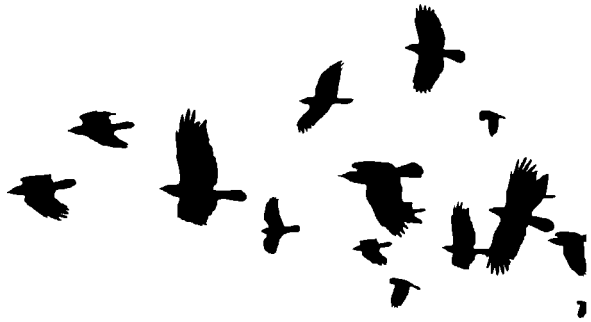
"Akşam yemeği ve akıl oyunları için teşekkürler," diye mırıldanarak ön kapının yanındaki buzlu camdan dışarı baktığımda siyah bir sedanla uzaklaştığını gördüm. Hemen kapıyı kilitleyip alarmı kurdum ve bir saniye sonra bunun ne kadar ironik olduğunu düşündüm. Elimden gülmekten başka bir şey gelmedi.

Babamı güvende tutarsa sırrını saklayacağımı söyleyerek şeytanla bir anlaşma yapmıştım ama emniyet hissi bir yanılsama olduğu için verdiği sözü tutması imkânsızdı.

İşte o anda, kaçınılmaz bir şekilde Tobias'ın üçüncü hamlesinin bu olduğunu fark ettim.

Onun gerçek şah matı buydu.

Bitkin bir hâlde merdivenleri çıkarken başımı iki yana salladım. "Connard." *Piç kurusu.*

Yedinci Bölüm

Uykulu gözlerimi ovuşturarak yatakta gerindim ve gördüğüm son rüyayı bölük pörçük hatırlamaya başladım. Rüyaların, uyanık olduğunuz saatlerde kaçındığınız şeyleri bilinçaltınızın işleminden geçirmesinin bir yolu olduğunu söylerlerdi. Senelerdir uyandıktan sonra rüyalarımı hatırladığım için bunun doğru olduğuna inanıyordum. Dün gece rüyamda güneşi görmüştüm, o kadar yakındım ki elimi uzatsam dokunabilecekmişim gibi hissetmiştim. Ama yaydığı sıcaklık kavurucu olmaktan çok, hoşuma giden türdendi. Güneş çok uzak değildi, yalnızca birkaç adım ötemde gibiydi. Sonra bulutlar gökyüzünü kaplamadan birkaç saniye önce sürüklenmeye başladı. Ufukta bir gökkuşağı belirmeden hemen önce yüzüme püsküren serin bir şey hissettim. Birkaç adım daha atsam onlara ulaşabilecekmiş gibiydim.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar silindi, açıklık alanda tek başıma uzanıp cansız gökyüzüne bakakaldım. Tam o sırada annem rüzgârı bastıran bir sesle eve dönmem için seslendi ama onun yalvarışlarına kulak asmayıp kaybettiğim güneşimi aramaya devam ettim.

Yatak örtüsünü üstümden attığımda gözümde bir damla yaş düşmek üzereydi.

Balkonumun çift kanatlı kapılarını açtığımda sabahın aydınlığıyla karşılaştım, hafif esinti yeni bir yaz gününde saçlarımın

arasından geçti. Roman'ın malikânesinde özleyeceğim bir şey varsa o da manzarasıydı.

Havuzdan bir ses geldiğini duyunca bahçeye baktım. Güçlü erkeksi kollar suyu yarıyor, arkasında ufak ama kuvvetli bir gelgit oluşturunuyordu. Daha önce gömleğinin kolunu sıyırdığında fark etmemiştim ama kürek kemiklerinin arasına çizilen kuzgun kanatları, dövmesini neden kollarında görmediğimi açıklıyor, kraliyet ailesindeki yerini açıkça sergiliyordu. O kanatları koparmak ya da bir şekilde bozmak istedim. Kan bağı olsun olmasın, kendini sadece ona adanmış iki kardeşi olmasını hak etmiyordu.

Bu yetmezmiş gibi bir de suyu yararcasına yüzerken kaslı kolları ve pürüzsüz teniyle muhteşem görünüyordu. Kaslı bacakları suda hızla ilerlemesini, havuzun karşı tarafına ulaşmasını sağlıyordu. Bir tur daha yüzmek için diğer tarafa dönüşünü, sular atletik vücudundan aşağı akarken sırt kaslarının gerilişini hayranlıkla izledim.

Güçlü, heybetli ve göz korkutucuydu. Tobias kalpsiz, ruhsuz bir yırtıcıydı.

Şimdi de verdiği mesajı, yani geçici olarak bana sahip olduğunu kanıtlamak için hayatıma giriyor, bir parçası oluyordu.

Havuzun kenarında havlunun üstüne koyduğu üç telefonda biri çalmaya başladı. İkisinin Sean'ın kullandığı tek kullanımlık telefonlarla aynı model olduğunu fark ettim. Yanına gitmek için odamdan ayrılmadan önce kısık sesle, "Oui?" dediğini duydum.

Havuzun başına gittiğimde Tobias öfkeyle talimatlar yağıyor, İngilizce ve Fransızca karışımı küfürler sıralıyordu. Sırtı bana dönük hâlde konuşmasına devam ettiği için temkinli bir şekilde onu dinledim ama öfkeli olduğundan başka pek bir şey anlamadım. Konuştuğu yabancı dil akıcı, tutkulu, seksi ve büyüleyiciydi. Arkasını dönüp utanmadan konuşmasını dinlediğimi görmeden önce birdenbire sırtı gerildi. Telefondaki kişiye

bağırarak son bir emir verdikten sonra aramayı bitirip diğer telefonların yanına koydu ve kollarını havuzun kenarına dayadı.

“Kulağa ciddi geliyordu.”

“Ciddi bir konuşma olarak ne duyduğunu düşünüyorsun?”

“Le ıvır, le zıvır,” dedim, çenemi kaldırıp yüz ifademle ukala bir Fransız züppesini taklit etmeye çalıştım, “le falan, le filan, daha çok le ıvır zıvır ve merde.”

Bir süre dik dik birbirimize baktık, sonra birden başını geriye atıp gülmeye başladı. Kahkahalarını duyunca gülümsememek için kendimi tutum, kollarımı göğsümde kavuşturup ağırlığımı bir bacağıma verdim. “*Henüz* akıcı konuşamayabilirim ama arkanı kolla, Fransız.”

Kahkahaları dinerken başını salladı, bakışları eğlenen bir ifadeyle üzerimde gezinmeden önce son bir kez alçak sesle güldü.

“Bugün hangi krizlerle uğraşıyorsun?”

“Kafana takacağın bir şey yok.”

“Kafaya taktığım yok ama neden yine burada olduğunu merak ediyorum. Bir evin yok mu?”

“Bir sürü evim var.”

“Neden buradasın o hâlde?”

“Pozisyonumun avantajlarından faydalaniyorum. Sen de öyle yapmalısın. Su ılık.” Bakışlarını bol şortumda ve askılı üstümde gezdirdi.

“Kalsın. Cidden sorunları başka bir yerde çözemez misin?”

“Sorunları çözmenin iki yolu vardır,” dedi.

Sıkılmış gibi gözlerimi devirdim. “Harika. Bir nutuk daha geliyor.”

“Ayrıca, iki tür insan vardır,” diye devam etti, beni duymazdan gelerek. “Bir, her gün yerdeki rahatsız edici toz öbeklerini ya da kâğıt parçalarını temizlemeden yanından geçip sonra temizleyeceğini söyleyenler vardır. Bir de gördüğü anda temizleyen, yerden kaldıranlar vardır. Temizleyip çöpe atar ve orada olduğunu unuturlar. Ama temizlemeyip her gün yanından

geçenler için sorun orada kalmaya, kafalarına takılmaya devam eder. Yapmaları gereken fazladan bir iş yükü olarak zihinlerinin bir köşesini işgal eder. Listelerindeki bir başka madde hâline gelir. Varlığından rahatsız olup sıkıntıyla onu aramaya başlarlar, ertesi gün temizleyeceklerini söylerler. Ta ki bir gün bezelye tanesinden büyük bir vicdan meselesine dönüşene kadar.”

“Dur, tahmin edeyim. Senin tabağında hiç bezelye yok.”

Dolgun dudaklarını aralayıp bir şey söylemeden önce alaycı ifadeyle hafifçe gülümsedi. “Bezelyeden nefret ederim.”

“Ufacık bir toz kalıntısı.”

“Onu yerden temizleyecek kişi için.”

“Konfüçyüs ‘çöpü yerden al’ diyor. Anladım. *Gitmeden* önce benimle paylaşmak istediğin başka bilgece şeyler var mı? Artık *her gün* istemediğim hâlde aniden evimde mi belireceksin?”

“İşimiz sona erene dek nerede olmam gerekiyorsa orada olacağım.”

“Tamam, tamam. Şimdi, izinle benimle oynadığın akıl oyunlarından daha önemli işlerim var.”

“Yaptığım teklifi hemen geri çevirme, Cecelia. Birbirimizden bir şeyler öğrenebiliriz.”

“Babamla ilgili daha çok bilgi edinmek için ağzımdan laf almaya çalışmaya devam edebilirsin yani? Kalsın.”

“Epey bilgi sahibiyim ama şeytan ayrıntıda gizlidir. Rakibini tanıman gerek.”

“Senden başka bir şey öğrenmekle ilgilenmiyorum.”

“Bakışların aksini söylüyor.”

Ne gülümsemiş ne de küstah bir ses tonuyla konuşmuştu. Tartışma fırsatı vermiyordu. Belki aramızdaki çekimi, tıpkı benim hissettiğim gibi o da hissediyordu. Bu da başımın belası olmasının bir başka nedeniydi.

“Güzel bir adamsın, Tobias. Bunu inkâr etmiyorum. Bunu sık sık kendi avantajına kullandığından eminim.”

Havuzun karşı tarafından durduğum yere yüzmeye başladım, bakışlarını bana dikmiş yüzerken kolları suyu rahatlıkla kaydırıyordu. Şehvet tepeden tırnağa her yanıma sarsa da yerimden kıpırdamadım. Tobias havuzdan çıkıp kaslı vücudundan sular damlarken karşıma dikildiğinde ve kasıtlı olarak dibime kapandı geldiğinde sinirlenmedim. Karşımda durup üzerinden sular süzülürken saniyeler geçti, meme uçlarım sertleşirken birçok şekilde beni ıslattığını hissediyordum. Hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu, göğsüme kayan bakışlarını ağır ağır yüzüme çevirdi.

“Sana teklif ettiğim şeyi istiyorsun. Sadece bunu söylemeyecek kadar inatçısın. Dilinin ucunda, o yüzden sor.”

“Gitmeden başka bir şey istemiyorum.”

Bana biraz daha yaklaşıncı göğsüme ve bacaklarıma soğuk su damlaları sıçradı. “Güvenimi istiyorsun ama onu sana veremem.”

“Senden hiçbir şey istemiyorum.” Arkama döndüm ama bileğimi yakalayıp beni durdurdu. Öfkeyle ona baktığımda kıyafetlerimi ıslatırarak dikkatle beni süzdü.

“Sana *güvenemem*. Bu istediğin mucize. Üstelik bedeli çok ağır, senin buna gücün yetmez. Ama birbirimizden bir şeyler *öğrenebiliriz*.”

“Bana öğretebileceğini düşündüğün şey tam olarak nedir?” Ellerimi kaldırıp omuzlarından aşağı doğru kaydırarak tırnaklarımı ıslak teninde gezdirdim. Gerildiğini görünce tatmin olup bakışlarımı ağır ağır gözlerine çevirdim. Ellerimi yakaladı ve bırakmadan önce sıktı.

“Dediğim gibi, birbirimizden bir şeyler *öğrenebiliriz*.”

Ofladım. “Bir bezelyeden ne öğrenebileceğini düşünüyorsun?”

Gözlerinde, onu reddetmeden önce tereddüt etmeme neden olan farklı bir ifade belirdi ama bunu görmezden geldim. Benimle oynamasını istemediğim bir başka akıl oyunuydu bu. “Senin gücün bana yetmez, Tobias. Sen *benim değerlerimi* anlayamazsın.”

Nefeslerimiz birbirine karıştığında midemin düğümlendiğini hissettim.

“Aklında sorular var. Sor bana, Cecelia.”

Damarlarıma akın eden heyecanı bastırmaya çalışarak gözlerimi kaçırdım. Aradan bir saniye geçti, sonra bir saniye daha ve Tobias başını eğip fısıldadı.

“Teklifimin gözlerindeki ifadeyle hiçbir ilgisi yok ama *şu anda*,” dedi boğuk bir sesle, “istediğin gibi sana dokunacak olsam beni geri çevirmezdin.”

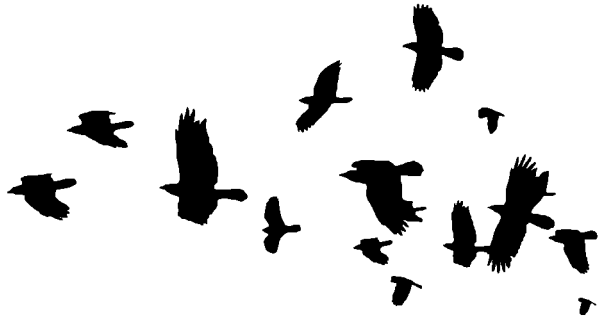
“Hamlelerini tahmin edebilmeye başladım.”

“Öyle mi?” diye fısıldadı. “Belki çıtayı biraz yükseltirim.” Başını eğdiğinde ılık nefesi ensemdeki soğuk su damlasını ısıttı. “Sor bana, Cecelia.”

Aklımdan geçenleri yüzümden okumasını engellemek için başımı çevirdim. “Ne hâlin varsa gör.”

Havuzun diğer tarafındaki telefon çalınca ikimiz de o yöne baktık, sonra Tobias tekrar bana döndü.

Omuzları gerilmiş bir hâlde benden uzaklaştı ve ben eve doğru yürürken telefonuna yöneldi. Kapıya vardığımda çoktan telefona bağırımaya başlamıştı bile. Bakışlarının üstümde olduğunu bilmek için arkama bakmama gerek yoktu. Ateşini ta uzaktan bile hissedebiliyordum.

Şekizinci Bölüm

Daire biçimindeki garaj yolunda Jaguar'ı görünce sinirlerim bozuldu. Savaşmaya hazır bir şekilde eve girdiğimde mutfaktan hararetli Fransızca konuşmalar geldiğini duydum.

“Trouvez-le.” *Bulun onu.*

Kısa bir sessizlik oldu.

“Pas d'excuses. Vous avez une heure.” *Mazeret istemiyorum.*

Bir saatiniz var.

Tobias beni gördüğü anda telefonu kapadı. Kafası karışmış gibiydi, mutfak adasındaki dizüstü bilgisayarında hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Havuzdaki yüzleşmemizden beri aradan sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen pozisyonunu sonuna kadar kullanmaya niyetli olduğu belliydi.

“Bana burada ne aradığını söyler misin?” Yanından geçip su almak için buzdolabına doğru gittim. Yürüyüşten döndüğüm için ter içindeydim. Yanıt verirken bana doğru dürüst bakmadı bile.

“Çıkarlarımı koruyorum.”

“Bunu başka bir yerde, tercihen çok çok uzaklarda yapabilir misin?”

Gözlerini önünden ayırmadan bilgisayarını çarparak kapadı. “Putain!” *Siktir.* Göğsü öfkeden inip kalkarken tezgâhtaki cep telefonlarından birini alıp bir numarayı aradı. “*Yeniyi* buraya getir. On dakikan var.”

Mutfağın karşı tarafına yürüdü, yakınlardaki cin şişesini alıp buz dolu bardağa bolca koydu. Büyükçe bir yudum almadan önce bardağı birkaç kere çevirip içindeki buz küplerinin birbirine çarpmasına neden oldu.

“İçmek için biraz erken değil mi?”

Yanıt vermedi.

“Güzel sohbetti,” dedim gözlerimi devirerek. Tam yemek odasına giden yolu yarılamıştım ki arkamdan konuşmaya başladı.

“Yanılıyorsun. Onlar sen ve annen gibi insanlar değil.”

“Ne?”

“İlk konuştuğumuzda sen ve annen gibi insanlar için savıştığımı söylemiştin.”

“Evet, bunun nesi yanlış?”

“Her şeyi yanlış,” dedi aksi bir tavırla. “Her şeyi. Kendinizi diğer insanlardan ayırıyorsunuz.”

“Ama ben öyle...”

“Ne demek istediğini biliyorum. Önemli olanlar sadece babanın fabrikasındaki ya da başka yerlerdeki işçiler değil. Sabit bir düşünce bu.”

“Peki. Yanlış düşünüyorum. Yanlış seviyorum, sadakatim yanlış kişilere ve ben her yönüyle beceriksiz bir aptalım. Standartlarına uygun olmayışımı umursamadığım için kusura bakma.”

Yine bir yudum almadan önce içkisinin buzlarını birkaç kere karıştırdı.

“Zaten her hareketimi izliyorsun. Bunu yapmak için gerçekten de burada olman gerekiyor mu?”

“Bana bırakılan lanet olasıca pisliği temizliyorum.”

“Neden beni bu kadar yakın takibe aldığını anlamıyorum. Son günlerde hiç ‘partiye’ gittin mi bilmiyorum ama senin için çalışan insanlardan bazılarını *gördün* mü?”

Bardağını indirmeden önce şüpheli gözlerle beni inceledi. Tam bir şey söylemek üzereyken kapı çalınca gözlerimi devirdim.

“Burası sizin karargâhınız değil. Burası geçici de olsa benim evim. Zalim Kral olarak emirlerini vermek için başka bir yer bul.”

Dediklerimi tamamıyla duymazlıktan gelerek yanımdan geçip kapıyı açtı. Kısa süre sonra RB ve Terrance içeri girdiler.

“Selam kızım,” dedi RB. Aynı anda bir Tobias’a bir bana bakan Terrance, “Dom’un hatunu olduğunu sanıyordum. Demek etrafta takılıyorsun, ha?” dedi.

Terrance hakkımda ne düşündüğünü tam olarak belli edercesine beni süzerken bakışlarındaki aşağılama yüzümün kızarmasına neden oldu.

Tobias’ın yüzü bir anda değişti ve buz gibi bir ifadeyle bana döndü. “Bana anahtarlarını ver.”

“Ne?”

Elimdeki anahtarlara baktı. “Arabanın anahtarlarını ver, Cecelia.”

“Hiç sanmıyorum.” Yanıma gelip elini uzattı. İç çekip anahtarımı ona verdim. Arkasına dönüp anahtarları Terrance’a fırlattı. Göğsüne çarpan anahtarları son anda yakalayan Terrance’ın yüzü acı içinde buruştu. Tobias’ın ses tonu son derece acımasızdı.

“Arabasını yıkayıp parlat. Sabunla güzelce temizle, durula ve cilala. İşin bittiğinde kendi yansımasını görebilse iyi olur.”

Öne çıktım. “Bunu yapmasına gerek yok, ben...”

Tobias tek bir bakışla beni sustururken RB, yüzünde *işte şimdi sıçtın* der gibi bir ifadeyle arkadaşına bakış attı. Tobias, RB’ye bakıp, “İşini yaparken başında dur,” dedi.

RB ona derin bir saygıyla baktıktan sonra tamam anlamında başını salladı.

İkisi antrede etraflarına bakınırlarken Tobias onları görmezden geldi. “Sen benimle geliyorsun.”

“Hayır, gelmiyorum. Hemen duşa girmem gerek...”

Tobias beni kolumdan tutup dışarı çıkarırken ikisine, “Bir saate döneriz,” diye seslendi. “Kimse bu kapıdan dışarı çıkmayacak. Tyler saat onda sizinle burada buluşacak.”

“Tamam,” dedi RB.

Tobias Jaguar’ının sürücü tarafına geçerken kolumu hışımla geri çektim. “Tyler’la konuşmak istiyorum.”

“Olmaz.”

“Ama üstümü değiştirmem gerek,” dedim. İnatla kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Lanet olasıca bir randevuya çıkmıyoruz. Hem konuşmamız bitmedi. Hemen. Arabaya. Bin.”

Birkaç saniye göz göze kaldıktan sonra arabanın deri koltuğuna oturdum. Çok geçmeden kasabaya giden ıssız yolda uçarcasına ilerlemeye başladık.

“Neden kolunda dövmesi olan herkesin Roman’ın evine girmesine izin verdiğini söyler misin?”

Cevap vermedi.

“Orada öyle yapman gerekmiyordu, biliyorsun, değil mi? Kendi başımın çaresine *bakabilirim*.”

Beni çileden çıkararak susmaya devam etti.

“Kadınlara kaba davranmak senin için bardağı taşıran damlaysa aynada kendine dikkatle bakmanı öneririm.”

Ben profiline bakarak kaşlarımı çatarken ve iki saatlik yürüyüşten sonra ter koktuğumu, tenimin üstümde kuruyan terden yapış yapış olduğunu düşünürken o hızla yola devam etti. Keçeleşmiş saçlarımı tepemde toplamıştım.

“Nereye gidiyoruz?”

Yanıt vermedi, on dakika daha hızla yola devam ettikten sonra bankamın otoparkına girdi.

“Para mı yatıracaksın?”

Ön kapının diğer tarafında kalan boş yerlerden birine park etti.

“Dur tahmin edeyim, bir sonraki vurgun için araştırma yapıyorsun?”

“Tanrım,” diyerek başını iki yana salladı. “Sadece izle.”

“Tam olarak neyi izlemem gerekiyor?”

“Suçluları. O binaya dikkatle bakmanı ve bir suçlu gördüğünde bana söylemeni istiyorum.”

“Cidden mi? Suçluları *görünüşlerine* göre mi arayacağız?”

“Bunu, az önce bana elimin altında çalışan insanları *gördüm* mü diye soran kız söylüyor.”

“Ben sadece...”

“O sözlerini haklı çıkarmanın hiçbir yolu yok. Şimdi, *bu şekilde* mantık yürütüp birkaç suçlu bulalım.”

Bankadan yaşlıca bir adam çıktı; seksen yaşlarında gözüküyordu. İçeri girmek üzere olan genç bir kadın için kapıyı tuttu.

“O değil.”

“Nereden biliyorsun? Kadına kapıyı tuttuğu için mi?”

“Kesin olarak bilmiyorum. Ama bir suçluya benzemiyor.”

“Suçlu tipi nasıldır? Kapüşonlu giymiş herkes mi? Dövmeli olanlar? Ot kokanlar? Bol kot pantolon giyenler? Ten rengi mi belirleyici oluyor? Yoksa saç kesimi mi? Suçluları saç kesiminden anlayabilir misin?”

“Mesajı aldım.” Boynumdan yüzüme kadar kızardım.

“Hayır, almadın. İzle.”

İzledim. Birkaç dakika boyunca bankaya girip çıkan herkesi inceledim ve hiçbirinin suçlu olmadığına karar verdim.

“Bir suçlu bulamadın mı?”

“Çok saçma. Kimin suçlu olduğunu nereden bileyim?”

“Ya şu kişiye ne dersin?”

Kırklı yaşlarda, üstünde lekeli iş üniforması olan bir adam bankadan çıkıp bir hizmet aracına bindi.

“Çok çalışan biri olduğu belli. Bu civardan birine benziyor ve büyük ihtimalle ailesini geçindirmeye uğraşan bir adam. Bu yanlış. Yanıtımın genellemeye girdiğini anlıyorum ama...”

“Suçlu nerede, Cecelia?”

“Bilmiyorum!”

“Peki ya şu adam?” Tobias çenesiyle içeri girmek üzere olan takım elbiseli adamı işaret etti.

“Bilmiyorum!”

“O hâlde aramaya devam et.”

Konuşmamızı düşününce binaya değil, insanlara baktığımı fark ettim. “Banka, değil mi?”

“Organize suçların olabilecek en kötü şey olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” derken bankanın logosuna bakıp bana döndü. “Kendine şunu sor. Neden idare tarafından kendisini tehdit altında hisseden yirmi yaşındaki bir çalışan, yaşlı anneannesini ihtiyaç duymadığı ikinci bir hesap açması için bankaya getirir?”

“İşi gerektirdiği için mi?”

“İşten atılmasın diye günlük sekiz hesaplık kotasını doldurmak için. Küçük kasabalarda onun gibi binlerce kişi var; tanınmış ve saygın bir bankada çalışacağını düşünenler, yalnızca birkaç hafta sonra başlarının dertte olduğunu fark etmişlerdir. Her gün yeni hesaplar açılması için büyük bir baskı hissederler. Midas yeteri kadar zengin değilmiş gibi hisse senedi fiyatlarının ulaşılmaz bir yere çıkarılması, iri bir ineğin daha da besili olmasını isteyen güçlerin oynadığı bir oyun. Bazı banka çalışanları çareyi *ölü* kişiler için hesap açmakta bulmuşlar. Senelerce aynı şekilde devam ederken maaşlarını kaybetmemek için çaresiz durumda olan tüm bu düşük seviyeli çalışanlar suç işleyecekleri noktaya gelene dek zihinsel olarak tacize uğradılar.”

“Benim hesabım da burada.”

“O hâlde sen de farkında olmadan soruna katkıda bulunuyorsun. Her şey üst kademelerde başlıyor. Kötü adamların sokakta ot satanlar olduğunu düşünüyorsan bu lanet sahtekârlarla kıyaslanamazlar bile. İşin üzücü yanı, bankanın mevcut müşterilerinden bazıları bu durumu öğrense kılını dahi kıpırdatmaz çünkü bu onların sorunu değil. Paraları federal açıdan güvence

altında olduğu için çok azı bilinen ve ifşa olmuş bir suçluya para yatırmayı umursar. Yeteri kadar müşteri bu durumu önemsiyor olsaydı bankalar bunu yapamazlardı. Ama yaptılar ve yapıyorlar. İdarecilerin bu yüzden çarmıha gerilmesi gerekirdi. Bir ara konu mahkameye taşındı. Bir banka yüksek miktarda para cezası ödedi ama kârlılıklarına zarar verecek hiçbir değişiklik olmadı. Duruşmadan sonra CEO görevinden ayrılrsa da hapis cezası almadı. Bugün hâlâ buradalar ve işlerini yapıyorlar.”

Tobias yüzünde bariz bir nefret ifadesiyle tekrar bankaya baktı.

“Gerçek suçluları mı bulmak istiyorsun? Parayı takip et. Daima lanet parayı takip et. Paranın hep yasa dışı yollardan kazanıldığını söylemiyorum ama yasal olarak kazananların yasa dışı kazananlarla aynı grupta olduğunu söylüyorum. Noktaları birleştirtince gerçekten de dünyanın çok küçük olduğunu görüyorsun. Rezil bir karmaşa. Herkes bir noktada bir başkasını beceriyor ve çoğu aynı nedenden dolayı birlikte aynı yatakta yatmaya devam ediyor.”

“Ülkenin yüzde birlik kesiminden mi söz ediyorsun? En varlıklı kişilerden.”

“İşler o noktada karışıyor çünkü bu iş en tepelerde başlıyor.”

“Bunları gerçekten yaptılar ve paçayı sıyırdılar mı?”

Ağır ağır başıyla onayladı. “Ama çoğu kişi Janet Jackson’ın devre arasındaki meme ucu şovuyla ya da benzer bir şeyle ilgileniyor çünkü bu, dikkatlerini gerçek hırsızlardan uzaklaştırıyor.”

“Bir dikkat dağıtma yöntemi mi?”

“Bu tür dikkat dağıtıcı olaylar düzenliyorlar ve zaman zaman bunlar için para ödüyorlar. Aynı yatağı paylaşan kişilerin medyayı satın alması ya da etkilemesi çok kolay. Dünyanın geri kalanı da büyük bir nezaketle geriye kalan işi hallediyor.”

Arabayı aksi yöne çevirip otoparktan çıktı. Tobias araba kullanırken dikkatle onu inceledim ve ona karşı hissettiğim hoşnutsuzluğun değiştiğini fark ettim. Bıkmıştı. Sadece bu

kasabadaki fabrika işçileri için değil, her gün masum vatan-
daşları avlayan akbabaların erişebileceği bir yerde olan herkes
için. Ben de bir banka hesabı açabileceğim yaşa geldiğimden
beri bu suçluyla dolaylı olarak aynı yataktaydım.

“Hesabımı kapatırsam bir fark yaratır mı?”

“Hesabını kapatırsan oynadığın rolle ilgili olarak için rahat-
lar. On kişiye söylesen, belki ikisi dinler ve hesaplarını kapatır.
Ama bu zor olan yol, daha ağır ilerleyen, daha acı verici bir
süreç ve sonuçta yine onlar kazanır.”

“Sen olsan ne yapardın?”

“*Ayağına* değil, *başına* nişan alırdım.”

Bunu biraz düşünüp ona döndüm ve simsiyah gür kirpik-
lerine odaklandım. “Bana güvenmiyorsan neden bu konuyu
anlamam için bu kadar uğraşıyorsun?”

“Bir anlaşma yaptık. Buna bağlı kalıyorum. Yapacak daha
iyi işlerim var mı diye soruyorsan evet, var. Seni göz hapsine
aldığımı söylemiştin ama sadece seni *gerçekten* tanıyan birkaç
kişiye güvenebilirim.”

Kırmızı ışıktaki durup bana döndü. “Partilerdeki o insanların
oynadığı rolün nişan aldığımız ayakla hiçbir ilgisi yok.”

Roman. Babam, ayağın bir parçasıydı.

“Demek hepsi canavarın başını ele geçirmenin yollarını
arıyor.”

Uzun süre bakışları üstümde oyalandı, şortumu ve askılı
üstümü inceledikten sonra gaz pedalına bastı.

Roman’la arasındaki mesele şahsiydi ama az önce bana
sevgili babamın buz dağının sadece görünen yüzü olduğunu
söylemişti. Bir süre önce Tobias’a bu işin ne kadar büyük ol-
duğunu, nereye kadar uzandığını sormuştum, o da bana...
uzaydan kuş bakışı bir manzara sunmuştu.

Yine satranç oynuyorduk. Ama bu sefer biraz olsun dersime çalışmıştım. Onun piyonlarından birini almak için harekete geçtim, hamlemi fark ettiğinde bakışlarında beliren keyif gözümden kaçmadı.

Tobias bardağındaki buzları çevirirken, “Hayatımın en güzel yaz tatili,” diye homurdandım.

“Yaz sona erince ne yapacaksın?”

“Eminim ki üniversite planlarımı biliyorsundur.”

“Biliyorum.” Piyonlarından birini oynarken bir tutam saç ılına düştü. Birden hissettiğim uzanıp saçlarını geriye atma isteğine direndim. “Ama ne yapacaksın?”

“Sonra mı? Henüz emin değilim. Kesinlikle babamın izinden gidip aile şirketinin başına geçmeyeceğim. Zaten sen de bana bu konuda fazla seçenek sunmuyorsun.”

“Babanın şirketi zerre kadar umurunda değil.”

“Yanılıyorsun. Çalışanlarının geleceğini bir hayli önemsiyorum.”

Kısa bir sessizlikten sonra bardağındaki buzları çevirip yanıt verdi.

“Roman ilk iş ortağıyla kurduğu şirketin kontrolünü ele geçirmek için bir Zuckerberg numarası çekerek onun iflas etmesine neden oldu. Küçük bir girişimdi ama bu hamle ona daha büyük bir kumar oynamasını sağlayacak kadar para kazandırdı.”

Babamın kirli işleriyle ilgili bu bilgiler karşısında şok olmuş hâlde geriye yaslandım. “Ne zamandı bu?”

“Sen dünyaya gelmeden seneler önce. Böylece ilk düşmanını edindi. Jerry Siegal. Garip olan ne biliyor musun? Siegal en az baban kadar pis oyunlarla geri dönüyor.”

Dudağımı ısırdım ve ona baktığımda beni izlediğini fark ettim. “Emin misin?”

Bir kez daha bardaktaki buzları çevirdikten sonra içkisini başına dikip ayağa kalktı.

“Ormanda mı uyuyorsun?”

Ceketini giydi. "Orada uyuyabilirim." Başıyla şöminenin önünde oturduğum yeri işaret etti. "Satranç tahtasına dokunma."

"Ah güzel, demek geri geleceksin." Ayağa kalktım. "Dört gözle bekliyorum."

Bana doğru tehditkâr bir adım atınca geri çekildim ve etkisine kapılmamak için başımı yana çevirdim. Bacaklarım kanepenin kenarına değince gidecek yerim kalmadığını anladım. Bir adım daha attığında alevlerin arasında kaldığımı hissettim, elini uzatıp bana dokunduğu takdirde vücudumun ona tepki vereceğini bildiğim için kıpırdamadan duruyordum. Beni birkaç santim öteden dikkatle incelerken kokusunu içime çekmemek için nefesimi tuttum.

"Senin ne özelliğin var?" diye sordu neredeyse fısıldar gibi. Bunu da bir hakaret, Sean ve Dominic'in bende ne gördüğünü anlamadığıyla ilgili bir ima olarak algıladım.

Biraz mesafe koymak için kenara çekilsem de önüme dikildi.

"Beni rahat bırakır mısın? Senden istediğim tek şey bu. Belki içeri girmeden önce kapıyı çalabilirsin."

Başını eğdi, tenime değmeden burnunu boynumun yan tarafında gezdirse de tenime dokunmuş gibi bir etki bıraktı.

"Hayır." Fısıldamıştı ama ben bunu bağıırıyormuş gibi algıladım. Kısa süre sonra ön kapı kapandı ve ben elim kolum külçe gibi ağırlaşmış hâlde gittiği yöne bakakaldım. Çok sinir bozucu olsa da ona direnmek bana anlamsız gelmeye başlamıştı.

O gece rüyamda kehribar rengi gözlerini ve ateş böceklerini gördüm.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah alt kattan gelen tanıdık sesle uyandım. Öfkeyle hiçbir yerimin açıkta olmadığından emin olmak için şortumu ve askılı bluzumu gözden geçirip dişlerimi fırçaladım. Basamakları ikiye ikiye inmemeye neden olan şey duyduğum ikinci sestti. Mutfığa girdiğimde takım elbisesi ve cilalı ayakkabılarıyla Tobias'ı görünce donakaldım; yeni sıktığı parfümünün kokusu, Jeremy'yi görmeden önce burnuma dolan ilk koku oldu. Jeremy, yeni bir dizüstü bilgisayarın ambalajını açmakla meşguldü ama beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Selam, birazdan işim bitecek.” Ben tezgâha yaslanıp başının yan tarafına bir delik açacakmış gibi dikkatle ona bakarken bakışlarını dizüstü bilgisayarın paketine çevirdi. Susamış gözlerim tanıdık yüzünü âdeta içerken kalbimin sızladığını hissettim. Onu görmediğim sekiz aydan fazla sürede sakalı biraz daha uzamıştı, üstünde her zamanki gibi pantolon askısı taktığı koyu renkli kot pantolonla tişört vardı. Benim ikinci el giysi dükkânında bulduğum ve arkadaşım sandığım için ona aldığım ince çizgili pantolon askısıydı. Aklıma gece geç vakitlerde yaptığımız sohbetler gelse de bu duyguyu aklımdan atıp yerine kırgınlığımı koydum. Beni pürdikkat inceleyen kehribar rengi gözlerle aldırış etmeden kahve makinesine gittim ve sabah haberlerinin son kısmını dinlemek için tezgâhtaki ufak televizyonu açtım.

Şeker alacakken kavanozun boş olduğunu fark ettim. Arkama şöyle bir baktığımda Tobias'ın fincanını kaldırmadan hafifçe gülümsediğini gördüm ve gözlerimi kısarak ona baktım.

Jeremy çalıştırdığı bilgisayarın üzerinden bir ona bir bana baktı. "Bakıyorum da ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz."

İkimiz de ona ters bir bakış atınca kıs kıs güldü. Hışımla dönüp kavanozun durduğu yerin üstündeki dolabı açtım ve ikinci rafta erişemeyeceğim yerde bir kutu şeker gördüm. Parmak uçlarımda yükselerek kutuyu almaya çalışırken Tobias'ın arkamdan yaklaştığını hissettim.

"Ben alırım," dedim aksi bir tavırla. Çekmecedan bir spatula alıp kutuyu kendime çekmek için kullandım. Kutu kolayca öne kaydı ve küt diye yüzüme düştü. Burnumun yandığını hissettim, Tobias homurdandıktan sonra uzaklaşırken öfkeden patlamama ramak kalmıştı. Utandığımı belli etmemeye çalışarak kahvemi hazırladım ve gözlerimi ekranda tutarak ikisiyle de ilgilenmemeye çalıştım. Jeremy bir dakika sonra konuştu.

"Nasılsın, Cee?"

Dirseklerimi tezgâha yaslayıp televizyonun sesini açtım.

"Bana o kadar kızgınsın, ha?" Arkamda bakıştıklarını hissedebiliyordum. Hiç umurumda değildi. Ama sırtımda hissettiğim sıcaklıkla düşündüğüm kadar kapalı giyinmemiş olabileceğimi fark ettim. Omzumun üzerinden arkama bakınca neden huzursuz olduğumu anladım. Tobias başını yana eğmiş garip bir ifadeyle bana bakıyordu ama sonra bakışlarını Jeremy'ye çevirdi.

"Tamam mı?"

"Aslında o nasıl yapılacağını bana yalnızca bir kere gösterdi ama..." Jeremy bana bakınca kimden söz ettiğini anladım. Dizüstü bilgisayarın güvenliğinden endişe ediyorlardı.

Ben kahvemi yudumlayıp televizyona dönerken yine bakıştılar. Jeremy klavyede birkaç tuşa batıktan sonra açıklama yaptı.

"Evet, sanırım şimdi tamam."

“Sanıyor musun, yoksa *emin* misin?” dedi Tobias sert bir sesle.

Jeremy bıkkınlıkla iç çekti. “Bana izin verseydin işim kolay...”

“Ben yaparım,” diye lafını kesti Tobias.

“Kendi kardeşini aramayacak kadar gururlusun demek,” dedim ona dönmeden. Sessizlik devam etti.

“O, bugünlerde nasıl, Jeremy?”

Gergin bir sessizlik oldu. “Bunu bilemem, Cee.”

“Bilemezsin tabii.”

Bir saniye sonra Jeremy’yi yanımda hissettim. Ona bakamıyordum. Burada olmasının beni güçsüz düşürdüğünü anlamasını göze alamazdım.

“Seni özlüyoruz, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Öyle mi?” Kahvemden bir yudum alıp yutkundum. Sesimdeki kırgınlığı gizlemeyi başaramadım. “Pantolon askıların güzelmiş.”

Gözümün ucuyla başparmaklarını askılarına geçirdiğini gördüm. “En sevdiğim pantolon askılarım olduğunu biliyorsun.”

“Bir şeyi önemseydiğini bilmek güzel.”

“Seni gerçekten de önemsiyorum.” İç çekişi kulağıma daha çok hayal kırıklığından kaynaklı bir oflama gibi geldi. Patronunun ona dikkatle baktığından, birkaç adım ötede bariz bir tehdit oluşturduğundan emindim. Benden özür dilemekle ondan alacağı sert bir ceza arasında gidip geliyordu. Hiçbirinin bu pislige karşı çıkacak kadar cesur olduğunu sanmıyordum.

“Benim için endişelenme. Sekiz aydır merak etmedin.”

“Yapma,” dedi. “Seninle iletişime geçemediğimizi...”

“Nasıl olduğumu bilmek ister misin?” Başımı çevirip gözlerimden alevler saçarak ona baktım. “Sean’a, artık kafese tıklılmış kuşlara ne olduğunu *çok* iyi bildiğimi söyleyebilirsin.”

Tobias aksi bir sesle Jeremy’ye, “İşimiz bitti,” dedi. Konuşmamızı sonlandırmak istediği açıkça belliydi. “Seninle sonra konuşuruz.”

Kısa süre sonra alarm çaldı ve Russell'ın ön kapıdan seslendiğini duydum. "Hey, dostum, yirmi dakikaya açmamız gerek. Bayan Carter bu sabah ilk iş olarak arabasına bakılmasını istiyor."

Garajdan, eskiden ikinci evim olarak düşündüğüm yerden söz ediyordu. Zaman ve mesafenin sonuçları inanılmazdı. Oraya gittiğim zamanlar çok geride kalmış gibiydi. Harekete geçip Russell'ın karşısına dikilmek istedim. Ama bunu yapmadım çünkü beni görmekle hiç ilgilenmiyormuş gibiydi. Belki de bunun nedeni Tobias ve onun tehditkâr varlığıydı.

Önemli değildi. Bu insanlar arkadaşlarım değillerdi. Benimle paylaşmadıkları sırları vardı. Bir zamanlar ait olduğum yerde artık sadece bir tehlikeydim.

Jeremy yanımda, "Görüşürüz, Cee," dediğinde ona bakmadım. Tek kelime etmedim. Arkasını dönüp giderken hayal kırıklığına uğradığını hissedebiliyordum.

Tobias'la konuşmamak için televizyonun sesini açtım. Dizüstü bilgisayarıyla ilgilenmeye başladığında rahatladım. Ancak birkaç dakika sonra televizyonda bir son dakika haberi geçtiğinde klavyede bir şeyler yazmayı kesti.

"Dün akşam tanınmış bir terörist, ABD Ordusu tarafından yürütülen başarılı bir operasyonda öldürüldü. Haberin duyulmasından kısa süre sonra hedefin, önemli bir medya kuruluşu tarafından 'Radikal Dinci Lider' olarak adlandırılması bazı Amerikalıları öfkeliendirerek itirazlarını sosyal medyada dile getirmeye başla..."

"Saçmalık!"

"Saçmalık!"

İkimiz aynı tepkiyi verince tezgâhın diğer tarafında benim gibi şaşkınlıkla ekrana bakan Tobias'a döndüm. Bıkkınlıkla yüzünü ovuştururken arkamı dönüp televizyonu kapadım. Tobias kalkıp kahvesini lavaboya dökene kadar birkaç saniye konuşmadık.

"Korkunç bir şey bu."

“Haklısın. Özellikle de muhabirlerin terör olaylarını normalmiş gibi...”

“Hayır, kahveyi diyorum. Bir *French press* ve iyi bir kahve alman gerek.”

Şaşkınlıkla sırtına, geniş omuzlarına kusursuz bir şekilde oturan açık mavi gömleğine baktım. “Fransız dilini mahvettin. Eminim ki aralarından seçim yapabileceğin bir sürü lezzet vardır.”

Önce başını çevirdi, sonra ellerinden birini tezgâha dayayıp bana döndü ve kaşını kaldırdı. “Hâlâ kahveden mi söz ediyoruz?”

“Elbette,” dedim ters bir tavırla. Ne demek istediğini anlamamıştım. “Hâlâ kargo için *buranın* adresini vermemiş olmana şaşıyorum.”

Mutfak hafif kahkahasıyla doldu. Kollarımı belime dolarken durduğu yerden dikkatle beni süzdü.

“Onları gerçekten de önemsiyorsun.”

Sabırım taşmış hâlde derin bir nefes aldım. “Sana kaç kere söyledim. Anlaşmamız gerekli değildi. *Bana* oynayacak bir koz veren *sensin*. Anlaşma olsa da olmasa da sessizliğimi korurdum.”

Hafif bir tebessümle bana baktı. “Önlem almak istedim. Anlarsın ya? *‘Reddedilen bir kadının gazabı cehennemden betterdir’* derler.

Kolumu havaya savurup, “*‘Uçamayan kuş, yine de bir kuştur ama sevemeyen bir insan değersiz bir taştır,’*” dedim keyifsizce. Yanına gidip fincanımı evyede onunkinin yanına koyarak gözlerinin içine baktım. “Dediğim gibi, *benim değerlerimi* anlamaman imkânsız.” O anda öfkelendiğini ve bundan kaçamayacağını anladım. Birbirimize bakarken gözleri giderek daha da parladı.

“Sevecenlik, hayranlık, adanmışlık, sıcaklık, bağlılık da sevgiyi ifade eden sözcüklerdir.” Yukarı kata çıkmak üzere arkama döndüğüm sırada dirseğimden tutup beni kendine çekti. Aramızda oluşan elektrik birkaç saniye boyunca beni hareketsiz bıraktı. Aynı anda hiçbir uyarı olmadan hem şimşek çakmış hem gök gürlemiş gibiydi. Çarpıcı fiziksel özellikleri, ateşli bakışları

ve ağzımı sulandıran kokusu yüzünden ona karşı kayıtsızmışım gibi davranmak giderek zorlaşıyordu. Ona karşı hissettiğim çekimin yoğunluğu sürekli değişiyordu. Bunu inkâr etmeye çalıştıkça çirkin yüzünü daha fazla gösteriyordu.

“Üstümde başka morluk bırakma lütfen, bu akşam var-diyam var.”

Elini gevşetti. “Tenin çabuk morarıyor. Seni anlamadığımı mı sanıyorsun?”

“Beni tanıyorsun.”

Başını eğdiğinde nefesini kulağımda hissettim. “Seni *tanıyorum*.” Omzuma düşen saçları geriye attığında bu hafif dokunuşun neden olduğu ürpertiye kontrol edemedim. “Dahası, seni *çok* iyi tanımamdan korkuyorsun.” Parmağını köprücük kemiğimde gezdirdi. “Bunun sevgi olduğunu sanıyorsun ama sen bir bağımlısın.” Parmağını bu sefer boğazımdan yukarı kaydırıp hafifçe dudaklarımda gezdirdi. Dokunuşundaki değişim sarsıcıydı çünkü tüm bedenim farkındalıkla karıncalanmaya başlamıştı. “Şu anda bulutların üstündesin. Senin değerlerin *buraya* kadar işte.” Ani bir hareketle ondan uzaklaştım ama önüme geçti. Bakışlarını hızla inip kalkan göğsümden yeniden dudaklarıma çevirdi, sonra geriye adım atıp dizüstü bilgisayarını aldı ve hızla mutfaktan çıktı.

Düncü Bölüm

Sen bir bağımlısın.

Sözlerinin ağırlığı vardiyam boyunca aklımdan çıkmadı. “Emin misin?” dedi Melinda, son sepetleri de toparlarken. “Affedersin, ne dedin?”

Dönüp bana baktı. Neden söz ettiğimizi hatırlayınca ne kadar endişeli görüldüğünü fark ettim. Beni kilisenin yeni gençlik papazıyla tanıştırmak istiyordu. Aptal bir kadın değildi; ışın aslı, ruh hâllerimi artık çok iyi anlıyordu. Çoğu zaman yemek yediğimden emin olmak için vardiyalara fazladan öğle yemeği getiriyordu. Beni önemsedliğini, anaç bir yakınlık gösterdiğini bilmek güzeldi.

“Evet,” dedim iş istasyonumuzu silerken. “Hemen eve gideceğim.”

Eşyalarımızı toparlarken duraksadı. “Tatlım, aradan aylar geçti. Artık boşa zaman harcamanı istemiyorum.”

Aylar. Bugün, bu gerçeğin ağırlığını her zamankinden daha çok hissediyordum.

Sen bir bağımlısın.

“Ben iyiyim,” dedim onu ikna etmeye çalışarak. “Kısa süre önce bir randevuya çıktım.”

Bunu duyunca keyfi yerine gelir gibi oldu. “Ah, gerçekten mi?”

“Evet. Harika biriydi. Yakında tekrar görüşeceğiz.” Bu yalanı kolaylıkla söylemişim ama gözlerinin parladığını görünce suçluluk hissetmedim. Zaman zaman çok konuşup özel hayatıma fazla müdahale etse bile onu gerçekten de sevmeye ve bir arkadaş olarak görmeye başlamıştım.

“Bunu duymak çok güzel.” Mutlu olmuştu. “Kusura bakma ama o salağın teki. Şu anda pişman değilse bile mutlaka olacak. Öylece çekip gittiğine inanamıyorum.”

Gitmişti. *Beni* bırakıp gitmişti.

Sean’dan söz ettiğini biliyordum ama bakışlarımı kaçırdım. Taşıma bandı, vardiyamızın sona erdiğini haber vererek durunca Melinda bana doğru bir adım attı ve tereddütle sarıldı. “Sen iyi bir insansın, Cecelia. Üniversiteye gittiğinde seni özleyeceğim.” Ona sıkı sıkı sarıldım. “Ben de seni özleyeceğim.”

Geri çekilip omuzlarımı tuttu. “Gevezeliğimi özlemeyeceksin.” Gülüp beni hafifçe sarstı. “Ama ben senin beni dinlemeni özleyeceğim. Daha ne kadar buradasın?”

“Sadece birkaç ay daha.”

Göz kırptı. “Bu süreyi iyi değerlendir.”

Başımla onayladım ve Melinda kartını okutmak için gitmeden ona samimiyetle gülümsemeyi başardım. Peşinden giderken aklımdan bu sabah mutfakta yaptığım konuşma geçiyordu. Bana yakın olan herkes için ben artık o kızdım; kalbinin kırılmasına izin veren ve kabuğuna çekilen kız.

Tobias da beni böyle –zayıf– görüyordu. Ama asıl ay sonunu zor getiren Melinda gibi insanlar her gün mücadele ediyordu, ona ve yakınımızdaki insanlara karşı sevgim, sessiz ve itaatkâr kalmamı sağlıyordu. Tobias’ın planlarının, önemsemeye başladığım insanlara zarar vermeyi de kapsadığını bir an için bile düşünseydim çok uzun zaman önce bülbül gibi öterdim. Ama durum öyle değildi. Ondandır nefret etmeme rağmen Tobias’ın bu kasabanın insanlarına güçlerini geri vermeyi planladığını biliyordum.

Ve planını gönülden destekliyordum.

Bu yüzden babamın acı çekmesine göz yumduğum için kötü bir insan mıydım? Belki.

Ama oynamayı seçtiğim rol buydu.

Belki onun iyiliğini düşünmememin bir nedeni de imparatorluğunu bana tercih etmesine içerlemiş olmamdı.

Belki sahip olduğu her şeyi kaybederek o çok ihtiyacı olan tevazuyu bulur ve hayatıyla ilgili başka bir şey yapacak ikinci bir şans elde ederdi. Daha anlamlı bir amaç bulabilirdi. Tevazunun beni çok değiştirdiğinden emindim. Bu süreçte herkes beni hafife almış olsa da ben aldığım derslerin değerini biliyordum.

Dominic'in kalpsiz olduğunu düşünmüştüm ama abisi ondan da duygusuzdu. Sevginin anlamsız bir şey olduğunu düşünen, aşılması imkânsız bir duvar gibiydi.

İşleri açısından sevgiyi kötü bir şey gibi görüyordu.

Sen bir bağımlısın.

Dolabımdan telefonumu alıp mesajlarımı kontrol ederken Christy'den randevuya çıkacağını ve beni yarın arayacağını bildiren bir mesaj geldiğini gördüğümde öfkem yine alevlendi. Artık her gün beni kontrol ediyordu. Bunu biraz da bana acıdığı için yaptığını biliyordum. Benim için endişeleniyordu.

Kalp kırıklığımı bir rozet gibi yakamda taşıdığım için en azılı düşmanım bile beni ciddiye almıyordu ve bu durum başıma bela olmuştu.

Öfke tüm bedenimi sararken dolabımın kapağını çarparak kapadım. Hayatımdaki insanlar kırılmamdan endişe ederek çok dikkatli davranıyorlardı. O anda aklıma midemi bulandıran bir düşünce geldi.

Anneme dönüşmeye başlamıştım.

Bir bağımlı.

Bir bağımlı.

Mutluluğa mı bağımlıydım?

Dürüst olmak gerekirse onlarla birlikteyken mutlu hissetmiştim. Bunu bana her fırsatta hissettirmişlerdi. Ama zaten sevginin özü de bu değil miydi? İnsanların elde etmek için uğraştığı sarhoşluk benzeri bir mutluluk. İşte bu, kaybettiğinizde ruhunuzu paramparça eden türde bir mutluluktur.

Belki de mutluluğun peşinden koşmak, bu gece kuralları çiğnememe neden olmuştu. Sekiz aydır onlardan tek kelime duymamıştım. Gerçekten bağımlıysam o uyuşturucudan bir nefes bile almadan çok uzun zaman geçmişti. Mutfakta Tobias'la aramızda geçenleri düşünürken fiziksel açıdan üçümüz arasındaki o ince bağıın yarattığı gerilimi daha fazla hissediyordum.

Tobias yine aklıma düşmüştü.

Ve yine *onu* arzuluyordum.

Bu düşünceden dolayı suçluluk hissiyle yüzümü buruştururken çıkmaz sokaktaki eve uzanan yolda ilerlemeye başladım.

Bir kere bile psikopat eski kız arkadaş gibi o evin önünden geçmemiştim ve artık bunu yapmanın zamanı gelmişti.

Eve yaklaşırken farlarım KİRALIK tabelasını aydınlatınca o bağıın biraz daha da gerildiğini hissettim.

Motoru kapamadan arabadan fırlayıp eve giderken öfke tüm bedenime yayıldı. Ellerimi pencereye koyup verandadan içeri baktım. Boştu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu. Burada yaşanan anılardan eser kalmamıştı.

Hepsi gitmişti.

Arabaya geri dönerken çimlerin en azından otuz santim uzadığını fark ettim. Yani ev bir ay ya da daha uzun zaman önce boşaltılmıştı. İçimden bir ses daha önce boşaltıldığını söylüyordu.

Tekrar direksiyonun başına geçtim, nabzımın şakaklarımda attığını hissedip nedenini anlamaya çalışırken hızla ilerlemeye başladım. Tyler şimdi nerede yaşıyordu? Onu daha yeni gördüğüm

için çok uzaklarda kalıyor olamazdı. Dolayısıyla diğerleri de yakında olmalıydı. Sean, onları aramamamı istemesinin büyük bir rica olduğunu biliyor olmalıydı. Hep *günün birinde* diye düşündüğüm için şu âna kadar bu ricasına saygı göstermiştim.

Evi boş görmenin öfkesiyle aradığım cevapları bulmaya kararlı bir şekilde yola devam ettim. Garajın otoparkına girip frene bastığımda lobideki ışığın açık olduğunu görüp rahatladım. Eski hayatıma ait değişmemiş bir işaret bu. İçeriden hafif bir müzik sesi geldiğini duydum ve tam o sırada Russell'ın orada olduğunu gördüm. Kapıya gidip hafifçe tıkladıktan önce bana baktığında onun da beni gördüğünü anladım. Kapıyı açmayınca bu sefer daha sert bir şekilde tıkladım.

"Kapıyı aç, Russell," diye seslendim. Kalbim o boş evi gördüğümde paramparça olmuştu.

Bomboştur.

"Russell!" Kapıyı açmayınca kalın lobi penceresinin önüne geçip dik dik ona baktım. Russell öfkeli bakışlarımdan kaçınmak için başını çevirirken Jeremy lobiye girdi. Beni gördüğünde başını önüne eğdi.

"Sadece konuşmak istiyorum," diye yalvardım kalın camların ardından. Söylediğim her şeyi duyabildiklerini biliyordum. Derken ışık söndü ve Russell garajdan içeri girdi. Jeremy peşinden gitmek için kapıyı tuttu ama konuştuğumu duyunca duraksadı.

"Bunu yapmayın," diye yalvardım cama vurarak. "Lütfen, bana bunu yapmayın! Jeremy!" Olduğu yerde durduğunda çökük omuzlarından çok üzgün olduğunu anladım. "Lütfen, Jeremy!" Ne yapacağını bilemiyormuş gibi çenesini ovuşturduğunu gördüm ama bana bakmadan içeri girdi. Çıldırması gibi pencereden uzaklaştım ve bütün gün mücadele ettiğim gerçeğe yüzleşmek zorunda kaldım.

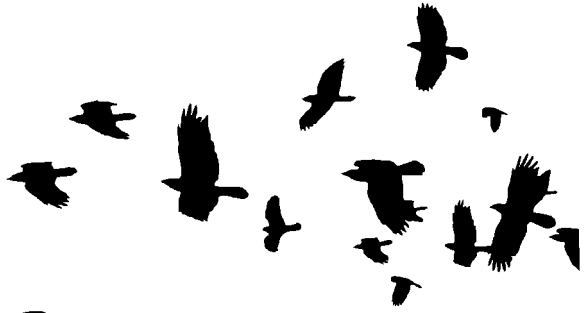
Ben *gerçekten* de bir bağımlıyım.

Verilen mesajları alamayan, vazgeçmeyi bilmeyen o acınası kızdım.

Dürüst olmak gerekirse artık bana bakan herkesin yüzünde gördüğüm şeyler bunlardı: Acıma ve endişe. Beni dışlamaları gururuma, kendime olan saygıma ve beni tanıyan insanların saygısına mal olmuştu.

Hissedebileceğim herhangi bir mutluluktan çok daha fazlasına mal olmuştu.

Artık ayaklarımı nasıl çırpacağımı hatırlamanın zamanı gelmişti...

On Birinci Bölüm

Roman'ın kristal bardaklarından birindeki buzlu viskimin birazını yudumladıktan sonra havuza daldım ve cılız ay ışığının etrafı aydınlattığı puslu gecede birkaç tur yüzdüm. Öfkem biraz olsun azalırken tenimde ılık suyu hissetmek hoşuma gitti.

Kendimi iyice yorup ortadan kaybolmak için neden bu kadar büyük bir çaba sarf ettiklerini anlamaya çalışırken hayal kırıklığım iyiden iyiye gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Aldatmacalarıyla aşağılanmış, aylardır yanıma gelme zahmetine girmeyen iki erkek uğruna kendimi aptal durumuna düşürmüştüm.

Ne içindi? Baş döndürücü mutluluk hissi için mi?

Artık hissettiğim tek şey o kaçınılmaz utançtı. Son birkaç aydır kendimi geleceğe baktığıma ikna etmeye çalışmışım ama aslında onları beklemiştim.

Bundan böyle kendime yalan söyleyemez, karşılıksız sevmeye devam edemezdim.

Sadakatle bağlı kalmaya çalıştığım iki erkek de gölgelerden sıyrılıp bana sahip çıkmamıştı.

İkisinden biriyle bir geleceğim olduğuna inanarak büyük aptallık etmişim.

Aramızda bu kadar aldatmaca söz konusuyken hisleri ne kadar güçlü olabilirdi? Aramızdaki şey benim için çok güzeldi ama zamanla tek taraflı olduğunu acı bir şekilde anlamıştım.

Sean'la sokakta dans ettiğimiz günden bu yana sekiz aydan fazla zaman geçmişti. Normal hayatıma dönmeye çalışalı aylar olmuştu. Geriye dönüp baktığımda her şey ne kadar gerçekçi gelmişti. Bu yüzden ısrarla beklemiştim.

Ama bağımlılar böyle yapar, sorunu inkâr edip onu mazeretlerle süslerlerdi. Artık kendimi kurtarmak bana düşen bir görevdi.

Artık bu göreve son vermenin vakti gelmişti.

Sekiz aylık sadakatime karşılık vermeyen ve bunu hak etmeyen iki erkeğe olan sağlıksız saplantım sona ermişti. Artık ne niyetlerini ne de yokluklarının arkasındaki acımasızca gerekçelerini anlamak istiyordum.

Bu noktada sadece aramızdaki bağı yok etmek ve kendimi karşılıksız sevginin yakıcı etkisinden kurtarmak istiyordum.

Yüzmekten yorulmuş ve viski yüzünden mayışmış hâlde havuzdan çıkıp saçlarımdaki kloru durulamak için dışarıdaki duşa girdim. Havluyu etrafıma sarıp yukarı çıkmak için merdivenleri yarıladığımda yalnız olmadığımı hissettim.

Öfkeyle köşeyi döndüğümde Tobias'ı komodininin üstündeki kitabı karıştırırken gördüm. Üstünde takım elbise vardı, kravatını gevşetmiş, saçlarını kusursuz bir şekilde geriye doğru taramıştı. Havlumu yere bırakıp yanından geçerek bir şort ve tişört almak için şifonyere doğru gittim. Giysilerimi alırken beni izlediğini hissedip duraksadım.

"İş için mi geldin yoksa *ceza* vermek için mi buradasın?"

Kitabı çat diye kapadı. "Beklediğin yanıtları aldın. Onlar kararlarını verdiler."

Kararları benden yana değildi.

Kabullenme. Yas tutmanın beş evresinden biri bu değil miydi? Sözlerinin acısının nasırlaşmış kalbimi delip geçmesine izin vermedim. Çekmecemde giysilerimi bulmaya çalıştım.

Aradan saniyeler geçtiği hâlde sessizdi ama beni izlediğini hissedebiliyordum.

Gözümü korkutma çabalarını hiçe saymaya çalışarak ona döndüm ve biki­nimin üstünü çıkarıp yere attım. Tanıştığımız gün, beni utandırmak için cebine sakladığı bikini üstüydü.

“Başka bir şey var mıydı? Bezelyeler ya da piyonlar hakkında başka bir nutuk dinleyecek miyim?” Meme uçlarım sertleşmiş hâlde, üstümden ve bikini altımdan akan sular haliya damlarken ona baktım. Çıplaklığım ve küstah tavrım onu hiç etkilememiş gibi yatağımın ucunda kayıtsızca duruyordu. Kalçamın iki yanındaki bikini altımın iplerini de yavaş yavaş çözüp yere bıraktım. Görmediği bir şey değildi ama çenemi kaldırıp cırlıçıplak karşısında dururken onunla yüzleştiğimde gözlerinin şaşkınlıkla parladığını görebiliyordum. Artık bana zorbalık etmeyecekti.

Diğer ikisiyle aramdaki ilmeği koparmanın vakti gelmişti.

Ona karşı açtığım savaşı düşünüyormuş gibi çenesini sıkarak çıplak vücuduma baktı.

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi en sonunda. Gözlerindeki tehlikeli pırıltı sesine de yansımıştı.

“Öyle mi?” diye meydan okudum. “Hiç sanmıyorum.”

Bana doğru bir adım attığında istifimi bozmadım. Aç gözlerle vücudumun keskin hatlarını ve kıvrımlarını küstahça süzerken aramızdaki gerilim artmaya başladı. Bana yaklaştıkça aramızdaki çekime karşı koymakta zorlanıyordum.

“Cecelia Leann Horner, 19 Haziran 1999’da doğdu, bir yetmiş beş boyunda, altmış dört kilo,” dedi bir adım daha atarak. Sırtımdan sular damlarken bir adım daha attı. “Hiçbir zaman evlenmemiş olan CEO Roman Horner ve Diane Johnston’ın kızı.”

Ben, o yaklaştıkça artan çekimin yoğunluğunu hissederken Iobias da beni gözleriyle yiyip bitiriyordu.

“Bunun beni etkilemesi mi gere...”

“Annesi sürekli yeni erkek arkadaşlar edinip alkollü araç kullanma cezaları biriktirirken kendisi aşk hikâyeleri okuyarak ve en yakın arkadaşının hayatını dinleyerek büyüyen çekingen kız.”

Son bir adım attı, dibime kadar girdiğinde burnuma dolan turunç ve deri kokusu karşısında yutkunmamaya çalıştım. Elini kaldırıp çenemi kavradı, başparmağıyla alt dudağımı okşadı ve dudaklarımın arasına sokup dişlerimin üstünde gezdirdi. Başımı çevirdiğimde eğilip kulağıma fısıldadı.

“İhmal edilmiş bir çocuk olarak ortada olmayan babandan ayrı büyüdün ve düzgün davranarak annenle ilgilenmeyi görev edindin. Uslu bir kızdın, ta ki merakın üstün gelip bekâretini vermekle meşgul olduğun için ortaokul mezuniyet törenine gitmemeye karar verene kadar.”

Şok olarak yüzüne baktım.

“Belki de deneyimlemek için can attığın o şiddetli arzuya kapılmamıştın, sadece bekâretini verdiği gencin yeteri kadar beklediğini düşünmüştün.”

Bakışlarımı yana çevirdim ama başını eğip gözlerimi esir alırken –beni esir alırken– vücudum ona tepki verdi. Yüzümü hafifçe okşarken ve hayat seçimlerimi adım adım sıralarken öfkелendiğimi ama bir yandan da onu giderek daha çok arzula-dığımı hissediyordum. “Ergenlik dönemini evinizdeki sorumlu yetişkin rolünü oynayarak geçirdin ve Torrington Lisesi’nden mezun olurken kasıtlı olarak bir final sınavından kalarak üçüncü oldun. Bunu ya babana inat spot ışığından kaçınmak ve kusur-suz devamlılığınla akademik başarılarının dikkat çekmemesi için ya da baban yardım etmediği takdirde, ücretleri nedeniyle seni bir Sarmaşık Ligi okuluna yollayamayacağından dolayı annen kendini suçlu hissetmesin diye yaptın. Ne de olsa radara yakalanmamak ve riske girmemek için annenin hatalarını bir mazeret olarak kullanmak daha kolaydı.”

“Bu kadar yeter,” dedim sert bir sesle.

Tobias hayatımı ve kararlarımı mercek altına alırken bakışlarımı ondan ayırıyordum. Bana o kadar yaklaşmıştı ki birbirimize değiyorduk.

“Bunun iyi yanı ne biliyor musun? Annenin psikotik çöküşünü kendini ebeveynlikten kurtarmak için kullanırken bir yandan da kendine azize rolü oynama becerisini bahşettin. Bu da bizi bu noktaya getiriyor. Annen için bunu yaptığını söylüyorsun ama aslında burada olmak sana bir *kaçış* fırsatı verdi. Özgürlüğü ilk kez tatmanı sağladı.”

Ben çıplaklığımın ötesinde savunmasız hissederken iki eliyle yüzümü tuttu.

“Şimdi yine gizleniyorsun çünkü hayatında ilk kez riske girmek ve gerçekten yaşamak düşündüğün gibi sonuçlanmadı. Ama seni görüyorum, Cecelia. Ben. Seni. Görüyorum. Sürekli kendini, kalbini ve sadakatini anlayamayacağın nedenlerden dolayı kabul edecek herkese vermeye çalışıyorsun ama acı gerçekler ortada. Annen bencil bir narsist, baban sorumluluklarından kaçan bir adam ve kardeşlerimin seni kullanıp terk ettiğini düşünüyorsun. İçin için kemirirken cesur görünmeye çalışıyorsun.”

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken kalın parmağıyla çenemi kaldırdı. Son zayıflığımı görmesine izin verdiğimde başparmağıyla gözyaşımla sildi. “Üzgün ve yalnızsın, kendini gece gündüz bu eve hapsediyorsun. Bunu önemsememeliyim ama bu durumdan ben de biraz suçluyum. Hayatını altüst ettim ve...”

Attığım tokadın sesi hastalıklı bir şekilde tatmin ediciydi. Tobias resmen kükreyerek bileklerimi kavrayıp beni şifonyere yasladı.

Bir an için bakiştikten sonra dudaklarını benimkilere bastırırdı. Beni öpme şeklinden acımın *başını döndürdüğü* belliydi. Ama yaptığım tek şey verdiğim tepkiyle, öfkeli gözyaşlarımla onu ödüllendirmek olmuştu. Ona karşı gelmeme ve bu acı gerçeklerle bana darbe indirerek yarattığı hüzne bayılıyordu; bu gerçekleri, beni hem psikolojik hem de stratejik açıdan alt etmek için kullanıyordu.

Başımı yana çevirip tiksintiyle salladım. “Bu hâlimden tahrik oluyorsun, seni hasta ruhlu piç!”

“Ne yazık ki sen de,” dedi ve ağzımı ele geçirircesine beni öyle bir öptü ki ondan kaçamadım, kaçmak istemedim. Vücudum bana asla kulak asmadığı için öpücüğüne karşılık verdim. Ne de olsa haklıydı. Kalbim yanlış yerlerde sevgi dileniyor, bir yuva bulabilmek için sağa sola atılıyordu. Ama o kalbimi istemiyordu. Yok etmeye niyetli olduğu şey ruhumdu.

Serbest elini kaldırıp yüzümü tutunca bileklerini yakaladım ve boş bir çabayla ondan kurtulmaya çalıştım. Beni çırılçıplak bırakmış, kolaylıkla değer biçerek gurumu daha da ayaklar altına almıştı. Her şeyi, *beni* bu kadar net bir şekilde görebilmesinden nefret ediyordum.

Ya da görmüş olmasından.

Çünkü artık dünkü, hatta bir saat önceki kadın değildim.

Fısıldayarak konuşmaya devam etti. “Sen bir savaşçısın. Bu konuda hakkını yiyemem.” Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp gözlerimin içine baktı. “Ama yeterli olmayan şeylere kendini fazla veriyorsun. Lanet olasıca hayatın boyunca yalnız olduğundan herkese çok çabuk güveniyorsun.”

“Yalnız bir kralın, yalnız küçük bir kıza dediğine bakın.”

Göğüslerimiz aynı ritimde inip kalkarken saniyelerce birbirimize baktık.

Hayatımda ilk kez derin sulara yüzüyordum ve artık ayaklarımı çırpmağın değil, sadece... düşman sularında boğulmak istiyordum. Bunu yapmanın yolu oydu. *Tek yolu.*

Bunu bir kez yaptığım anda geri dönüşü olmayacaktı.

Karar verdiğimi hissetmiş gibi saçlarımı eline dolayarak boynumu açığa çıkardı. Önce nefesini hissettim, sonra da dolgun, sıcak dudaklarının omzumdaki su damlalarında gezindiğini. Tobias açgözlü bir şekilde su damlalarını yalarken keyifle inlememek için kendimi zor tutuyordum.

İlmeği kopar, Cecelia.

Tobias keyifle köprücük kemiğime geçti, aşağı doğru ilerleyerek karnımdaki su damlalarını yalamaya devam etti. Gözlerimin öfkeli yaşlarla dolduğunu hissettim ve boğazıma yükselen hıçkırığı batırdım.

Sıcak dudakları tenimde iz bırakırken bunu sonuna kadar götürmeye karar vermiş gibi tırnaklarımı kafa derisine batırdım. Tenimde öpmediği ufacık bir yer bile bırakmadan aşağı doğru ilerledi, avuçlarıyla bacaklarımı biraz daha açtı ve bacaklarımın arasını yalamaya başladı.

Saçlarını sıkıca kavradım, gür saçları bacaklarımın arasını gıdıklarken beni tutkuyla emen dudaklarının baskısıyla dayanamayıp bağırdım. Diliyle kıvrımlarımı araladı ve hassasiyetle klitorisimi yaladı. Dilinin tek bir hareketiyle bir anda pelte gibi olduğumu hissedip sırtımı şifonyere yasladım ve başımı geriye atıp hareketlerine karşılık vererek kendimi yüzüne sürtmeye başladım.

“Lanet olsun sana.” Dilinin darbeleri hızlanırken avuçlarımı omuzlarına dayadığım sırada parmaklarından birini içime soktu. İnemelerimden güç alıp beni yalamaya devam ederken sessizce şifonyere biraz daha yaslandım ve çekmecelerin kulplarının sırtıma battığını hissettim. Ruhum onun için sızlar, onu daha fazla arzularken kontrolsüzce titremeye başladım. Orgazm olmak üzereydim ama kendimi inkâr ediyordum; kendimden, ondan ve bugüne dek böylesine güzel bir şey hissetmemiş olmamdan nefret ediyordum.

“Tu te retiens.” *Direniyorsun.*

Bu kadarını anlamıştım.

Kaygan parmakları hareketlerine devam ederken aşağıdan bana baktı. İçime sokup çıkardığı parmaklarının ıslandığını görünce cayır cayır yandığımı hissettim. “Je gagnerai.” *Ben kazanacağım.*

Tobias beni haliya yatırıp bacaklarımı iyice aralarken şehvet beni ele geçirmişti. Sessizce gözlerimin içine bakarken başını

eğdi ve ikinci saldırısına başladı. Yetenekli parmaklarının hareketi ve klitorisimi bir kez daha emmesiyle ağzına boşaldım. Dilini nabız gibi atan girişime dayadı ve orgazmım dinene kadar dudaklarını üzerimden ayırmadı.

Göğsü hızla inip kalkarken ceketini çıkarmak için beni serbest bıraktı ve gömleğinin düğmelerini ağır ağır açtı. Beni delip geçen bakışlarını üstümden ayırmadan cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve başımın yanına fırlattı. Bakışlarımı onu durdurmadığım takdirde bu işin nereye varacağına dair beni uyaran prezervatife çevirdim.

Bu kararım la bütün bağları koparacak, bizi yok edecek ve geriye kalan tüm umutlarımdan vazgeçecektim. Onun açısından bir tehdittim, beni yok etmek istiyordu. Bunu yaparak onların arasında bir yerim ve geleceğim olmamasını sağlayacaktı. Bunun daha ileri gitmesini engellemek bana bağlıydı.

Ama onu durdurmadım. Durdurmayacaktım. Çünkü artık tutunacak bir nedenim yoktu. Çünkü ben gerçekten de bir *bağımlıydım*.

Kendi hayal gücümün yarattığı sefil bir varlıktım.

Muhtaçtım.

Hastaydım.

Doyumsuzdum.

Tobias'la içime yeni bir enerji çekiyormuş, her nefesle canlanıyormuş gibiydim; kendimi ona daha da kaptırıyor, hiç gitmediğim bir yere gidiyordum.

Pantolonunun fermuarını açıp sertleşmiş aletini okşamaya başladı ve ben onu izlerken ağır ağır prezervatifi taktı. Onu aklıma kazıdım, doymak bilmeyen zihnimin arzuladığı her santimini ezberledim. Geniş ve kaslı göğsünü kaplayan yanık teni gergindi, göğüs kaslarının arasında seyrek tüyler vardı, belirgin kasları düz karnını ve ince belini daha da ortaya çıkarıyordu. Derin V şeklindeki kaslarının üzerindeki tüyler gövdesinden kasıklarına doğru uzanıyordu. Prezervatifi taktıktan sonra elini

enseme götürüp her şeyi görmem için başımı kaldırdı. Her şeye, kazandığını düşündüğü zaferine sonuna kadar tanıklık etmemi istiyordu.

Bunu görmek için kendime izin verdim ama nedeni tamamıyla onunkinden farklıydı.

Birkaç saniye duraksayıp itiraz etmem için bekledi ama sonra yavaşça içime girmeye başladı. Santim santim içimi doldurup aletin büyüklüğüyle beni iyice esnetirken nefesim kesildi. Küfrederek biraz daha derine girdi ve dudaklarımın aralanışını izlerken hafifçe inledi. Yüz hatları baskıyla gerilirken vücudu ofkeden titriyordu. Bundan emindim.

Babamdan, ona itaat etmeyen ve kasıtlı olarak onu kandıran kardeşlerinden *böyle* intikam alıyordu. Hiçbir şeyden haberim olmasa da bu işte parmağım olduğu için benden intikam alıyordu. Ve ben de ona izin veriyordum. Kendimi bile bile alçaltıyordum.

Bir kez daha kendimi şeytana teslim ediyordum ama bu sefer farklıydı çünkü bu sefer kendi şartlarımla her şeyi kabullenmiştim. Bunu bana yapmasına, planını gerçekleştirmesine bilerek izin veriyordum. Kendimi lanetliyorsam da yanmanın tadını çıkarmaya niyetliydim.

Kendini tamamen içime soktuğunda bu ani hareketi karşısında bağırdım. Kalçasını oynatıp ağır ağır hareket etmeye başladığında inanılmaz bir şekilde gerildiğimi, içimin dolduğunu hissettim. “Putain de merde.” *Lanet olsun.* “Tellement serrée.” *Çok dar.*

“Brûles en enfer.” *Cehennemde yan.* Sözcükler ağzımdan kusursuz bir telaffuzla çıktı ve düşmanım tamamıyla içime girmeden önce gözleri bir an için irileşti.

İşte o anda içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim... ve kendimi ona teslim ettim.

Tobias, İngilizce ve Fransızca karışımı küfürler sıralayarak tamamen geri çekilip tekrar sert bir şekilde içime girdiğinde ikimiz de aynı anda inledik. Vücutlarımız tamamen birleş-

miş hâlde sıcak nefesini boynumda hissederken tırnaklarımla omuzlarını çizdim ve içimdeki kasların esnemesinin yarattığı rahatsızlıkla nefes almaya çalıştım. Tarifi mümkün olmayan bir zevk yaşıyordum.

Tekrar içime girmeden önce bacaklarımı tutup iyice açtı ve bakışlarını birleştığımız noktaya çevirdi. İçimdeki her kutsal noktaya dokunup beni daha da gererken sarsıldığımı hissederek bağırdım. Tobias'ın birkaç hareketinden sonra kasılmaya başladığımı fark edip buna direndim ama alev alev yanan kehribar gözleri ve parmağını klitorisime bastırışıyla uçurumdan düşerek aşağı yuvarlandım.

Büyük bir zevk içinde düşer ve orgazm nedeniyle bacaklarımın arası daha fazla ıslanırken kendimden geçerek çığlık attım. Sırtım yay gibi gerilirken uzuvlarıma müthiş bir sıcaklık yayıldı ve tepeden tırnağa titredim.

Tobias gözlerini yumup başını geriye attı ve vajinam orgazmın etkisiyle aletinin etrafında kasılırken dudaklarını araladı. Bunun yarattığı etki ikimizi de sarstı. Zevke bulanmış gözlerini açıp gözlerimin içine baktığında kontrolü kaybetti.

Ve sonra tam anlamıyla beni becermeye başladı. Ellerimiz birbirine kenetlendi, inlemelerimiz ve nefes seslerimiz birbirine karıştı. Şehvetten aklını yitirmiş, çılgına dönmüş gibi içime girip çıkarken tenimiz terden parlıyordu. Acı hissinin dinmesiyle bütün hareketlerine karşılık verip şaşkınlıkla ikinci kez orgazm olduğumu hissettim. Aletinin etrafında kasılırken Tobias'ın gözleri yuvalarında kaydı.

“Putain, putain,” *Siktir, siktir*. Küfrederken elleri vücudumu kapladı, dokunuşunda katıksız bir heyecan vardı ve kalçasının her sert darbesiyle yine o noktaya doğru ilerliyor gibiydim. İçime hızla girip çıkarken hücrelerimdeki kıvılcımlar tenimi kapladı, vücutlarımız birbirine çaptığında çıkan sesler beni başka bir orgazma daha sürükledi. Boşalmaya başladığımda sürtünmeye daha fazla dayanamayıp göğsünü yumrukladım.

Çenem titremeye başladı, Tobias hızlandıkça aletin etrafında nabız gibi atarak boşalmaya devam ettim. Vücudumu tamamıyla, acımasızca ele geçirdi. Öfkem beni tetiklerken derisini yüzürcesine göğsünü tırnakladım.

Kalçasının kesin ve kararlı her darbesiyle, düşmanım olsun olmasın, bir daha asla bir başkasının dokunuşunu onunki gibi arzulamayacağımı biliyordum.

Bu farkındalıkla titrerken sırtım tekrar kavislendi ve Tobias'ın içimde daha da sertleşerek boşalmaya yaklaştığını hissettim. Göğsümün üstündeki eli orgazmının başlangıcıyla gerildi. Şiddetli bir şekilde sarsılarak boşalırken gözleri açıldı. Bana bakıp nefesini dışarı verirken gözlerinde bir dehşet ifadesi belirdi.

İçimden buna şükrettim.

O savunmasız saniyelerin her birine şükrettim çünkü benim anladığım şeyi onun da anladığını fark ettim.

Hiçbir şey hissetmek istememişti ama aksine *her şeyi* hissetmişti.

Birbirimize duyduğumuz nefretle kendimizi mahvetmiştik.

Hayrete benzer bir ifadeyle bana bakarken başımın yan tarafını tuttu. Anlık bir ifadeydi ama kesin olarak görmüştüm. İçimden çıkarken bakışlarını önüne çevirdi ve hiçbir şey demeden üstümü örtmek için biraz ötedeki havluyu aldı. Ödleklği beni tiksindirdiği için havluyu ittim. İkimizin de yaptığımız şeye şahit olmamız gerekiyordu. İkimiz için de merhamet söz konusu değildi.

“Senin de bu gerçeğe yaşaman gerek.”

Sözlerim tam istediğim etkiyi yarattı, yüzü bir anda gerildi ve korku ifadesi yerini hızla öfkeye bıraktı. Ama kızgın olduğu kişi ben değildim.

Apar topar ayağa kalktı, iç çamaşırını giymeden önce prezervatifi çöp kutusuna attı ve ağır ağır gömleğini iliklerken yüzünde buz gibi bir ifade belirdi.

Gözlerindeki kıvılcımlar yok olmuş hâlde bana baktı ve konuşurken yakasını ilikledi. “Buna fazla anlam yüklememen gerek. Sadece seksti. Ve de iş. Kişisel algılama.”

Bunu hemen reddettiğine inanmayarak başımı iki yana salladım. “Kendini gerçekten de bu kadar abartmamalısın.”

Bir an için duraksayıp bana baktı. “Seni suçlamıyorum, Cecelia. Küçük yaşlardan itibaren sana sorun çözmen öğretilmiş. Karşılıksız sevginin peşindesin ve bunun ödüllendirici olacağına inanıyorsun.”

Komodinin üzerinde duran, kütüphaneden yürüttüğüm *Gazap Kuşları* kitabının yıpranmış eski baskısını işaret etti. “Ama kitaplardaki ve filmlerdeki gençlerle gerçek dünyadaki erkekler arasındaki fark bu. Bazılarımız zihninin ve kalbinin içsel işleyişiyle ilgilenmiyor, gururunu bir kenara atmıyor veya sırlarını söyleyip aşkını itiraf etmek istemiyor. Bazılarımız sadece sıkılıp yoluna devam edene dek karşısındaki kadını becermek istiyor.”

Halıdan kalkarken beni tepeden tırnağa süzdüğünü fark ettim. “Ama sen gerçek dünyada yaşamıyorsun. Kendi dünyanı yaratmaya karar vermişsin. Ayrıca benden *asla* sıkılmayacaksın. Onlara ihanet ettiğin için benim gibi senin de cezan bu.”

Soğuk bir ifadeyle gömleğinin manşetlerini düzeltti ve elini gür siyah saçlarının arasında gezdirdi. “Belle et déirante.” *Güzelsin ve yanılsama içindesin.*

Bunu anlamıştım. “Öyleyim sanırım. Sonuçta ben sadece *kendini becermekten alıkoyamadığın* küçük bir kızım.” Beni incitmek istiyordu. Bedeninden yayılan nefreti ve öfkeyi hissedebiliyordum.

Fazla ileri gitmişti, ben de ona uymuştum ama tamamıyla farklı bir nedendendi.

Yine de cezayı onunla paylaşacaktım.

Düşmanımı arzulamaya devam edecektim.

Çünkü aramızdaki dinamik böyleydi.

“Yanılsama içinde olan tek kişi ben değilim,” dedim. Havlumu alıp sıkıca etrafıma dolarken gözlerini kısarak bana baktı. Senin kalbinin ve zihninin içsel işleyişini merak edeceğimi biliyorsan aklını yitirmişsin demektir.” Yerden ceketini alıp yüzüne fırlattım. “*Kişisel* algılama *ama* hemen defol.” Arkamı dönüp banyonun kapısını çarparak kapatmadan önce gözlerinin öfkeyle alev alev yandığını gördüm.

Balkona çıkıp gözlerimi uzaklardaki ufka dikerek sigaramdan bir nefes aldım. İçime her nefes çektiğimde beni rahatlattığını hissettim.

Yedi hafta içinde özgür olacaktım. Roman'ın gözetiminden, hayatımdaki varlığından uzaklaşacaktım. Yedi hafta içinde Tobias'ın da ulaşamayacağı bir yerde olacaktım, göz hapsinden ve beni yargılamasından kurtulacaktım. Bu kasabada kaldığım sürece en güçlü iki erkek üstümde kontrol sahibi olmak için savaşıyorlardı. O zaman gelene kadar Roman ve Tobias'a istediklerini verecek, ben buradan ayrılan dek ikisinin de sakinleşmesini sağlayacaktım ama bunu kendi kurallarına göre yapacaktım.

Çünkü artık başımın tepesinde sallanan sarkacın ağırlığını hissetmiyordum.

Tobias ortak ihanetimizle beni mahvetmeyi planlamıştı ama farkında olmadan beni özgür bırakmıştı.

Tatlı özgürlük.

Aylar önce Dominic'in odasından yürütmeyi başardığım otla sardığım sigarayı söndürürken mor bulutlar bir günün daha bittiğini haber verir gibiydi. Otu neden aldığımı bilmiyordum ama son nefesi içime çekerken iyi ki almışım dedim.

Elimi ensemde, Tobias kolyeyi çekip alırken oluşan ufak sıyrığın üstünde gezdirdim. Kolyenin derimi sıyırdığı yerde

kabuk oluşmuştu. Ne olduğunu hatırlamak, bir zamanlar birinin beni sahip çıkacak kadar önemseydiğini, kısa ömürlü olsa bile ona ait olduğumu söylediğini hatırlamak için kabuğu soydum.

Ama kolye ve arkasındaki anlam artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

İfade edemezdi. Tobias o bağı yok etmiş, ilmeği koparmıştı. Ben de buna izin verdiğim için artık kendimi onlara bağlı hissetmiyordum.

Tobias'ın amacının ne olduğu belliydi ama benim de kendi planlarım vardı.

Artık haklı olduğumu düşünüyordum, ileriye bakıp yoluma devam etmekte ve bekleyişime son vermekte haklıydım.

Şimdi bana gelseler çok geç kalmış olurlardı. Buna rağmen, onları bir daha asla aynı şekilde istemeyecektim. Düşmanımın evimin zemininde beni becermesine izin verdiğim gece bütün aptalca düşüncelerim ve umutlarım sona ermişti.

Tobias'tan tüm benliğimle nefret etmeme rağmen bu farkındalığa varmak beni memnun etmişti. Zihnimin ve vücudumun hemfikir olduğu bir çizgiyi aşmış, bu acı-tatlı rahatlama hissi için kalbimin sesine kulaklarımı tıkamıştım.

Böylece iki erkeğe karşı hissettiğim sevginin titrek ateşi sönerken bir başkasına olan şehvetim alevlenmişti, yanıp tutuşmaya başlamıştım. En iyi yanı da... hiçbir şey *hissetmek* zorunda değildim.

Utanç, pişmanlık ve suçluluk artık yeni düşmanlarımdı.

Artık hiçbir çekincem olmadan, zaafılarımı yok edebilmek için kendi kurallarımı oluşturunuyordum. Ondan nefret edebildim ama birçok açıdan haklıydı.

Eksikliğimi söyleyerek beni üstümde ağırlık oluşturan kalbimin zincirlerinden kurtarmıştı.

Değersiz olduğu anlaşılan bir kalp.

Kalbimi kimse istemiyordu ama ben çok rahat bir şekilde herkese veriyordum. Bu durum beni fevri hareket etmeye it-

miş ve güçsüz düşürmüştü. Bu yüzden bundan böyle kalbimi umutlarla ve yalanlarla beslemeyecektim. Varlığını ve aptalca beklentilerini inkâr edecektim. Solmasına izin verecek, etkisini ve kararlarım üstündeki gücünü elinden almaya çalışacaktım. Buradaki zamanım dolana kadar kendime babamın kızı olma izni verecek; soğuk, acımasız, sahtekâr, içten pazarlıklı ve pişmanlık duymayan biri olacaktım.

Ama beni esas özgür bırakan, *tek bir şeyi* kabullenmiş olmamdı.

Kalbimin burada bir yeri yoktu.

On İkinci Bölüm

Banks'in "Weaker Girl" şarkısı yeni Jeep'imın hoparlörlerinden yayılırken yeni kestirdiğim saçlarım rüzgârda dalgalanıyordu.

Yeni zihniyetime uygun yeni bir araba ve yeni bir saç kesimi.

İnsanın kendini yeniden yaratması güçlü bir histi.

Artık kontrolümü geri almaya her zamankinden daha kararlıydım. Hem kendi üzerimdeki hem de duygularım, izleyeceğim yön ve kararlarım üzerindeki kontrolü.

Gün geçtikçe kendimi ahlaki değerleri daha az düşünür, zihnimi bir sonraki hamlemle meşgul eder hâlde buluyordum.

Çünkü oynadığımız oyun satranç değildi. Bu tamamıyla farklı bir oyundu.

Geçen haftayı Eddie'nin barında özgürlüğümü kutlayarak geçirmiştım. Melinda'nın dediğı gibi küçük kasabalarda haber çabuk yayılırdı, sadece birkaç günde nam salmayı başarmıştım.

Hiç şüphesiz hızlı bir kız olarak.

Melinda dün geceki vardiyamızı beni kurtarılmam gerektiğine ikna etmeye çalışarak, dilediğim zaman günahlarımı itiraf etmek ve kendimi hatalarımdan arındırmak için kiliseye gidebileceğimi söyleyerek geçirmiştı.

Bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyordum.

Affedilmek istemiyordum.

İlmeğin kopacağını bile bile Tobias'la yatmıştım. İşe yaramıştı, belki fazla yaramıştı.

Sadece içimdeki şeytanı serbest bırakmaya karar vermemiş, aynı zamanda onun hüküm sürmesi gerektiğine ikna olmuşum. Aşk ve oyunun sonu, benim katılımımı gerektirmiyordu.

Bu düşünce tarzı, yatak odamın zemininde beni küçük düşürmeye çalışan aşağılık piç söz konusu olduğunda çok işime yarayacaktı.

Ama şimdi yok etmek istediğim şey, yatağıma aldığım şeytana karşı hissettiğim şiddetli arzuydu.

“Gerçekten de hızlı bir kızım,” dedim hızla meydana doğru gürlerken. En sevdiğim giyim mağazasının önündeki otoparka girdim. Tessa beni tatlı bir gülümsemeyle karşıladı, saçlarımı ve yüzümdeki gülümsemeyi görünce gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Kızım, harika olmuşsun.” Elbiseleri gözden geçirdiğim yere geldi. Bugün çok para harcamıştım ama banka hesabımı boşaltıyor olmak umurumda değildi. Özgürlük bir kıza bunu yaptırabiliyordu. Artık hiçbir şeyi takmıyordum. Elimi muhtemem kesimi sayesinde katları üst üste binen saçlarımın arasında geçdirdim.

“Teşekkürler, hâlâ alışmaya çalışıyorum.”

“Sana yakışmış,” dedi Tessa, benimle birlikte elbiselere göz atarak.

Mağazasına sık sık gittiğim için yakın arkadaş olmuştuk. Mağazası, belki de kardeşlikten biraz yardım aldığı için çok iyi iş yapmaya başlamıştı. Ama bu konuda hiçbir şey söylememişti. Söylemezdi. Yardım aldıysa bile ben bu işe karışamazdım. Bunun için bir teşekkür beklemiyordum, işlerinin iyi gitmesi benim için yeterliydi.

Çeşitli raflardan elbiseleri çıkarmakta olan bir grup kadına baktım. “İşler iyi sanırım.”

“İnanılmaz. Bir senede bu kadar büyük bir değişiklik olduğuna inanamıyorum.”

“Ben inanabiliyorum. Bunu duyduğuma çok sevindim.” Tessa elini saçlarında gezdirirken ben de onun elbisesine iltifat ettim. Minyon, iri gözlü, küllü sarı saçlı güzel bir kadındı. İşte o anda aklıma bir şey, daha doğrusu Tyler geldi. Bir an için çöpçatanlık yapmayı düşündüm ama ona hâlâ kızgındım. Yine de oynadığı role rağmen Tyler’a zaafım vardı. Delphine’in evini ziyaret ettiğimiz gün ne kadar üzgün olduğunu hatırlıyordum. Onu son gördüğümde daha iyiydi ya da öyle gözüküyordu.

“Kimseyle görüşüyor musun?” diye fısıldadım. Bu arada elbiselere bakan kadınlardan biri beni süzüyordu. Hiç şüphesiz son zamanlarda yaşadığım skandallar yüzünden ön yargılı bir şekilde beni inceleyen kadına göz kırptım ve tekrar Tessa’ya döndüm.

“Erkek arkadaşım yok, hayır,” dedi. “Buralarda pek seçenek yok.”

“Sana uygun birini tanıyor olabilirim.”

Tessa dikkat kesildi. “Öyle mi? Lütfen bana bu kasabadan olmadığını söyle.”

“Buralı ama senelerdir orduda görev yapıyor. Senden biraz büyük, bu yüzden onu tanımıyorsundur. İyi adamlardan biri.”

“Gerçekten mi?”

Başımlla onayladım. “Evet.”

“O hâlde annesine bir elbise alması için onu buraya yolla.”

“Bunu yapabilirim.”

“Bir ismi var mı?”

“İnan ki onu gördüğünde kimden söz ettiğimi anlayacaksın.” Belki de onu çoktan görmüştü. Ne de olsa o Keşiş’ti.

Ama artık kardeşliğin işlerini her gün takip edemediğimi hatırladım.

“Ciddi misin? O kadar mı seksi?”

“Evet, o kadar seksi.”

“Gözlerimi dört açacağım.”

Ben elbiseleri karıştırırken Tessa beni süzdü. “Bu gülümsemeyi biliyorum. Bu gece seni kimin için giydireceğiz?”

Askıdan bir elbise alıp üstüme tuttum ve ona dönmeden önce ilerdeki boy aynasında kendime baktım.

“Benim için.”

“İyi o zaman. Tam ihtiyacın olan elbiseyi biliyorum.”

Bir bardakta çevrilen buzların sesiyle, hafif bir cin, baharat ve deri kokusuyla uyandım. Bir saniye sonra komodininin üstündeki lamba yandı ve odayı yumuşak sarı bir tonla kapladı. Tobias yatağımın ucuna oturup özel alanıma girdi. Tek düğmeli spor tarzdaki ceketiyle çok şıktı. Turuncu-altın rengi parıldayan gözleriyle beni dikkatle süzerken güçlü çenesini sıktı. Yatak örtüsünü açtı, yandan göğüslerimin hafifçe görüldüğü, kıvrımlarımı saran yeni elbisemle yattığımı gördü. Bu akşam elbisemin altına iç çamaşırı giymemiş, o hâlimle Eddie’nin bir taburelerinden birinde viskimi yudumlamıştım. Oraya her girdiğimde bana ters bir bakış atıyordu ama yine de servis yapıyordu. Ben de ona iyi bahşiş bırakıyordum. Aramızda sessiz bir anlaşma gibiydi bu.

Yatağımın kenarına oturmuş, alevli hançerler fırlatarak bana bakmakta olan adamlar aramdaki anlaşmadan çok farklıydı.

Tobias’ın beni baştan çıkarmasının üstünden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Aradan bu kadar zaman geçince de aptallık edip onu bir daha görmeyeceğimi düşünmüştüm.

Ama bakışlarından çok yanıldığımı görebiliyordum.

Yüzüstü yattığım yerden başımı yastığıma yaslamış bir hâlde ona baktım.

Elini yavaşça kaldırıp yeni kestirdiğim saçlarımın bir tutamını alarak parmaklarının arasında ovuşturdu. Eskiden hemen hemen belime gelen saçlarım artık açık ve koyu kahverenginin

karışık tonlarındaydı ve omuzlarımın biraz altında sona eriyordu. Saçlarımı bıraktı, elini sırtımdan popomun kıvrıma ve bacaklarıma götürdü ama aniden durdu.

“Zor bir gün müydü?”

“Onlarla yatmadın. *Neden?*”

Neden söz ettiğini biliyordum. Bar kaçamaklarını kastediyordu. Vücudumu isimsiz, yüzü olmayan bir erkeğe verip Tobias’ı, hepsini aklımdan silip atmak istediğim hâlde bunu yapamamıştım. Sadakat hissinden değil, bir daha aynada aksime bakmayacağım kadar beni alçaltacağı için yapmamıştım.

Kendimi uçuruma biraz daha yaklaştırmak yerine, önceki yaz Sean ve Dominic’le geçirdiğim zamanla ilgili inançlarımı silmeye karar vermiştim. Âşık olan ve vücudunu değer verdiği iki erkekle paylaşan bir kız olduğum fikrini silmiştim. Bunun benim açımdan, onlar için olduğundan çok daha fazla anlam ifade ettiğini kabullenmek hâlâ kolay değildi ama artık kendime olan saygım kontrolü ele geçirmişti.

Tobias’la ilgili olarak herhangi bir inancım yoktu. O, tipik bir yalnız kurttu. *Bir kurt, koyunların onunla ilgili düşüncelerine kafayı takmaz* lafını çok iyi biliyordum.

Yanımdayken beni böyle görüyordu. Kurban. Oyun oynayacak bir av. Zaman geçirmek için yeni bir oyuncak. İşi için verdiği bir karar.

Zafer kazandığını düşünmesi için kurbanlık kuzu rolünü oynayacaktım ama asla benimle ilgili görüşlerine kapılmayacak, onu haklı çıkarmak için herhangi biriyle yatmayacaktım. Benden daha fazlasını alamayacaktı.

Bu noktada Tobias’a dair tek inancım, ikimizin korkunç bir hata olduğuydu.

Bana sorusunu yanıtlamamı bekliyormuş gibi bakıyordu. Onun ve kardeşlerinin bana defalarca yaptığı gibi sessiz kalarak cevap verdim.

“Hâlâ senin için geleceklerine inanıyor musun?”

Beni daha iyi görebilmek için kolaylıkla sırtüstü çevirdi, elinin tersini mememin yan tarafında gezdirdi ve dikkatle vücudumu inceledikten sonra gözlerime baktı. “Yoksa beni mi bekliyorsun?”

“Senden tiksiniyorum.”

“Bunun hiçbir anlamı yok. Herhangi bir yere gidebilirdin. Ama sahibi olduğum bara gidip bir mesaj vermeyi seçtin.”

“Hakkımda her şeyi öğrenmeye kafayı takmış olabilirsin ama inan ki ben seni hiç umursamıyorum. Mezuniyet balosunda kimi becerdiğin de hangi barların sahibi olduğun da umurumda değil. Davranışlarının arkasındaki neden de.”

Eli hareketsiz kaldı ve şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı.

“Pek keyfin yok sanırım.”

“Bunun irade gücü yerine hormonlardan kaynaklandığını düşünebilirsin. Senin gibi cinsiyetçi biri için inanması daha kolay.”

“Vajinası olan tüm yırtıcılar,” diye hatırlatıp acı bir ifadeyle gülümsedi. “Az kalsın kahkaha atacaktım.” Bir kadehten fazla içmişti. Yanıma gelecek cesareti içkiden almış olmalıydı.

“Senin de çok iyi bildiğin gibi ben öyle biri değilim ama hakkımda dilediğin varsayımlarda bulunabilirsin.”

Viski bardağını komodine koyup burnunu köprücük kemiğimde gezdirdi. “Ot mu içtin?”

Her gün içiyorum.

“Kimin aklına gelirdi?” Hafifçe güldü ve dudaklarını çenemde gezdirdi. Kokusunu içime çekmemeye çalışırken meme uçları sertleşti. Uyarılmak istemiyordum. Tepki vermek istemiyordum. “Ne gibi bir mesaj vermeye çalışıyordun?”

“Seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Senin için geleceğimi mi düşündün? Üzerinde hak iddia edeceğimi mi sandın?”

“Seni düşünmüyordum.”

“Peşinden koşmama gerek yok. Sana zaten sahibim.”

“Bana asla sahip olamayacaksın. Onlar gibi olamazsın.”

Gözleri öfkeyle parıldadı, elbisemin askısını çektiği anda elini yakaladım. “Bu elbiseyi yeni aldım, seni aşağılık piç.”

Elbisemin üst kısmını aşağı çekip mememi avuçladığında tırnaklarımı eline batırdım ama oralı bile olmadı.

“*Elimin* altındasın,” dedi. Elbisemi iyice aşağı çekip başparmağını karnımdan kalça kemiklerimin arasındaki tüylü alana kaydırды, sonra biraz daha aşağı inerek klitorisimin üstüne gelip baskı uyguladı.

“Benden nefret ediyorsun,” dedi parmağını biraz daha sert bastırarak. Yüzümü buruşturdum, parmağını yaladı ve klitorisimde baş döndürücü daireler çizerek beni serseme çevirdi. “Ben de senden biraz nefret ediyorum,” dedi cin kokan nefesini dışarı vererek. “Ama sen bana bir armağan verdin. Onun çatısının altında olacağım, değer verdiği hazinesine dokunacağım hiç aklıma gelmezdi.”

Ben alaycı bir kahkaha attığımda elinin hareketi durdu. “Onun değer verdiği hazinesi olduğumu düşünüyorsan çok yanlışlıyorsun. O adam hiçbir şey hissedemez. Tıpkı senin gibi.” İçgüdüsel bir hareketle kalçamı dokunuşuna kaldırıp gözlerimi kapadım. “Yalnızca birkaç ay önce kuzu pırzolayı benden daha fazla sevdiğini kendi ağzıyla söyledi.”

Parmağının hareketi tamamıyla durdu ve elini geri çekti.

Gözlerimi açtığımda büyülenmiş gibi bana baktığını gördüm. Başımı hafifçe yana eğdim ama tekrar konuştuğumda sesim zehir gibi çıktı. “Bu kadar şaşırmana gerek yok. Onun tek çocuğunun şirketi olduğunu söylemiştim. Blöf yaptığımı mı sandın? Bana devrettiği miras bir telafi. Kaçırıldığı her resital, gitmekten kaçındığı her baba-kız dansı, atladığı her Noel sabahı ve *yokluğu* için bir telafi.” Elini alıp bacaklarımın arasına koydum ve beni daha rahat okşayabilmesi için bacaklarımı genişçe açtım. “Bana ilk bisikletimi alan, ilk ağaç evimi inşa eden kişi annemdi. Hepsini o yaptı. Bu yüzden sana daha

once de söylediğim gibi, *annem* için buradayım. Senin aksine, ağzımdan çıkan her şey yalan değil.”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa ona tokat attığım düşünülebilirdi. Kazandığım zaferden dolayı hafifçe gülümsedim. “Roman Horner gibi bir canavarın gerçekten de sevgi gibi sinir bozucu bir duyguya sahip olabileceğini mi düşündün?” Donakalmış bir hâlde bana bakıyordu. “Dediğim gibi, ikiniz aynısınız.” Yüz ifadesi beni deli etti. “Sakın bana acıma, Tobias, rolünü oyna. Unuttuysan hatırlatayım, sen *kötü adamsın*.”

“Nedir bu?” dedi şüpheli bir sesle üstüme eğilerek. “Ne yapıyorsun?”

“Ne mi yapıyorum? Hiçbir şey. Uyuyordum ama belli ki şu anda uyuyamayacağım,” dedim hareketsiz elini hafifçe dürtüp gözlerimi kapayarak. Aradan bir iki saniye geçti ve yine yumuşak bir şekilde okşamaya başladı. Dokunuşundaki bu beklenmedik şefkate sinir olup gözlerimi açtım. Anlayışlı bir ifadeyle bana baktığını görünce suratına bir tokat indirip o salak ifadeyi sildim. Bir anda bileklerimden tutup beni yatağa bastırdı, burun buruna kalacağımız şekilde yüzüme yaklaştı.

“Artık. Bana. Vurmayı. Kes.”

Dudakları bir anda dudaklarımla birleşti ve ilk inlememde dilini ağzıma soktu. Dudaklarımız birbirine kaynarken gömleğini yırtarcasına çekiştirdim. Yüzünü boynuma gömdüğünde elini bacaklarımın arasına götürüp sıırıslıkla ısladığımı hissetti. Parmaklarından birini içime soktuğunda inledi ve hemen peşinden ikinci parmağını da soktu. Ağzına doğru inledim, parmakları daha önceden hiç dokunulmamış bir yerime ulaşırken cinsisini kavradım.

Geri çekildi, parmakları içime girip çıkarken dokunuşuna verdiğim tepkiyi izledi. Gözlerinde ateşli bir ifadeyle elini çekti ve giysilerini çıkarmak için ayağa kalktı. Memelerim açıkta kalmış, bacaklarım açık hâlde dirseklerime yaslanıp soyunuşunu izledim.

Penisi iç çamaşırından fırlayıp sertleşmiş bir şekilde önümde sallanınca düzgün düşünemeyecek hâle geldim. Beni yatağın ucuna çekip saçlarımı yumruğuna doladığında ve öpmek için eğildiğinde onu ne kadar istediğimi belli etmemek için elimden geleni yaptım. Ben inleyip aletine uzanana dek dilini tekrar tekrar ağzıma sokarken her yanımı alevler sarmış gibiydi. Geri çekildiğinde penisini sıkıp sıvazlamaya başladım, gözlerini kısıp öpüşmemizin yarattığı baş döndürücü şehvetle dudaklarımı yalayışımı izledi.

“Em,” diyerek emretti. Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Bu adam kendini ne sanıyordu? Şeytanımla pazarlık ederken, ağzım sulanmış hâlde aletine bakarken istifini hiç bozmadı. Hiç acele etmeden ona baktım, elimi penisinin dibinden şişmiş ucuna kadar gezdirip sıktım. Beni fazlasıyla tatmin edecek şekilde ucundan zevk sıvısı geldi.

Hamle yapma sırası bana gelmişti.

Ben onu elimle okşayıp sıvazlamaya devam ederken o da parmağıyla pembe rujlu dudaklarımı okşuyordu. Parmağını ağzıma soktu, arkasından bir parmağını daha ekledi. Dürtüsel bir şekilde parmağını emdiğimde bir küfür savurup parmaklarının yerine aletin başını ağzıma itti.

“Putain.” *Siktir.*

Kalın penisini ağzıma sığdırmaya çalışırken boğulacak gibi oldum, büyüklüğüyle çenem zorlandı. Kehribar rengi gözleriyle beni büyülenmiş gibi izliyordu. Yanaklarımı çukurlaştırıp boğazımı esneterek onu tamamen ağzıma sığdırmaya çalıştım. Çok büyüktü ve kendini öne ittiğinde yarısını ancak ağzımda tutabiliyordum. Kalçasını sıkıca kavradım ve onu içeri sokmak için elimden geleni yaptım. Çenesini sıktı, gözleri zevkle kapandı ve dudaklarında küstah bir gülümseme belirdi. Adamı hiç şüphesiz aletin saçmalık derecesinde büyük olduğunun farkındaydı.

Çenemi gevşeterek dizlerimin üstüne oturdum, salyalarım çenemden akarken onu nihayet tamamıyla ağzıma aldım. Bu manzara onu iyice baştan çıkarmıştı, penisinin uzunluğu ve genişliği beni zorlamaya devam ederken vücudumu okşamaya başladı. Dişlerim ucunun ipeksi dersini sıyırırken ellerimle dizlerimin üstünde durmamı emretti. Aletini ağzıma sokup çıkarırken beni esnetecek şekilde kalın parmaklarını içime soktu. Kalçasını her öne ittiğinde çenem acıyordu ama boğuk nefesleri ve müstehcen sözleriyle ödüllendiriliyordum.

Geri çekilip biraz soluklandım, hayalarını avuçlayıp onu uzun uzun okşadım. Diğer elinin parmaklarını önce çenemde, sonra dudaklarımda gezdirdi. Hiç acelesi yoktu, ağırdan almaya niyetli olduğu belliydi. Kaslarım parmaklarının etrafında kasılırken orgazm olmaya yaklaşıyordum. Onu okşamaya, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar nefret ettiğim bu adama haz vermeye devam ettim.

Onu ağzımda hissetmeye, çıplak görmeye ve kontrolüm altında olmasına bayılıyordum. Onu okşadım, emdim ve varlığından haberdar olduğumdan beri beni yakmaktan başka bir işe yaramamış olan ateşle oynadım. Ağzımda daha da sertleşti, aniden beni sırtüstü itip yatağın kenarına çekti, bacaklarımı açıp ne yapmak istediğini belli edercesine vücudumuzu hizaladı.

“Ha-hayır,” dedim. Kekeleyerek geri çekilirken başımı sallayarak onu reddettim. Beni yakalayıp elini boynuma doladığında parmakları tenime battı. Eğilip diliyle dudaklarımı yaladı ve alkol kokan nefesleri arasında yanıt verdi.

“Spiralin var ve ben başka kimseyi becermiyorum, Cecelia. Senin için bir tehdit değilim.” Pantolonunu alıp cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve karnıma fırlattı. Sonra beni tekrar aynı pozisyona getirip bacaklarımı iki yana açtı. “Cezamı çekiyorum.” Bu itirafıyla birlikte göz göze geldik. “Bu durum devam ettiği sürece hayatımda sadece sen olacaksın.”

Ona karşı koyamadım. Aletinin ucunu kıvrımlarımın arasına sürttü, klitorisimin üstünde gezdirip ikimize de işkence etti. Hâlâ karnımda duran prezervatife dokunmadığımı görünce ucu ıslaklığımla parlayan penisini kaygan girişimde yukarı aşağı gezdirdi.

Bu hamle de bana aitti.

Ben kalçamı hafifçe kaldırarak yanıt vermeden önce sadece birkaç saniye daha itiraz edecek miyim diye bekledi.

Beni doldururken hafifçe inledim, bana iki kişi arasında olabilecek en samimi şekilde sahip olurken bakışlarımız birbirine kilitlenmişti. Tamamen içime girdikten sonra gözleri kaydı ve ikimizin de ağzı açık kaldı.

Ona verdiğim tepkileri izlerken gözlerinin alev alev yanmasının hoşuma gitmesinden nefret ediyordum. Derinlerde bir yerde özgür kalmak için can atan, bunun asla sona ermemesini isteyen bir ses olmasından ve bu sesin bana, karanlığıma, bu zalim pisliğe doyamayan içimdeki o hastalıklı kadına ait olmasından nefret ediyordum.

Yine içime girdi ve avucu vücudumdan yukarı kayarak boynumu sıkıca kavradı.

“İsmimi söyle,” diye emretti güçlkle konuşarak. “Cehennemnin tadını birlikte çıkarabiliriz.”

Bu his çok fazlaydı; fazla dünyevi, fazla kişiseldi, her şekilde çok fazlaydı. Beni yine uçuruma doğru itiyordu. İtişleri hızlandı ve boğazımdaki parmaklarının baskısı kalçasının her hareketiyle değişirken doruk noktasına doğru hızla ilerledim.

Elini çekmek ve nefes almak istedim ama bana izin vermedi. Boğazımı her sıkıp bıraktığında yoğunluk artıyor, uçuruma daha da yaklaşıyordum. Tobias baskı uyguladıkça uyarılıyordum.

“İsmimi söyle,” dedi çenesini sıkarak. Sert bir şekilde içime girince sersemlemiş hâlde elini tuttum. Tam karanlığın kenarında sallandığım anda içimden çıktı ve aletinin ucuyla klitorisime vurdu.

Bir anda yokluğunu hissederek altında kıvrandım. Beni gerçekten de yok etmek, beynimi yıkamak, bedenimi damgalamak ve onu arzulamam için eğitmek istiyordu – *sadece* onu arzulamam için.

Neden bu âna kadar aldıklarıyla yetinemiyordu?

Parmağını yine boğazıma bastırırken göğsü hızla inip kalıyordu, bana emir veren sesi sertti. “İsmimi söyle, Cecelia.”

“Hayır.”

Her şeyimi almıştı. Bunu da ona veremezdim. Bu adama hak ettiğinden fazlasını veremezdim. İsmi söylemeyeceğimi anlayınca hızla içime girdi, bir anda sırtımı gerip şiddetle sarılmaya başladım. Eğilip dudaklarımı ele geçirdi. Eli hâlâ boğazımın etrafındayken beni diliyle beceriyor, öpücüğüyle nefesimi kesiyordu. İşkenceden farksız, acı veren bir hazdı bu. Üstümden kalktığında ben orgazma doğru ilerlediğimi hissederken darbeleri hızlandı. Yine boğazımı sıkıp nefesimi kestiğinde aniden kaslarım aletinin etrafında kasılmaya başladı. Her yanımda devasa bir haz dalgasıyla kaplanırken vücudum ona teslim oldu, boğazımı bıraktığı anda inleyip kendimi aklımı başımdan alan kasılmalara bıraktım.

Sonrasında ben hafifçe titrerken ellerimizi birleştirdi ve başımın yanına sabitledi. Var gücüyle içime girerken dudaklarımız çarpışır gibi birleşti, birbirine çarpan vücutlarımızın çıkardığı ses beni yine uçurumun eşiğine doğru götürmeye başladı. Kaslarımın yeni bir orgazm beklentisiyle gerildiğini hissettiğinde dudaklarını dudaklarımdan çekti. Ellerimi bırakmadan gözlerini dudaklarıma dikerek beni izlerken doruk noktasına doğru hızla ilerledim. Tam boşalmak üzereydim ki ellerimi bıraktı ve beni kucığına çekti. Üstünde otururken kollarını benimkilerin altından geçirip parmaklarıyla omuzlarımı sıkıca kavrayarak beni adeta kendine yapıştırdı. Kalçasını birkaç kez oynattıktan sonra dudaklarımı ısırarak adı dilimin ucuna gelmiş hâlde patladım. O kadar şiddetli boşaldım ki gözlerim karardı. Tamamıyla tatmin

olmuş hâlde vücudum gevşerken beni yatağa yatırdı, çenemi kavradı ve gözlerinin içine bakmaya zorlayarak iki kez daha içime girip çıktıktan sonra boşaldı.

Beni kendi orgazmıyla doldururken bakışlarındaki inanılmaz hazzı görebiliyordum, boğazından şiddetli bir inilti çıktıktan sonra gözlerini kapayıp yanıma yığıldı.

Gücünü yeniden toparlamaya çalışırken bana dokunmamak için büyük bir özen gösterdi. Başımı çevirip onu inceledim, bakışlarını tavana dikmişti, düşüncelere dalmış gibiydi.

Aradan dakikalar geçti ve yorgunluğun üzerime çöktüğünü, garip bir şekilde uykum geldiğini hissettim.

Bir süre sonra gözlerimi açtığımda beni izliyordu.

Bir an için çıplak vücuduma baktı ama sonra bakışlarını kaçırdı. “Bu bir hataydı.”

İçimden alaycı bir kahkaha yükseldi. “Öyle mi düşünüyorsun, Tobias?” Başımı salladım. “Dürüst ol ve bu akşamın da *ilk* seferki kadar anlamlı olduğunu itiraf et. Bunu ben kabullenmek zorundaysam sen de kabullenmek zorundasın.”

“Tıpkı Sean gibi konuşuyorsun.” Dikkatle yüzüme baktı. “Bu hoşuna gitti.” Bakışlarındaki küçümsemeyi gördüm. Kıskanmıştı ya da buna yakın bir şey hissediyordu. Bölgesini işaretlemekten kaynaklanan bir kıskançlık olmalıydı çünkü bu adamın beni önemsemesinin imkânı yoktu.

“Bana kiminle yatıp kalkacağımı söyleyemezsin.”

“Buna gerek yok. Benden başka kimseyle yatmayacaksın. Kendine bunu kanıtladın. Ben her zaman kardeşlerimle aynı düşünceleri paylaşmıyorum.” Kadınlar. Kadınlarını paylaşmıyordu. Gözlerinde tehditkâr bir ifade belirdi. “Bundan böyle, bu konuda beni kesinlikle sınamamanı şiddetle öneririm.”

“Bir dakika, izin ver bir yanıt düşüneyim.” Düşünüyormuş gibi yaptım. “Siktir git. Sahibim değilsin. Sırf bu yüzden senden emir alacağımı sanıyorsan aklını yitirmişsin demektir.”

“Yine de kimseyle yatmayacaksın.” Kendinden emin gülümsemesi beni deli etti. Yataktan kalktı ve iç çamaşırını giyerken ben de yatağa yeniden yerleştim.

“Kalmıyorsun. Seni burada istemiyorum.”

Kollarından tekini tişörtünün koluna sokmuş hâlde bana dik dik baktı. “Burada kalmak istediğimi de nereden çıkardın?”

Pantolonunu çekip kemerini takarken dağınık saçları alnına düştü. Üzerindeki kot pantolon ve tişört, alışkın olduğum özel dikim takım elbiselerinden çok farklıydı, bir an için farklı şartlar altında hangisini tercih edeceğimi merak ettim.

Ama Tobias’a karşı hâlâ nefret ve şehvetten başka bir şey hissetmediğime minnettardım. Bu geceki itiraflarıma şefkatli bir ifadeyle bakması da beni sadece sinirlendirmişti. Beni incitmek istiyordu. Bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapmıştı. Bunun yanında, ona karşı kayıtsız kalma gücünü de bana kendisi vermişti.

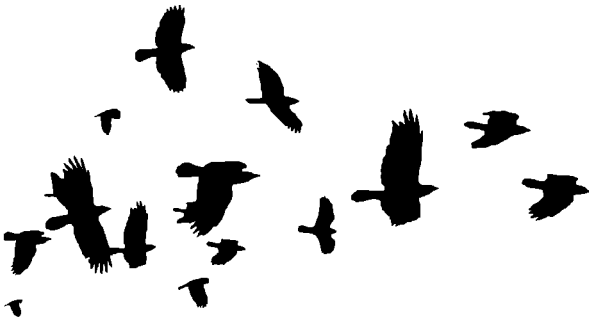
“Tu me crains autant que tu me détestes.” *Benden nefret ettiğin kadar korkuyorsun da.*

Canla başla Fransızcamı ilerletmeye çalışıyordum, akıcı bir şekilde konuşmaya yaklaşamasam da öğrendiklerimi yavaş yavaş tekrar hatırlıyordum.

Yatağa bakıp tişörtünü düzeltirken başını iki yana salladı. “Jésus, toujours aussi délirante.” *Tanrım, hâlâ yanılsama içinde-sin.* “Sana istediğim tek şekilde sahip oldum. Ayrıca Fransızcan hâlâ berbat.”

“Ama ne dediğimi anladın ve istediğim mesajı verdim. Sen kelimenin her anlamıyla bir *araçsın*, Tobias. Çıkarken kapıyı arkandan kapat.”

Sırtımı dönüp örtüyü çıplak vücudumun üstüne çekerken beni izlediğini hissedebiliyordum. Tabii ki çıkarken kapıyı açık bırakmıştı.

On Üçüncü Bölüm

Onu hissedebiliyordum.
Hem de her yerde.

Çarşaf larımı yıkadığım hâlde yatak odama sinmiş baharatlı kokusunu hâlâ alabiliyordum. Dikiz aynasına bakmasam da izlendiğimi biliyordum. Her hareketim izleniyordu. Açıkçası bunu son birkaç haftadan önce de hissetmiştim.

Aptalca bir şey yapmaya kalkışmadım. Kendi hayatımın kontrolünü ele geçirmeme az kalmıştı. Geleceğim için, yeni hayatımda yerimi sağlamlaştırmak için planlar yapmaya başlamıştım. Her hareketimi düşünmek zorundaydım. Fabrikada giriş-çıkış kartımı makineye her soktuğumda Roman'la yaptığım anlaşılmaya uyuyordum. Son vardiyamı bitirdiğim gün, anneme hayatını değiştirecek miktarda para yollayacaktım. Kendime gelince, paramı kullanacaktım ama gelecekte nasıl para kazanacağım konusunda strese girmeme ve endişelenmeme gerek olmayacağı dışında düşünce tarzımı değiştirmeyeceğini biliyordum.

Bunun dışında, kendim için miras kalacak olan servetten daha fazlasını istiyordum. Her gün, durumun daha iyiye gitmesini sağlayabilirmişim ve ne kadar derin olsalar da biriken yara izlerimi kapatabilirmişim gibi biraz daha güçlendiğimi hissediyordum.

Burada kalan zamanımı büyük bir gayretle tamamlıyor, işten sonraki buluşmalarda ve Melinda'nın evindeki yemeklerde

bira servis ediyordum ama bir yandan da yaz ayları geçerken okumak istediğim bölümler hakkında araştırmaya yapıyordum. Bir önceki yaz döneminden tamamıyla farklıydı ama bunu düşünmek istemiyordum. Günlerce ve aylarca beni kontrol eden erkeklerle ilgili düşünceleri aklımdan atsam da bu karışıma eklenen son kişiyi düşünmemek giderek zorlaşıyordu. Gece vakti bilinçaltım devreye giriyor, canlı rüyalar görüyordum. Sabah kalktığımda rüyalarımı olduğu gibi hatırlama yeteneğiyle lanetlendiğim için her acı dolu anıyı yeniden yaşıyordum.

Bu rüyalardan sonraki sarhoşluk hâli saatler sürebiliyordu. Bazen etkisinden kurtulmak tam bir günümü alabiliyordu. Bu acıyı çekiyordum çünkü bunun iyileşmenin bir parçası olduğunu, beni daha da güçlendireceğini umuyordum.

Kalbinin burada bir yeri yok.

Geçen sene kanatlarımın çıktığını düşünmüştüm ama artık yerlerinde yeller esiyordu. Tek tesellim, Roman'ın kontrolü sona erdiğinde hayatıma odaklanacak olması.

Ülkenin diğer ucunda ya da tamamıyla farklı bir yerde üniversiteye başvurmayı düşünüyordum. Muhteşem bir banka hesabıyla ve iyi bir ortalamayla yapabileceklerimin sınırı yoktu. Her şeye yeniden başlayabilir, eğitimimi daha saygın bir okulda tamamlayabilirdim. Sadece birkaç aydır öğrenci olmama ve okulu sevmeme rağmen Triple Falls'taki eğitimim çok zor derslerden oluşan bir koleksiyona dönüşmüştü.

Ama artık içimdeki alev canlanmıştı ve bu umut ışığını hiçbir şey için söndürmeyecektim. İtici gücüm buydu. Tek pişmanlığım, Christy'yle FaceTime yaparken yalan söylemeye, onu tehlikeye atmamak için kendimden uzak tutmaya, mazeretler uydurmaya devam etmemdi. Kasıtlı olarak her konuşmada onu kandırıyor, yaşadığım hayatın çok ufak bir kısmını anlatıyordum. Dikkatini dağıtan Josh isimli yeni bir erkek arkadaşının olması da işime yarıyordu. Josh olmasaydı, konuşmalarımızda zor durumda kalabilirdim.

Ama Tobias'ı onun yakınında istemiyordum ve ondan söz etmiyordum. Tobias şimdilik benim için sadece işti ve bununla kendim başa çıkıyordum. Hayatımın bir parçası olduğunu dile getirmemi hak etmiyordu.

İş kararını ben vermiştim ve bununla *tek başıma* başa çıkacaktım.

Ama zaten Georgia Üniversitesi'ne başvurduğumuz için esas planımıza bağlı kalmak en iyisi olabilirdi. Belki de Christy'yle yeniden bir arada olmak kopan bağımızı onarabilirdi. Ona geri dönmek bana, saklayacak çok fazla sırrı olan kadından önceki hâlimi hatırlatabilirdi.

Bu sırları hâlâ saklıyordum. Sessizliğimi bozmak kimsenin işine yaramazdı ve daha da önemlisi, birçok kişi acı çekerti.

Yatağıma oturmuş her ihtimale karşın bir son dakika başvuru formu doldururken kapımda gölgesinin belirmediğini hissettim. Tobias söz konusu olduğunda çarpık bir altıncı hissim vardı.

Toprağımsı kokusu burnuma dolarken kapıda durup bekledi. Vücudumun verdiği ilk tepki hiç hoşuma gitmedi. Onu net bir şekilde gördüğümde parmaklarım hâlâ klavyenin üstünde hızla hareket ediyordu.

“Regl oldum,” dedim monoton bir sesle, ona bakmaya tennezzül etmeden. “Ayrıca seni görmek istemiyorum.”

Olduğu yerde kaldı, göz ucuyla takım elbiseli silüetini görüyordum.

“Dedim ki...”

“Ne dediğini duydum,” diye çıkıştı. “Beni ne zaman göreceğine sen karar veremezsin.” Hızla yatağıma yaklaşıp dizüstü bilgisayarımı kapı, komodininin üstündeki cep telefonumu bilgisayarın üzerine koydu ve hışımla odadan çıktı. Misafir yatak odalarından birinin kapısının kapandığını duyunca o gittikten sonra bilgisayarımı ve telefonumu nerede bulacağımı anladım. Sean ve Dominic gibi o da yanında olduğumda elektronik aletler kullanmama izin vermiyordu. Pek çok kez o gittikten

sonra bazı eşyalarımın yerinde olmadığını fark etmiş, bulabil-mek için evin her yerini aramak zorunda kalmıştım. *Pušt herif*. Mahremiyetime bir gram saygı göstermiyordu, hangi doğum kontrol yöntemini kullandığıma kadar öğrenmişti. O şeytan hayatımın bütün ayrıntılarını biliyordu.

“Bilgisayarı kullanıyordum! Önemli bir şey yapıyordum!”

“Dikkatini bana vermen için elektronik aletlerle mücadele etmeyeceğim.” Tok sesi koridorda yankılandı.

“Kulağa tanıdık geliyor,” dedim bıkkın bir tavırla. “Sana buraya gel diyen olmadı!”

Tekrar kapıya geldiğinde ona baktım, göz göze geldiğimizde içime yayılan sıcaklık beni huzursuz etti. “Mesajını verdin. Sence bunu yapmana daha ne kadar izin vereceğim?”

“Buna bir son verebileceğini sana düşündüren ne?” Hızla odaya girip yatağıma bir kutu fırlattı. Şaşkınlıkla kutuya baktım.

“Kutuda her ne varsa hemen geri alabilirsin.”

“Aç şunu.”

“Ben senin fahişen değilim, sakın bana hediye getirme!”

Çenesini sıkıp kutunun kurdelesini çekiştirerek yanıt verdi.

“Aç dedim.”

Kurdeleyi çözdüm, kutuyu açınca içinde yeni bir ipekli gecelik ve sabahlık takımı olduğunu gördüm. Pahalı bir şeydi. Bunları göğsüne fırlattım ve ayaklarının üstüne düşüşünü izledim.

“Babasının prensesi olarak etiketlenmek istemeyen biri için fazla şımarık davranıyorsun.”

“Sana minnet duymamı mı istiyorsun?” Başımı iki yana salladım. “Küstahlığın gerçekten de inanılmaz.” Hediyesine baktım. “Giderken onu da yanına al.”

Bir anda kalın parmaklarıyla saçlarımı kavradı ve öfkeli bakışlarını yüzüme dikti. Başımı çevirdim ama canımı acıtarak yüzümü kendisine döndürdü. İç çekerek pes ettim. Bu kadar yakında durduğu için vücudum aniden canlanmıştı. “Git buradan. Sana verecek hiçbir şeyim yok.”

Çenemi sıkınca dudaklarım aralandı ve öfkeyle ona baktım.

“Lütfen, bana *bu kadar* da iğrenç olmadığını söyle.”

“İçimdeki pislği ortaya çıkarıyorsun.”

“Hediyeni de *seni* de istemiyorum.”

Beni yatağa itip alnını alnıma dayadı. “Elbiseni yırttığım için özür dilemeye gelmiştim.”

“İlişkilerimi mahvettiğin, mahremiyetimi ihlal ettiğin, kol-yemi kopardığın, beni ısırдыңın, öptüğün ve becerdiğin için de özür dileycek misin?”

“Hayır.”

“O hâlde başka bir şey için neden özür diliyorsun?”

“İyi soru,” diyerek başını eğdi ve beni öptü. Öpüşüne direndim. İçime bir ateş yayılırken ona vurdum ama ben pes edene dek vücudunu vücuduma dayadı, üstüme çıktı, nefesimi kesti ve duyularımı alt etti. Saçlarını kavrayarak onu kendime çektim, ellerimi gür tutamların arasında gezdirdim. Onu aynı tutkuyla, saniyeler önce ona direndiğim güçle öptüm. Çünkü ondan nefret ediyordum, onu düşünmekten nefret ediyordum, göz göze geldiğimiz anda buz tutmuş göğsümde hissettiğim o tehditkâr kıpırtıdan da nefret ediyordum. Geceliğin çok güzel olduğunu düşünmekten, üstümde o gecelik varken beni becerdiğini hayal etmekten nefret ediyordum. Beni öpüşünden hoşlanmaktan nefret ediyordum.

Beni ele geçirmişti ve artık bir takıntı olma sınırına yaklaşmıştı. Böyle hissetmemem gerekiyordu. Buna izin vermeyecektim. Dudağını ısırduğımda o da benimkini ısırđı ve birbirimizin ağzına doğru inlemeye başladık. Bana bu kadar yakın olduğunda onu hissetmekten, arzulamaktan başka bir şey yapamıyordum ve bunu o da biliyordu.

Geri çekildiğinde üstüne atılarak dudaklarımı boğazına yapıştırıp boynunu emdim, kokusunu içime çektim ve ellerini iki yanımda gezdirirken çıkardığı seslerin keyfine vardım.

İşte o anda onu beklediğimi, daha da kötüsü evime gelmesini umut ettiğimi fark ettim. Bana neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyordum. Çünkü onu tanıyordum ve tanımamın nedeni, Sean'la Dom'un bana onun kim olduğunu parça parça anlatmış olmalarıydı. İronik bir şekilde ona karşı çekim hissetmemin nedeni, bir önceki yaz o ikisine kapılırken –bir bakıma– Tobias'a, onun ideallerine, tutkularına, planlarına ve hayata bakış açısına da kapılmamdı. Kollarından sıyrılıp kendimi sırtüstü yatağa attım ve bakışlarından kaçınmak için başımı yana çevirdiğimde içim hayal kırıklığıyla doldu. “Lütfen git. Bunun sonu asla iyi olamaz. Hem bu anlaşmamızın bir parçası da değil.”

Başını eğip boynumun omzumla buluştuğu yeri öptü, ben tepki vermeyince bir anda gerilip nefesini sesli bir şekilde dışarı verdi. “Belki de gecelikten fazlası için üzgünümdür.” Pişmanlık hissediyorsa bile artık çok geçti. Bu adamın bir kalbi olamazdı. Asla olmaması gerekiyordu. Merhametli davranamazdı, buna izin veremezdim.

“Lütfen yapma.” Üstümde öylece dururken uzun bir sessizlik oldu. Bana olan ihtiyacını, birbirimize karşı olan arzumuzun aramızda gezindiğini hissettim. Onu giderek daha iyi tanıyordum ve bu korkutucu bir histi.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Bizim birlikte olmamamız gerekiyordu.

Biz birlikte olamazdık.

Buna izin vermeyecektim.

“Öfkeden hayatını yerle bir ettim...” diyerek yutkundugunda başımı iki yana salladım.

“Lütfen, bana neyi neden yaptığını anlatma, Tobias. Nedenini biliyorum. Sen de benim kadar ihanete uğradığını hissettin ama fazla ileri gittik ve bunu geri alamayız. Hiçbir özür bu durumu düzeltemez. Kafana koyduğun şeyi yaptın. O yüzden bununla başa çıkmaya bak.” Başımı çevirip ona baktım. “Biz sadece bir iş anlaşmasından ibaretiz.”

Doğrulup otururken yüzünde acımasız bir öfke belirdi. “Bunun senin sıçtığım sevginle ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Özrümü melodrama dönüştürdün. Alt tarafı gecelik aldım, herhangi bir itirafta bulunmadım.” Yüzünde reddedilmeye ne kadar içerlediğini gösteren bir ifade belirince can damarına bastığımı anladım. “Canım istediğinde seni beceremeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Yattığım yerden çıplak ayağımı göğsüne dayadığımda kot şortum uyluklarımdan yukarı sıyrıldı. “O zaman becer beni, Tobias. Blöfümü gör. Devam et, seni acımasız, hastalıklı yaratık,” diye onunla dalga geçip burnumu kırıştırdım. “Haydi, pis şeyler yapalım ve her şey gerçekten boka sarsın.”

Ofladı. “Saçmalamaya başladın.”

“Tabii ki saçmalıyorum.” Doğrulup oturdum. “Ben sadece aptal küçük bir kıyım.”

Çenemi sıkıca tutup dudaklarıma baktı. “*Aptal demedim, yalnız dedim.*”

“Yalnız insanlar aptalca kararlar verirler. Seni yatağıma almam bunun kanıtı. Özrünü kabul etmiyorum, defol buradan.” Yatağımdaki mektupların arasından bir okulun broşürünü alıp incelemeye başladım.

Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra yanıt verdi.

“Doğru sonuçlara vardın. Seni tanıyordum. Seni bu işe karıştırmamak benim kararım, benim planımdı. Seni saklayan bendim.”

Elimdeki broşürü aldı ve elimi tuttu. “Seni bu işe karıştırmama kararını seneler önce aldım. Ama dikkatim dağıldı ve hata yaptım. Çok uzun zaman önce babanı ne kadar mahvetsem de senin zarar görmeyeceğine dair kendime söz vermişim. Onun hatalarının bedelini ödemene asla izin vermeyecektim.”

Elimi geri çekmeye çalıştım ama beni kendine çekip yüzüne bakmaya zorladı. “Sana karşı hata yaptım. Sean ya da Dominic değil. *Ben* yaptım. Bu işe karıştığını... ve ne kadar

ileri gittiğini öğrendiğimde...” Öfkeden duraksadı. “Çok geç olmuştu. O yüzden asla bu işin bir parçası olmaman gerektiğini söylediğimde bunda ciddiymdim. Sana karşı hata yaptım, Cecelia. Bu meseleyi hiç gurur duymadığım bir şekilde ele aldım. Lanet hayatımın yarısından çoğunda elde etmek için çabaladığım her şeyi mahvedecek şekilde.”

Yüz yüze yatakta otururken aramızdaki çekim inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü. Beni bırakıp yatağın ucuna çekildi ve yüzünü ovuşturdu. Onu anlayışla karşılamamı imkânsız hâle getirmişti ama hayal kırıklığını, verdiği savaşı, neden korkunç bir hata olduğumuza inanmak istediğini anlıyordum. Hissettiğimiz çekim için ikimiz de suçlanamazdık. Kulağa klişe gelse de hayatımın bir önceki senesi gibi bunun da olacağı vardı ve olmuştu.

Dahası, ikimiz de *kendi* bencilce nedenlerimiz yüzünden olmasını istemiştik.

Ama ona inanmam aptallık olurdu. Şimdiye kadar kulağa samimi gelen hiçbir şey yapmamıştı.

Ayrıca onu teselli edecek kişi ben değildim. Çünkü Cecelia Horner ve Tobias King olan bu enkazda, ikimiz de hâlâ sersemlemiş durumdaydık; düşmanlar olarak kendi hedeflerimize bağlı, sevdiğimiz insanlara sadıktık. O iki kişi neler olduğunu asla öğrenmemeliydi çünkü o erkekler beni gerçekten de önemsiyorsa bu durum yıkımdan başka bir şeyle sonuçlanmazdı.

“Onlara söylemedin.”

Sessizlik oldu. Yüz ifadesinden kendisiyle ve hakkı olmadığı için bana sormadığı soruyla mücadele ettiği belliydi.

Ama bunu yüksek sesle dile getiren ben oldum. “Bilmelerini istemiyorsun.”

Tobias bir süre sessiz kaldı ama sonra alçak sesle yanıt verdi. “Onlara söylersem sen kurban değil, suç ortağı olursun ve bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

“Ne yaptığımı gayet iyi biliyordum.”

Yüzüme baktı. O anda kendimi ona gereğinden fazla açtığımı fark ettim. “Ama ben bilmiyordum,” diye itiraf etti, nadiren sergilediği bir savunmasızlıkla.

“Beni zorlamadın. Ayrıca bu saklamaya karar verdiğim bir sırса bunun *benim kararım* olduğunu anlamın gerek. Onlardan saklamak senin değil, *benim* kararım olur.” Mesele bu kadardı. Üzerinde durduğum, onun sırlarla, yalanlarla ve kardeşleriyle arasındaki bağla inşa ettiği temel her şeyden önemliydi.

Bir başka sır daha tutabilir miydim?

Bunu yapmayı istiyor muydum?

Tobias’ın cezasını hafifletmeyi istiyor muydum? Bu adamın bana öğrettiği ama güvensiz hâle getirdiği ilkelerine bağlı kaldığım için kendimi daha fazla suçlamak istiyor muydum?

Ne istersen, ne zaman istersen yap ve bunun için asla özür dileme.

Sean böyle demişti.

Bana dilediğini yaptırmak için oynadığı başka bir oyun olup olmadığını anlamak için Tobias’a baktım.

“Önemli değil,” dedim. “Etrafına bak. Onları burada görüyor musun? Burada olan sensin...” Kendimden tiksinierek ondan biraz uzaklaştım. “Az kalsın beni kandıracaktın.” Başımı iki yana salladım. “Az kalsın beni kandıracaktın.” Yataktan kalkmak istedim ama elini bacağıma koyarak beni durdurdu. “Sana inanmıyorum,” dedim. Tobias da benden alabileceği kadarını alan başka bir fırsatçıydı. Hâlâ yanımda olması aklımı karıştırıyordu ama bunun arkasında da gizli bir neden olduğundan emindim. Öyle olmalıydı. Sırf kardeşlerinden intikam almak için hayatımdaki tek erkek olmaya niyetliydi.

Bana yaklaşarak elinin tersiyle yanağımı okşadı. “Ne yaptığını biliyorum. Bu yüzden seni suçlayamam.”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

Beni kendisine bakmaya zorladı ve tek bir bakışla blöfüme karşılık verdi. Beni, ondan uzaklaşmaya karar verdiğimi anlayacak kadar iyi tanıyor olması sinir bozucuydu.

Ama itirafında biraz olsun doğruluk payı varsa bu durumda beni korumaya çalışmıştı. Bu yüzden kardeşlerine olanları anlatmamıştı. Mesele benim gizli kalmam değil, *keşfedilmemdi*.

Bu adi piç, bana yaptıklarına rağmen karanlık yüreğinin iyi niyetlerle dolu olduğuna inanmamı istiyordu.

“Her şeyi sorgula,” dedi alçak sesle, aklımdan geçenleri okumuş gibi. “Bana güvenmeni hak etmiyorum.”

“İşte bu bir *mucize* olurdu.”

Nefesini vererek başparmağını alt dudağımda gezdirdi. “Haklısın. Bu senin kararın. Oynayacağın en büyük koz ellerinde. Bunu nasıl ve ne zaman kullanmak istersen kararına saygı duyarım. Bu konuda sana direnmeyeceğim.”

“Bir şey unutmuyor musun?”

Kaşlarını çattı.

“*Sen* en büyük yol ayrımısın. Onlar benim için çoktan silinip gitti, Tobias.” Gözlerimi kısıp ondan uzaklaştım. “Bana neyi söylemiyorsun?”

“Çok fazla şey var.”

“Defol git.”

“Keşke bu kadar kolay olsaydı.”

“Kolay. Ayağa kalk, kapıdan çık ve geri gelme. Sonra sen de benim için silinip gidersin.”

Üstüme doğru eğildiğinde onu görmemem imkânsız hâle geldi. “Keşke bunu yapabilseydim. O zaman yapardım. Seni bırakıp buradan çıkar, bir daha arkama bakmazdım.”

“Seni durduran ne?” dedim sert bir sesle.

Yutkunup ayağa kalktı. Beni de kaldırdığında aptal gibi ona izin verdim. Tereddütle elinin tersini göğsümden şortumun düğmesine kadar gezdirdi.

“Tobias,” diye itiraz ettim elini tutarak.

“Bunu yapmama izin ver,” dedi yalvarır gibi. “Lütfen?..”

Onun ağzından duyduğumda samimi olacağını asla düşünmediğim bir kelime söylemişti. Sessizce, suçlayıcı bakışlarla onu izledim. Yüzündeki içten ifade kaybolmadı, elimi tutup şortumu bacaklarımdan aşağı iterek çıkarmama yardım etti. Tişörtümün eteğinden tutup başımın üzerinden çıkardıktan sonra eğilip çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. Sütyenimi çıkarıp yerdeki yığının üstüne bıraktı. Sadece pamuklu külotumla kalarak kollarımı göğsümde kavuşturdum, bu sabah tampon kullanmaya karar verdiğime minnettardım. Yanaklarım alev alev yanarken kollarımı memelerimin üzerinden çekti ve beğeni dolu bakışlarla beni tepen tırnağa süzdü.

Yerdeki geceliği aldığını görünce nabzım hızlandı. Kollarımı yukarı kaldırıp geceliği başımdan geçirdiğinde ipekli kumaş tenimi okşar gibi aşağı süzülerek uyluklarımdan ortasında durdu.

Geri çekildi. “Exquise.” *Enfes*.

Etrafımızdaki hava giderek elektriklenirken dudağımı ısır-dım. Tobias cüzdanını çıkarıp içinden birkaç yüz dolar aldı ve arkama, yatağa fırlattı. Bunu bir hakaret gibi algıladığımı fark edince beni yanına çekip başparmağını kalçamda gezdirerek telaşla açıklama yaptı. “Elbiseyi nereden aldığını bilmediğim için aynısını alamadım. Ama gecelik bana seni hatırlattı. Yumuşacık,” dedi kulağımın altını öperek. “Seksi,” bir kere daha öperek, “narin,” dedi. Geri çekilip ne tepki verdiğime baktı ve alt dudağımı yaladı. “Çok güzel.” Beni bırakıp geri adım attı ve gözlerinde ateşli bir ifadeyle bana baktıktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı. Beni ipeklere bürünmüş, tamamen baştan çıkarılmış ve şaşkın bir hâlde arkasından bakarken bıraktı.

On Dördüncü Bölüm

Bir iş gününü daha bitirirken Christy'yi yarın aramaya karar verdim. Bu noktada ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Tobias itirafından sonra çekip gittiğinden beri sersemlemiş hâlde sadece yapmam gerekenleri yapıyordum. Son birkaç vardiyamı otomatik pilota bağlanmış gibi geçirdiğim için Melinda bile beni düşüncelerimle baş başa bırakmıştı.

Fabrikadaki vardiyalardan sonra etrafıma giderek daha çok dikkat etmeye başlamıştım, arabalarına binip eve gitmek için yanımdan geçen insanlara rağmen bazen korkuyordum. İzlendiğimi ve Tobias'ın koruması altında olduğumu bildiğim hâlde zaman zaman garip bir hisse kaplıyordum. Günler geçtikçe rüyalarım kâbuslara dönüşmeye başlamıştı ve çoğu zaman uyumakta zorluk çekiyordum. Babamın çöküşünde rol oynadığımdan mı, birlikte olduğum adam yüzünden mi yoksa bana ıfşa edilen korkutucu gerçekler nedeniyle miydi bilemiyordum ama bir terslik olduğunu hissediyordum.

Artık hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenmiyordum.

Tobias'a nefret ettiği kadar benden korktuğunu da söylemiştim ama günler önce çekip gitme şekline bakılırsa durumu tersine çevirmeye ve kendini daha iyi göstermeye çalıştığı belliydi.

Ona inanmak istemiyordum. Özü gerçek olmayacak kadar sahtekâr bir adamdı. Davranışlarındaki ani değişimi manipülasyon girişimlerinden bir diğeri olarak yorumluyordum.

İsteddiği bir şey vardı ve bunun ne olduğunu, benim açımdan buna değip değmeyeceğini anlamam gerekiyordu.

Ani değişiminin zamanlaması fazla manidar, fazla zorlamaydı. İkna edici olduğunu kabul etmem gerekiyordu ama onun ya da performansının kurbanı olmayacaktım. Beni ikinci kez kandıramayacaktı.

Onu ne kadar arzularsam arzulayayım tekrar aptal durumuna düşmeyecektim.

Tobias'la aramda geçen konuşmayı düşündükçe ilişkimizin keşfedilmesinden neden bu kadar korktuğunu daha çok merak eder olmuştum.

Bu noktada diğerlerinin umurunda olur muydu?

Neredeyse dokuz aydır sessizliklerini koruyorlardı.

Ama Tobias'ın itirafının altında, ikimizin yatıp kalkmasını önemseyecekleri –hem de çok– iması yatıyordu. Buna rağmen günler tek bir haber almadan, var olduklarına dair herhangi bir işaret görmeden geçiyordu.

Ama ormandaki açık alanda yaptığımız konuşmamızda Tobias emin olamamıştı. Kolyeyi Dominic'in bıraktığını düşünmüştü.

Neden?

Bana söylemediği ne vardı? Öğrenmem gereken şey buydu.

İtirafı ona karşı kullanabileceğim bir silahtı ve kararımı direnmeyeceğini söylemişti. Elime bir el bombası tutuşturmuştu ve parmağımı pimin üstüne koymuş, çekip çekmeme kararını bana bırakmıştı. Sırrımızı saklamam için beni manipüle etmiyorsa hangi açıdan bakarsam bakayım bu durumun onun avantajına olacağını sanmıyordum.

Ya da belki de benden istediği şey itirafta bulunmamdı. Belki de niyeti buydu.

Bu adam akıl oyunlarında ustaydı.

Saç kremimi durularken aniden belirgin bir elektriklenme hissetim.

Gözlerimi silip cam kapıya baktığımda Tobias'ı kapının hemen önünde, yüzünde müthiş aç bir ifade ve tüm görkemiyle çınlıçplak dururken gördüm. Göz göze geldiğimiz anda libidom devreye girerek tüm mantıklı düşüncelerimi sildi.

Cehennemin tadını birlikte çıkarabiliriz.

Kapıyı açıp içeri girdi ve elimi ona uzattığım anda dudaklarımız birleşti. Beni acımasızca öpüyordu, dili ona susamış ağzımın her köşesinde dolaşırken tutkuyla karşılık verdim. Saniyeler içinde içime girmiş, dudakları omzuma yapışmıştı. Isıtılmalı fayansların üstünde, en sonunda kollarında gevşeyene kadar beni büyük bir tutkuyla becerdi ve kalçasını birkaç kez daha oynattıktan sonra içime boşaldı. "Putain. Putain. Çok iyi hissettiriyorsun," dedi boğuk bir sesle. Baş döndürücü bir öpücükle dudaklarımla buluştu. Tırnaklarımı sırtında ve saçlarının arasında gezdirirken birden irkildi. İşte o anda saçlarının ıslak olduğunu ama bunun nedeninin duş başlığından akan su olmadığını anladım. Omzuna kıpkırmızı bir damla düştü. Şaşkınlıkla kanamasının olduğunu fark ettim.

"Neler oluyor? Yaralanmışsın!"

Ayak parmaklarımın üstüne kalkıp yarasını incelemek istedim ama beni nazıkçe itti. "İyiyim."

"Kanaman var, Tobias, hiç iyi gözüküyor."

Benim yerime geçip duş başlığının altında durdu. Ayaklarımızın dibinde pembe renkli sular birikti. Ben yarasını daha iyi görmeye çalışırken elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Neler oldu?" Tobias pes edene dek yarasını görmeye çalıştım. En sonunda bana izin verdi ve duşa kabindeki tabureye oturdu. Başının tepesindeki birkaç santimlik yarığa iki üç dikiş gerekebilirdi.

"Dikiş atılması gerek."

"Kendi kendine iyileşir."

Tobias durulandıktan sonra peşimden duştan çıktı ve tökezleyip lavabo tezgâhına tutundu.

Yüzü bembeyaz kesilirken gözlerini kapadı.

“Çok kan kaybetmişsin.”

Dudağını ısırды. “Bir şeyim yok.”

“Otur. *Hemen.*”

“İyiyim.”

“Bayılırsan ve kafanı bir yere çarpıp çatlatırsan seni burada *ölüme* terk ederim.”

“Hayır, bunu yapmazsın. Sen böyle biri değilsin.” Elimi tutup hafif bir gülümsemeyle bana baktı.

“Otur şuraya.”

Tobias dediğimi yaptığında elimden geldiğince onu kurulamaya çalıştım.

Bunu yaparken dudaklarımı tenine bastırmamak için tüm irademi zorladım.

Bu şefkatti, belki de bu kadar içten bir şey yapmayı istememin nedeni onun bu savunmasız hâliydi.

Bu düşünceyi derhâl aklımdan çıkardım. Onunla ilgilenerek yeteri kadar iyi davranmıştım.

Beni yeniden kandıramayacaktı.

Yatağımın kenarına oturmasını söyleyip onu kurulamaya başladığımdan beri her hareketimi dikkatle izliyordu.

“Olan biten her şeyi düşününce benimle yatman akıllıca mıydı sence?”

“Sanırım seni becermek bana yaşattığın ilave baş ağrılarına değdi.” Beni kucağına çekmeye çalışınca gözlerimi devirdim.

“Tobias, neredeyse bayılmak üzeresin. Kes şunu, yüzün kireç gibi.”

Omzunu silkti. “Üstüme kireç gibi bir örtü serilmesinden daha iyidir.”

“Tartışılır.”

Sırıttığı gözümünden kaçmadı. “Belki de artık benden o kadar nefret etmiyorsundur.”

“Bunu tartışmaya bile gerek yok.”

Yerdeki giysilerini aldım, gömleğinin yakasının ve ceketinin arka tarafının kan içinde olduğunu gördüm.

“Ne zamandır kanaman var? Çok kan kaybetmişsin.”

Başıyla giysilerini işaret etti. “Giysilerimi yak.”

“Ne yazık ki çöp yakma fırınım arızalı.” Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

Gözlerini devirdi. “O zaman bir torbaya koy. Giderken yanıma alırım.”

Espri olsun diye giysilerini havaya kaldırdım. “Tüm bunlar suç kanıtı olan DNA örnekleriyle dolu. Seni alt etmek için ihtiyacım olan tek şey bu, değil mi?”

Gülmedi.

“Şaka yapıyorum.”

Yüzü son derece ciddiye.

“Beni alt etmek için ihtiyacın olan her şeye zaten sahipsin.”

Birbirimize bakarken bu yeni itirafının şaşkınlığını yaşıyordum. Derken bir anda yüzünü buruşturdu.

Ağırlığımı bir ayağıma verip havayı yumuşatmaya çalıştım. *Dikiş* atılması gerek. Hâlâ kanaman var. Maaşa bağladığın bir çete doktoru falan yok mu?”

Kahkaha attı. “Çok fazla film izlemişsin ama fena fikir değil. Yaram çok derin değil ve bu gece *kapanır*. Onun yerine baş ucumda korkunç tavırlar sergileyen, huysuz bir hemşireyle ıdare edebilirim.”

“Peki.” Gözlerimi devirdim. “Burada bekle.” Hızla giyinip koridordaki dolaptan bir çöp poşetiyle ilk yardım kutusunu aldım. Yatak odasına geri dönüp başındaki yaraya antiseptik sıktım. Üzerine sargı bezi koyup ona bastırmasını söylerken bağırдыğında kıkırdamadan edemedim.

“Koca bebek.”

“Hassiktir, çok acıyor,” dedi. Başındaki bezi tutarken omuzları gergindi.

“Sana giyecek bir şeyler bulayım.”

Elimi tuttu. "Hayır."

"İtiraz istemiyorum, Tobias."

Aşağı inip Roman'ın yatak odasına gittim ve ilaç dolabından birkaç Vicodin aldım. Çekmecelerini karıştırıp birkaç yeni iç çamaşırıyla bir tişört buldum. Sonra mutfığa gittim. Yatak odama geri dönünce ona ağrı kesicileri ve meyve suyunu uzattım. Hapları yuttu ama nefret ettiği adama ait giysilere dokunmadı.

"Alt tarafı kıyafet. Ortalıkta çıplak dolaşamazsın."

"Kim demiş?"

"Saçmalama. İç çamaşırının daha paketi açılmamış."

Paketleri açıp iç çamaşırını ve tişörtü giyerken tek kelime etmedi. Ona mutfakta hazırladığım gravyer peynirli sandviçi uzattım.

"Bunu ye, Fransız tarzı," dedim.

"Aç değilim."

"Ye, yoksa bayılacaksın."

Sandviçi elimden alıp yarısını tek lokmada ağzına attı ve bakışlarını benden ayırmadan ağır ağır çiğnemeye başladı.

"Şımarık bir velet gibi davranıyorsun. Sanki annen seni saçlarını kısacak kestirmeye zorlamış gibi. Teşekkür ederim demen yeterli. Teşekkür edersen kendinden bu kadar nefret etmezsin."

Banyonun ışığını kapatırken cılız bir sesle, "Merci," dediğini duydum.

"Ee, bu bir korkutma taktiği miydi? Çünkü yakında buradan gidiyorum."

"Hayır, zor bir gündü."

"Biri misilleme mi yaptı?"

Soruyu duymazlıktan gelerek meyve suyunu yudumladı.

"Biliyor musun, kardeşin de aynı şeyi yapmıştı." Gözlerimi devirdim. "Bu huyunu kimden almış acaba?"

Tobias sandviçini yerken yatak örtüsünü açıp yastıklarını kabarttım. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyormuş gibi dalgın dalgın oturmaya devam etti. Ne olduğunu sormak yerine

kullandığımız havluyu yanımdaki yastığın üstüne serdim ve uzanmasını işaret ettim.

Ama yatmak yerine ayağa kalktı ve elindeki peçeteyi kırıştırıp banyoya gitti. Bir saniye sonra musluğu açtığını duydum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum yatağın kenarında oturduğum yerden.

“Dişlerimi fırçalıyorum.”

“Ciddi misin?”

Dişlerini fırçalarken yanıt vermeye çalıştı. “Gravyer peyniri nefesi fecidir.”

Bunu duyunca kahkaha attım. “Umarım benim diş fırçamı kullanmıyoursundur.”

“Dolapta açılmamış bir diş fırçası vardı.”

Birkaç saniye sonra ışığı üç kere açıp kapadığını gördüm. Gelip yanıma uzandı.

“Daha iyi misin?” diye sordum. Dudaklarımı birbirine bastırıyordum.

Gözlerini devirdi. “Gül bakalım.”

Gülümsemem yüzümden silindiğinde birbirimize dönerek sessizce yattık.

“Neden buraya geldin? Ben senin kız arkadaşın değilim.”

“Doğru, değilsin.” Bakışları gibi sesi de temkinliydi. Çok yorgundu.

“Soruma yanıt verecek misin?”

“Hayır.”

Nemli saçlarının dalgasına, gece yarısı gibi simsiyah gür kirpiklerine, yüzünün düzgün hatlarına ve dudaklarına yakından baktım. Üst dudağının şekli daha erkeksi, alt dudağından biraz daha inceydi. Bakışlarıma karşılık verdi; gözleri yüzümde geziniyor, bir o kadar merakla inceliyordu.

İlk konuşan ben oldum. “Amacın ne?”

Hemen, “Senin amacın ne?” diyerek yanıt verdi.

Sessizce yan yana yatarken gözlerimiz birbirine meydan okuyormuş gibiydi.

“Söylediğin tek kelimeye bile inanmayacağım, Tobias.”

“İnanmanı beklemiyorum.”

“O hâlde neden bana bok gibi tavırlar sergiledikten sonra birden pişmanmış gibi davranmaya başladın? Sanki bir anda,” dedim elimi boşlukta sallayarak, “her ne halt yapıyorsan ona layık mı oldum?”

“Sana saygılı davranmamdan mı söz ediyorsun? Sana karşı büyük bir hata yapmışım gibi. Korkunç şeyler yapıp özür diliyormuşum gibi. Ben canavar değilim, Cecelia.”

“Tartışılır.”

İç çekti. “Dediğim gibi, bana inanmanı beklemiyorum.”

“İnanmıyorum ve inanmayacağım.”

Bakışlarını arkama dikti ve kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi.

“İyi misin?”

Tekrar bana odaklandı.

“Te soucies-tu vraiment de moi?” *Beni gerçekten önemsiyor musun?*

“Tobias, akıcı Fransızca konuşamıyorum.”

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi ama soruyu güçlükle sorabildi. “Gerçekten umurunda mıyım?”

“Nasıl olduğunu sordum, öyle değil mi?”

“Benden nefret etmen gerek.”

“Ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun. Nefret etmek istiyorsun ama öyle biri değilsin. İnsanların iyi olduğuna inanmak istiyorsun.”

“Bu o kadar yanlış bir şey mi?”

“Hayır.” Yutkundu. “Değil.”

“Sadece iş açısından kötü o zaman,” dedim.

Başını hafifçe salladı ve gözleri donuklaştı.

Gülümsemeden edemeyip başımı ona yaklaştırdım. “İlaçlar etkisini göstermeye başladı sanırım.”

Yüzünde beliren tebessüm kalbimi sızlattı. O anda söylediklerinin doğru olduğunu fark ettim. Onun içinde iyi bir şeyler görmek istemiştim. Ama ona güvenemezdim, bu yüzden hiçbir yere varamazdık. Bir saniye sonra yatağa iyice yerleştiğinde gülümsemem bütün yüzüme yayıldı.

“Aa, şu anda kafan çok iyi oldu.” Üstüne oturup eğilerek burnumu burnuna sürttüm. “Uçuyorsun.”

Bana öylesine göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle yanıt verdi ki içimde o tanıdık kanat çırpışlarını hissettim.

Ben ona bakarken gülümsemesi silinmeye başladı. Yattığı yerden yavaşça doğruldu ve beni öptü. Yüzümü o kadar şefkatle okşadı ki tepkimi görmemesi için başımı çevirmek zorunda kaldım. Fazla samimi bir andı.

“Bunu yapma.” Üstünden kalkmak istedim ama beni kalçamdan tutarak durdurdu.

“Neyi yapmayayım?”

Konuyu değiştirdim. “Bana neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Bilmesen daha iyi.”

Geri çekilip başımı salladım. “Böyle diyeceğini biliyordum. Bana biraz bile olsa bir şeyler veremiyorsun, değil mi?”

Dudaklarının hafifçe kıvrıldığını fark ettim. Kalçasını nazikçe kaldırıncı giderek büyüyen ereksiyonu bana vermek istediği şeyleri açıkça belli etti.

Gözlerimi devirip yanına uzandım ve lambayı söndürdüm. Aramızda santimler varken birbirimize dokunmadan karanlıkta yattık. Daha önce hiç aynı yatakta böyle yan yana yatmamıştık. Tobias parmak uçlarını kolumda gezdirmeye başladığında hissetmemem gereken aptal duygulara lanet ettim.

Bu resmen bir felaketti.

Dakikalarca yanında sessizce yattım. Dokunuşu uykumu getirmeye başlamıştı ki aniden durdu.

“Neden ikisiyle birden yattın?”

“Orada dur.”

İşığı açtım, geri çekilip yatakta oturarak ona baktım. Göz bebeklerinden anladığım kadarıyla iyice ilaçların etkisi altına girmişti. Ya ağrı kesiciler çok güçlüydü ya da Tobias dayanıksızdı. Yoksa sesindeki kıskançlığı duymama asla izin vermezdi. Sorusundan resmen kıskançlık akıyordu.

“Neden bilmek istiyorsun?”

Hafifçe omzunu silkti. “Merak ediyorum.”

“Hayır, merak etmiyorsun. Beni yargılıyorsun. Ayrıca seni hiç ilgilendirmez.”

Sesi çok alçak çıkıyordu. “Je n'en ai aucun droit.” *Buna hakkım yok.*

“İngilizce, Tobias.”

“Buna hakkım yok. Soruma yanıt ver.”

Bunu uzun süre düşünmüş de soruyu sormak ona acı verirmiş gibi çatlak bir sesle konuşmuştu. Dürüst davranarak ne kaybedebilirdim? Hiçbir şey. Bu adam beni tanıyordu. Beni hayatım boyunca tanıdığım birçok kişiden daha iyi görüyordu. Ama sırf beni düşmanı olarak incelediği için.

“Cinsel açıdan, benim için bir üniversite çılgınlığı gibi başladı. Onlarla tanışmadan önce sadece iki erkekle yatmıştım.”

“Ama o sırada üniversitede değildin.”

“Lafın gelişi öyle dedim.”

“Bunu biliyorum,” dedi biraz asabi bir sesle. Ama yargılar gibi değil de daha çok merak ediyor gibi bakıyordu.

“Paylaştıkları ilk kadın olmadığımı biliyorum. O yüzden bunu söyleyerek beni incitmeye kalkışma. Ayrıca süttten çıkmış ak kaşıkımışsın gibi de davranma. *Ménage à trois*¹ ifadesini Fransızlar bulmamış mıydı?”

1 Romantik ya da cinsel anlamda üçlü ilişkiler için kullanılan bir ifade. -y.h.n.

Gözlerini kısıtı.

“Yapma. Seninle birlikte oldum. Bir aziz olmadığını biliyorum.”

“Doğru, değilim.”

“O zaman bunun ne önemi var?”

Yanıt bekliyormuş gibi bana bakıyordu.

“Sana bunu veririm, senin de bana bir şey vermen gerek.” Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama elimi kaldırdım. “İyi bir yanıt olmalı. Gerçek bir itiraf.”

Çocuksu bir ifadeyle sırıttı. Nadiren gösterdiği yanı olduğunu çok iyi bildiğim için bu ifadenin keyfini çıkardım. İlaçların etkisiyle olsa bile gardım düşürmüştü.

“Yirmi bir yaşındayken bir Fransız iç çamaşırı katalogunun haziran sayısındaki bütün kadınlarla yatmışım.”

Belki bu itirafı duymasam da olurdu.

Verdiğim tepkiye gülümsedi.

“Bana öyle bakma. Kıskanmadım. Sadece...”

“Beni ‘yargılıyor’ musun?”

“Hayır. Ama kaç kadından söz ediyorsun?”

“Bir butik kataloguydu.”

“Dalga geçmiyorsun.”

Başını ağır ağır evet anlamında salladı ve gülümsememek için kendini tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

“Canım sıkılmıştı.”

“Canın... sıkılmıştı, öyle mi?”

“Evet,” diye omzunu silkti. “Ama bunu sadece bir kere yaptım.” Aksanı bu yanıtının neredeyse kulağa komik gelmesine neden oluyordu.

Neredeyse.

“Ne oldu, diğer on bir aydaki kadınlar sana cazip gelmedi mi?”

“Üniversite çılgınlığı gibi bir şeydi,” dedi yumuşak bir sesle.

“Anladım.” Hafifçe öksürdüm. Işığı kapamak için yana döndüğümde beni durdurdu.

“Soruma yanıt vermedin.”

Bağdaş kurup kaşlarımı çattım. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Bilmek istemeseydim sormazdım.”

“Zaten bilmiyor musun? Şu âna kadar hayatımı, neyi neden yaptığımı araştırmadın mı?”

Yanıt vermedi.

Kaslı kolunu grip sırtını yastığa yaslarken ona baktım. Komodinimdeki su şişesinin kapağını açarken gözlerimin önünden on yaş daha genç Tobias’ın bir otel odasında çıplak iç çamaşırı mankenleriyle birlikte olduğu görüntüler geçiyordu.

Hastalıklı ve takıntılı bir şekilde bu imge beni tahrik etti.

Bunu fark edip de gözleri parlayarak elini bacaklarımın arasına götürünce eline vurdum. Aklımdan geçenleri anlamış gibi güldüğünde yanaklarımın alev alev yandığını hissettim.

“Uyuyalım artık.” Lambayı söndürmek için elimi kaldırdığımda sessiz bir emir gibi bileğimi tuttu.

Gözlerine bakıp iç çektim.

“Peki. Buraya geldiğimde kimsenin beni tanımadığını fark ettim. Kendimi yeniden keşfetmem için bir fırsattı. Böylece hayatımı yaşamaya ve kendimi serbest bırakmaya karar verdim. Dedğin gibi, hayatımın bir senesini çaldığı için Roman’a kızgındım ve asi hissediyordum. Söylediğin gibi özgürlüğümü elde ettim. Sean’la tanıştığımda evren bana âdeta bir davetiye vermiş gibiydi. Ânında ona çekildiğimi hissettim. Hem fiziksel hem de manevi açıdan uyuştuk ama Dominic ilk baştan itibaren benden nefret ediyordu.”

Devam etmem için bir şey demeden bana baktı, izin veriyormuş gibiydi. Şeytana hayatımla ilgili daha fazla ayrıntı anlattığım için aptalın tekiydim.

“Sean’a güvendim çünkü her şeyi ağırdan alarak güvenimi kazandı. Dolayısıyla Dominic’e olan ilgimi fark ettiğini ve bu konuda bir şey yaparsam beni yargılamayacağını söylediğinde kendime izin verdim. Sean’a bir ilişki yaşayacak kadar güveniyordum. Hem kalben hem de bedenlen. Zaten ona âşık olmaya başlamıştım ve Dominic’le de bir nefret/şehvet ilişkim vardı. () olaydan sonra biz... yakınlaştık. İkisini de çok iyi tanıdım ve ikisi de bu konuda kötü hissetmeme neden olacak bir tavır takınmadı. Parçalar kendiliğinden birleşti.”

Tobias dikkatle elini kaldırıp omzuma düşen nemli saçlarımı geriye attı. Çok samimi bir hareketti. Elimde olmadan ürperdim ve bakışlarında kendimi kaybetmemeye çalıştım.

“Açıkkası mizacıma ters bir şey yaptım ve bu, beni belli ettiğimden daha çok rahatsız etti –ilk başlarda– ama yakınlaştıkça ikisinden de vazgeçemez oldum... bunu düşünmek bile istemedim. Beni bir seçim yapmaya zorlamadılar. Hepimiz durumu kabullenmiştik. İşin aslı mutluyduk. Ta ki onlar...”

Gözlerim doldu ve bir anda o garaja geri döndüm, hayatımın en acı dolu saniyelerini yeniden yaşadım. Tobias çenemi tuttu. “Ta ki?..”

“Bana dolaylı yoldan ve çok korkunç bir şekilde fahişe dedikleri güne kadar. Simon&Garfunkel’in “Cecilia” şarkısını biliyor musun?”

Hayır anlamında başını salladı.

“Birçok kişiyle yatıp kalkan bir kızla ilgili ve sözleri çok aşağılayıcı. Benimle ilişkilerini böyle bitirdiler. Garaja gittiğimde bu şarkıyı çaldılar ve sana benimle oynadıkları mesajını vermek için beni *herkesin* önünde rezil ettiler. Yani beni tıpkı düşündükleri gibi paramparça ettiler. İşe yaradı. Sen mesajı almadıysan bile *ben* aldım. Hayatımda *hiç* o kadar acı çektiğimi hatırlamıyorum.”

“Je suis désolé.”

“İngilizce, Tobias.”

“Üzgünüm.”

Ona inanmak istedim. Yüz ifadesindeki ve duruşundaki her şey bana samimi olduğunu gösteriyordu ama ona inanmıyordum.

Ona *inanmayacağımı* anlaması gerekiyordu.

Dudağımı ısırdım ve bir an için geri kalanını da anlatmayı düşündüm.

İşaret parmağımı dudaklarına götürüp öperek bana sırrımı saklayacağını gösterdi. Konuyu kapamanın daha güvenli olduğunu biliyordum ama yine de devam ettim.

“Şimdi olanları düşününce bunun cinsel kısmının buraya gelmeden önceki çekingen hâlime açtığım bir savaş olduğunu anlıyorum. Haklıydın. Eskiden çok dikkatli davranırdım. Nadiren riske girerdim. Kalabalığa karışırdım. Babam beni sevmeye *çalıştığını* söylediğinde sanırım içimde iyileşmesi zor bir yara açtı. Kasıtlı olarak kendimi sabote etmek istediğimi söylemiyorum ama dürtüsel davranmamı engellemedi. Suçu ona ya da yeni elde ettiğim özgürlüğüme atmayacağım. Onlara kapıldım. İkisine de. İşin en iyi yanıysa Sean ve Dom’un bu konuda üzgün olduğumu söylememe izin vermemeleriydi. Kendimi alçaltmama izin vermediler. Beni bu şekilde kabullenerek hayatımda hiç olmadığım kadar güvende hissetmemi sağladılar. Pişman değilim. *Asla* pişman olmayacağım. Ve bundan utanmıyorum. Onları sevmeye gelince, sen ikisini de *tanıyorsun*. En yakın olduğun kişiler onlar, öyle değil mi?”

“Oui.” *Evet.*

“Onları nasıl *sevmezdim*, söyle bana?”

Başını hafifçe eğene kadar birbirimize baktık. Ondan daha fazla tepki almaya ya da ne düşündüğünü anlamaya çalışmak istemediğim için ışığı kapatıp başımı yastığıma koyarak tavana baktım ama o konuşmaya devam etti.

“Bir daha bu konuyu asla açmayacağım.”

Bu sefer ben onun ana dilinin arkasına saklandım. “Es-tu jaloux?” *Kıskandın mı?*

“Non.” *Hayır.*

Hızlı yanıtının yarattığı huzursuzluğu ve beklenmedik kırıklığı bir kenara atmaya çalıştım. “Sana karşı dürüst oldum.”

Beni kendine çekip sırtımı göğsüne dayadı ve başını yasığıma koyduğunda kulağımda ılık nefesini hissettim. “Ben de öyle. Je ne veux pas n’être qu’une phase pour toi?”

“İngilizce, Tobias. Lütfen.” Sessizlik oldu.

Saniyeler içinde uyuyakalmıştı.

Ertesi sabah uyandığımda telefonumun yanımdaki yastığın üstünde olduğunu gördüm. Şifremini yazdım ve ekran aydınlandığında babamdan gelen son e-postanın okunduğunu fark ettim.

Bir davetti, mirasımı alabilmem için beni *yarın* imza atmaya çağırıyordu.

Tobias bunu görmüştü. Yani mürekkep kuruduğu anda anlaşmamız sona erecekti.

Para sorunsuz bir şekilde yeni banka hesabıma aktarıldığında artık birbirimizle işimiz kalmayacaktı. Ben özgür olacaktım, o da Roman’a dilediğini yapabilecekti.

(Fr.) *Senin için gelip geçici bir şey olmak istemiyorum. —y.h.n.*

On Beşinci Bölüm

Yatak odamın ortasında durdum ve hızla ufak bir valiz hazırlamaya, arabama atlayıp Charlotte'a gitmeye ve zihinsel olarak kendimi hazırlamak için bir otelde kalmaya karar verdim. Samimi konuşmamızın ortaya çıkardığı duyguları düşünürken çarşafarımda onun kokusunu hissetmek ya da yatak örtüme bulaşan kan damlalarını görmek istemiyordum.

Dün gece aramızda olanları görmezden gelmek en akıllıca hareketti. Nefret ve seks dolu ilişkimizde kesin bir değişim meydana gelmiş gibi hissediyordum. Ama bunun geçici ateşkes yapmış iki düşman arasında gece geç vakitlerde yapılan bir itiraftan fazlası olduğunu kabullenmek istemiyordum.

Peki ya söylediği her şey, her öpücüğü, her dokunuşu samimiye? Bu kadar sahte davranması için kesinlikle bir nedeni yoktu. Herhangi bir itirafta bulunmaya ya da bana sorduğu soruları sormaya, dokunduğu gibi dokumaya mecbur değildi. Bana baktığı gibi bakmaya da.

Seninle akıl oyunları oynuyor. Belgeleri imzala, fabrikada vardiyayı bitir, paranı al ve Georgia'ya geri dön.

Belgeleri imzaladığım anda çok büyük bir ihtimalle Tobias'ı bir daha göremeyecektim.

Ondan kurtulmam iyi olacaktı.

Öyle değil mi?

Ona ulaşmamın, iletişim kurmamın hiçbir yolu yoktu. Ondan önceki iki adamın yaptığı gibi anlaşmamız sona erdiğinde bir kez daha dışlanmış olacaktım.

Onun açısından büyük bir avantajdı. Hem zaten ona ulaşabilsem bile ne diyecektim ki?

Bir şekilde yatağımdan fazlasına girmeyi başarmıştı. Düşüncelerime de sızmıştı. Ama bu noktada kendime yeni bir yara izi daha eklemeyi güven içinde ondan uzaklaşmayı başarabilirdim.

O bir yalancıydı. Sözleri, bakışları, dokunuşları; hepsi yalandı. Kendi amaçları için müttefiki olmamı istiyordu.

Daha fazlası söz konusu değildi. Nerede yaşadığını bile bilmiyordum.

Aramızdaki şey sadece işti.

“Aptallık etme,” diye kendimi azarladım. Valizime uygun bir pantolon, ipekli bluz ve topuklu bir çift ayakkabı koydum.

Hazırladıktan sonra pencereleri ve kapıyı kilitlerken otel rezervasyonumla ilgili bir teyit mesajı geldi. Arabaya binip kemeçimi taktıktan sonra fabrikadaki şefime kısa bir e-posta yazdım ve iki günlük izin istedim. Açıkçası beni kovsa da umurumda değildi. Roman'ın erken imza atmak istemesine şaşırmıştım çünkü anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirmem için hâlâ altı haftadan biraz uzun bir zaman vardı.

Charlotte'a varmam iki saati biraz geçti. Otele vardıktan sonra dört gözle bekleyeceğim bir şey olmadığını bildiğimden hız yapmadım ve yolun tadını çıkardım.

Yarın milyoner olacaktım ama nedense bugün kendimi iflas etmiş gibi hissediyordum.

Yerimde normal bir kadın olsa oda servisini arar, şampanya patlatır veya yepyeni bir çift ayakkabı alırdı. Ya da en azından etkileyici bir alışveriş sepeti oluştururdu.

Benimse hissettiğim tek şey korkuydu.

Yatağımın kenarında otururken hatırladığım anıyla birlikte parmağımı dudaklarımda gezdirdim. Tobias beni gecenin bir yarısı dudaklarıyla ve diliyle uyandırmış, bana sahip olmuştu.

Bana sadece sahip olmamış, âdeta beni ele geçirmişti; arkadan içime girmeden önce bacağımı kalçasına sarmıştı. Göğsüme bir sıcaklık yayıldığını, yüzümün kızardığını hissederken bacaklarımin arasına kan hücum etti.

“İsmimi söyle, Cecelia,” diye mırıldanmış, içime ağır ağır girip çıkmış, acele etmeden kasıtlı darbelerle beni doldurmuştu; parmaklarımı ağzına alıp emdikten sonra birleştiğimiz noktaya götürerek klitorisime bastırmış ve orgazm olmamı sağlamıştı.

“Lanet olsun!” Ayağa kalkıp volta attıktan sonra küveti doldurdum. Sıcak suyla dolu küvete girince bacaklarımin arasının sızladığını hissedip yüzümü buruşturdum, sonra yüzüme bir el havlusu koydum.

Günler önce onun benden mümkün olduğunca uzak olmasını istemiştim. Hâlâ şehvet ve nefret arasındaki çizgide ilerliyordum.

Bu adama karşı bir şey hissedemezdim.

Bu işin şimdi bitmesi daha iyiydi.

Zaten bitmişti. Veda etmeye gerek yoktu.

Belki de yastığıma bıraktığı telefonum onun da her şeyin bittiğini söyleme şekliydi.

Peki.

Evrenin iki zıt ucunda yaşıyorduk. Dünyalarımız birbirinden tamamıyla farklıydı.

“Sana karşı hiçbir şey hissetmiyor. Ancak sen izin verirsen seninle oyun oynar.” Ve şimdi anlaşmamız sona erdiğine göre geldiği gibi bir anda sırra kadem basacaktı.

Güzel. Uğurlar olsun.

Triple Falls’tan ayrıldıktan sonra okula gidecek, mezun olacak ve seçtiğim alanda çalışacaktım.

Belki günün birinde evlenip çocuk sahibi olurdum.

Ama şakaklarımdaki zonklama ve göğsümdeki ağırlık bu tür bir geleceğe karşı çıkıyormuş gibiydi. Gerçekten de böyle bir hayat mı istiyordum?

Özenle yaptığım bütün planlar biraz sıkıcı ve yavan olmanın yanı sıra bana basit de gelmeye başlamıştı. Triple Falls'a taşınmadan önceki tek odak noktam annemin evinden ayrılmaktı. Her özgürlüğüme kavuşacağım günün hayalini kurmuştum ama ondan sonrasını planlamamıştım. O gün gelip çatmıştı ve son zamanlarda yaptığım hiçbir plan bana yeterli gelmiyordu.

Küvetten çıkıp pijamalarımı giydim ve yanıma aldığım mataradaki viskiden bir yudum içtim. Sonra da annemi aradım. Telefonun ikinci çalışında yanıt verdi.

"Merhaba, bebeğim. Neler yapıyorsun?"

"Charlotte'tayım. Sabah babamla buluşacağım."

"Öyle mi?" Devam etmemi bekledi.

"Anne, yarın imza atıyorum."

"Buna mutlu olmuş gibi değilsin."

"Para beni mutlu etmiyor."

"Bunu erkenden öğrendiğine sevindim. Ama parasızlık da berbat bir şey."

"Evet, paramızın olmamasından nefret ediyordum. Sen endişeden kendini yıpratırken bile..."

"O zaman bile idare ettik, değil mi?" Sesinden gülümsemediğini anlayabiliyordum.

"Beş dolarlık benzin ve peynirli patates kroketleri alarak."

"Seni özledim, kızım."

"Ben de seni. Ama bir şey söylemek için aradım."

"Peki."

"Bak, ne diyeceğini biliyorum ama bana banka hesap bilgilerini yollamalısın."

"Ne dedin, canım? Hayır. Paranın hepsi senin. Beni buna karıştıрма."

“Ben de karışmak istemiyorum. O aşağılık herif bir multi-milyoner ve biz zar zor geçinirken senelerce bize yollayabileceği en düşük nafakayı yolladı. Bu artık benim param ve dolayısıyla benim kararım olacak. Sana iyi bakılmasını istiyorum. Ayrıca... birine görünmeni istiyorum.”

“Terapiste mi gitmemi istiyorsun?”

“Evet. Bir faydası olacağını düşünüyorsan. Evet... Yardım almanı istiyorum. Bence buna ihtiyacın var.”

“Vay canına. Kesinlikle artık incelikle imada bulunmayı bilmiyorsun. Benim tatlı küçük kızıma ne oldu?”

“Özür dilerim.” Viskimden bir yudum alıp boğazıma yayılan sıcaklık ve arkasından gelen uyuşukluğa şükrettim. “Öyle söylemek istememiştim.”

“Bana sorunun ne olduğunu söyle.”

“Bir şey yok. Ben iyiyim. Şu anda konumuz sensin.”

“O hâlde ben de iyiyim.”

“Anne, şunu keser misin artık?”

“Hayır, kesmem.”

“Ben iyiyim. Sadece... yorgunum.”

“Aynı adam mı?” Sesindeki ima Tobias’la ilgili zihnimde dönüp duran bütün düşüncelerin aniden yere çakılmasına neden oldu. Zihnimi istila ettiğinde bile beni savunmasız bırakıyordu. Annemin bunu sesimden anlaması hiç hoşuma gitmemişti.

Bir anda bütün kalkanlarım dikildi.

Bu kadar yeterdi. Artık onu düşünmeyecektim. Onunla ilgili fanteziler kurmayacaktım.

“Anne, bunu başka bir zaman konuşuruz, tamam mı? Para hesabıma geçtiği anda sana biraz para yollayacağım. Hayatını değiştirecek bir miktar. Şimdi, *sen* buna mutlu ol.”

“Senden para alamayacağımı biliyorsun.”

“O hâlde *Roman’ın* parasını al.”

“O gerçekten de görüldüğü gibi zalim bir adam değil.”

“Artık çok geç.”

“Onun parasını istemiyorum, Cecelia.”

“Ondan *ne* istiyorsun?”

Çakmağını çakıp sigarasından bir nefes aldığını duydum.

“Hiçbir şey. Bana verebileceği en güzel şeyi verdi zaten.”

“Neden ondan hiç söz etmiyorsun? Ona bir şans vermem için bu kadar ısrarcı olduğuna göre bana bunu yapmam için bir neden ver.”

“Çünkü o senin baban.”

“Yeteri kadar iyi bir neden değil. Onu oyuna getirdiğini mi düşündü? O yüzden mi bu kadar pinti davrandı?”

“Sana hamile kalarak oyuna getirdiğimi mi? Hayır, hayır, o tür bir şey olmadı.”

“O zaman neler olduğunu anlat. Gerçekten bilmek istiyorum. Bilmeyi hak ettiğimi düşünmüyor musun?”

“Günün birinde sana her şeyi açıklayacağım ama şimdilik ona karşı daha sabırlı olmayı deneyemez misin?”

“Hayır,” dedim kararlılıkla. “Sabrım tükendi. Bana hiçbir şey vermedi ve ben buraya sadece...” Birden sustum. Onun iyi olması için Triple Falls’ta olduğumu bilmesini istemiyordum.

“Ebeveynler çocuklarını severler, Cecelia. Bazıları bunu gerektiği gibi gösteremese de severler.”

“Neden onu savunuyorsun anlamıyorum.”

“Onunla yaşamamanın bazı şeyleri değiştirebileceğini umut etmiştim.”

“O *burada*, Charlotte’ta yaşıyor. Onu geçen yaz 4 Temmuz’dan beri görmedim.”

“Ne?! Tanrım, Cecelia, bunca zamandır o evde yalnız mıydın?”

“Genel olarak. Sayılır. Ben... arkadaşlar edindim.”

“Cee, neden bundan haberim olmadı?”

“Seni endişelendirmek istemedim. Zaten bu konuda yapabileceğin bir şey yoktu.”

Burnunu çektiğini duydum.

“Anne, ağlama. Ben iyiyim. Birkaç hafta sonra buradan ayrılacağım. Eve dönüyorum. Georgia Üniversitesi’ne başlayacağım, bu sayede beni hep görebileceksin.”

“Kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Hissetme. İşte sana bu yüzden bir şey demedim. Suçlu hissetmen için bir neden yok. Onun hissetmediğinden eminim.”

“Hissediyor. Bundan şüphem yok.”

“Sanırım iki farklı insandan söz ediyoruz.”

Yine burnunu çekti ve mırıldanarak küfretti. “Lanet olsun sana, Roman.”

“Anne, bana bilgilerini yolla, tamam mı?”

“Hayır. Bunu kabul edersem nasıl bir anne olurum? Timothy’yle gayet iyi idare ediyoruz. Göl kenarında bir ev almayı düşünüyoruz.”

“Tamam, şimdi o evi alabilirsiniz. Roman’ın hediyesi. Sonra Meksika’ya gidip elinde bir margaritayla kutlama yapabilirsin. Hiç tatile çıkmadık. Lütfen, bunu yapacağına söz ver. Bana söz ver. Geri döndüğünde bir terapistle gideceğine de söz ver.”

“Cecelia...”

“Bunu tartışmayacağız, anne.”

“Tanrım, ne kadar buyurgansın. Ne oldu sana böyle?”

“Çok şey,” dedim anlayacağını bilerek.

“Anlat bana.”

“Hazır değilim, tamam mı? Anlatsam bile inanacağını sanmıyorum. Terapistin iyi çıkarsa senden sonra ben de giderim.” Kalkıp otel odamın perdesini açtım ve babamın sokağın karşısındaki binasına baktım. Babamın bir gökdeleni vardı ama annem ve ben sosisli sandviçle, peynirli makarnayla bir sonraki maaş gününe kadar idare etmeye çalışmıştık. Annem bir daha asla bunu yapmak zorunda kalmayacaktı. Tabii nostaljik hissederse ya da kafası iyi olursa ayrı konuydu. Bunu bilmek bile bu sene yaşadığım bütün zorluklara değirdi.

“Lütfen, anne. Lütfen bırak da senin için bunu yapayım.”

“Yapamam, Cecelia. Üzgünüm. Bana yanlış geliyor. *Yanlış* zaten.”

“Değil.”

“Sana sıkı sıkı sarılıyorum, canım.”

“Anne, bekle...”

“Seni seviyorum.”

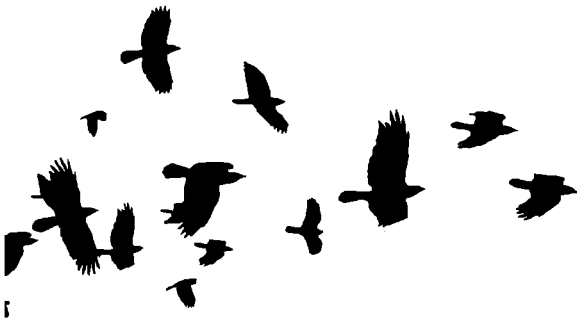
İç çekip onunla başka bir zaman konuşmaya karar verdim. Teknik olarak para henüz benim değildi.

Ama bu savaşı kazanacaktım. “Ben de seni seviyorum.”

Viskimden bir yudum daha alıp yatağa uzandım. Canavarı düşünerek mastürbasyon yapmadığım farklı bir dünyada, farklı bir yataktaydım. Her şeyin karmakarışık olmadığı, dilediğimi yapmakta özgür olduğum bir dünya.

Birden özgürlük bana o kadar da çekici görünmemeye başladı.

Sonra da gözüme uyku girmedi.

On Altıncı Bölüm

Babam neredeyse bir saattir beklediğim toplantı salonuna girip yanıma oturdu. Beni izlediğini hissederek suyumdan bir yudum aldım ve masadaki belgelere baktım. Hâlâ tam olarak bana ne kadar büyük bir şey verdiğini idrak edememiştim. “Nasılsın, Cecelia?”

“İyiyim, Efendim,” dedim biraz daha dik oturarak.

“Fabrika ne durumda? Yapılan değişiklikler işe yaradı mı?”

“Her şey yolunda, Efendim.”

“Avukatın sana bugün ne imzalayacağını anlattı mı? Buraya kadar anla...”

“Evet, Efendim.” Ona teşekkür etmemek için kendimi zor tuttum ama bu parayı ondan ben istememiştim. Nihayet ona baktığımda dikkatle beni inceliyordu.

Onu son gördüğümde hayatımdaki erkeklerle fazlasıyla meşgul olduğumdan ve o gün istediği şeyle ilgilenmeyecek kadar kırgın olduğumdan onu terslemiştım. Annemle yaptığım konuşma, bana bütün gece bu konuyu nasıl ele alabileceğimi düşündürmüştü ama gayet dürüst davranmaya karar vermiştim.

Ya şimdi ya da asla.

“Lütfen, anlamama yardımcı olun.”

“Neyi anlamana?”

“Sizi,” dedim kısaca. “Bunu neden yapıyorsunuz?”

Bakışlarını belgelere çevirdi. “Neden yaptığımı söylemişim.”

“O hâlde bu bir tür kefareti mi? Beni büyötmek istemenizin kefareti?”

Çok belli belirsizdi ama irkildiğini fark ettim. “Bu, senin ve doğru kullanıldığı takdirde çocuklarının hayatını sonuna kadar maddi açıdan güvence altına alacak bir miktar.”

“*Kendi çocuğunuzu önemsemyorken benim çocuklarımı mı düşünöyorsunuz?*”

Bakışları yumuşadı ama konuştuğunda sesi sertti. “Bunu açıklamıştım.”

“Hayır, açıklamadınız. Anne babanızın orta sınıf bir aile olduğunu, ayyaş olduklarını, paralarını düşünmeden harcadıklarını ve sevgi dolu bir ortamda büyümediğini söylediniz. Ben sizden bana sarılmanızı istemiyorum, Roman. Nedenini bilmek istiyorum.”

Öfkelendiğı belliydi ama bir şey demedi. Neredeyse kalkıp gidecek, onu lanet servetiyle baş başa bırakacaktım ama annemin korkutucu boş bakışları orada oturmamı sağladı. Annem artık daha iyiydi ama ya eski hâline geri dönerse ne olacaktı? Aslında bu serveti reddetmek ve çekip gitmek ona en büyük hakaret olurdu ama bunu yapamazdım. Yapamazdım.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özğünüm, Cecelia.”

“İkinci kez beni hayal kırıklığına uğrattığınızı itiraf ediyorsunuz. Bir kere de annemi ve beni sevmeye çalıştığınızı itiraf etmişsiniz. Ama bunlar gerçek açıklamaları olmayan özürler ve mazeretler. Özğünüm, seni hayal kırıklığına uğrattım ifadesi bir açıklama değil ve son zamanlarda bunu çok duydum.”

“Belki de yakınında tuttuğın kişiler yüzünden çok duymuşsundur.”

Sesindeki imayı fark edince ona baktım. “Bu da ne demek?”

“Kasabada hâlâ o serseriler ve onların eski spor arabalarıyla mı geziyorsun?”

“Çıtayı yükselttiğimi bilmek sizi mutlu edecektir. Bu seferki bir sedan kullanıyor ama o da geçici. Hayatıma giren erkeklerle-

rin uzun süre yanımda kalma eğilimleri yok,” diye parladım. “Eminim ki bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuzdur. Duygusal bağlanmanın iş açısından kötü olduğunu duymuştum.”

“Evet, genellikle kötüdür.”

Burada, yirmi kişilik bir toplantı salonunda babama bakarken önemli bir aydınlanma yaşadım. Artık hayatımın geri kalanında ne yapacağımı düşünmek zorunda değildim. Ona bakarken her şeyi açıkça gördüm. Amacım, geleceğim, her şey bu odada başlıyordu.

“Pekâlâ, bu özel saçmalıkları şu an için bir kenara bırakalım ve işe koyulalım, olur mu?”

Roman ayağa kalkıp dışarıda bekleyen yardımcılarına kapıyı açmakta tereddüt etmedi.

Bir saatten kısa bir süre sonra artık bir multimilyonerdim.

Kapı ekibinin arkasından kapandığı anda Roman'ın mazereti hazırды. “Toplantım var.”

“Eminim ki vardır ama bir dakikanızı daha isteyeceğim.” Kalkıp karşısına geçtim ve ellerimi masaya dayadım. “İlk sizin bilmenizi istedim. Bugünden itibaren annemin tüm maddi ihtiyaçlarını ben karşılayacağım.”

Bu itirafıma istifini bile bozmadı. Hiç de beklediğim tepkiyi vermemişti. “Benim için sorun değil. Para senin ve dilediğini yapabilirsin.”

İndirebileceğim tek darbe buydu ama bunu elimden almıştı. Ağzımı kapatmaktan başka bir şey yapamadım. “Sizin için sorun değil de ne demek?”

“Aynen dediğim gibi, Cecelia. Annene iyilikler dilerim. Hâlâ Georgia Üniversitesi'ne mi gitmeyi düşünüyorsun?”

Çenemi sıktım. “Planım bu.”

“Okul masraflarını karşılayacağım. Asistanımdan sana kampüs dışında bir daire bulmasını isteyeceğim.”

“Az önce bana milyonlarca dolar ve şirketinizin yüzde otuz hissesini verdiniz. Okul masraflarını kendim ödeyebilirim.”

“Baban olarak okul masraflarını karşılamak benim önceliğim.”

“Henüz kendinizi babam olarak tanımlama ayrıcalığını hak etmediniz,” dedim öfkemi daha fazla zapt edemeyerek.

“Anlıyorum. Benim gerçekten de gitmem...”

“Sizinle iş yapmak güzeldi, Efendim,” diye lafını kestim ve dönüp çantamı aldım.

Roman kapıyı araladı ama sonra kapatıp hızlı adımlarla yanıma geldi. Tam karşımda durup beni ona bakmaya zorladı. Düşmanlarını çok korkuttuğundan emin olduğum buz gibi bir ifadeyle bana baksa da geri adım atmadım. Benimkilere benzeyen gözlerinde pişmanlık vardı. Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak kurtulmaya çalışırken gözlerim yanmaya başladı.

“Annen seni kusursuz yetiştirmiş. Çoğu zaman gayet iyi huylusun. Otoriteye saygı duyuyorsun. Son derece zeki ve çok güzel bir genç kadın oldun. Çok başarılı olacaksın. Parlak bir geleceğin seni beklediğinden eminim.”

Gözlerim dolarken sesimin titrememesi için elimden geleni yaptım. “Sizin sayenizde değil.”

“Annen kendi seçimlerini yaptı, ben de kendi seçimlerimi yaptım.”

“Seçimler. Kızınızı terk etmek gibi mi? Bu bir seçimse sizin için gerçekten de çok kolay olmuş gibi gösteriyorsunuz.”

Sessizlik oldu. Hayatımda tahammül etmek zorunda kaldığım en sinir bozucu sessizlikti.

“Merhametinizi hak ediyordu. Çok acı çekti.”

Gözleri bir an için dolar gibi oldu ama hemen sırtını dikleştirdi. “Ne söylemek istiyorsan söyle. Seni susturmayacağım, Cecelia. Kendini daha iyi hissedeceksen söyle.”

“Belki de kendini daha iyi hissetmek isteyen *sizsinizdir* ama artık sizi daha fazla rahatlatamayacağım.”

“Güzel. Umarım hayatındaki erkekler açısından da çitayı yükseltirsin.”

“Herhangi bir erkek, *sizin* gibi bir ödlekten daha iyidir.”

Bu sefer gözle görülür şekilde irkildi ancak bunun beni mutlu etmemesine sinirlendim.

“Başka bir şey var mı?”

“Bunu sadece onun için yaptığımı bilmelisiniz. Hak eden ebeveyn *o* olduğu için, hayatının sonuna kadar onunla ilgilenmek istediğim için.”

“Anlıyorum.” Yumruklarını sıkıp gevşettiğinde artık kendimi tutamadım.

“Geçen sene eve geldiğinizde, o gün...”

“Sana karışmaya hakkım yoktu...”

“Bu hakkı talep edin o zaman,” dedim güçlkle. “*Benim* için mücadele edin. Şu lanet hayatımda tek bir gün olsun benim için savaşın. Hayatımdaki *yeriniz* için savaşın.”

“Cecelia, ben seçimlerimi yaptım. Bunlar zor ve sadece senin için en iyisini düşünerek yaptığım seçimlerdi.”

“Bu da ne demek? Bunun bir seçim olması gerekmiyor. Babaların küçük kızlarını sevmesi gerekir. Onların dünyası, hayatı olması gerekir. Ama ben karşınızda durduğum hâlimle değil, kâğıt üstündeki hâlimle sizin için daha değerliyim. Anlamama yardımcı olun.”

“Bu parayı sana hakaret etmek için vermedim.”

“Neden? Sadece bana ne yaptığımı söyleyin. Ondan nefret ettiğiniz, size onu hatırlattığım için mi hayatımdan çıktınız? Bana neden hak ettiğim baba olmadığınızı söyleyin. Beni neden sevmediğinizi söyleyin. Onun sizi neden hâlâ bu kadar çok sevdiğini söyleyin!”

Ben kendimi kaybederken karşımda tekrar tekrar yutkundu.

“Buraya kadar, Roman. Buraya kadar. Bana konuşmak için geldiğiniz gün bir şey gördüm. Size o ânı burada, şu anda geri veriyorum. Artık bitti. Duydunuz mu? Benim için savaşın,” dedim hıçkırarak. “Ben servetim değil, babam olsun istiyorum.”

Donakalmıştı. Tüm aptal umutlarım birer birer silinirken bakışlarını yere çevirdi. Hiçbir şey yapmadı. Ne bir şey dedi ne dediğim şeyleri yaptı. Bana sadece servetinin bir kısmını verip karşımda sessizliğini korudu. Duygularıma savaş açarken ve umutsuzca haysiyetimden geri kalanları toparlamaya çalışırken içimde derin oyuklar açıldığını hissettim.

“Peki,” dedim yutkunup gözlerimi silerek. “Peki. Ama onu mahvettiğinizi de bilin.”

Gözleri yine doldu ve buz gibi ifadesine rağmen içinde bir şeylerin değiştiğini hissettim.

“Onun kalbini kırdınız. Benim kalbimi kıran ilk erkek de sizsiniz. En azından onun kalbini bir kere kırdınız ama yirmi senedir benim kalbimi her gün kırmaya devam ediyorsunuz. Bazen kalbimi annemden miras almış olmamın bir lanet olduğunu düşünüyorum ama artık sizinkini almamış olduğuma seviniyorum.”

“Ben senin iyiliğinden başka...”

Elimi masaya indirdim. “Benim iyiliğim mi? Eh, sanırım buna teşekkür etmem gerek.” Tiksintiyle başımı salladım. “İşimiz bitti, Roman.” Elim uzattım. “El sıkışalım.”

“Ne?” Uzattığım elime bakarken yüzünün rengi gözle görülür biçimde attı.

“Bu bir iş anlaşması değil miydi? Henüz deneyimli değilim ama iş anlaşmalarını böyle bitirdiğinizden eminim. Anlaşmayı resmîleştirmek için el sıkışmak gerek. Şartlarınızı kabul ediyorum. Ta-tazminatınızı ka-kabul ediyorum, Bay Horner. İyi şeylere harcayacağımdan emin olabilirsiniz.”

“Bunun amacı...”

“Evet, öyleydi. Elim sıkın.”

Omuzları çöktü, elimi sıkığında dizlerimin gücünü yitirip bükülmemesi için kendimi kontrol etmeye çalıştım. Davranışımın ardındaki nedenler gayet bencilceydi çünkü bu, babamın elini

ilk ve son tutuşum olacaktı. “Şimdi gözlerimin içine bakın,” dedim çatlayan sesimle, “ve elveda deyin.”

Gözlerimin içine baktığında tatmin olmadım. “Elveda deyin, Roman.”

“Cecelia, bu çok saçma.”

Elimi hızla geri çektim.

“Başınıza gelecek karmayı sonuna kadar hak ediyorsunuz. Hem karmanın güzel bir yanı vardır; ne zaman geri gelip başınıza bela olacağını asla bilemezsiniz.”

“Bunu aklımda tutacağım,” dedi hafifçe öksürerek. Sesi çatlamıştı. “Söyleyeceklerin bu kadar mı?”

Artık tutamadığım gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülmeğe başlamıştı. Onaylar gibi başımı salladım. “Evet, Efendim. Hepsi bu kadar. Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?”

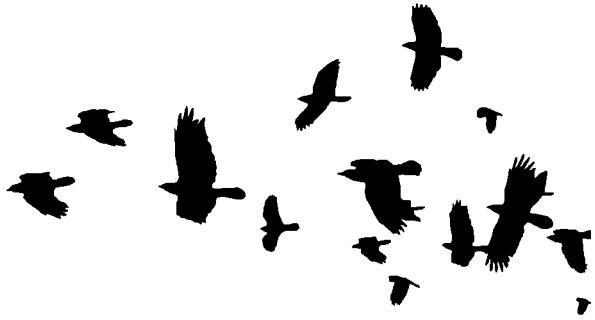
“Üzgün olduğunu anlıyorum ama...”

“Elveda, Roman.”

Bu sefer elinde yüklü bir ödeme dolu dosyayla kapıya doğru yürüyen ben oldum. Arkamdan konuştuğunda sesi bir fısıltıdan farksızdı. “Lütfen, derslerinin nasıl gittiğini haber ver.”

Arkama baktım ve bakışlarını kaçırmadan önce gözlerindeki pişmanlığı fark ettim.

“Canın cehenneme.”

On Yedinci Bölüm

O telde bir gece daha kalmak üzere ödeme yaptığım hâlde arabama atlayıp eve gittim çünkü kendimi orada daha güvende hissediyordum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse Tobias'ın gözetiminde, onunla geçirdiğim kısa sürede, o toplantı odasında babamın yanında olduğumdan daha güvende hissetmeye başlamıştım.

Geri dönerken aklımdan düşüncelerimi farklı şekilde söyleyebileceğim binlerce yol, daha iyi cümleler geçti ama mesajımı iletmiştim ve gerisinin bir önemi yoktu. Hem de hiç.

Onu toplantı odasında bıraktıktan sonra tek bir damla gözyaşı dökmemiştim; ne asansörde ne otel odasından valizimi alırken ne de eve dönerken. Ama evin önüne yanaştığımda acı hissi tahammül edilmez hâlde geldi ve evi bir kez daha olduğu gibi gördüm: cansız bir yapı, var olmayan bir hayatın taklidi.

Asla aile evi olmayacak bir yerdi.

Valizimi arabada bıraktım, kapının basamaklarını ağır ağır çıkarken uzaktan bir motor sesi duydum. Arkama baktığımda Tobias'ın Jaguar'ının garaj yolunda hızla ilerlediğini gördüm. Duygularım karmakarışık bir hâlde yumruklarımı sıktım, o tam garaj yolunun sonuna gelip durduğunda arkama döndüm.

Şık bir kıyafetle arabadan indi, kararlı adımlarla bana doğru yürüyüp merdivenlerin başında durdu. Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda endişelenmiş gibi bir ifadeyle beni tepeden

tırnağa süzdü. Ama bunun ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar kafam karıştı.

“Bugün seninle uğraşamam. Bugün olmaz, Tobias. Bugün olmaz. Sadece bugün beni yalnız bırak.”

Yerinden kıpırdamadan dudağını ısırıldı.

“Neden buradasın?” dedim. Sesim biraz çatlak çıkmıştı. Bir basamak aşağı indim. “Belgeler imzalandı. İşimiz bitti, Tobias. Sen kazandın. Krallık artık sana ait. Gidip el koy. Seni durdurmayacağım.” Göğsümde minik çatlaklar oluştuğunu hissederken yüz ifademi bozmamaya gayret ettim.

Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen, kalbim. Bana bunu yapma.

Tobias yutkunarak ellerini pantolonun ceplerine soktu ve yere baktı.

“Git! Lanet olsun, bir parça onurun varsa derhâl gidersin. Ne istiyorsan biraz bekleyebilir.”

Bakışlarını ağır ağır yüzüme çevirirken ellerimi karnıma bastırdım ve biraz daha dayanmaya çalıştım.

“İstediyini elde ettin! Bitti artık. Yakında gidiyorum. Artık birbirimize güvenmemize gerek yok. O yüzden git! Meydan tamamen sana kaldı.”

Tobias hâlâ bir şey dememişti. Benim yavaş yavaş çözülmemi izliyordu.

“Böbürlenmeye mi geldin? Bunu yapmamalısın. Artık çok zengin bir kadını, bunu bilmiyor musun?”

“Cecelia...”

“Kazandın! Sen kazandın!” Kollarımı iki yana açtım. “Hepsi senin. Elinden geleni ardına koyma.”

Önce bir basamak, sonra bir basamak daha çıkarken yüzünü buruşturdu.

Kapıya doğru geriledim. “Yapma. Her şey bitti. Kral kazandı. Sadece bir hamle daha yapacaksın ve işi bitecek.”

Tobias ağır ağır başını salladı.

“Tanrım, beni bomboş bıraktın. Artık hiçbir şeyim, hiç *kımsem* yok ama tonla param var. Kimseye ihtiyacım yok. Kimseye *ihtiyacım* yok! Duydun mu? Gitmeni istiyorum!”

Yanıt vermedi.

“Beni umursuyormuşsun gibi rol yapma. Bu çok aşağılayıcı!”

Elini ensesine götürüp yüksek sesle nefes verdi. Yüzünden ve duruşundan pişmanlık akıyordu. Suçluluk. Bunun neden kaynaklandığını anlayınca ağzım açık kaldı.

“Aman Tanrım, duydun, değil mi? Söylenen her şeyi duydun.” Oflayıp hayretler içinde başımı iki yana salladım. “Bana hak ettiğim zamanı bile veremedin. Sadece bir anlık mahremiyet istedim, sadece bir an.”

Gözlerim utanç içinde yanarken kakhaha attım. “Tanrım, bana acıyor olmalısın. Bu yüzden mi buradasın? Bana ne kadar acınası olduğumu söylemek için mi? Söyle o zaman. Söyle!”

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarının dibine fırlattım.

“Seni hayal kırıklığına mı uğrattım? Bana yetişkinlerin böyle davranmadığını söylemek için mi geldin? *İşlerini* nasıl yaptıklarını söylemek için mi? Eh, boşa nefes tüketme. Kayda değer bir düşman olmadığımı gayet iyi anlattın. Git! Git de onu mahvet. Burada işimiz bitti.”

Gözlerinde yalvarır gibi bir ifadeyle kıpırdamadan ısrarla bana bakarken uzun bir sessizlik oldu.

“Bir şey söyle! Bir şey söyle, seni puşt herif, herhangi bir şey söyle ama sonunda mutlaka veda et. Seni istemiyorum. Biz bir hiçiz. Aramızda iş ilişkisinden başka bir şey yok. Git buradan!”

Dilini yutmuş gibi suçluluk ve acıma dolu bir ifadeyle bana baktığını görünce tepem iyice attı.

“Yolu yarıladsın. Düşmanın kızını mahvettin. Sıra başına nişan almaya geldi. Onu mahvet. Lütfen,” diye yalvardım, gücümün tükendiğini hissediyordum, “onu mahvet.”

Basamakları çıkmaya başladığında kapıya doğru geriledim.

“Hayır, sakın buna cüret etme!” Kaçmak için arkama döndüğümde beni kollarına çekti ve gözyaşlarımı tutan set yıkıldı. “Senden nefret ediyorum,” diye bağırdım. Hıçkırıklar arasında yüzümü boynuna gömdüğümünden sesim boğuk çıkmıştı. Ellerini saçlarımın arasında gezdirdi ve hızlı hızlı konuşmaya başladı.

“Çok üzgünüm, Cecelia. Lanet olsun, çok üzgünüm.” Yatıştırıcı ses tonu daha çok ağlamama neden oldu. Beni kucaklayıp aramızdaki mesafeyi tamamıyla yok ederken sıkı sıkı ceketine tutundum.

“Nefes al. Tamam mı? Nefes al,” diye fısıldadı. Boynuna doğru hıçkırırken yüzümün gözyaşlarımla ıslandığını ve içimi kaplayan acının tahammül edilmez bir noktaya ulaştığını hissettim.

“O ba-bana rüşvet verdi, Tobias. Resmen rüşvet verdi.”

Ben kucağında hıçkıra hıçkıra ağlarken bana daha sıkı sarıldı. Birkaç dakika öylece kucağında ağladıktan sonra verandanın basamaklarına oturdu ve ben yirmi senelik reddedilmenin acısını içimden atmaya çalışırken beni kucağında tuttu.

Babamın evinin ön verandasında, düşmanımın kollarında huzur buluyordum. Tobias kulağıma yatıştırıcı sözler mırıldandı, sıcak elleri sırtımda gezinirken başıma ve şakaklarıma öpücükler kondurdu. Beni kırıp parçalamak isteyen adamın, beni tamir edip yatıştırdığına inanamıyordum; okşayışlarıyla, yumuşak öpücükleriyle sakinleştirmeye çalışıyordu. Geriye çekilip şaşkınlıkla ona baktım. Başparmaklarının şefkatli dokunuşlarıyla yüzüme akan rimelimi sildi. Sonra... birbirimize bakakaldık.

“Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum.”

Yanıt vermedi.

“Charlotte’ta mıydın?”

Başını yavaşça evet anlamında salladı.

“Oraya kadar peşimden mi geldin?”

Bir kez daha başını sallayıp onayladıktan sonra alnını alnıma yasladı.

"Senin değerine o adam karar veremez. *Kimse* karar veremez. Bunun teselli olmayacağını biliyorum ama seni hak etmiyor."

Gözlerimden yaşlar akarken dudağımı ısırımdı.

"İkimiz de beni affetmeni hak etmediğimi biliyoruz."

"Tobias, biz bunu..."

"Şşşt, şimdi bunu konuşmayalım." Sanki... küçük bir kızı teselli ediyormuş gibi beni iyice kendine çekti.

O hâldeyken, gözyaşları arasında bağırp çağırıp öfke nöbeti geçirirken acaba beni hâlâ öyle mi görüyor diye düşündüm. Düşüncelerimi dile getirsem beni anlayabilir miydi? Bir şeyler öğrettiği insanlardan, kardeşlerinden ve *onun* bana öğrettiklerinden çarpık bir şekilde bile olsa benim için öz babamdan daha çok baba figürü hâline geldiğini fark ettim. Hıçkırıkları dindi ve çenemi kaldırdığında gözlerindeki kehribar rengi lekelerde kayboldum.

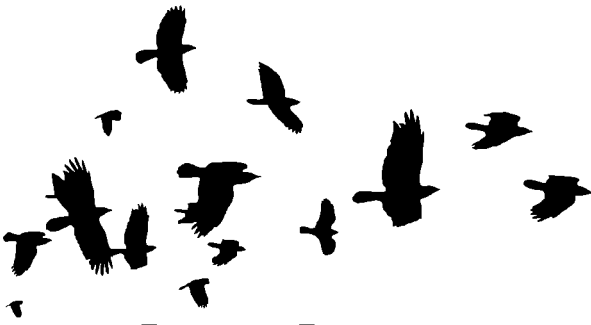
Burnumu çekip ceketinin yakasını düzelttim. "İyi şeyler yapan çok kötü bir adam mısın yoksa çok kötü şeyler yapan iyi bir adam mısın bilemiyorum."

Konuştüğunda sesi çatlak çıkmıştı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bunu anlamaya çalışırken aklımı yitirdiğimi düşünüyorum."

Yüksek sesle nefes verip elinin tersiyle yanaklarımı sildi.

"Sayende öfkenin diğer duygular gibi insanı pervasız hâle getirebileceğini öğrendim, Cecelia. Yine de buradayım ve *çok güzel* bir şeye çok kötü şeyler yapıyorum," diye fısıldadı ve dudakları tuzlu gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarımla birleşti.

On Sekizinci Bölüm

Sinir krizimden sonra Tobias'ın beni yatırdığı kanepede derin ve rüyasız bir uykudan uyandım. Konuşmadan orada otururken başımı göğsüne yaslamıştı. Gözlerimi kapayıp uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama uyanırken üstüme bir battaniye örttüğünü, başımı kirlentlerden birine yasladığını fark ettim. Sersemlemiş hâlde kalkarken mutfaktan melodik hafif bir Fransız müziği yayıldığını duydum. Kapıya gittiğimde Tobias şarap şişesinin mantarını açıyordu. Bana bakmadan iki sapsız kadehe bolca şarap koydu ve dönüp birini bana uzattı.

“Gösteriye yetiştin.”

Merakla uzattığı kadehi aldığımda elimi tutup beni arka kapıya doğru götürdü. Sessizce, el ele kapıdan çıkarken dışarıdaki ağustos böceklerinin sesi artarak dört bir yanımızı sardı. Yürürken hava hızla serinlemeye başladı. Güneş dağların arkasında ağır ağır batarken sıcaklığı da beraberinde götürüyordu. Çimler çıplak ayaklarımda soğuk ve nemli bir his bırakıyordu. Tobias beni ufak tepeye ve sonra da açıklık alana çıkardı.

“Une table pour deux,” *İki kişilik masa*. Ceketini yere serip oturmamı işaret etti. Üstümde hâlâ tüvit pantolonum ve kırıışmış bluzum vardı. Topuklu ayakkabılarımı çoktan çıkarmıştım. Tobias'ın üstünde hâlâ takım elbisesinin pantolonu ve gözyaşlarımla lekelenmiş şık gömleği vardı. Şarabını yere koyup ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, ayaklarını çimlere bastı.

Uzun süre şaraplarımızı yudumlayarak manzarayı izledik.

Mor tonlarındaki gökyüzü kararıp dolunay ortaya çıktığında ateş böcekleri etrafımızda sessiz melodilerine başladılar. Bir yudum daha aldıktan sonra omuzlarım geriye çekilir gibi olunca yere uzandım. Tamamen gevşemiş hâlde yanında uzanırken daha önceden söylediklerinin, gözlerindeki yumuşak bakışların, şefkatli öpücüklerinin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Ama duygusal açıdan tetikte olamayacak kadar yıpranmıştım. O günkü olaylar beni her şeyi ayrıntılı bir şekilde inceleyemeyecek, o savunmasız hâlimle bana kolaylıkla verileceği zarardan koruyamayacak kadar uyuşturmuştu. Dahası bu durum umurumda değildi. Kendimi dünyada yapayalnız hissettiğim bir anda o yanımdaydı ve bunun için hissettiğim tek şey minnettarlıktı.

Dakikalarca zeminden ağaçların tepesine kadar yükselen ışıkları izledik. Karanlık gökyüzünde parıldayan ışıklar belirildiğinde sanki apayrı bir dünyaya girmiştik. Hayatımda hiç bu kadar nefes kesici bir manzara görmemiştim. Ta ki yanımda beni dikkatle izlemekte olan adama dönene kadar.

“Senin manzarayı tercih ederim,” diye fısıldadı.

“Ne demek istiyorsun? İkimizin manzarası da aynı.”

“Hayır, aynı değil. Ama ben onu yeniden görmeye başladım.” Biraz gerildi ve uzun uzun nefes verdi. “Hayatının bu noktasında birçok şeyi ilk kez deneyimliyorsun. Seni bir bakıma... kıskanıyorum.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Çok samimi sözler bunlar. Ne kadar şarap içtin?”

Dudaklarının bir kenarı hafifçe yukarı kalktı, sonra bakışlarını benden kaçırıp birden ciddileşti.

“Bu-bugün için teşekkür ederim.”

“Etme,” dedi hemen. Etrafımızdaki ışıklar artarken çenesini kaldırdı. “Bak.” Ateş böcekleri emir almış gibi aniden çoğalarak yüzlercesi önümüzde toplandı ve inanılmaz bir manzara oluş-

turdu. Etrafımız bu dünyaya ait olmayan bir ışıkla çevrilmiş gibiydi. Düşüncelerimi okumuş gibi gizemli bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Burası... Bu, sihirli bir an.”

Ofladım. “Sen sihre inanmayacak kadar gerçekçi ve nesnelcisin.”

“Bu nesnel bir sihir,” diyerek karşı çıktı, “çünkü burada ışığı yakalayabiliyoruz.” Elini uzatıp ateş böceklerinden birini aldı ve böcek elinde ışıldarken konuşmaya devam etti. “Burada, şu anda vermemiz gereken kararlar, taşımamız gereken yükler, ödenecek borçlar, yapılması gereken anlaşmalar yok.”

“Ne kadar hoş.”

“Ah,” dedi elini açarak. Ateş böceği aramızda süzöldükten sonra göğe doğru uçtu. “*Burada* ne kadar sihirli bir sözcük. Çünkü istediğin bir şey varsa tek yapman gereken onu hayal etmek ve elini uzatıp almak.”

“Şarabın ve manzaranın etkisi olabilir ama bu dediğin kulağı hiç de imkânsız gelmiyor,” dedim şarabımdan bir yudum daha alarak. “Anladığım kadarıyla burası senin için önemli bir yer.”

Başını evert anlamında salladı. “Beni burası *yarattı*. Taşıdığım bütün sırlar burada.”

Tobias bakışlarını tepemizdeki ışıldayan ağaçlara dikince dönüp ona baktım. Bir an için gözlerimi kapadım ve günün tüm sıkıntılarını içimden attım. Geriye sadece büyük ihtimalle her zaman içimde taşıyacağım acı kalmıştı ama şu an için bu bile hafif bir sızıya dönüşmüştü.

Tobias tekrar konuştuğunda sesi boğuk ve hasret dolu çıkıyordu. “Hayatımın en korkunç anlarından biri *kimsenin* bana bir şey öğretmediğini, hiçbir şey bilmediğimi anladığımı andı. Sanırım kendimi en çok o zaman gururu kırılmış ve savunmasız hissettim. İnsanlara ne kadar ihtiyacım olduğunu anladığımı andı.”

“Ne zamandı bu?”

“En sevdiğim öğretmenlerimi kaybettiğim geceydi.” Acı bir anıyı hatırlamış gibi yutkundu, sesi çatlamıştı. “O gece, Delphine bize annemizin ve babamızın bir daha geri gelmeyeceğini söylediğinde... Ayağa kalktım, ön kapıdan dışarı çıktım ve yürümeye devam ettim. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum ama bir şey aradığımı biliyordum. Bir *şeye* ihtiyaç duyuyordum ve bir şekilde bu açıklık alana geldim, ağaçlara baktım ve gökyüzünde yanıtlar aradım.”

“O hâlde burada...”

Dağılmış gür saçlarıyla, çenesini kaplayan hafif kirli sakallıyla bana döndü. “*Benim için* her şey burada başladı.” Yutkundu. İlk başlarda bir kilise, bir sığınak gibiydi. El değmemiş yabani otlarla kaplı ıssız bir yerdi. Buradaki saflık beni buraya çekiyordu. Seneler içinde dönüp dolaşıp buraya geldim. Önceleri buraya yas tutmak için geliyordum çünkü Dom’un görmesini istemiyordum. Zamanla geleceğimi tasarlamak, düşüncelerimi sıraya koymak için geldim. Her gece Dom uyuduktan sonra on beş kilometre koşarak buraya gelirdim. Bazen Delphine sıdığında onun arabasını alırdım.”

“Demek o gece bu yüzden buradaydın.” Kardeşlerinin isimlerini haykırarak ormana koştuğum gece. Beni öptüğü, hayatımı altüst ettiği gece.

Ciddi bir ifadeyle bunu tuhaf bulmuş gibi başıyla onayladı. “Burası *benim* yerimdi. Kaderin hayatta bir rol oynayıp oynamadığını bilmiyorum ama burayı bulduğumda anlamıştım. Bir şekilde buranın bana ait olduğunu biliyordum.”

Yanındaki otları koparıp parmaklarının arasında ovuşturdu. “Ben kendi geleceğimi ve *onunkini* planlarken birkaç yüz metre ileride Roman’ın kalesini inşa etmesine bu yüzden hiç şaşırmamıştım.” Tobias’ı burada, yeni öksüz kalmış, ormanda tamamen yalnız küçük bir çocuk olarak gecenin karanlığında göğe bakarken hayal etmeye çalıştım. Gözlerimin önünde beliren görüntü kalbimi sızlattı. O kadar küçük olmak ve göz

açıp kapayıncaya kadar her şeyini kaybetmek... Bunu hayal etmek bile imkânsızdı.

Şarabından bir yudum aldı ama güçlkle yuttu.

“Hâlâ babamın büyük hayallerinden nasıl söz ettiğini hatırlıyorum. Bizimle ilgili planlarını, burayı ne kadar çok sevdiğini, bu yeni dünyada onunla birlikte hayal kurmamızı istemesini. Gönülden inandığı bu yeni hayat, onu tüm hayallerinden ve hayatından mahrum bıraktı. Bu yüzden onları kaybettiğimde o dünyayı reddettim. Kimseye güvenmiyordum. O kadar öfkeliydim ki kendi içime kapandım. Babamın inandığı dünyayla, körü körüne inandığı ve güvendiği insanlarla ilgili bir şeyler öğrendikçe daha da öfkelen dim.” Dikkatle bana baktı. “Seneler geçtikçe hedeflerim değişmeye başladı. Başka hiçbir şeye odaklanmadım. O zamandan beri de yapmayı planladığım şeyleri yapıyorum. *Burada* yaptığım bütün planları uyguladım. *Burada* verdiğim her kararın gerçekleşmesini sağladım.” Bana döndü. “Ama bunları yaparken etrafıma bakmayı, gökyüzünü izlemeyi unuttum ve görevim dışında herhangi bir şeye odaklanmadım. Planlarımı uygulamaya kararlıyım. Burayı kirlettim. Sırf hedeflerime ulaşmak için burayı paylaştım. Birkaç sene sonra artık sığınağım olmaktan çıkmıştı çünkü hırslarım burayı bir savaş alanına dönüştürmüştü. Bu yüzden senin manzaran daha güzel. Sen şu anda burayı benim ilk kez gördüğüm hâliyle görüyorsun.”

Şarabından büyük bir yudum daha alırken sözlerini düşündüm ve kendi düşüncelerimi paylaşmaya karar verdim.

“Kadere inanıyorum. Gerçekten inanıyorum. Bugün o toplantı odasında bunu hissettim. En savunmasız hâlimde içimde bir şeyler değişti. Daha önceden hiç duymadığım bir ses gibiydi. Birkaç saniyelğine geleceğimi çok net, çok canlı bir şekilde gördüm. Triple Falls’a gelmemin ya da geçen seneki deneyimleri yaşamamın bir tesadüf olduğuna inanmıyorum. Sanki yaşadığım tüm zorluklar o an mantıklı hâle geldi.” Ona

ıldım. “Bir süre önce bana ne yapacağımı sormuştun. Bugün ne yapacağımı gördüm.”

Bakışlarını yere çevirdi ve ikimiz de şaraplarımızı yudumlarırken başını salladı.

“Daha çok gençsin,” dedi. Bana bakıp dudağıma yapışan bir saç telini çekti. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarıma bastırdı. “Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Ama yeteri kadar deneyim kazandığında hiçbir şeyin şu anda düşündüğün gibi kesin olmadığını anlayacaksın. Karmaşık sorunlar için basit çözümlerin var. Ama bir şeyler öğrendikçe yorulacaksın. Kararlarını sorguladıkça seçimlerinin bazılarında daha çok pişmanlık duyacaksın. Seni değiştirmelerine izin verme. Bugün o toplantı odasında nasıl hissettiğini asla unutma. Ne kadar yaşarsan yaşa.”

“Unutmayacağım.”

Tekrar konuşmadan önce dudağını ısırdı.

“Ben pişman değilim, gerçekten değilim. Dominic’e ödevlerini yapması için yardım ettim. Noel sabahı yeni bir bisikleti olsun diye, on dört yaşındayken bir markette ilk işime başladım, insanların torbalarını doldurdum.” Dizlerini göğsüne çekip dirseklerini yasladı. “Onu babamın istediği gibi yetiştirmeyi kendime görev edindim. Ona verebileceğim her şeyi vermeye çalıştım. Ona tıraş olmayı öğrettiğim günü çok iyi hatırlıyorum. Benden öğretmemi istediğinde çok gururlanmıştım.” İçtenlikle gülümsedi. “Henüz ergenlik dönemine girmemişti ve benden otuz santim kadar kısaydı.”

“Demek bir abiden çok, bir baba gibiydin,” dedim.

“Öyle olmak istedim,” dedi hemen. “İstedim. Beau iyi bir adamdı ve Dominic’e elimden geldiğince onun gibi bir baba olmaya çalıştım. O anıları hiçbir şeyle değişmem. Ben sadece...”

Pişmanlık. Söylemediği her şeyle birlikte bedeninden pişmanlık yayıldığını hissedebiliyordum. Kardeşini yetiştirebilmek

ve planlarını uygulayabilmek için kendi hayatından vazgeçmişti. Hedefleri olmadan kim olduğunu bilmiyormuş gibiydi.

İşte o anda ikimizin de benzer bir şekilde kaybolduğunu anladım.

Onun beni etiketlediği gibi ben de onu etiketlemiştim.

Çünkü bu açıdan birbirimize çok benziyorduk.

Beni mahvettiği, hayatımı o şekilde paramparça ettiği gece, bunu ayrıntıları bildiği için değil, fedakârlıkta bulunmanın ne demek olduğunu bildiği için yaptığını anladım. İkimiz de hayatımızı feda etmiştik ve hâlâ sevdiğimiz insanlarla ilgilenmek için kendi hayatlarımızı askıya alıyorduk. Tobias bunu benden çok daha uzun zamandır yapıyordu.

“Dominic ve Sean, şimdiye kadar hayatımda tamamen güvendiğim tek kişiydiler.” Kalın parmaklarını çimlerin arasında gezdirdi. “Onların suçu değil.” Başını salladı. “Bunu biliyorum. Yaptıklarının ne kadar...”

“Can yakıcı,” dedim lafını keserek. “Canımı ne kadar yakacaklarını bilmiyorlardı.”

“Ama onların suçu değil. Benim suçum. Her seviyede bana sadık olmalarını bekledim... Onlardan çok şey istedim.”

Olanları onun gözünden görebileceğim hiç aklıma gelmemişti. Hiçbir zaman bir açıklama istememiştim. Onun kapkara kalbinin kırmızı atmaya başladığını görmeyi de istememiştim. Ama artık nasıl mantık yürüttüğünü anlıyordum ve daha da kötüsü onunla empati kuruyordum.

“Onlara hâlâ güveniyorsun, Tobias. Güvenebileceğini biliyorsun.”

“Evet, onlara hayatım pahasına güveniyorum. Ama ben sadece... sanırım onları kıskandım.” Şarabından bir yudum alıp bana baktı. “Hâlâ kıskanıyorum.”

“Tobias, bunu değiştirebilirsin. Hemen. Bir karar verebilirsin...”

Gözlerinin içine baktım ama bakışları ağzımın kurumasına, düşündüklerimi içimde tutmama neden oldu.

Yutkunarak dolan gözlerimi başka yöne çevirdim, derin derin nefes almaya çalıştım.

“Bir evim var,” dedi alçak sesle. “Saint-Jean-de-Luz yakınlarında. Biyolojik babam çok küçükken beni oraya götürürdü. Orada mutlu olduğumla ilgili bölük pörçük anılarım var. Çok az şey hatırlıyorum. Ama üniversiteden mezun olduktan birkaç sene sonra oraya gittim ve yine aynı şeyi hissettim. Gezegende kendimi burası kadar huzurlu hissettiğim tek yer orası. Bu yüzden yeteri kadar param olunca o cenneti andıran yerde bir arazi aldım ve bir ev inşa etmeye başladım. Bir sene önce tamamlandı ama daha ben bile görmedim.”

“Neden?”

“Çünkü orayı hak etmiyorum.”

“Çok saçma.”

“Hayır. Orası hâlâ el değmemiş bir rüya. Benim bitiş çizgim. Orada yaşayabilmek için bunu hak etmem gerek. Henüz o noktaya varamadım. Dürüst olmam gerekirse oraya gitmekten korkuyorum.”

“Neden?”

“Çünkü buradaki iş sona erince kendimle, yaptıklarımın yüzleşmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Yapmaya devam edeceğim şeylerle. Tek planım bu.”

Üzgün bir ifadeyle bana döndü. “Ama her şeyi burada, oturduğumuz yerde hayal ettim. Saint-Jean-de-Luz gerçek. Hazır olmamı bekliyor. Ve şimdi bana ait olan bu yeri seninle paylaşıyorum. Bu yüzden,” dedi beni süzerek, “senin ne istediğini merak ediyorum.”

“Kulağa komik gelebilir ama Paris’e gitmek istiyorum.”

“Bu çok basit, kolaylıkla gerçekleştirilebilir bir hayal. Daha büyük düşün.”

“Söz hakkım olsun istiyorum.”

Ne demek istediğimi anlamış gibi başını salladı. “O hâlde söz hakkın olacak.”

“Kendime ait bir sığınağım olsun istiyorum.”

“O da olacak. Hayal kurmaya devam et. Plan yapmaya devam et. Binlerce hayal kur ve binlerce hayalin gerçekleşmesini sağla.”

Şarabı elimden aldı ve kendi kadehini de yanına koydu.

“Off.” Şarabın damarlarımda aktığını hissederek gülümsedim. “Hayallerim bir anda gerçek olsun.”

“Hayır.” Elimi kucağına götürüp ters çevirdi ve avucunu benimkine dayadı. Dokunuşuyla sersemleyen vücudum, parmak uçlarıyla hafifçe avucumu okşadığında canlandı. Gür saçları alnına düşmüştü, kaşlarını çattığında içimden saçlarına dokunmak geçti. “Asıl iş hayal kurduktan, plan yaptıktan sonra başlar. İşler o noktada fena hâlde karışır, planlar bozulur, hayaller bulanıklaşır ve uzaklaşır, erişilemez görünmeye başlar. Bazen önemli olan şeyleri gözden geçirir, sana güvenen insanları incitirsin. Bu süreçte başkaları da incinebilir.” İtirafıta bulunurken gözlerimiz birbirine kilitlendi. “Böyle olduğunda,” dedi yutkunarak, “kim olduğunu ve ne kadar ileri gidebileceğini sorgulamaya başlarsın.”

Gözlerimi ondan ne kadar ayırmak istesem de bunu başaramadım.

“Cecelia,” dedi fısıldayarak, ismim bir erkeğin dudaklarından hiç bu kadar güzel dökülmemişti. İtirafı karşılarında büyülenmiş gibiydim, tanıştığım adamın bu olduğuna inanamayarak ona bakıyordum. “Üzgünüm. Sana yaptığım şeyler için gerçekten üzgünüm. Bugün yaşadıkların...”

“Seninle hiçbir ilgisi yoktu. Bundan söz etmek istemiyorum.” Hâlâ elini tutuyordum. Bana hissettirmeye başladığı şeyler hoşuma gitmemişti. Dikkatli olmazsam sözleriyle ve dokunuşuyla aç kalmış kalbimi canlandırmayı başaracaktı. “Oyun bitmediği hâlde senin için bitmiş gibi konuşuyorsun. Planlarını değiştire-

bilecek kadar gençsin. Önünde uzun bir hayat var. Burada hâlâ hayal kurabilirsin. Hatta istersen yarın Saint-Jean-de-Luz'daki evine bile gidebilirsin."

"Hayır, gidemem." Elimi ters çevirdi, parmaklarımı dolgun dudaklarına götürerek tek tek öptü. Aramızda bir elektriklenme olurken içimde kıvılcımlar çaktığını, sırtımdan yukarı alevlerin yayıldığını hissettim. Bedenimi heyecan dalgası sararken hipnotize olmuş gibi parmaklarımı teker teker dudaklarına götürüşünü izledim. Bu manzara beni baştan çıkarıyordu. "Çünkü planlarım ve kararlarım beni köşeye sıkıştırdı. Ama burada," dedi parıldayan gözlerini gözlerime dikerek. Dünyayı ellerinde tutuyormuş gibi iki eliyle yüzümü kavradı. İçgüdülerim başımı çevirmemi, yalan söylediğinin, beni kandırdığının farkına varmamı söylüyordu. Ama bunları yapmadım çünkü söylediği her sözcük içime işliyordu. "Burada başkaları yok, tehditler yok, geçmiş yok, hiç kimse yok. *Bizden* başka hiçbir şey yok." Bu içten sözleri ve dürüstlüğü boğazıma bir yumru oturmasına neden olurken başparmağını alt dudağımda gezdirdi, gözleri bir an için daldıktan sonra yine gözlerimin içine baktı. Gözlerinde ilk kez bu kadar net bir şekilde onu gördüm. "Senin sayende burayı yine gerçek hâliyle görebiliyorum. Büyüsünden kesinlikle hiçbir şey kaybetmemiş. Sadece ben nasıl bakacağımı unutmuşum."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını eğip dudaklarını yaklaştırdı ve yalvaran bakışlarla bana baktı. Ne onu ne de kendi duygularımı inkâr edebilirdim çünkü doğruyu söylüyordu. İlk karşılaştığımız günden beri birbirimize karşı bir çekim hissetmiştik. Sanki öfkeden, kırgınlıktan ve ihanetten yaratılmışız gibi o çekim hep oradaydı. Bir pusun arasında birbirimizi tanımiştık.

"Seni tanıyorum, Cecelia çünkü sen de beni *tanıyorsun*. Başından beri birbirimizi bildiğimizi burada anladık."

Dudaklarıma tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu, ellerini başımın arkasına kaydırarak beni yoğun bir tutkuyla öptü. Acele

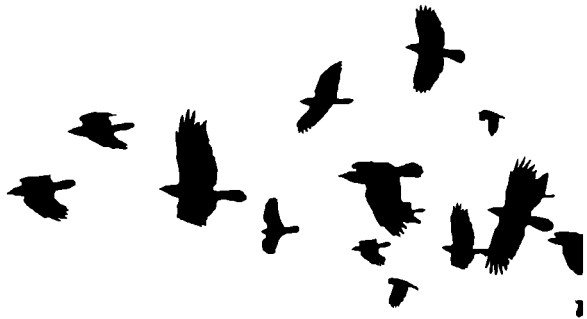
etmeden keyifle ağzımı keşfederek, yalayarak tadımı çıkarırken dilinden şarap tadı alıp ağzına doğru inledim. Beni kolaylıkla kaldırıp kucığına oturttu, dudakları dudaklarımı ağızla ele geçirip yağmaladı ve tüketti; yer çekimi ikimizi olduğumuz yerde tutarken hiç tereddüt etmeden onu öptüm. Başını geri çektiğinde gözlerinde memnuniyetten başka bir şey görmedim. Bunu ilk o fark etmiş olabilirdi ama gözlerinde gördüğüm yanıma inkâr edilemezdi.

Seni görüyorum, Cecelia. Ben. Seni. Görüyorum. Sürekli kendini, kalbini ve sadakatini anlayamayacağın nedenlerden dolayı kabul edecek herkese vermeye çalışıyorsun ama acı gerçekler ortada.

Bunu anlamıştı çünkü o da kendi yarattığı bir sürgünde yaşıyordu ama kalbini başkalarına sunmak yerine, incinmesi için bir yere kilitlemişti. Nefeslerimiz birbirine karışmış hâlde göğüslerimiz hızla inip kalkarken birbirimize baktık ve bir aydınlanma ânı yaşadık.

“Sen ne istiyorsun, Tobias?”

Beni altına çekerek bileklerimi çimenlere bastırdı, üstüme eğildiğinde saçları çenemi gıdıkladı. “Bencilce davranmak,” dedi yumuşak bir sesle fısıldayarak. Sonra dudaklarımı esir alıp bana hayatımın en baştan çıkarıcı, en bencilce öpücüğünü verdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Güneş doğmadan çok önce üstümde giysilerimle ve terlemiş hâlde uyandım. Tobias kollarını beni korumak istermiş gibi etrafıma dolamış, çenesini boynuma gömmüş mışıl mışıl uyuyordu. Şarabın da etkisiyle eve döner dönmez güvenli kollarının arasında uyuyakalmıştım. Giysilerimi çıkarmamıştı. Işığı söndürmüştü, bana sarılmıştı.

Onu uyandırmamaya çalışarak kalktım, uzun bir duş aldım ve en sevdiğim, Edward döneminden kalmış bir giysiyi andıran bembeyaz yazlık elbisemi giydim. Büstiyeri kıvrımlarımı saran, ipekli eteği baldırlarıma sürtünen, kalın askıları omzumda gevşek duran bir elbiseydi. En sevdiğim romanı aldım ve sabah serinliğinde üşümek için ince bir battaniye kapıp bahçeye çıktım. Morsalkımlarla kaplı çardağın altındaki şezlonga uzanıp manzarayı izledim. Güneş artık parçası olduğum farklı bir dünyanın üzerine doğarken düşüncelerim yatağımda derin uykuda olan adama kaydı.

Yeni doğan güneşin puslu ışığı altında kendimi kaybedip etrafımdaki dünyanın tadını çıkararak saatlerce kitap okudum.

Gazap Kuşları'nın sayfalarını çevirirken birkaç adım ötedeki taze tomurcuklar mis gibi bir koku saçıyordu. Bu benim en sevdiğim kitaptı. Daha doğrusu eskiden öyleydi. Bağımlı kalbime ilk ve en güçlü darbeyi indiren kitaptı. Babamla geçirdiğim son yaz kütüphaneden yürütmüştüm ve sonra geri

götürmemiştim. Ralph isimli bir rahiple onun tarafından yetiştirilen ve büyüdüğünde ona âşık olan Meggie isimli küçük bir kızın hikâyesiydi. Aşkları imkânsızdı. Meggie küçükken Ralph ona, ölürken dünyanın en tatlı şarkısını söyleyebilmek için kendine saplayabileceği dünyanın en sivri dikenini aramak üzere yuvasından ayrılan, ömrü boyunca sadece bir kez şarkı söyleyebilmek için kendini o diken bulmaya adanmış kuşla ilgili bir öykü anlatıyordu.

Ralph bu hikâyeyi bir öngörü değil de Maggie'nin gelecekteki hislerini engelleme niyetiyle anlatmışsa da kızın kalbi verdiği öğüde kulak asmamıştı. Meggie ona olan aşkını ve adanmışlığını aya duyulan bir hasret şeklinde tanımlıyordu. Çünkü aya kavuşması ve orada kalması imkânsızdı.

Meggie ona asla istediği gibi sahip olamayacaktı ve Ralph onun için asla ettiği yemini bozamayacaktı. Dolayısıyla Ralph aynı zamanda onun sivri dikeniydi ve Meggie hayatını bir kere şarkı söyleyebilmek uğruna kendini Ralph'e bağlayabileceği ârı arayarak geçiriyordu. Ama sonra hayali gerçekleşiyordu. Dünyanın durduğu, zamanın sona erdiği, aşkın kazandığı o günah ve şehvet dolu ârı yaşıyorlardı.

Hep birlikte olduklarında kitabı okumayı bırakıyordum çünkü kitabın sonunu biliyordum ve benim en mutlu olduğum an şarkılarının ortasıydı. Bunun keyfini çıkarıyordum.

Kitabı okurken zaman zaman kalkıp yumuşak çimlerde yürüdüm, doğanın güzelliğini hayranlıkla izledim. Bahçenin ortasında sıra sıra gül fidanları vardı. Birkaç adımda bir durup ellerimi narin yapraklarında gezdirdim, kokularını derin derin içime çektim. Hafif esinti, gül kokuları ve sabahın pembe puslu bir rüya gibiydi. Zevkten dört köşe olmuş gibi hissediyordum. Bir an için Roman'a acıdım. Hayatına bir dakikalığına ara verip bu bahçenin keyfini çıkardığını bile sanmıyordum. İsteddiği zaman emeklerinin keyfini sürmeye, bir hayalet gibi yaşadığı malikânenin kıymetini bilmeye karar verebilirdi ama o, acı

gerçeklerle boğularak yaşamayı seçmişti. Onu yöneten şey rakamlar ve gücü. Çok mutsuz bir hayatı olduğundan emindim.

Kesinlikle öyle olmak istemiyordum. Asla.

Bir gün onu affetmem gerekecekti. Kendim için affetmeliydim. Ama bu sabah kalbim acı çekiyordu ve hâlâ o utancı, reddedilmenin derin sızısını hissediyordum. Yukarıdaki yatak odasında uyuyan, beklenmedik bir şekilde kalbime merhem olan adamı da hissediyordum.

Tobias'la geçirdiğim son yirmi dört saat gerçeküstüydü ve tek bir ânına bile güvenmekten ölesiye korkuyordum. Beni nasıl öptüğünü, bana nasıl sarıldığını, sanki çok değerliymişim, her düşüncem önemliymiş gibi davrandığını düşünürken parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim. Yüzümü ellerimin arasına alarak bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım ama konuştuklarımızı düşünmeden edemiyordum.

Binlerce hayal kur.

Geçen sene farklı bir şekilde yaşamayı öğrenmiştim ama bunu şu an kabullenebileceğimi sanmıyordum.

Dün yaşadığım aydınlanmayla geleceğimin büyük hamlelerle ve kararlarla dolu olacağını biliyordum. Hepsini deneyimlemek istiyordum. Yoksa tüm bunların ne anlamı olurdu?

O toplantı odasında kendim için planladığım geleceği hatırlayınca içimi derin bir huzur kapladı. Tüm bildiklerime rağmen *şimdiyi* yaşamaya karar vermiştim. Risk ve ödül. Hiçbir pişmanlık yaşamadan. Oynayacağım role karar vermiştim.

Çalılıkların arasında yürürken ve duvarlardan sarkan hanımeli çiçeklerine hayranlıkla bakarken onu hissettim.

Başımı kaldırdığımda avlunun köşesinde beni izlediğini gördüm.

“Selam.”

Bir şey demedi. Üzerindeki atlet kırıkmıştı ve geniş göğsünü ikinci bir deri gibi sarıyordu. Gerindiğinde sert hatlarını daha da ortaya çıkardı. Siyah iç çamaşırı güçlü, kaslı bacaklarını

gözler önüne seriyordu. Darmadağın bir hâldeydi. Kapımda gölgesinin belirlemesinden korktuğum o şık giyimli hayduttan eser yoktu. Ve ne kadar darmadağınık görünse de ona bakmak bana acı veriyordu. Dün gece kendimiz için zamandan bir an çalmıştık. Bencil olmak, ikimizin de istediği şeye teslim olmak için bir an. Üstelik tamamen fiziksel de değildi. Susamış iki insan için kana kana içilen bir içkiydi. Son damlasına kadar tadını çıkarmıştık ama şu anda bir felaketin eşiğindeydik. Yine de yer çekimini, sızıyı, onu arzuladığımı hissedebiliyordum ve o sadece birkaç adım ötemde duruyordu.

Elimi narin tomurcukların üstünde gezdirdim. “Burası çok güzel, değil mi?”

Hâlâ sessizdi, buna tahammül edemiyordum. Etrafımdaki hava bir anda durgunlaşırken kalbim deli gibi atmaya başladı. Gerginlik artarken bana baktığını, bakışlarının ağırlığıyla ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Gözlerinin içine bakamadım. Bakacak olursam anlayacaktı.

“Böylesine olağanüstü bir yerin sahibinin bu kadar kötü bir adam olması gerçekten de inanılmaz.” Sesim hüzünlü çıkmıştı. Beni sorguladığı gece ona dürüst davranmıştım. Burada geçirdiğim zaman içinde yavaş ilerleyen bir farkındalık yaşamıştım. Babamın beni sevemediğini itiraf etmesinden dün toplantı odasındaki zamana kadar geçen süre ağır ağır üstüme inen acı verici bir darbe gibiydi. Her ne kadar itiraf etmek zor olsa da buraya sonradan yok olan bir umutla gelmiştim. Babamla aramızdaki ilişki artık tamiri imkânsız durumdaydı.

Roman’ın reddedişi, beni hüzünlü ve yalnız küçük bir kıza dönüştürmüştü; tıpkı öyle yaşıyor, yorgun kalbimi arkamda sürüklüyor ve birinin, herhangi birinin bana kalbimin değerli olduğunu söylemesi için yalvarıyordum.

“Haklıydın,” dedim, parmaklarımı yine hanımeli çiçeklerinde gezdirerek. “Ben çok uzun zamandır hüzünlü ve yalnız bir kızdım.”

Gözlerim dolmasına rağmen gülümsedim. “Beni neden sevmemediğini, sevmek *istemediğini* anlayamıyordum. Artık aramızdakinin sadece bir kan bağı olduğunu, onun için bir sorumluluk olduğumu anlıyorum. Hepsi bu kadar. Ama yaptığım seçimler için, onun sevgisini hak ettiğimi düşünerek büyüdüğüm ve bu fikre inandığım için özür dilemeyeceğim. Çünkü... sevgi nasıl hata olabilir?” Nihayet ona bakabildiğimde yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. “Yeterli olmasa bile, buna değmese bile, faydadan çok zarar verse bile, kendimi adadığım herkes beni reddetse bile bunun bir hata olduğuna inanmayacağım.”

Tobias gözleri üzerimde hızla yanıma gelirken yutkundum ve kendimi darbeye hazırladım.

“Bazen... Bazen romantikleştirdiğim şeylerle gerçekler arasındaki farkı anlayacak kadar büyüyecek miyim merak ediyorum.”

Yanıma geldi ve gözümde bir damla daha yaş süzülürken bakışlarımı ondan kaçırdım. “Bunu nasıl yapıyorsun, Tobias? Kalbini nasıl uzak tutuyorsun?”

Elimi tutup göğsüne götürdü, ben de ona baktım. Bakışlarında ikimizi de lanetlediğini anladığı gece gözlerinde parlayan savunmasızlığı ve korkuyu gördüm.

“Lütfen, bunu bana yapma,” diye yalvardım. Çünkü bu bir başka kandırmacaysa, bir başka akıl oyunuysa bundan sağ çıkamazdım.

Göz göze olabilmemiz için başını eğerken kalbinin elimin altında deli gibi attığını hissettim.

“Bilmen gereken bir şey var,” dedi. Yutkundu ve elini göğsünün üstündeki elimin üzerine koyarken ürperir gibi oldu. Kalp atışlarının hızlandığını, kalbinin yerinden fırlamak istiyormuş gibi avucumun altında attığını hissettim.

“Kalbin *senin* zaafın değil, Cecelia. *Benim* zaafım.”

Yavaş, çok yavaş bir şekilde başını eğdi ve dolgun dudaklarını benimkilere bastırdı. Tek bir hareketle kendimi koruma çabalarım yok oldu.

Onun yüzünden, öpücüğü yüzünden. Dün akşamki kadar saf ve dürüsttü ama bu, diğer öpücüklerden çok daha anlamlıydı. Yüzümü ellerinin arasına aldığı anda sıkı sıkı bileklerini tuttum ve beni tekrar öpmeden önce başımı hafifçe yana eğdim. En büyük korkum gerçekleşirken gözlerim yanmaya başladı. Aşka dair bildiğimi sandığım her şeyin yerine geçen saniyeler ve dakikalarda tam anlamıyla yaşadığımı hissettim.

Dilinin yumuşak hareketleriyle ağzımı keşfetti, dilimi okşadığında inlemeden edemedim.

Kendimi ondan uzaklaştırdığımda kalbim her zamankinden farklı çarpıyordu.

“Lütfen...” Yalvarışımı bir başka tutkulu öpücükle kesti, korkularım dinene kadar beni öpmeye devam etti.

Başparmağıyla çenemi indirerek dudaklarımı iyice araladı. Kendini bana açarken ve beni keşfetmek istermiş gibi öperken sarmaş dolaş olduk.

Beni öpmekten başka bir şey yapmadan daha da kendine çekerken bacaklarımın arasının ıslandığını hissedip uyluklarımı birbirine bastırdım. Bunu defalarca yaptı, başım dönene ve aklımı yitireceğimi hissettiğim noktaya gelene kadar durmadı. Merhametine sığınıp ona sarıldım, o da beni öpmeye, diliyle ağzımı keşfetmeye devam etti. Aramıza çektiğimiz bütün çizgileri yok etti. Başını kaldırıp bana baktığında nefesimin kesilmesinin tek nedeni sadece şehvet değildi.

Gerçeği görmemi sağlamıştı. Ne kadar yalan söylese, çelişkili şeyler yapsa da bunu değiştiremezdi. Başını yine eğdi, dilinin ucuna gelen itirafla beni öptü. Ben de onu öperek kendi adıma itirafta bulundum.

İşte o anda kendime hayatımın en büyük sırrına iyice kapılma izni verdim. İtiraf edemeyeceğim kadar uzun zamandır bildiğim bir sır.

Düşmanıma âşık oluyordum.

Buna direnmeyecektim.

Dillerimiz erotik ve tutkulu bir dansla birbirine dolandı. Gözlerimi kapatıp hissettiğim sevginin keyfini çıkardım. Tobias aç kalbimi beslerken ona sıkı sıkı sarılıp âdeta içtim, tükettim. Aklımdaki her soruyu, dilinin kendinden emin hareketleriyle ve parmak uçlarının dokunuşuyla yanıtladı.

Sözlere ya da vaatlere ihtiyacım yoktu. Öpücüğü bunları anlamsız hâle getirmişti.

İçimdeki açlık biraz azalsa da dili dilime her sürtündüğünde, ince nefret örtümüzün altında gizlediğimiz her şeyi ortaya çıkarmak için daha büyük bir açlık hissediyordum.

Elbisemin eteğini kaldırmak için eğildiğinde kollarımı havaya kaldırarak üzerimden çıkarmasına ve güneşin aydınlattığı bahçede beni çırlıçıplak bırakmasına izin verdim.

Gözleriyle vücudumu tepeden tırnağa süzüp parmaklarını ıcnimde gezdirdi. Elleri memelerimi daha önceki sert dokunuşları için özür diler gibi saygılı bir şekilde kavradı. Çenemden aşağı bir damla gözyaşı süzülürken diliyle gözyaşını silip beni kollarına aldı, sonra da şezlonga yatırdı. Hiçbir şey söylemeden, beni öpmeyi kesmeden üstünü ve iç çamaşırını çıkardı. Morsalkımların kapladığı çardağın gölgesinde onu âdeta içime çektim; birbirimize her biri bir öncekinden daha sarhoş edici öpücükler verdik. Geri çekilip bana baktı, avuçlarını nazik bir dokunuşla başımda gezdirdi.

“Neden, neden beni rahat bırakmadın?” dedim çatlak bir sesle. İçimde uyandırdığı duygulara çaresizce teslim olmuştum.

“C’était trop demander.” *Yapamadım.*

Üzerimde durup bana baktı, elleri erişebildiği her yerimi okşuyor, gözleri ve dudakları bana tapınır gibi üstümde dola-

şıyordu. Kalbi benimkine karşı çarpıyor, onu kabul etmemi bekliyordu. Dudaklarımız ateşkes ilan ederken öpüşmemiz giderek daha tutkulu bir hâl aldı ve asla söyleyemeyeceğimiz vaatlerde bulunmaya başladı, söyleyemezdik çünkü bunları dile getirirsek artık düşman olamazdık.

Ama onun tutkulu derinliklerine göz attığımda her şey yok olmuştu; küçümsemesi, öfkesi, yargıları, kırgınlığı yerini şefkate, arzuya ve şiddetli bir ihtiyaca bırakmıştı. Kalın parmaklarını içime sokmadan önce sıcak ellerini karnımdan aşağı kaydırды. Dudaklarının her dokunuşu göğsümde ve vücudumun her noktasında patlamalara neden oluyordu.

Gözlerini benden ayırmadan doğruldu. Onu bacaklarımın arasına alıp iki elimle yüzünü tuttum. Beni hazırladıktan sonra kendini hizaladı ve hiç tereddüt etmeden içime girip beni tamamiyle doldurdu. Göğsünü göğsüme dayayıp daha derinlere girerken nefessiz kaldığımı hissettim. Aleti o kadar derinlere girmişti ki bunun yarattığı hissi asla unutamayacaktım.

Üzerime biraz daha ağırlığını vererek içimde daha derine yerleşirken bana bakışlarımı kaçırmamam; onu, *ikimizi* ve kaderimizi kabul etmem için yalvarır gibi baktı. Ağır ağır hareket etmeye başlamadan önce dizlerimi iki yana açmıştı.

Kalçasını nazıkçe oynatırken tüm dünyam değişti. Vücudumu sahipleniyormuş gibi damgalarken onu tümüyle içime aldığımda bakışlarını gözlerimden bir saniye bile ayırmadı.

Aramızda geçen her yavaş dokunuşta, her öpücükte, her bakışta ve paylaştığımız her nefeste daha çok ona ait olduğumu hissetmeye başladım.

Kendimizi serbest bıraktık ve ağızlarımız kusursuz bir değişimle şekillendi; birbirimize mükemmel şekilde uyuyorduk, beni tamamiyle doldurduğunda inleyerek nefes nefese kaldık. Sevişmesi en saf hâliyle beni mest ediyordu. Doruk noktasına yaklaşırken kollarında titredim.

Onu kendime daha çok çektim ve ağzı memelerimin üzerinde dolanırken içime girdiğinde bağırdım; geri çekilip tekrar derinlerime gömülürken dişleri meme ucumu sıyırdı. İddiasını ortaya koyarcasına içime girip bana tekrar tekrar sahip olurken kendimi kaybettim.

“Je ne peux pas aller assex loin.” *Yeteri kadar derine giremiyorum.*

Dilinin her nazik dokunuşunda, kalçasının her sahiplenici hareketinde bizi lanetledi; gözlerindeki itiraf hikâyemizi, ikimizin de asla inkâr edemeyeceği ama asla koruyamayacağı acımasız bir aşkı paylaşan talihsiz âşıklar olarak kaderimizi anlattı.

Orgazm olmak üzereyken dudaklarımı dudaklarından ayırdım, gözlerinin içine bakarak boşalırken ismini haykırdım. İsmi duyunca daha fazla dayanamayıp sert bir şekilde içime girdiği anda boşaldığını hissettim.

İkimiz de ter içinde kalmıştık. İçimden çıkmadan kollarımın arasında titrerken ince bir ter katmanıyla kaplanmıştı, gözlerindeki ve yüzündeki duygu yoğunluğunu görebiliyordum. Çırılçıplaktı ve onu en savunmasız hâliyle görmeme izin veriyordu. Hayatımda hiç bu kadar kusursuz bir şey gördüğümü hatırlamıyordum.

Alnını alnıma dayadı ve ikimiz de soluklanmaya çalıştık. Ben sırtını okşarken gözlerindeki mutlu ifadenin bir kısmı silinir gibi oldu ve gerçek dünyaya geri döndü. Eğilip beni öptü, kalbim sırtımızın ağırlığıyla ezilirken geri çekildiğini hissettim.

Doğrulup içimden çıktığında beni parçalara ayıran kayıp hissiyle hıçkırıklara boğuldum. Bana sırtını dönüp şezlongun kenarına oturdu; omuzları öne doğru sarkmıştı, dövmesinin kanatları kaslı sırtı boyunca uzanıyordu.

Kardeşleriyle yaptığı anlaşmanın sembolü gergindi. Yanıt oradaydı, başlangıcımızın ve sonumuzun nedeni buydu; sevgiyle yapılmış bir anlaşmaydı. Farklı bir sevginin asla koparamaya-

cağı zamansız bir bağ. Kardeşleriyle yaptığı, varoluşunun amacı olan bir anlaşma.

Asla beni seçemezdi.

Asla beni seçmeyecekti.

Ondan bunu isteyemezdim.

“Asla birlikte olamayız,” dedi alçak sesle, oturduğu yerden.

“Biliyorum.” Doğrulup oturduğumda kalkıp elbisemi yerden aldı ve bana uzattı. İç çamaşırını alıp bana döndüğünde gözlerinden suçluluk okunuyordu. “Sana hiçbir söz veremem.”

“Senden hiçbir şey istemedim.”

“Bu iş burada sona erecek, Cecelia. Öyle olması gerek.”

“Biliyorum.”

İç çamaşırını giyerken çok öfkeli görünüyordu. Atletini yerden alırken kendimi onun yokluğunun acısına, daha fazla kalp kırıklığına hazırladım. Kalbim daha önce de kırılmıştı. Bu duyguyu çok iyi biliyordum ama şu anda içimde, mümkün olduğunu asla hayal edemediğim bir güçle fırtına kopuyordu.

Atletini boynundan aşağı çekti ama kollarını geçirmeden durup bana baktı. İşkence çektiğini belli eden gözleri gözlerimle buluştu ve bana değil, karşımızda duran kadere meydan okuduğunu gördüm.

Bu tam bir felaketti.

“Gitmek istemiyorum. Tartışmak istemiyorum. Kendimden nefret etmek istemiyorum. Seni suçlamak istemiyorum. Onlara öfkelenmekten yoruldum. Onlara da... sana da lanet olsun, Cecelia, onları asla tanımaman gerekiyordu, asla...” Yüzünü öfkeyle buruştururken kalbim duracak gibi oldu. “Senin...” Beni ayağa kaldırıp kendine çekti. Tüm bedeninden öfke yayılırken gözlerindeki acıyı fark ettim.

“Senin olmam gerekiyordu. Benim hep sana ait olmam gerekiyordu,” dedim. Başını eğip beni bir kez daha tutkuyla öptü.

Yirminci Bölüm

“Bana ondan söz et,” dedim. Tobias ellerini karnımın üstünde kavuşturmuş, bana bakıyordu. Olanca görkemiyle, muhteşem poposunu görebileceğim bir şekilde çırlıçplaktı. Bahçede asla birlikte olmayacağımızı söylemiş olmasına rağmen bu kararı geciktirmişti. O zamandan beri zamanımızı evi yeni anılarla kutsayarak geçirmiştik; sohbet etmiş, yemek yemiş, satranç oynamış, yüzmüştük ve düzüşmekle sevişmek arasında gidip gelmiştik. İkimiz de durumu inkâr ediyor, kaçınılmaz olanla başa çıkmayı reddediyorduk.

“Lütfen, bilmek istiyorum.”

“O... çok güzeldi, komikti ve hayat doluydu. Gerektiği zaman inatçı ve katıydı ama şaşılacak derecede nazikti. Şaraba bayılırdı, bana yemek yapmayı öğretmişti. Çok iyi bir aşçıydı. Zamanımızın büyük bir kısmını mutfakta geçirirdik. Hangi ruh hâlinde olursam olayım, beni güldürmeyi hep başarırdı. O benim en yakın arkadaşım... Her şeyimdi.”

“Ya üvey baban?”

“Beau benim *babamdı*.”

“Peki. Senin gibi huysuz bir adam değildi sanırım.”

Bana öyle bir baktı ki gülmeye başladım.

“Benim kurnaz olmam gerekiyordu,” diyerek özür dilemeden kendini savundu, “bir o kadar da acımasız. Nedenini biliyorsun.”

“Aslında büyüleyici, tam tersi bir kişiliğin olduğunu mu söylüyorsun? Lütfen, bunu *bana* da göster.”

Popomun yanına bir şaplak atınca cıyaktım. Yemin ederim, bana gülümsediğinde kalbim duracak gibi oluyordu. “Tanrım, Fransız. Galiba seni bozmayı başardım.”

Derin bir nefes verip başını göğsüme yasladı. “Ben de insanım, Cecelia. Bu işe... böyle olacağımı düşünerek başlamadım. Bir suçlu gibi düşünebilmek için bir suçlunun zihninde dönenleri bilmem gerek. Saygı ve sadakat kazanmam gerek.”

“Eh, o konuda başarılı olmuşsun.”

“Bunun başka bir yolu yok. Ama bu işin içinde olmamın nedeni bu değil. Güce ihtiyacım yok. Bu bir gereklilik. Bu işe zengin olmak için başlamadım. Bu da bir gereklilik, para yardımı yapabilmenin bedeli. Ben de en az senin kadar para ve güç sayesinde elde edilenlerin bazılarından tiksiniyorum ama bir savaş olabilmesi için iki tarafın da eşit olması gerekiyor.”

Yutkundum. “Biliyorum.”

“Hayatımda rahatlıkla ve gözümü bile kırpmadan bir sürü sır sakladım ama annemden bir şey gizlemek neredeyse imkânsızdı. Öyle bir ses tonu kullanırdı ki bu bende doğruluk serumu etkisi yaratırdı. Birkaç dakika içinde beni bülbül gibi öttürürdü. Bunu yapabilen tek kişi o olduğu için şükrediyorum. Bazen artık itiraflarda bulunmamı sağlamak için burada olmamasına şükrediyorum. Çünkü yaptıklarım konusunda ona dürüst olsaydım beni evlatlıktan reddederdi diye düşünüyorum.”

Tobias’ın gözleri hafifçe doldu, sonra düşüncelere daldı.

“Annem öz babamın korkunç bir adam olduğuna yemin ederdi ama belki de sadece yanlış anlaşılmıştı.”

“Neden öyle dedin?”

“Öyle hissediyorum.”

“Yoksa bir sır mı biliyorsun?”

“Sadece öyle hissediyorum,” dedi ısrarla.

“Şu hâlimize bak,” dedim gülerek. “İkimizin de baba sorunları var.”

“En azından benimki başarısız olduğunda bunu kabullenen bir adamdı.” Elini karnımda gezdirdi, bakışlarını aşağı çevirdiğinde burun delikleri genişledi. Benim adıma öfkelenmişti.

“Ben iyiyim,” dedim, parmaklarımı çenesinde ve omuzlarında gezdirerek. “Gerçekten iyiyim. Artık her şeyi kabullenmenin ve yoluma devam etmenin vakti gelmişti. Binlerce hayalimin birinde bile o yer almayacak.”

“İyi olduğunu sanıyorsun ama işin aslı, hayatının geri kalanında belirli bir dereceye kadar hissedeceğin bir darbe aldın.” Gözleri alev alev parladı. “Bir insanı hiç dünkü kadar acımasızca öldürmek istememiştin.”

“Asla öyle biri olman gerekmiyor.”

“Onu alt edeceğim, Cecelia.” Bu bir vaatti. Büyük ihtimalle bana verebileceği tek sözdü.

“Bunu da yapman gerekmiyor.” Gözlerindeki ateşli bakış bir anda suçlayıcı bir ifadeye büründü.

“Öyle demek istemedim, Tobias.” Başını kaldırdığında onu gözlerime bakmaya zorladım. “Öyle demek istemedim. Yapacağın şeyi onaylamıyorum ama seni vazgeçirmeye de çalışmayacağım. Senden asla böyle bir şey istemem.”

Hayretle bana baktı. “Ona karşı nasıl hâlâ *bir şeyler* hissedebiliyorsun?”

“Ona acıyorum.”

“Bu da bir şey *hissetmek* demek.”

“Onunla işin bittiğinde de ona acıyacağım.”

Beni hafifçe geri itip tepeden baktı, elini kalbimin üstüne koyduktan sonra bir öpücük kondurdu. “Sana tam bir puşt gibi davrandım.”

“Evet, aynen öyle.”

“Beni affetme.”

“Affetmedim ve affetmeyeceğim.” Saçlarını kavrayıp gözlerime bakmasını sağladım.

“Beni affetmeye çalışıyorsun,” dedi. “Ama bunu hak etmiyorum.”

“Büyük ihtimalle hak etmiyorsun. Ama oynadığın oyunu anlıyorum ve ne kadar denesem de sana kızamıyorum çünkü yaptığın bazı şeylerin nedenlerinin farkındayım. Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyorum ama geçen yaz sadece öylesine takılmıyorduk. Bu meselenin neyle ilgili olduğunu anlamamı sağladılar. Yaptıklarına saygı duyuyorum.” Gözlerimi devirip sonraki sözlerimi özenle seçtim. “Seni belli ettiğimden daha çok takdir ediyorum.”

Başıyla onaylayıp parmaklarını parmaklarımdan geçirdi, gözleri dalgınlaşmıştı.

“O kadar uzun süredir hayatım böyle ki şu anda olduğum kişiyle bu görevi üstelenen çocuk hâlâ aynı kişi mi bundan o kadar da emin değilim. Dominic de bana çok benziyordu ama o giderek öfkeleniyor. Yasal hâle gelecek kadar sermaye kazandık ama o ava çıkmaktan fazla hoşlanıyor. Sokak oyunlarına bayılıyor. Buradaki işleri idare ediş şekliyle ilgili çok tartıştık.”

“Peki, sen sonuç olarak ne olmasını istiyorsun?”

“Bir ömre yetmeyecek kadar çok şey istiyorum. Her şeyin ne kadar ileri gitmesini istediğimden emin değilim.”

“Yani?”

“Çok konuştum,” dedi. Başını eğdi ve karnıma sürttü.

“Bir tatile ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bunun ticari sırları ifşa etmekle aynı şey olduğunu sanmıyorum.”

“Hadi konuyu değiştirelim.”

“Değiştirmeyelim. Hadi Saint-Jean-de-Luz’dan söz edelim.”

“O konuya girme,” diyerek buz gibi bir sesle beni uyardı.

“İyi, tamam. Ne kadar da çabuk öfkeleniyorsun.”

Doğrulup beni öpmek istediğinde başımı yana çevirdim.

“Sakın beni reddetmeye kalkışma,” diye kükredi. Dudağını dişlerinin arasına aldı.

“Vay canına, Fransız, ne kadar da talepkârsın.”

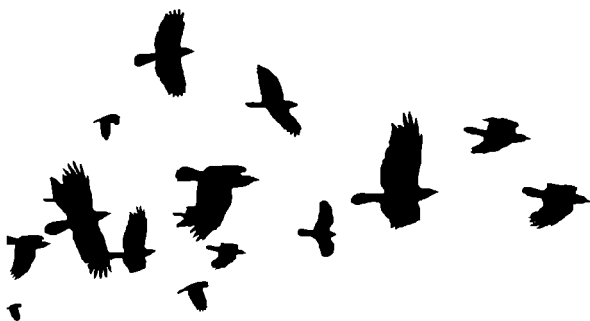
Ereksiyonunu bacağıma sürttü. “İsmimi haykırdın,” diye mırıldandı. İçime girmek için pozisyon alırken bakışları dalgınlaştı. “Kahretsin, çok güzeldi.”

“Bugün çok duygusalsın.”

“Aklımı yitirmek üzereyim,” dedi gözlerini kısarak, “ve nedeni sensin.”

“Şimdi de suçlu ben mi oldum?”

“Kabul et. Lütfen, kabul et,” diye fısıldadı. Başımla onayladığımda beni öpücüğüyle başka bir dünyaya götürdü.

Yirmi Birinci Bölüm

“Vanilya.”

Tobias buzdolabından sütü ve yumurtaları çıkarırken “Tarçın,” dedim.

“Tarçından nefret ederim,” diye homurdandı.

“Nefret güçlü bir kelime,” dedim. Yeni *French press*imi kullanmak için kahve çekirdeklerini öğütmeye başladım.

Bu bir sabah ritüeline dönüşmüştü. Tobias bana yemek pişiriyordu, ben de bir yandan onu izliyor, bir yandan da eğlenmek için onu kışkırtıyordum. Üstünde sadece siyah iç çamaşırı vardı. Duştan yeni çıktığı için saçları hâlâ ıslaktı. İnanılmaz kaslı bacakları, etkileyici aleti ve kaslı kıcıyla birkaç adım ötede durduğu yerde iç çamaşırının kumaşını zorluyordu. Bu manzara her açıdan baştan çıkarıcıydı.

Bu sabah beni, bileklerimi sıkı sıkı tutup başını bacakları-
mın arasına daldırarak uyandırmıştı. Bir *iş gezisinden* bir gün
geç döndüğü için kendini affettirmek istemişti. Huzursuzluk
ve endişe içinde dönmesini beklemiştim – özellikle de son ya-
ralanması hâlâ gözlerimin önünden gitmediği için. Sadece iki
günlüğüne gitmişti ama zaman geçmek bilmemişti. Buna sadece
çalacağımız bir başka an sayesinde dayanabilmişim. Acımasız
diliyle ben onu affettiğimi bağırana kadar bolca özür dilemiş,
ancak altında sarsılıp kendimden geçince beni serbest bırakmıştı.

Sonra da içime girmesi için yalvarana dek merhamet etmeksizin benimle oynamıştı. İçime girdiğinde oyun oynamayı bir anda kesmiş ve benimle göz göze gelmişti. O anda tıpkı benim de ona karşı hissettiğim açlıkla hareket etmeye başlamıştı. Beni öyle bir öpmüştü ki kendimi, bir hata olduğumuzu unutuvermiştim.

Yatağı sıkıca kavrayıp doğuştan hakkıymış gibi içime girip çıktığı nazik ve mahcubiyet dolu sevişmemiz boyunca, hayatımda bir daha hiçbir erkeğin beni bu kadar yakından tanıyamayacağını ya da Tobias gibi derinliklerime ulaşamayacağını biliyordum.

Birlikte olduğumuzda oynadığımız tehlikeli oyunu unutmamız kolaylaşıyordu. Son üç haftadır zamandan o bencil anları çaldığımızı unutturuyordu. Üç haftamızı Roman'ın malikânesinde evcilik oynayarak geçirmiştik.

Onunla bu şekilde birlikte olmak ceza gibi gelmiyordu. Tam tersi, daha önce hiç yaşamadığım eşsiz bir mutluluk yaşıyordum. Bir dakikasından bile pişman değildim. Aptalca davranıp kalbimi korumak için uzak tutmuştum ama sonra her şey değişmişti; tüm itiraflarına rağmen kalbimi olduğu gibi hâlâ tamamıyla güvenemediğim bir erkeğe vermiştim. Kalbim yorgundu ve temkinli davrandığı için onu suçlayamazdım.

Ama zaten bir seçim hakkım yoktu. Tobias söz konusu olduğunda bu asla bir karar değildi. Biri hariç, tüm çekincelerimi silmişti ve ona teslim olarak doludizgin bir hayali yaşamaya başlamıştım.

Mantıklı yanımla son zamanlarda ona güvenip güvenmemek arasında gidip geliyordu çünkü kalbim istediği tek şeyin ben, biz ve daha çok bencilce an olduğunu itiraf ettiği geceden beri başlayan serbest düşüşüne son veremiyordu. Onun gibi ben de her gün bunun ne anlama geldiğini bilmiyormuşum gibi davranıyordum.

Temelimizin çatlaklarını görmezden geliyor, bunların üstünde dans ediyorduk ve bir yandan da sürekli olarak aramızdaki çekime

teslim olup birbirimizde kayboluyorduk. Birlikteyken kinetik bir güçtük, her daim birbirine çekilen mıknatıslar gibiydik.

Birbirimize teslim olduğumuzdan beri onu ezberlemiştim. Yanağındaki silik beni, üstümdeyken vücuduma baskı yapan ağırlığını, öpücüğünün derinliğini, dilinin nasıl kıvrıldığını, müstehcen mizah anlayışını, garip yanlarını ve fetişlerini biliyordum. O da beni kitap gibi okumanın yanı sıra, kışkırtma ve zayıf noktalarımı bulma konusunda ustalaşmıştı. Aramızdaki benzerlikleri görüyordu çünkü rakibini incelemiş, kendini bana teslim etmek için serbest bırakmadan önce beni bir engel olarak görmüştü. Aşılması en zor kısım buydu. Çünkü bir yanı beni hâlâ iş olarak düşünüyorsa...

Ama geldiğimiz noktada buna inanmam neredeyse imkânsızdı. Tobias'ın içinde romantik bir kalp taşıdığını keşfetmiştim. Pek çok kez kraliçelere layık şeylerle beni şaşırtmıştı. Ben fabrikadaki mesai saatlerimi doldururken birkaç yemekten oluşan Fransız ziyafetleri hazırlamış, yemekten önce ve sonra içmek için eve şarap almıştı. Bu da günlük ritüellerimizden birine dönüşmüştü. Günler önce açıklık alanda bir fırtınaya yakalanmış, fırtına dinene dek sevişmiştik.

Çimlerin üstüne uzanmış birbirimizin teninden yağmur damlaları içerken beni baş döndürücü öpücüklere boğmuştu. Sonrasında şafak vaktine kadar uyumamış, satranç oynamıştık ve bana Fransa'da gitmeyi en çok sevdiği yerleri anlatmıştı. Gizlediği sırları açığa çıkaracak kadarını değil, ilgimi çekecek kadarını paylaşıyordu.

Zaten esas sorun da buydu.

Anatomimin her ayrıntısını öğrenmişti. İçime müthiş bir heyecan dalgası yayarken arzularımı tatmin ediyordu. Ama bu açgözlülüğü sadece benim çıkarlarım için değildi. Sanki kendi de binlerce hayalinden bazılarını benimle yaşıyordu.

Eninde sonunda aramızda olanların ne anlama geldiğini bilmiyormuşuz gibi davranmayı bırakacak olmamız beni huzur-

sız ediyordu. Bir kez daha aptal yerine konduğumu öğrenmek istemiyordum.

Bunun haricinde buradan gidecektim. Yakında. Birkaç hafta sonra Atlanta'ya geri dönecektim.

Dün gece bir başka pahalı Louis Latour şişesini paylaştıktan sonra az kalsın bu konuyu açacaktım.

Çimlerin üstünde kollarının arasında yatarken gerildiğini, tereddüde kapıldığını hissetmiştim.

"Bu konuyu bir ara konuşabilecek miyiz, Tobias?"

Beni kendine çevirdiğinde bir şey gizlediğini anlamıştım ama açıklama yapmak yerine beni öpmüş, ikimizi o yakıcı gerçeklerden korumak için ateşi körüklemişti.

İtiraz etmek, gerçek bir konuşma yapmak yerine, içimde tuttuğum nefesimi ağzına doğru vermiş ve onu öpmüştüm.

Bencil, birbirine güvenmeyen, açgözlü kişilerdik.

Bu ilişkinin nasıl sonu olabilirdi?

Ama onunla geçirdiğim her dakikanın bedelini seve seve ödüyordum çünkü alternatifi, yani kaçınılmaz sonumuzu kabul etmek çok daha zor ve acı vericiydi.

"Yemekleri ben pişiriyorum," dedi beni düşüncelerimden sıyrarak. "Bu yüzden seçim aşçıya ait."

"Ama ben tarçın istiyorum." Baharat rafına göz attım ve bir kavanoz alıp kapağını açtım.

"Tarçın yok."

"Çok otoritersin."

"İşimin yan etkisi olduğunu düşünebilirsin," diye espri yaptı ve ben ona kavanozu gösterip sinirlendirmeye devam ederken hazırladığı karışımı ustalıkla karıştırmaya devam etti.

"Üç küçük tutama ne dersin?"

Hareketleri duraksadı, bana baktığında yüzünün kızardığına yemin edebilirdim. "İçkini içmeden önce bardağı üç kez sallıyorsun. Dış fırçasını musluğa üç kez vuruyorsun. Banyo ışığını üç kez açıp kapatıyorsun. Bir satranç taşını hareket ettir-

meden önce serçe parmağını üç kez oynatıyorsun. Duş jelinin pompasına üç kez basıyorsun. Üç senin rakamın sanırım, Bay *Takıntılı*³ Dokunuş.”

Bakışlarını yüzümün yan tarafına diktiğinde tarçın kavanozunun kapağını açtım. Bilmiş bir gülümsemeyle ona baktım. “Denediniz, Bay King. Gerçekten de denediniz. Elinizden geldiğince gizlediniz ama gözümden kaçmadı. Açıkçası böyle takıntılara sahip olmanızı çok sevimli buluyorum.”

Kaşlarından birini kaldırdı. Mürekkep karası saçları birlikte aldığımız duştan sonra hâlâ ıslaktı. Sırılsıklam Tobias’tan daha çekici başka bir şey yoktu. Duştan dışarı adım attıktan birkaç saniye sonra bunu ona kanıtlamıştım.

Tam o sırada gördüğüm rüyayı hatırladım.

Gözümün önünde canlananların saf keskinliğiyle irkildim, sonra elimdeki tarçın kavanozunu sallayıp alaycı bir tavırla ona yaklaştım.

“Buna cesaret etme,” diyerek beni tehdit ederken yavaşça geri geri gitti.

“Ama tarçına bayılırım.” Alt dudağımı sarkıttım.

“Bu senin sorunun.”

Kâseyi korumacı bir tavırla benden uzaklaştırdı, ben ona yaklaşıırken karışımı çırpmaya devam ediyordu.

“Sabrımı taşıma, kadın.”

“Tamam, yemeğin içine koymayacağım.”

“Benimle aynı fikirde olmana sevindim.” Elime üç tutam tarçın koyup yüzüne üfleyişimi izledi. Yüzünün yan tarafını kaplayan tarçın bulutu bir an için görmesini engellerken To-

3 *(Just Right OCD)* Obsesif kompulsif bozukluğun bir alt tipidir. *Just Right OCD*’si olan kişiler takıntılı bir şekilde her şeyin tam veya “mükemmel” olduğunu hissedene kadar belirli eylemleri tekrarlarlar (örneğin, bir odadan çıkmadan önce ışığı yedi kez açıp kapamak gibi). Onlara göre bir şeyin sırası, sıklığı, dengesi ya da konumu yanlıştır ve düzeltilmesi gerekir. —y.h.n.

bias öksürmeye başladı. Küfürler savururken gözleri intikam ateşiyle parladı, kâseyi tezgâha bıraktı ve ben yana kaçarken üstüme atıldı. Beni kovalamaya başlayınca güçlkle arka kapıya vardım ve tam parmakları kalçama değdiğinde ciyaklayarak dışarı fırlamayı başardım.

Havuzun yanından hızla geçerken cesaretimi toplayıp geriye baktığımda, “Kaçsan iyi olur,” diye kükredi. Peşimden koşarken gözleri muzip bir ifadeyle parlıyordu. Bahçeyi aşmıştım ki çimlerin üzerinde beni belimden yakaladı.

İsmi haykırıp ciyaklarken beni bir bez bebek gibi omzuna attı ve ayaklarımı sallayıp çırpınmaya başladım. Sonra beni çimlere yatırdı, tarçın kokusu yüzünden öksürürken boynumu öpmeye koyuldu.

“Lanet olsun, adamım, buram buram tarçın kokuyorsun.”

“J’adore la cannelle,” *Tarçına bayılırım*, dedi alaycı bir tavırla. Başını sallayıp saçlarındaki suyu boynuma ve göğsüme sıçrattı, yüzündeki tarçını da bulaştırıp üstümde macunumsu bir tabaka oluşturdu. Çılgınlar gibi elinden kurtulmaya çalıştım. Geri çekildiğinde nefesim kesildi; parlayan gözlerini, göz kamaştırıcı gülümsemesini görünce altında ürperdim. Ama bütün sabah keyfimi kaçırın görüntü yüzünden gülümsemem silinince bunu fark edip kaşlarını çatı.

“Bugün neyin var böyle?” Üstümde dururken beni dikkatle incelemeye başladı. “Hâlâ bana kızgın mısın? Sana elimde olmadığımı söylemişim.”

“Hayır.”

“Sorun ne o zaman? Sabahtan beri surat asıyorsun.”

Birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra bakışlarımı kaçırdım. “Bir rüya görmüş olabilirim.”

“Bir rüya yüzünden demek,” dedi.

“Anlatmıştım,” dedim boş yere göğsünü itip iç çekerek. “Sana bunu açıklamıştım. Rüyalar benim için gerçek gibidir.”

“Ama rüyalar gerçek değildir, Cecelia. Hem bir rüya gördün diye bana surat asamazsın.”

“Sen öyle diyorsun. Rüyam bana *gerçekmiş* gibi geldi.” Sesimdeki acıyı duyabiliyordum. “Beni kendi yatak odama almadın.”

“*Rüyada* seni yatak odana almadığımı gördüğün için mi bana kızgınsın?”

“Evet.”

Gözlerini kıstı. “Dahası da var.”

“Hayır, özet olarak bu kadar.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Söylemiyorum.”

Elini aramıza uzatıp bacağımı kavradı ve sıktı.

“Du-dur. Ta-tarçın ko-kokusundan nefes alamıyorum. Kalk üstümden. Karnım aç.”

Parmakları gece uyurken giydiğim şortumun paçasından kutsal topraklara doğru ilerlemeye başladı. Tenini çimdiklediğimde, “Bunu bütün gün yapabilirim,” diye beni tehdit etti. “Söyle bakayım, bu rüyada ne yapıyordum?”

“Non.” *Hayır.*

“Non?” Eğildi ve diliyle alt dudağımı yalarken parmağını hafifçe klitorisimin üzerinde gezdirdi. İnlediğimde bir anda nefesimi keserek beni öptü ve ağırlığını biraz daha üzerime vererek beni çimlere mıhladı.

“Lanet olsun be adam, beni boğuyorsun.”

“Rüyayı anlatırsan seni bırakırım.”

“Hayır.”

Bana dokunmaya devam etti, mememi emerek hiç çekinmeden benimle dalga geçip daha fazla uyarılmama neden oldu.

“Sen zalim ve kötü kalpli bir adamsın,” dedim çatlak bir sesle, parmaklarımı kafa derisine batırdım.

“Günün sözcüğü teslimiyet.” Kalçamı eline doğru kaldırdığımı görünce duraksadı.

“Teslimiyet mi? Rüyada görürsün, dostum.”

“Ne çabuk unuttun? *Tek bir* parmak.” Dilini boynumdan kulağıma kadar tenimde gezdirdi. “Ayrıca şakağından bir damla gözyaşı yaladığımdan eminim.”

“Bunu unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?” Beni uyarırmış gibi parmağını yaladı. “Tobias,” diye yalvardım. Sesim boğuklaşmaya başlamıştı. “Sadece bir rüyaydı.”

“Evet, ama bedelini ben ödüyorum. En azından hayaller diyarında ne suç işlediğimi söyle bana.”

“Bana kötü davrandın.”

Bileklerimi yere mıhladı ve debelenmemi kesmek için üsüme eğildi. “Sana kötü mü davrandım?” Gözlerini devirdi. “Bununla başa çıkabilirsin.”

“Kahvaltı,” diye hatırlattım.

“Bekleyebilir,” dedi.

“Açlıktan öldüğünü söylemiştin.”

“Bekleyebilirim.”

“Tobias, lanet olsun, bırak beni.”

“Şu anda en büyük düşmanın kendinsin.”

“Tartışılır.” Başımı kaldırıp çenesini ısırmak istedim ama başını hemen yana çevirdi. “Saçmalık bu. Benden neredeyse elli kilo daha ağırsın. Çaresiz durumdayım.”

“O hâlde durumu lehine çevirecek bir şey bulman gerek. Ya da rüyada ne yaptığımı söyleyebilirsin.”

Bir an için ona kafa atmayı düşündüm ama bilmiş bilmiş gülümsedi.

“Benimkinden çok senin canın acır.”

“Çık zihnimden.”

“Seve seve. Bugün korkutucu bir yer gibi görünüyor. Ama ancak sen bana istediğimi verince çıkarım.”

“Tamam.” Gözlerimi kapadım. “Kapıyı yüzüme kapadığında arkanda iç çamaşırı mankenleri vardı sanırım.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Tek gözümü açıp ona baktım. Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra kahkahalara boğuldu.

Göğsüne vurdum. “Hiç komik değil.”

Başını eğip burnunu burnuma sürttü. “Ah, *mon bébé*”, kıskandın mı? Bu sabah bir atı evcilleştirmeye çalışıyormuş gibi üstüme çıkmış olmana şaşmamak gerek. Demek zirveye oynuyorsun?”

“Hiç komik değil.” Göğsüne vurdum ama kapıyı yüzüme kapatmadan önce arkasındaki yarı çıplak kadınlarla bana bakışı bir kez daha gözlerimin önüne gelince kalbim tekledi. Bakışlarımı ona çevirdim ve sevgiyle bana baktığını görünce gülümsemeye başladığımı hissettim. İşte yüzündeki bu ifade nefesimi kesiyordu ve beni bağımlılıklarına geri dönen, mutlu bir bağımlıya dönüştürüyordu.

“Belki senin için tarçına alışırim,” dedi. Boynuma akan tarçını tutkuyla yaladı ve birden beni ilk kez öptüğü zamanla şimdi arasındaki farkı görmemi sağladı. Her şey değişmişti.

Her şey.

Günahkâr dudaklarını hareket ettirerek tarçınlı dilini benimkine sürttü ve güneş tenimizi ısıtırken beni öpmeye devam etti. “Kahvaltıya tarçın ekleyerek yaptığın korkunç şeyleri telafi edebileceğini mi sanıyorsun?”

Omzunu silkti. “Uydurduğun kurguyu mu diyorsun?”

Başımla onayladım, yana kayarak bir sonraki öpücüğünden kaçtığımı görünce gülmeye başladı.

“Sana böyle bir şey yapmam, *mon trésor*.”

Hazinem.

Adam az önce bana hazinem demişti. Bunu ağzından kaçırdıysa bile ne bir pişmanlık gösterdi ne de lafını geri aldı. Tam aksine kendinden gayet emin bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyordu. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç haftada yaşadığımız

olaylardan sonra bunun beni şaşırtmaması gerekirdi. Ama her geçen gün biraz daha bilinmeyen parçalarını gözler önüne seriyordu ve ben de her geçen gün kendimi buna olumlu anlamda şaşırtırken buluyordum.

Konuşmadan birbirimize bakarken karşı koyamayacağımız kadar güçlü olan doğal yer çekimimize teslim olduk. Artık her şeyi kabullendiğimiz, anladığımız ve benimsediğimiz için bunun geri dönüşü yoktu.

Çünkü gerçek şuydu ki artık Tobias King'den nefret etmiyordum.

Ona âşık olmuştum.

Ona karşı hissettiğim tatmin edilmez arzu, damarlarımda lav gibi akarak içimdeki sızıyı uyandırıyor. Ruhumun derinliklerinde, bunu bir tek onun tatmin edebileceğini biliyordum. Konuşmadığımı fark edene dek aradan saniyeler geçti. Ona bakıp gözlerimle ona zaafımdan faydalanmaması için yalvarsam da yine de benim olan her şeyi sahiplendi.

“Canımı acıttı,” dedim itirafta bulunarak.

“Rüyanı mı diyorsun?”

“Evet.”

Kaşlarını çattı. “Ce qui te blesse, me blesse.” *Seni inciten şey, beni de incitir.*

“Bunu ciddi mi söylüyorsun?”

Gerçeği hissetmem için elimi kalbinin üstüne koydu. Kalbi avucumun altında gümbür gümbür atıyordu. Benim kalbimse uçuşumun kenarına gitmiş, aşağıdaki sonsuz ihtimallere bakıyor, riski hesapladıktan sonra bana dönüp başını hayır dercesine sallıyordu.

Henüz değil.

İhtiyacımız olan şey güvendi ve tam tersine birbirimize güvenmiyorduk ama doğamız böyleydi, dürüst olmak gerekirse bence tek eksiğimiz buydu.

Bu ve bana henüz söylemediği binlerce sır. Bunlar önemliydi.

Bu yüzden kalbim mazoşist bir karakter gibi oyuna ayak uydursa da beynim beni suyun yüzeyinde tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Üstümden biraz kalktığında rahatladım ve onu bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Leş gibi olmuştuk, yine duşa girmemiz gerekiyordu ama zamandan çaldığımız bu ânı hiçbir şeyle değiştirmezdim çünkü bir hesaplaşma ânının yaklaştığını hissediyordum. Bunu çok fazla ertelemiştik.

“Bana istediğini sorabilirsin,” diye fısıldadı. Başparmağını ağzımın kenarına bastırıp tarçın kaplı saçları aramıza sarkmadan önce dudağımın üstünde gezdirdi. “Sor, ben de yanıtlayayım.”

“Artık iş ilişkimiz yok,” diye fısıldadım. Bu kısmen karar bildiren bir soruydu. Göğüs göğse öylece dururken başıyla onayladı.

“Doğru, artık yok.”

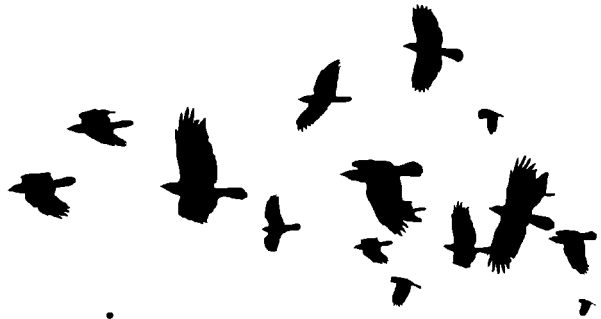
Ona bir türlü o soruyu sormadığım için sessiz kaldım. Konuşmadan önce eğilip beni öptü. “Sana âşık olmamam için beni uyardıydın. Dünyanda bana yer olmadığını söylemiştin.”

“Sen de âşık olmayacağını söylemiştin,” diye hatırlattım. O anda ruhum, onun bu itirafıyla havada süzülüyordu.

Başını eğip burnunu burnuma sürttü. “O hâlde bu durumda ikimiz de yalancıyız...”

“Vay vay vay, *abi*, şu manzaraya bak! Sen de benim gördüğüm şeyi görüyor musun?”

Tobias gerilip kaskatı oldu. Yüzünde ciddi bir ifade belirirken dizlerinin üstüne oturdu. Hızla doğrulup oturduğum yerde başımı çevirip erkek kardeşinin öfkeli bakışlarıyla karşılaşırken nabzım deli gibi atıyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Dominic'in yanında Sean duruyordu. İkisini görünce olabilecek en korkunç gerçeğe yüz yüze geldim. Apar topar ayağa kalkarken kısa bir süre önce kendimi adanmış olduğum iki erkeğin öfkeli gözlerine hayretle baktım. Onlar olmadan yaşayamayacağıma yemin ettiğim, onlar olmadan yaşamak istemediğim iki erkek. Ben sokakta gitmemeleri için yalvarırken arabaya atlayıp uzaklaşan ve hayatımdan çıkan iki erkek.

Dominic'in bakışları buz gibiydi ve ikimizden bariz bir suçluluk yayılırken beni âdeta gözleriyle soyuyordu. Dişlerini sıkılmış, öfkeyle ikimizi süzmekte olan Sean'ın ifadesi de bir o kadar kötüydü.

Tobias kalkıp bir adım uzaklaştı, aramıza biraz mesafe koydu ama çok geç kalmıştı. Titreyerek, dehşet içinde, dilim tutulmuş hâlde ikisine bakıyordum, oldukları yerden bize saldırarak ister gibi bakarken duruşları nadiren gördüğüm tehditkâr bir hâldeydi.

İlk Dominic konuştu. "Aradan geçen zamanı telafi edelim derdim, *abi* ama görüşmeyeli neyle meşgul olduğunu görebiliyorum. Daha doğrusu *kiminle* meşgul olduğunu."

"Neredeydiniz?" dedim çatlak bir sesle. Bir Dominic'e bir Sean'a bakarken ne kadar değiştiklerini fark ettim. Dominic'in saçları kısacak kesilmişti ve daha da kaslı görünüyordu. Sean'ın başında bir beysbol şapkası vardı ve o da aynı şekilde irileş-

mişti. Duruşları bile farklıydı. Yüz ifadelerinden, cehenneme gidip gelmişler ve neler yaşadıklarını anlatacaklarmış gibi görünüyorlardı.

Dominic gümüş rengi gözlerinde bir tiksinti ifadesiyle birkaç adım öteden beni süzerken bana bakmak ona acı veriyormuş gibiydi. Aniden karşıma çıkmalarının yarattığı şokla yere çökerken kalbim hangi yöne gideceğini bilemiyordu.

“Nerede miydik?” dedi Sean öfkeyle. Bakışlarını arkama çevirdi. “Bunun cevabını sen vermek ister misin, Tobias?”

Yumruklarını sıkarak öne doğru tehditkâr bir adım attı. Bakışları hangimize önce vurmak istediğinden emin değilmiş gibi ikimiz arasında gidip gelirken ellerini gevşetip sıktı.

Tobias’a döndüm. “Neden söz ediyorsun?”

Sean yanıt verirken Tobias gözlerini kapadı. “Sanırım uçağa erken binmemiz iyi olmuş, değil mi, Dom?”

Tobias’ın yüzünde buz gibi bir ifade belirdi. “Masum rolü oynama, Sean.”

“Masum rolü mü? Hayır, masum olduğumu iddia etmiyorum.” Alaycı bir tavırla parmaklarını şıklattı, aşağılayıcı bir ses tonuyla konuşmadan önce parmağını Tobias’a doğrulttu. “Bizi yollamadan önce neler söylemiştin? Aklımızı başımıza toplamamız gerekiyordu. Bizi izcilik oynamamız ve suçlarımızın cezasını çekmemiz için tam on ay buradan uzaklaştırdın. Peki bu arada sen ne yaptın?”

“Erken gelmek de ne demek?” dedim Sean’a. Bana hayal bile edemediğim bir ifadeyle baktı. Sorumu duymazlıktan gelip bana bir adım yaklaştı. “Senden bana güvenmeni istemiştin. Durumu düzelterceğimi söylemiştim.”

“Sana güvenmek mi? *Sana güvenmek* mi? Bana *hiçbir* şey vermedin, öylece bırakıp gittin. İkiniz de!” dedim bir ona, bir Dominic’e bakarak.

“Bu yüzden sen de *abimi* mi becerdin?” dedi Dominic ölümcül bir ses tonuyla. “Çok acımasızca, bebeğim.”

“Dikkatli ol,” diye uyardı Tobias. Dominic ona baktı.

“Aile dışına çıkmamasını sağladığın için sana teşekkür etmeliyim sanırım.”

“Sakin bu konuya girmeye cüret etme!” Kuruyan boğazımı rahatlatmak için yutkundum. İkisinin de ne kadar farklı göründüğüne inanamıyordum. Asker gibiydiler. Sadece gözlerinde ve yüz ifadelerinde tanıdığım adamların izlerini görebiliyordum. “Bu, siz gider gitmez ya da kısa süre sonra başlamadı. Aylarca, aylarca tutunacak hiçbir şeyim olmadan, ikinizden de tek bir haber bile alamadan sizin için yas tuttum!” Sean’a baktım. “O gün bir türlü gelmedi.”

“Şimdi ne yaptığımı sanıyorsun?” Elini çenesinde gezdirdi.

“Çok geç! Artık çok geç. Hayatıma devam etmeliydim. Bana başka seçenek bırakmadınız. Sizi aklımdan çıkarmalı mıyım diye düşünmekten aklımı yitirmek üzereydim. Bana sizi aramamamı söylemiştin ama yine de aradım; evden çıktığınızı, garajı kapadığınızı ve sırta kadem bastığınızı gördüm. Neye inanacaktım?”

İkisi de kolyeden söz etmedi. Büyük ihtimalle yanımda duran adam yüzünden bunu itiraf edemezlerdi ve kolyeyi kimin bıraktığını asla öğrenemeyeceğimden emindim.

Sean’ın öfkeli sesi düşüncelerimi dağıttı. “Gitmek zorunda kaldık! *Seni ondan* gizlediğimiz için ortadan kaybolmak zorunda kaldık. Yaptığı şeyi yaptığımız için!”

Tobias’a döndüm. “Doğru mu söylüyor?”

“Doğru,” diye araya girdi Dominic. Sesi de gümüş rengi gözlerindeki ifade kadar sertti. “Hem ne zamandan beri bize değil de *ona* inanıyorsun?”

“Beni terk ettiğinizden beri!”

“Sikerim böyle işi,” dedi Dominic, hışımla arkasına dönerek.

“Yapma, Dominic,” diyerek ona doğru bir adım attım ama Tobias beni durdurdu. “Lütfen, gitme,” diye yalvardım. Göz-

lerim dolmuş bir hâlde, gergin sırtı üçümüze dönük şekilde kaskatı dururken ona yalvardım. “Lütfen, bana gerçeği söyle.”

“Gerçek,” dedi boğuk bir sesle, ağır ağır bana döndü. “Gerçek şu ki Cecelia, ikimiz de oyuna geldik ama bize ihanet eden kişi benim kanımdan!” Yüzünde müthiş bir öfkeyle Tobias’ın üzerine yürüdü. Tobias aramıza girdi, beni birkaç adım geriye iterek kendini hazırladı.

Onun bu hâli Dominic’i daha da kışkırttı ve abisinin üstüne atıldı. Tobias’a bir darbe indirmeden önce Sean onu belinden yakalayıp kulağına hızlı hızlı, “Yapma. Burada olmaz. Şu anda olmaz,” dedi. “Bunun yeri burası değil. Daha sonra kendi yöntemlerimizle halledeceğiz.”

Kalbim paramparça olmuş hâlde çaresizlik içinde gözlerini kardeşine dikmiş olan Tobias’a baktım. Gözleri ne kadar utanmış ve ne kadar suçlu hissettiğini ele veriyordu. Bunu görünce öfkeyle başımı iki yana salladım. “Yani bunca zamandır bana geri dönmek için mi bekliyordunuz?”

Dominic Sean’ın elinden kurtuldu, göğsüne doladığı kollarını itti ve cinayet işlemek isteyen bir ifadeyle abisine baktı. “Evet, bekliyorduk, eve geri dönmek için onay gelmesini bekliyorduk! Lanet olsun sana...” Birden Sean’a karşı koymayı bırakıp yüzünü buruşturdu. Bakışlarındaki acı karşısında ikiye bölünüyormuş gibi hissettim. Sean onu tutarken ve telaşla fısıldarken başını iki yana salladı.

Dominic Sean’ın kollarına vurdu. “İyiym. Bırak beni.” Sean onu bırakınca Dominic abisine yaklaşmadan önce ürktücü bir sessizliğe büründü ama konuşmaya başladığında ağzından resmen zehir damlıyordu.

“Notre mère aurait honte de toi.” *Annemiz olanları görse senden utanırdı.*

İşte o anda Dominic’in aksanının daha farklı, daha iyi olduğunu fark ettim. Tıpkı Tobias’la ilk tanıştığım zamanki gibi konuşuyordu.

“Fransa,” diye fısıldadım. “Onları Fransa’ya yolladın.”

Ben Tobias’a bakarken üçü de bana döndü. Tobias çaresizlik içinde bakışlarımla buluşurken parçaları birleştirdim. “Gizlediğin şey buydu.”

Sırrı buydu. İlişkimiz başından beri patlamak üzere olan bir saatli bomba gibiydi. Benim için geri geleceklerini biliyordu. Tobias biliyordu.

“Onları Fransa’ya yolladın. *Beni* terk etmelerine, bırakıp gitmelerine sen sebep oldun.”

Tobias başını önüne eğdi. Konuştuğunda sesi mağlup olmuş gibi çıkıyordu. “Sana bu gece söyleyecektim.”

“Zamanlaman harika doğrusu,” diye fısıldadım güçlkle. Kendimi salak gibi hissediyordum.

Dominic araya girdi. “Artık abim değilsin. Senin her şeyin yalan.”

Tobias yüzünü buruşturarak savunmaya geçti. “Bunu, sadece bunu *kendim* için yaptım. Bu, *senin* için daha önceden yaptığım binlerce şeyi değiştirmez. Hayatımın büyük bir kısmını çalışarak, siz ikiniz eğlenirken size yol açarak geçirdim.” Gözlerinde yalvaran bir ifadeyle öne adım attı. “Tout ce que j’ai toujours fait, c’est prendre soin de toi.” *Şu âna kadar yaptığım tek şey seninle ilgilenmekti.*

“Je te décharge de ça maintenant et pour de bon.” *Artık seni bu sorumluluktan sonsuza dek kurtarıyorum.* Dominic konuşurken avuçlarını birbirine vururdu, Tobias sözlerinin darbesiyle irkildi.

“Tu es en colère. Je comprends. Mais cela ne signifiera jamais que nous ne sommes pas frères.” *Öfkelisin. Anladım. Ama bu asla kardeş olmadığımız anlamına gelmez.*

“Senin için hiçbir anlamı yok. Bunu kanıtladın.” Dominic bana baktı ve daha bir şey söylemeden bir darbe indireceğini anladım.

“Quand tu la baisses, frère, sache que c’est moi que tu goûtes. Tu peux la garder.” *Onu becerdiğinde, abi, aldığın tadın benim olduğunu bil. Sende kalabilir.*

“Elle parle français,” dedi Tobias öfkeyle. *O Fransızca biliyor.*

Dominic, gözlerinde tanıdığım ve sevdiğim ruhundan yoksun hâlde bana gülümsedi. “Bunu biliyorum.”

“Tabii ki bunu söyleyeceksin, Dom. Tabii ki bunu söyleyeceksin. Mazeretin bu, değil mi? İngilizce konuş. Seni. Lanet. Olası. Ödle. Çok iyi anladığımı bile bile bana fahişe dedin. Öyleyim, değil mi? Fahişeden başka bir şey değilim. İlk başlarda ters davranmana rağmen seni koşulsuz seven ve kandırıp sokağın ortasında gözyaşları içinde bıraktığın kadını ben. Hayatıma devam etmekten başka seçeneğim kalmayana kadar sana sadık kaldım. Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Çünkü önemli olan tek şey artık becermen için sana ait olmamam.”

Dominic bakışlarını yere çevirirken Tobias ve Sean birbirlerine baktılar. Sean konuştuğunda gözleri dolmuştu. “Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Senin yapabileceğini düşünmemiştim.”

“Sizden daha suçlu değilim,” dedi Tobias kendini savunmaya çalışarak. Ama bunun savunulacak bir yanı yoktu. Onları buradan yollamıştı. Bizi birbirimizden ayırmak için kasıtlı olarak göndermişti. En azından ilk başlarda benimle birlikte olmak gibi bir niyeti olmadığını sadece Tobias’la ben biliyorduk, ona asla inanmayacaklardı.

Ama onları yine de yollamıştı. Öfkesi, kıskançlığı ve hedefleri yüzünden kalplerimizi kırmak için onları uzaklaştırmıştı.

O anda Tobias’ın bu ihanetini bir süredir bana anlatmaya çalıştığını fark ettim. Sergilediği suçluluk, davranışları hakkında söyledikleri, her şey bu kaçınılmaz yüzleşmeyle ilgiliydi. Ama bu, kimse için teselli değildi. Sean dikkatle beni süzerken hâlâ sersemlemiş hâldeydim ve üstümü örtmem gerektiğini

hissediyordum. Hayatımda hiç kendim olduğum için bu kadar utandığımı hatırlamıyordum.

“Bana öyle bakmayı kes!” dedim gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken. “Hadi, sen de bana fahişe olduğumu söyle. Ya da hiç zahmet etme, gözlerinden öyle düşündüğünü görebiliyorum zaten.” Yumruklarımı sıktım. “Senin için neredeyse bir sene karanlıkta hiçbir şey bilmeden bekledim.” Çenemi kaldırdım. “İkiniz de ikiyüzlüsünüz. *Senin* kurallarına göre oynadım, Sean. Özür dilemek yok demiştin, hatırlıyor musun?” Bir ona, bir Dominic’e baktım. “Kendi kurallarınızın arkasında duramamanız beni aşağılık bir kadın yapmaz. İkinizi adi birer adam yapar. Bana istediğimi dilediğim zaman yapmamı siz söylediniz. Sanırım bu kural sadece *sizi* istediğimde geçerli oluyormuş!”

Sean dudaklarını ısırdı ve eline aldığı şapkasına bir damla gözyaşı düştü. Bu manzara kalbimi paramparça etti.

“Sizi bekledim. Kendimi hasta ettim. Aylarca her gece ikiniz için gözyaşı döktüm. Bekledikçe bekledim ama siz benim için gelmediniz. Onun ne yaptığını bilmiyordum.” Patlamak üzereymiş gibi görünen Tobias’a baktım ama bakışlarını kardeşinden ayırmadı.

“Bilmiyordum, Sean,” diye yalvardım. “Beni tanıyorsun.”

“Tanıdığımı sanıyordum,” dedi boğuk bir sesle.

“Bana nereye gideceğinizi söyleyecek kadar bile güvenmediniz.”

“Yaptığımız anlaşma bu değildi.” Yutkundu ve üçümüze bakarken ölümcül bir sessizliğe bürünmüş, sürekli olarak yutkunan Tobias’a baktı.

Bencilliğin sonucu bu işte, Cecelia. Bencillik her şeyi böyle karmakarışık hâle getiriyor.

“Sean, bilmiyordum.” Ona doğru bir adım attım ama Tobias önüme geçti, ona yaklaşmamı engelleyerek Sean’a döndü.

“O sizin oyuncağınızdı.”

Sean başını yana eğdi. “Neden söz ettiğini bilmiyorsun. Peki, onun senin için ne anlamı var? Amaca ulaşmak için kullandığın bir araç mı? Roman’dan alabileceğin en büyük intikam mı? Biz suçluluk içinde verdiğin emirleri yerine getirdik, buradan gittik, bize bunu mu layık görüyorsun? Bunun nasıl sonuçlanması gerekiyordu? Kendi silahımızla vurularak mı? Hayır,” dedi tiksinti dolu bir ifadeyle, “mutsuzluğuna eşlik edecek biri gerekiyordu, değil mi?”

Tobias kıskançlık ve suçluluk karışımı bir ifadeyle ona doğru bir adım attı. “Ben çizgiyi aşmadım. Ceza, yanlış yapan herkes için geçerlidir. Bunu biliyorsun,” diyerek sertçe nefes verdi. “Niyetim bu değildi...”

“Yalan söylüyorsun. Onu gördüğün anda istedin. Unutma, ben de seni tanıyorum. Sen de bizim gördüğümüzü gördün. Ama sana söylediğimiz için onun hakkında ne hissettiğimizi çok iyi biliyordun.” Sean kolunu öne savurup parmağını ona doğrulttu ve yaklaşmamasını işaret etti. “Bana buna değip değmediğini sormuştun, ben de onun buna değdiğini söylemiştim. Bir adım daha yaklaşırsan geçmişini tamamıyla unutacağım ve seni hayatımdan çıkaracağım.”

“Yerini unutma,” diye çıkıştı Tobias öfkeyle.

“Sen bunu şahsi bir meseleye dönüştürdün ve bu süreçte sadakatimi kaybettin.” Sean başını salladı. “Bunun sorumlusu sensin.” Sean bana dönerken üçü arasında bir şeylerin koptuğunu hissettim.

“Cecelia,” diye fısıldadı. Yumuşak sesi beni yerle bir ederken ela gözlerini yüzüme dikti ve beni her şeyin çok daha basit olduğu bir zamana geri götürdü. Onu özgürce sevebildiğim, elimi uzatıp dokunabildiğim bir zamana. “Sabahları düşündüğüm ilk insan, rüyalarımda gördüğüm tek kadın sendin. Beni beklemiş olsaydın sana *her şeyi* verecektim.”

Kalbim onun tarafından kırılan yerlerini hatırlatırcasına sızlarken gözlerim doldu. “Keşke sana inanabilseydim.”

“Ben de *bana* inanmanı dilerdim.”

“Sean, ben...”

“Onu seviyorsun.” Bu bir soru değildi. Gerçeği söylemişti ve bakışlarımı yere çevirirken üçünün de bana baktığını hissettirdi. Uzun ve gergin bir sessizlikten sonra Dominic arkasını döndüğü gibi bahçe kapısına doğru yürümeye başladı. Nihayet başımı kaldırdığımda Sean’ın arkamda duran Tobias’a baktığını, elini saçlarının arasından geçirip beysbol şapkasını taktığını gördüm. Kızarmış gözlerini bana çevirdi ve ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Her ikimiz de sıçıp batırdık sanırım. Kendine dikkat et, Yavru Köpekçik.”

Ellerimle ağzımı kapadım ve boğazımdan bir hıçkırık yükselirken Sean Dominic’in onu beklediği yere gitti, ikisi birlikte kapıdan çıkıp gitmeden önce dönüp son bir kez bana baktı. Arkalarından çarpan kapının yüksek sesiyle irkildim. Gözyaşlarımı sildim ama donakalmıştım. Hiçbir yöne adım atacak durumda değildim.

Uzun bir süre olanlara inanamayarak orada durduktan sonra öfke galip gelerek her hücreme yayıldığına dönüp Tobias’a baktım.

“Sana *söylemişlerdi*.” Sesim güçlkle çıksa da patlamak üzereydin. “Bana karşı ne hissettiklerini sana söylemişlerdi. Biliyordun. Sana söylediler ve sen onları bu yüzden buradan uzaklaştırdın.”

“Cecelia...”

“Benimle işlerinin bittiğine inanmamı sağladın. Neden? Kışkırdığın için mi? Sanki bu bir mazeret olabilirmiş gibi. Tanrım, Tobias!”

“Birlikte olmamızı planlamadığımı biliyorsun. Tesadüfen karşılaştığımız güne kadar aradan sekiz ay geçmişti. Sana elimi sürmek gibi bir niyetim yoktu.”

“Bunu yapana kadar yoktu. Bunca zamandır benim için geri dönmeyi düşünüyorlardı. Beni istiyorlardı! Beni seviyorlardı!”

“Peki, bu nasıl bir ilişki olacaktı?”

“Buna biz karar verecektik.” Hayretle başımı salladım. “Ne yaptın böyle?” Kaybolmuş bir hâlde bana bakarken gözleri donuklaşmıştı.

“Sana söyleyecektim. Bir yolunu bulmaya çalışıyordum.”

“Ah, biliyorum, her gün özür diledin. Başka bir şey yüzünden olduğunu sandım, böyle olabileceği aklıma bile gelmedi. Bu aklıma gelmedi.”

“Sana söyleyecektim. Gelecek haftaya kadar geri dönmeleri gerekiyordu.”

“Bunu söyleyerek beni rahatlatılabileceğini mi sanıyorsun? Sen bencil, çıkarıcı, lanet olasıca bir yalancından başka bir şey değilsin!”

“İkimizin böyle olacağını bilemezdim.”

“Bizi sen yarattın. Artık seninle işim bitti. Yeter. Lütfen git buradan.” Onların gittiği yönü işaret ettim.

Üstüme yürüdü, ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerinden alevler saçarak bana baktı. “Sus ve beni dinle.”

Ellerini ittim. “Çek pis ellerini üstümden. Lanet olsun kurallarına. Beni seviyorlardı ve sen bunu biliyordun! Hepimizi kandırdın. Üçümüzü de. Planlarına sadık kaldın. Yaptıklarını haklı çıkaracak tek bir neden bile yok.” Beni kendisine çekmeye çalışırken ona direndim. Yıkıldığını hissederken sözcükler boğazıma dizildi. Yüzlerindeki ifadeyi hayat boyu unutamayacaktım. “Sana sevgilerini ve sadakatlerini veren insanlara böyle yapıyorsan ben almayayım.”

“Sus artık.” Bu darbe içine işlemişti çünkü temelimizin ayaklarımızın altında parçalanmaya başladığını hissedebiliyordum. Asla birbirimize güvenmemiştik ve her şeyin parçalanması çok kolaydı.

“Sana hiç tam anlamıyla güvenmedim. Bunu bil.” Öfkeyle ona baktım. “Seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

Kollarımı sıkıca tutup fısıldadı. “Keşke gerçekten böyle düşünseydin.”

“Ne yaptın?” diye fısıldadım.

“Hırsızların yaptığını yaptım. Seni çaldım!” diye bağırarak beni daha da sıkı tuttu.

Ona bakmayı reddettim. Çünkü olanlarda benim de rolüm vardı. İki gözlerimin önüne gelirken dizlerimin boşaldığını hissettim.

“Dikkat et, Tobias, duygusallaşıyorsun,” dedim monoton bir sesle. “İş açısından iyi olmaz.” Acı çektiğini, mahvolduğunu görebiliyordum ama bunu kabullenmek istemiyordum.

“Bana... onlarla konuşmam için bir şans ver.”

“Git. Onlarla konuş. *İşlerinin* başına geç. Ama bana şimdi veda et çünkü geri geldiğinde burada olmayacağım.”

“Sakin bunu aklından bile geçirme,” diye fısıldadı. Öylesine öfkeliydi ki tehdidin ağırlığını hissedebiliyordum ama sözlerinin arkasında büyük bir çaresizlik vardı.

“Onları hak etmiyorsun. Hiçbirimizi hak etmiyorsun. Bana oyununu geliştireceğini söylemiştin. Bunca zamandır aklımın bir köşesinde bu vardı. Hatırlıyor musun? Hamlelerinin tahmin edilebilir olmaya başladığını söylediğimde bana çıtayı yükselteceğini söylemiştin.” Başımı iki yana salladım. “Ve sözünde durdun, değil mi?”

“Bu bir oyun değildi. Biz lanet bir iş anlaşması değiliz.” Dişlerini sıkarak yüzümü kavradı, gözleri kararlılıkla alev alırken bakışlarını gözlerime dikerek beni ona bakmaya zorladı. “Yirmi dakika önce kime ait olduğunu, *kiminle* birlikte olduğunu çok iyi biliyordun ve hâlâ biliyorsun. Buna inandığımı için *aptal* olduğumu söyle.”

“Asla birlikte olamayacağımızı söylemiştin.”

Bana biraz daha yaklaştı. “Ama. Biz. Birlikteyiz.”

Gözlerimin dolduğunu hissederek ona baktım. “Seni asla affetmeyeceğim. Onlar da affetmeyecekler.”

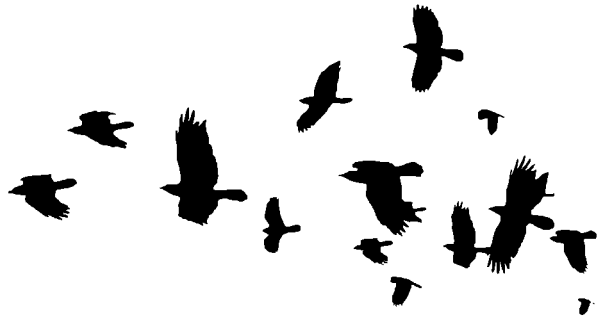
“Biliyorum.” Gözlerimle buluşmak için eğildi. “Ben âşık olduğun kötü adam olabilirim ama bu, suçlu olduğum gerçeğini değiştirmez. *Burada* bekle. Geri döneceğim.”

Tobias eve girerken bahçenin ortasında kalakaldım. Birkaç saniye sonra Jaguar’ını çalıştırdığını duydum. Ben mahvolmuş hâlde bahçede dururken hızla uzaklaştı ve dizlerimin boşaldığını hissettim.

O anda bugüne kadar, onunla karşılaşana kadar her şeyi tüketen türden bir aşkı hiç tatmadığımı fark ettim, dahası bir daha asla böyle bir duyguyu yaşayamayacağımdan emindim. Gerçek aşkın ne olduğunu anlamıştım ama saniyeler sonra elimden alınmıştı. Düşmanım olarak görmem gereken ama kalbimi çalan adama âşık olmak bir lanetti, kahrolası kaderdi.

Bütün kartlarını sırf eli zorlandığı için masaya yatırdıktan sonra ona biraz olsun güvendiysen bile artık aramızdaki her türlü güveni yok etmişti.

Saatlerce bulutlara baktıktan sonra yerden kalkıp üst kata çıktım ve valizlerimi toplamaya başladım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

G iysilerle dolu valizler arasında sersemlemiş hâlde uyandım. Tatlı bir yaz esintisi içeri dolarken çift kanatlı kapılar duvara çarpıyordu. Kapılar tekrar duvara çarpınca neden uyan-
dığımı anladım. Hâlâ ardına kadar açık duruyorlardı çünkü gecenin çoğunu açıklık alana doğru George Michael'ın "Father Figure" şarkısını çalarak geçirmiştım. Öfkeyle valizlerimi yaparken listelerimden birinde annemin o çok sevdiği şarkı çalmaya başlamıştı. Eşyalarımı toparlarken şarkıyı dinlediğimde içinde bulunduğum duruma ne kadar uygun olduğunu fark etmişim. Beni tümüyle kandıran, yorgun düşen kalbimi tam zamanında avlayan, zaafımı kendi zayıflığı olarak gösteren bir adamla aramdaki ilişkiyi çok güzel anlatıyordu. Kısa bir süre için bana yokluğunu çektiğim her şeyi vermişti. İstedğim her şeyi. Bütün romantik fantezilerimi gerçekleştirmiş, birbirine benzeyen ruhlar olduğumuzu söylemiş, bedenime tapınmış, kalbimi kırmamak için çok dikkatli davranmış, beni bir rüya âlemine götürmüş ve içim dışım onunla dolana dek beni o rüyanın içinde tutmuştu; lanet olasıca ruhuma işlemişti.

Bu yüzden benimle bu kadar iyi oynayan adam zaferini kutlasın diye müziğin sesini sonuna kadar açmışım. Şarkının her dizesi, beni hangi seviyede kandırdığını gayet iyi anlatıyordu.

İhaneti çok derindi.

Tobias'a hiçbir zaman tam olarak güvenmemiş olabilirdim ama yalanına, ona geri kalanımı verecek kadar inanmıştım.

İyi oyun oynamıştı. Diğerlerini utandıracak şekilde şah mat yapmıştı.

Beni kandırıp kandırmadığını asla bilemeyecektim ama tek bildiğim artık o adamın kalbime tamamen sahip olduğuydu ve onu geri almamın hiçbir yolu yoktu.

Hırsızların yaptığını yaptım. Seni çaldım!

Bunda çok başarılı olmuştu.

Git buradan, Cecelia. Hemen.

Bu sefer zihnimi ondan uzaklaştırmakta hiç zorlanmamama şaşırdım. Direnmeyecektim. Hatta her şeyi kabullenmiştim. Artık bu tür yüksek bahisli oyunlarda yerimi koruyabilecek durumda değildim. Anlaşılan Tobias'la hiçbir zaman şansım yoktu.

Sersemlemiş, rahatsız hissederek yatakta döndüm ve yüzümü buruşturdum.

Uyuyakaldığımı hatırlamıyordum ama talan edilmiş gibi gözükten odamda, açık çantaların ve geçen hafta evime geri döneceğim için sipariş ettiğim yeni valizlerin ortasında yatıyordum. Tek bir şeyi bile geride bırakmak istemiyordum çünkü o eşiği geçtiğim ve arabaya atlayıp kapıdan çıktığım anda bir daha buraya geri dönmeyecektim.

Dün gece Tobias'ın gelmesini beklememiştim, hâliyle gelmediği için hayal kırıklığına da uğramadım. Bütün gece *Dj*lik yaparak, dışarıda cıvı cıvı öten kuşları sinir etmiştim. Tam uyanamadığım için gözlerimi ovuşturup zihnimdeki pusu dağıtmaya çalıştım.

Gözlerimi nihayet doğru dürüst açabildiğimde yatağımın ortasında, etrafımda güzelce katlanmış giysilerimle nasıl uyuyakaldığımı anlamaya çalıştım. Kendime gelmeye çalışırken kollarımı ve bacaklarımı oynamakta zorlandığımı fark ettim.

Yattığım yerde doğrulduğumda başımın döndüğünü hissettim ve toparlanabilmek için tekrar uzandım.

Neler oluyordu?

Birkaç saniye sonra sırtıma bir şey battığını hissedip doğruldum ve sivri bir şey var mı diye yatağa baktım. Hiçbir şey bulamayınca komodininde duran cep telefonumu aldım, bütün gün uyuduğumu ve vardiyama bir saat kaldığını gördüm.

Tabii işe geri dönecek olsaydım.

Dönmeyecektim.

Bulanık gördüğüm için biraz uzun sürse de şefime bir e-posta yazabildim.

Geri dönmeyecektim. Ne bu akşam ne de başka bir zaman. Babama da erken gideceğimi söylemeyecektim çünkü ona bir açıklama borçlu değildim. Anlaşmamızın bitmesine sadece birkaç hafta kalmıştı ve artık onun kurallarına bağlı kalmayacaktım. Cehenneme kadar yolu vardı.

Hepsinin cehenneme kadar yolu vardı.

Şu andan itibaren kendime erkenden buradan ayrılma izni verdim. Normallik kulağıma çok güzel geliyor, hafif bir mutluluk veriyordu. Hava kararana kadar eve dönmeye kararlı olduğumdan tekrar doğrulmaya çalıştım ama bıkkınlıkla inledim.

“Neler oluyor böyle?”

Beni yatağa mihlayan yer çekimiyle boğuşurken gözlerimi kırıştırdım. Hayatımda hiç bu kadar yorgun hissettiğimi hatırlamıyordum.

Ayağa kalkmak için çabaladığımda geriye doğru sendeledim ve ellerimi yatağa dayadım. Akşamdan kalma gibiydim ama dün gece bir damla bile içki içmemiştim. Bu da ironikti çünkü eski erkek arkadaşlarınızın, aylar süren ve sizi yerle bir eden yokluğundan sonra kana susamış periler gibi ortaya çıkması; tam da abilerine aşkınızı ilan ettiğiniz sırada sizi mahvetmeleri içki içmek için mükemmel bir zamandı.

Bütün bu çılgınlığın karşısında, “Hah!” diye boşluğa bağırdım. Bu hikâyeleri *asla* kimseye anlatamayacaktım. Zaten anlatsam kim inanırdı ki? Anlatmakta bile zorlanacağım bu şeylerin hepsini bizzat yaşamıştım.

Peki, hayatta kalabilecek miydim?

Bu kararı daha sonraya bırakmak zorundaydım.

Atlanta yakınlarına varana dek aklımı yitirmemeye kararlı bir şekilde yeniden zihnimdeki pusu dağıtmaya çalıştım.

Duygusal açıdan tükenmiş hâlde giysilerimi katlarken sızmış olmalıydım. Valiz toplamak ve boş boş duvarlara bakmak arasında biraz acele dersem birkaç saate çıkıp gidebileceğim kadar iş yapmıştım. Ama bedenim bana ihanet ederken fırıl fırıl dönen başımı kontrol etmek için tekrar oturmak zorunda kaldım.

Senelerdir bu kadar derin uyumamıştım. Neyse ki tek bir rüya bile hatırlamıyordum.

Toparlanmam gerektiğine karar verdiğim anda sırtımın sızladığını hissettim ve arkamda bir şeyin hışırdadığını durdum. İşte o anda tenimin gerilip yandığını fark ettim. Elimi omzuma götürdüğümde cildim gerildi ve acı hissi arttı. Parmaklarımla arkamı yoklarken sırtıma sarılmış bandajın kenarı elime değince gözlerim irileşti.

Bu da ne böyle?

Hızla tişörtümü çıkarıp yere fırlattım, yüzüstü düşmemeye çalışarak sendeleye sendeleye makyaj masamın aynasına gittim. Kürek kemiklerimin arasında iki bandaj vardı.

Hassiktir!

Orada ne olduğunu bilmem için bandajları açmam gerekmiyordu ama kendi gözlerimle görmeliydim. Bandajlardan birinin kenarını başparmağımla kaldırdım, yavaşça açtığımda aynaya yansıyan siyah dövme yi gördüm.

Kuzgun kanatları.

“Aman Tanrım.” Diğer bandajı da açmayı başarinca nefesim kesildi. Sersemlemiş bir hâlde inkâr edercesine başımı iki yana sallarken aynada yanılgiya yer bırakmayan yansımamı inceledim.

Dün gece duygusal açıdan tükenmiş falan değildim, *uyuşturulmuştum* ve... damgalanmıştım.

Damgalanmıştım!

Beni sevdiğini iddia eden sadist yalancılardan biri tarafından işaretlenmiştim.

Aklıma ilk Dominic geldi ama Sean da bir o kadar öfkeli, bir o kadar incinmişti; hatta belki diğerinden daha fazla.

Cezam bu muydu?

Yoksa bu benim üstümde ne kadar güç sahibi olduklarına dair bir mesaj mıydı?

Tobias bu seçimi asla elimden almazdı. Fazla akli başındaydı, bu kadar duygusal değildi. Özellikle de beni kandırdığı ortaya çıktıktan sonra bana bunu yapamazdı.

Yoksa yapar mıydı?

Ben âşık olduğun kötü adam olabilirim ama bu, suçlu olduğum gerçeğini değiştirmez.

Bu noktada üçü de yapmış olabilirdi. Ama bu sadece kanıtlayacak bir şeyi olduğunu düşünen kişi için mantıklı olabilirdi. Kim beni kendi malı gibi işaretleyecek kadar bana sahip olduğuna inanıyordu?

Sadece hastalıklı bir durum değildi, aynı zamanda bir suçtu.

Ama kimi kandırıyordum? Bu suçluları hayatıma, bacaklarımın arasına ve kalbime ben davet etmişim ve onlar da beni damgalamışlardı.

Kalıcı bir izdi; gayet belirgin ve *kalıcı* bir izdi bu. Seçim hakkımın olması gerektiğine emin olduğum bir iz. Peki neden? Artık sırlarımın arkasına gizlenmeyeyim diye mi?

Hâlâ hiçbir şey bilmiyordum. Onları suçlayacak kadar değil. Bunca zamandır sınırlarının etrafında parmak uçlarımda

yürümüş, fazla üstelememiş, ısrar etmemiş, onlara saygı göstermişim ve sonuç bu mu olmuştu?

Eşyalarımı toparlarken uyuyakalmış olmalıydım. O zaman gizlice içeri girmiş, beni *uyuşturmuş* olmalılardı.

Gece vakti hırsızlar gibi içeri girip beni işaretlemiş, damgalamışlardı. Bu işaret tek bir şey anlatıyordu: *Bana aitsin.*

Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Sırtımdaki dövmeyle bakarken bunun gerçekliğim olduğuna inanamadım.

Bardağı taşıran son damla buydu.

Artık işim bitmişti.

Sorularla, mücadeleyle, anlamakla, gizemle işim bitmişti. Sonsuza dek karanlıkta bekleyip merak etmek, cevap aramakla işim bitmişti.

Artık... bitmişti.

Bu gece, ay gökyüzünde yükseldiğinde savaş ilan edecektim.

Bombeli metal kapıların arkasından bangır bangır müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Hepsi buradaydı. Ben damgalanmış bir kadın olarak öfke ve kırgınlık denizinde sürüklenirken onlar hiçbir şey olmamış gibi eğleniyorlardı. İlk şişeyi alıp fırlattım ve tam nişan aldığım gibi kapıya çarpıp parçalandı. İkinci şişe havada uçup kapının dibinde parçalanırken müzik sesi kesildi. Lobiye ilk giren Tyler oldu. Metal kapılar ağır ağır açılırken bir şeyler söylediğini gördüm ve kapıya bir şişe daha fırlattım.

“Tanrım, lanet olsun,” dedi Sean. Üstüne bir cam parçası isabet edince irkildi. Şişeleri arka arkaya fırlatmaya devam ettim. Verdiğim zararı fark edince gözleri öfkeyle parladı. Hepsinin lastikleri patlamıştı. Bu gece kimse beni takip edemeyecekti.

Hepsinin orada durup aklımı yitirmişim gibi bana bakışıklarını görmek inanılmazdı. Jeremy, Tyler, Dominic, Sean, Russell, hatta onlar gibi beni terk eden ama o anda irileşmiş

gözlerle beni izleyen Layla. Çok uzun süre onların bir parçası olduğumu düşünmüştüm. Ama çetenin tamamı ve görmeyi beklemediğim birkaç kişi daha buradaydı. Bazılarında artık benim de taşıdığım dövmeler vardı ve Dominic elindeki esrarlı sigarayı yere fırlatıp verdiği hasarı incelerken o kızlardan biri gözlerini dikmiş onu izliyordu.

Sean tereddütle öne doğru bir adım attığında arkasındaki Dominic'le göz göze geldim. Bana bakarken yüzü gayet duygusuzdu.

Bu yalancılara, beni kendimden çalan bu manipülatif hırslara kendimi kaptırdığıma inanamıyordum.

"Cecelia," dedi Layla gergin bir sesle. "Bebeğim, neler oluyor?" Sean'la Dominic'e döndü. "Siz aşağılık herifler ne yaptınız ona?"

"Zahmet etme," dedim kayıtsızca. "Beni umursuyormuş gibi davranma."

"Seçeneğim olmadığını biliyorsun."

"Ah, saçmalık," dedim dik dik bakarak. "Bir seçeneğin vardı. Sen onları seçtin. Biliyor musun, onları hak ediyorsun."

Mavi gözlerinden pişmanlık okunuyordu. "Üzgünüm."

"Nefesini boşa tüketme. Hepiniz mesajınızı verdiniz. Artık benim de mesajımı verme vaktim geldi." Beş galonluk teneke kutuyu kaldırdım ve içindekini önümdeki birikintiye döktüm.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Sean. Ben içinde ıslanmış paçavra olan farklı bir şeyi elime alırken bana doğru bir adım attı.

"Aman Tanrım," dedi Tyler, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Cecelia, ne yapıyorsun?"

"Kim yaptı?!" diye bağırdım, Sean bana doğru yürürken.

"Bana yanıt vermeden bir adım daha atarsan bunu yakarım ve sonra hepimiz bunun sonunun nereye gittiğini görürüz. Sakın beni kışkırtma, Sean!"

“At onu yere,” diye bağırdı. Onu ve üstümde yarattığı etkiyi görmezden gelmeye çalıştım. Onları yeniden gördüğüme inanamıyordum.

Ama çok uzun zaman aptal yerine konmuştum.

“Bunu bana kim yaptı?!” diye bağırdım. Artık sırrımızı saklayamıyordum. Neler yapıldığını gizleyemiyordum.

“Buna sadakat mi diyorsunuz? Beni mi istiyorsunuz? Tam karşınızdayım! Fazlasını mı istiyorsunuz? Bağlılık istiyorsunuz. İnanın bana, kendimi buna adanmış durumdayım. Bu işi ustalarından öğrendim. Sakın beni denemeye kalkmayın.” Gururlu bir tavırla çenemi kaldırdım. “Konuşun ve gelip lanet olası ödülünüzü alın.”

Onunla birlikteyken yürüttüğüm Zippo’lardan birini çıkarttığını gören Sean geriye sıçradı.

“Cecelia, yapma!” Sean panik içinde, kalabalığı emin adımlarla yararak bana doğru yürümeye başlayan Dominic’e baktı.

Garajdaki kızlardan biri, “Bu kaltak aklını yitirmiş,” dedi. “Onu fena sikmiş olmalısın, Dom.”

Buluşmalardan hatırladığım birkaç kişi güldü ama başka kimse gülmüyordu. Özellikle de ağır adımlarla bana doğru yürürken gözleri öfkeyle bakan Dominic.

“Neler oluyor?” dedi biri etraftaki zararı fark edince. “Lastiklerimizi patlatmış!”

Dom elini havaya kaldırdı ve tek bir hareketle hepsini susturdu.

“Dominic, yemin ederim ki her yeri havaya uçuracağım,” dedim sakın bir sesle. “Dur!”

Gözlerinde buz gibi, donuk, cansız bakışla ve yüzünde her zamanki sikkın ifadeyle durdu. İkimiz asla birlikte olmamışız gibi davranması içimi acıtıyordu.

“Neden?” Çenem sinirden titriyordu. “Neden?!”

Sırtımdaki izleri görebilsinler diye hafifçe yana döndüm ve dikkatle tepkilerini izledim. İkisinin de yüzlerinden bir şey

anlaşılmıyordu. Sadece bunun benimle akıl oyunları oynamak için bir başka plan olduğunu düşünebildim.

“Ödlekler! İkiniz de ödleksiniz!” Öfkeyle başımı sallarken telefonlar peş peşe çalmaya başladı. Tyler telefonunu kulağına götürürken Dominic’le Sean başıboş sokak kedisini köşeye sıkıştırmak istiyorlarmış gibi üstüme gelmeye başladılar. “Asla *size ait olmadım* ve asla olmayacağım. Benden uzak durun!”

“Dom!” diye seslendi Tyler. Hemen yanına koşup telefonu onun kulağına tuttu. Bir saniye sonra Dom telefonu kaptı ve bana doğru yürümeyi kesti. Tam o anda şişenin içindeki paçavrayı yaktım ve önümdeki benzin birikintisine fırlattım. Dom öne atıldı ama alevler bir anda aramıza girdi ve bana hızla arabama binecek kadar zaman verdi. Ben uzaklaşmaya başlarken Dominic yumruğunu arabanın üstüne indirdi. Yolda arkama bakmadan ilerleyip yumruklarımı direksiyona indirerek çılgılık atarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Öylece gecenin karanlığında ortadan kayboldum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Şafak vaktine yakın bir saatte eve vardığımda kimseyle karşılaşmayacağımdan ve buradan ayrılabilceğimden emin olacak kadar güvende hissediyordum. Her yanımda sızlıyordu, sırtım yanıyordu ve saatlerce araba kullanmaktan bitkin düşmüştüm. İlerideki karanlık yola bakmaktan her yanımda tutulmuştu. Olanları geride bırakmam için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama gidiyordum. Yarın ya da sonraki gün değil, hemen şimdi gidiyordum.

Param vardı.

Bu parayı elde edebilmek için neredeyse aklımı yitirmiştim ama başarmıştım. Bu iş bugün sona erecekti. Kurduğum ilişkilerin zehri beni de zehirli hâle getirmişti. Bir sene önce bu eve gelen kızıdan eser kalmamıştı.

Evdeki alarmları kurdum ama içeri girmek isteyen herkesin bunu yapabileceğini ve *yapacağını* biliyordum. Duvarların ve kapıların bu adamlar için hiçbir anlamı yoktu, yine de bu noktada hiçbirinin beni durdurmayacağından emindim. Belki onlar da artık zehirli olduğumu görmüşlerdi. Birbirimizi incitmiş ve ihanet etmiştik. Bunun geri dönüşü yoktu. Dahası Tobias'ın yokluğu ve sessizliği, bir kez daha aptal yerine konduğumu kanıtlıyordu. Aşkın ne olduğunu bilmiyor olabilirdim ama artık ne olmadığını biliyordum.

Yatağımın yanındaki kilitli valizi kenara itip bir diğer valizi doldururken Tobias'ı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Garaja gitmeden hazırlıklarımı tamamlamam gerekirdi ama daha iyi bir plan yapmayacak kadar öfkeliydim. Bunun yerine geç saatte eve gelmeye karar vermiş, beni aramış olabilecek kişilerin orada olmadığını gördüklerinde pes edeceğini düşünerek beklemiştim. Tam o sırada ön kapının alarminin devre dışı bırakıldığını ve planımın geri teptiğini anladım.

Yalnız değildim.

Yatak odamın ortasında durup beklemeye başladığımda korkudan donakalmıştım. Bu adamlardan daha önce hiç korkmamıştım ve bana zarar verebileceklerini asla düşünmemiştim.

Birkaç patlak lastik için de intikam almak isteyeceklerini sanmıyordum.

Tamam, *birkaç* lastikten fazlasıydı. Otoparktaki bütün arabaların lastikleri.

Yenilemeleri onlara küçük bir servete mal olacak lastikler. Büyük resim söz konusu olduğunda bu, manyak bir eski kız arkadaşın intikamıydı. Masum olduğum hâlde manzara beni suçlu gösteriyordu. Ama kim bir kadını izni olmadan damgalayabilirdi?

Güç savaşı içinde olan zır deliler tabii ki. Onların bencilikleri yüzünden sonsuza dek bu izi taşıyacaktım.

Gözlerimi kırptıtırınca Dominic'i odamın kapısında gördüm. Belinde ucunda susturucu olan bir tabanca vardı.

Susturucu.

Yutkunarak silaha bakarken geriye doğru bir adım attım. Elleri havaya kaldırdı.

"Cee," diye başını salladı. Verdiğim tepkinin saçma olduğunu düşünmüş gibiydi. "Yapma."

Bu gece rezil olmuş, dengesiz davranmıştım. Güvenilmezdim. Duygusaldım. Bir risktim.

“Parasını ödeyeceğim. Bütün lastiklerin parasını öderim. Be-ben çok kızgındım.” Geriye doğru bir adım daha attım. Tabancayı belinden çekmeden önce beni şok içinde bırakarak güldü. Tabancayı merdivenlere doğru fırlattığını duydum, sonra içeri girdi. “Silah yok, tamam mı?”

“Bu-burada ne işin var?”

Valizlerime baktıktan sonra gümüş rengi gözlerini yüzüme çevirdi. Kontrolsüzce titremeye başlamıştım ve panik hissi giderek artıyordu.

“Parasını ödeyeceğim, Dom. Yemin ederim. Hiçbir şey söylemem. Buradan gidiyorum, görüyor musun?” Başımla valizleri işaret ettim.

“Yapma, Cecelia,” diye ofladı. “Sahiden mi?”

“Kızgındım ama kimseye bir şey söylemedim.”

“Neden titriyorsun?”

“Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum.” Komodinimdeki cep telefonuma baktığımı görünce şüpheyile başını salladı.

“Buraya seni incitmek için gelmedim.”

“Seni tanımıyorum.”

“Hayır, gayet iyi tanıyorsun. Beni biliyorsun.” Sesi boğuktu ve hayal kırıklığına uğradığı belliydi. O ses tonunu duyunca şaşkınlığımı gizleyemedim.

“Şimdi mi beni umursamaya başladın? Birkaç saat önce bana senin için hiçbir anlam ifade etmiyormuşum gibi bakıyordun.”

Bıkkınlıkla ofladı. “Eh, şu anda biraz kafam güzel. Ayrıca beni biliyorsun.”

“Hiçbir şey bilmiyorum. Ben güvenilirmez biri değilim, tamam mı? Kimseye bir şey söylemem. Kimseye bir şey söylemedim, Dom. Yemin ederim.”

“Tanrım,” dedi yüzünü ovuşturarak. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Sana ne yaptık böyle?”

Yutkundum. “Hemen gitmek istiyorum.” Gözümden bir damla yaş akarken sesimin titrememesi için elimden geleni yaptım. “Lü-lütfen, evime gidebilir miyim?”

Dikkatle bana baktı ve öne doğru adım attığında gözlerinde kırgın bir ifadeden başka hiçbir şey yoktu. İrkildim.

“Buraya gelmeni o mu söyledi?”

Bu sefer irkilen o oldu. “Lütfen, hakkımda böyle düşünmediğini söyle. Seni asla incitmem.”

“Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.” Hıçkırınca elimle ağzımı kapadım. “Neye inanacağımı bilmiyorum.”

“Yüce Tanrım, sanırım bunu söylemen, geri dönüp de seni onunla bulmaktan daha çok canımı acıttı.” Başını önüne eğdi ama sonra bana baktı. “Cecelia. Seni asla ama asla incitmem. Hiçbir şey, hiç kimse veya herhangi bir neden için.” Öne doğru bir adım attı. “Yapma, bebeğim, bana bak.”

Başımı iki yana salladım.

“Lanet olsun, Cecelia, bana bak. Hemen.” Ona baktım.

“Beni gör. Benim.”

Öne doğru bir adım daha, sonra bir adım daha attığında kalbim duracak gibi oldu ve geri geri gitmeyi kestim. Acı dolu bir çığlıkla ismini haykırırken beni kollarına çekti. Korkum dinerken birbirimize sıkı sıkı sarıldık ve tavşan deliğinin ne kadar derinlerine düştüğümü fark ettim.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı. Beni kendine çekip sarıldı ve acı dolu bir sesle, “Çok üzgünüm,” dedi. “Çok ama çok üzgünüm. Her şeyi çok mu karmaşık hâle getirdik?”

Ona sıkı sıkı sarılıp yüzümü boynuna bastırdım. Sırtımı ve kollarımı okşadı. “Ne yaptık sana?” Bana sarılırken sesi duygu yüklüydü. Tanıdık kokusunu derin derin içime çektim.

“Ben... artık neye inanacağımı bilemiyorum.”

“Sana karşı hatalı davrandığımı bil.”

Geri çekilip bana baktı, gözlerini gözlerime dikerek umutsuz bir ses tonuyla devam etti. “Bana içten içe o tür adamlar olmadığımızı bildiğini söyle.”

Dilim tutulmuş gibi başımı salladım.

“Cee, biz öyle insanlar değiliz.”

“Dün gece birileri bana uyuşturucu verdi ve dövme yaptı. O adamlardan biri olmadığından emin misin?”

“Tanrım,” dedi ensesini ovuşturarak. “Haklısın. Hakkımızda en kötü olasılığı düşündüğün için seni suçlayamam, değil mi?”

Sertçe nefes verdi ve yatağımın kenarına oturmadan önce kot pantolonunun cebinden tek kullanımlık bir telefon çıkardı. Bana bakarken gerilmeye başladığını fark ettim.

“On ay,” dedi. Ben de ona dikkatle bakıyor, o on ayın aramızda açtığı mesafeyi her gün hissediyordum. “Sana geri geleceğimizi söylememiz gerekirdi. Ben söylemek istedim. Sean, Tobias’ı haksız çıkarmak için onunla yaptığımız anlaşmaya sadık kalmak istedi. O...” Yine bıkkınlıkla ofladı. “Artık bir önemi yok sanırım.”

Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırırken bakışlarımı yere çevirdim. Dom tekrar konuşmadan önce uzunca bir sessizlik oldu.

“Biliyor musun, o haklı. Abim doğruyu söylüyordu. Hayatının yarısını her zaman arka planda bir şeyleri ayarlayarak, bu meseleyi düzeltmek için elinden gelen her şeyi yaparak geçirdi. Bizlerin iyi olduğundan emin olmak için.” Ona baktığımda duruşundan ve gözlerinden ne kadar bitkin olduğunu anladım. “Doğruyu söylüyordu.”

“Bu sözcüğün anlamını bildiğimden emin değilim. Hiç birinizin bildiğini sanmıyorum.”

“Aramıza katılmak istedin,” diye hatırlattı. “Aramızdasın.”

“Bu şekilde değil,” dedim. “Böyle bir bedel ödeyerek değil.”

“Sana kaç kere gerçekleri duymaktan hoşlanmayacağını söyledim. Neden ilk başlarda seni uzak tutmaya çalıştığımı sanıyorsun?” Dudaklarının bir kenarı yukarı kalkarken bana

baktı. “O kadar mükemmeldin ki.” Anılarla gözleri dolar gibi oldu. “O gün seni bahçemde gördüğümde ve sonrasında...” Başını iki yana salladı. “Senden nefret etmek istedim. Senden nefret etmek için elimden geleni yaptım.”

“Hiç fark etmemiştim.”

Hüzünle birbirimize gülümsedik.

“Her zaman gerçeğin sonumuz olacağını biliyorduk. Gerçekten yanımızda kalabilmenin tek yolunun sırlarımızı senden gizlemek olduğunu biliyorduk. Yalancıların, hırsızların ve katillerin arasındaydın,” dedi yumuşak bir sesle. “Bunların arasında olmayacak kadar iyiydin. Sanırım olmak istediğimiz ama asla olamayacağımız her şeyi temsil ettiğin için senden vazgeçemedik.”

“Ben sizi asla öyle görmedim. Asla.”

“Bu geceye kadar, değil mi?” Başını önüne eğdi. “Doğru şeyleri yapmaya çalıştığımız hâlde bizler aziz değiliz, Cecelia.”

İsmimi yine ağzından duyunca canım acıdı ve bu sızıyla derin bir nefes aldım. “Ben de değilim. Öyle olmamamı sağladınız. Ben bir oyundum.”

“Hayır.” Elimi çekiştirip beni bacaklarına yaklaştırdı. “Asla, asla bir oyun değildin.”

“Neden burada olduğunu söyle.”

“Beni özlemedin mi?”

Gözlerim ânında sulandı. “Hava güneşli de olsa yağmurlu da olsa, her gün özledim.” Ofladım ve hışımla gözyaşlarımı sildim. “Tanrım, neden senden nefret edemiyorum?”

“Ben senden neden nefret edemiyorsam aynı sebepten.”

Telefonuna baktı ve dudaklarında hüznü bir gülümsemeyle yatağa koydu. “Onun, *hiçbir* kadına sana baktığı gibi baktığını görmedim. Yüzünün böyle aydınlandığını hiç görmemişim. Sizi birlikte gördüğüm anda anladım. Hapı yuttuğumuzu biliyordum. Sean da anladı.”

“Bir önemi yok.”

“Var. Kendisine ait olmayanı aldığı için ondan istediğim kadar nefret edebilirim ama önemi var.”

“Biz...”

Çenesini kaldırdı. “Şu anda bunu duymak istemiyorum, tamam mı?”

“Ben bir mal değilim. Sırtımdaki lanet damgaya rağmen değilim. Hiç kimsenin bir başka insanı böyle sahiplenmeye hakkı yok. Bunun özgür iradeyle ilgili olması gerekiyordu, unuttun mu?”

Parmaklarımızı birbirine geçirdi. “Bunu hatırlamayı zorlaştırıyorsun. Ayrıca biz çok geç kaldık.” Bana bakarken gözlerinde gördüğüm tek şey ne kadar acı çektiği idi. “Çok geç kaldık.”

“Bu yüzden beni işaretlemeye mi karar verdiniz? Öfkeden çılgına dönüp beni damgaladınız mı?”

Öne eğilip alnını karnıma dayadı. “Şu anda bunu yapamam. Yapamam... Sadece... onu mutlu et.”

“Buradan gidiyorum, Dominic. Şimdi. Hemen gidiyorum.”

“Gidebilirsin ama ikimiz de peşini bırakmayacağını biliyoruz.”

“Bırakmak zorunda.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. Burnunu karnıma sürüp bana baktı. “Sana yaşattığımız her şey için gerçekten de çok üzgünüm. Bunu bilmeni istedim. Hepimiz çok üzgünüz.”

Yutkundum. “Sana kızgın olabilirim ama ödediğin bedel yüzünden ben de üzgünüm. Sana annenle baban konusunda ne kadar üzgün olduğumu söyleme fırsatım olmadı.”

“Senin suçun değildi.”

“Bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyorum...”

Gözlerime baktı. “Seninle nasıl birlikte olabildiğimi mi?”

Başımı evet anlamında salladım.

Ayağa kalkıp çenemi tuttuğunda zaman bir anda durdu. Orada bir tek ben ve soğuk karanlık bulutum vardı. Saniyeler boyunca göz göze kaldık. “Bu, cevap verebileceğim bir soru,” diye fısıldadı, gözleri beni delip geçiyordu. “Evet.”

“Ne için evet?”

“Evet,” dedi yüzümü okşayarak, “âşık oldum.”

Bu sözleri beni fena sarstı ve birden gözyaşlarına boğuldum.

Bana sıkı sıkı sarıldı, dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. “Ama âşık olduğum kız gidip abime âşık oldu.”

Ben ona bakarken yanağımdan aşağı süzülen bir damla gözyaşını sildi. “Tanrıya yemin ederim, böyle olsun istemedim. Elimden geldiğince ona hayatı zehrettim.”

Zayıf bir kahkaha attı. “Buna inanırım.” Hafifçe öksürerek arkamdaki valize baktı.

“Onu asla affetmeyeceğim,” dedim, göğsümün daha da sıkıştığını hissederek.

“Bunu sana bırakıyorum.”

“Öyle mi?”

İç çekti. “O benim abim ve bir bakıma aynı zamanda babam gibi oldu. Bilemiyorum, Cee. Son birkaç gün çok zor geçti.” Yüzünü ovuşturdu. “Hadi, artık senin eve gitme vaktin geldi.”

“Önce yanıtlar almadan gitmem...”

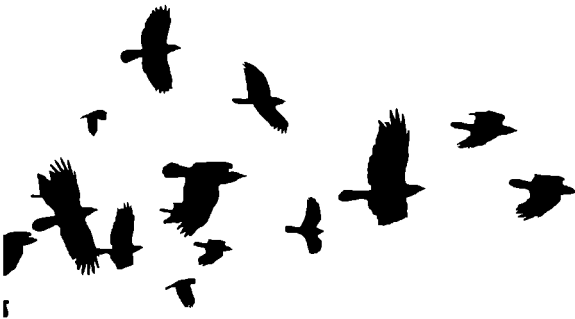
Tam o sırada telefonuna bir bildirim geldi ve parmağını havaya kaldırıp mesajı okuduktan sonra endişeyle bana baktı. “Lanet olsun.”

Yüzündeki ifade rengimin atmasına neden oldu. “Ne oldu?”

Çenesini kaldırıp sessiz olmamı işaret etti ve hızla odadan dışarı fırladı.

Peşinden dışarı çıktığımda Dominic’in merdivenlerin tepesinden biriyle konuştuğunu duyunca donup kaldım.

“Burada ne işin var, Matteo? Misafirlik için biraz geç oldu.”

Yirmi Beşinci Bölüm

“Burada ne işin var, Matteo? Misafirlik için biraz geç oldu.” Dışarı fırlayıp Dominic’in arkasında durarak aşağı baktım. Sean’la ilk buluşmada yaptığımız konuşmayı dehşet içinde hatırlayana dek hafızamı yokladım.

Onlar Matteo ve Andre, İspanyol Ninnisi’nden.

İsimleri neden İspanyol Ninnisi?

Hayal gücünü kullan.

Matteo, Dominic’in omzunun üstünden benimle göz göze geldi ve ona yanıt verirken hastalıklı bir sırtıtışla dudaklarının kenarı kıvrıldı. “İş için.”

Dominic sırtı bana dönük şekilde dimdik dururken her an saldırıya geçecekmiş gibiydi. Ben Matteo’nun ölümcül bakışlarından kaçarken Dominic’in sesinden beni korumak istediği belliydi.

“Çitlerin yanlış tarafında oyun oynamıyor musun?” diye sordu Dominic.

“Para çitlerin hangi tarafında olduğunu umursamaz.”

“Hemen arkanı dönüp git ve bir daha seni Florida dışında bir yerde yakalamayayım. Yakalarsam sonu iyi olmaz.”

“Bu konuşmaları da kayda alıyor musun?” diye sordu Matteo, onun bu tehdidini hiçe sayarak. “Bir yerlerde kullanırım diye düşünüyorum.” Açıkça eğlenerek konuşmaya devam ettiğinde

Dominic'in gözlerinin alevler saçtığından emindim. "Hatun o kadar iyi, ha?"

Matteo rahat yüz otuz kilo olmalıydı ve safi kastan oluşuyordu. Saçları da giysileri kadar pisti ve beni süzerken açılıp kapanan iri burun delikleri midemi bulandırıyordu. Sonra bıçağını gördüm. En az yirmi santim uzunluğunda bir av bıçağıydı. Arkama hızla dönüp silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım ama bulamayınca panik hissi giderek tüm bedenime yayılmaya başladı. Odadan çıktığımı duyan Dominic beni uyardı.

"Cecelia, bebeğim, *hemen* odana gir."

Koridorun karşısındaki kapı açıldı ve Tobias, Dominic'in daha önceden koridora fırlattığına benzer bir tabancayla dışarı çıktı. Bakışlarındaki rahatlamayla beni süzdükten sonra Dominic'e baktı.

"N'aber kardeşim?"

"Bunu ben hallederim," dedi Dominic sert bir sesle. "Hazır konu kardeşlerden açılmışken, Matteo. Seninki bu akşam nerede?"

"Onu tanırısın," diye omuz silkti Matteo. "Bir kulüpte eğleniyordur."

"Aslında şu anda burada. Dinleniyor," dedi Tobias. Çenesiyle arkasını işaret etti. "Sen de ona katılmalısın."

Tobias'ın arkasına baktım ama çenesini hafifçe kaldırdı. Hemen toparlandım.

Sakin tepki verme.

Odada kimse yoktu. Yani İspanyol Ninnisi'nin diğer yarısı olan Andre evimde bir yerlerdeydi. Bunca zamandır evde miydiler?

Ben bunu düşünürken Tobias arkama baktı, gözleri irileşti ve tabancasını kaldırıp tam omzumun üstüne nişan aldı.

"Bana yaklaş," dedi Tobias sakın bir sesle. İki kapı arasındaki merdiven boşluğuna atıldım. Tobias çenesiyle daha da geriye gitmemi işaret edince sırtımı arkamdaki duvara yasladım. Birden Andre yatak odamın girişinde, az önce durduğum yerde

belirdi. Elinde Matteo'nunkine benzer bir bıçak vardı. Andre kapkara gözleriyle Tobias'a bakarken korkudan donakaldım.

"Ah, işte geldi," dedi Matteo, insanın midesini bulandıran neşeli bir sesle.

Tobias monoton bir sesle, "Yanılmış olmalıyım," dedi.

"Merak etme, daha partiye gelecekler var," dedi Matteo.

Tam o sırada kapı çalınınca korkudan sıçradım.

Ding dong. Ding dong. Ding dong.

Matteo İspanyolca bir şeyler söyleyerek bağırınca sesler kesildi.

"Saygımızdan dolayı, bu meseleyi centilmenler gibi halletmek istedik," dedi Andre Tobias'a dönüp.

"Bunu takdir ediyorum," dedi Tobias ciddiyetle.

"En azından bu kadarını yapabildim," dedi Andre. "Ne de olsa beni aranızda sen almıştın."

"Ve bak sonra neler oldu." Tobias buz gibi sesiyle bunu söyledikten sonra tiksintiyle ona baktı. "Ne bok yediğini sanıyorsun, Andre?"

"Güneyde işler fazla hafiflemeye başladı."

"Bu yüzden *kişisel* çıkarlarımı ilgilendiren bir sözleşmeyi mi kabul ediyorsun? İyi bir karar vermemişsin."

"Ödeme almam gerek," dedi Andre, sanki bu çok basit bir konuymuş gibi. Onun için öyle olduğunu tahmin ettim. "Kişisel meselen için seni suçlayamam doğrusu," dedi bana bakarak.

"Ona bakayım bile deme, seni leş kokulu orospu çocuğu," diye bağırdı Tobias.

"Bununla neler yapabileceğimi gördün," dedi Andre. "Bir-birimize hakaret etmeyelim."

"Tobias," diye fısıldadım, korkudan ter içinde kalmıştım.

Oyuncak silahlarla, ekstra canlarla ve Monopoly parasıyla oyun oynamıyoruz.

Geçen sene boyunca gördüklerime ve aldığım uyarılara rağmen tehlike alternatif bir gerçeklikmiş gibi beni koruduklarını anladım. Başından beri bundan kaçınmaya çalışmışlardı. Ve

şu anda en kötü kâbusum gerçek olmuştu. Bu gece kolaylıkla ölebilirdim, sevdiğim adamlar da.

Bu iş bundan daha gerçek hâle gelemezdi.

“Onu bırakırsan sana iki katını veririm,” dedi Tobias Andre’ye.

“Anlaştık,” dedi Matteo. “Paranı alacağız, kardeşim.”

“Andre,” dedi Tobias onu uyarır gibi. Başımı çevirince adamın bana biraz yaklaştığını fark ettim. “Sakın yapma.”

Andre durup ona salak salak sıırttı. “Uzun zaman oldu, dostum. O takım elbiseyle seni tanıyamadım.”

“Hoşuna gitti mi?” Tobias gülümsedi ve o gülümseme hayatımda gördüğüm en tehlikeli şeydi. Onları öldürecekti. *İkisini* de.

“Babacığın nerede?” diye fısıldadı Andre bana. “Arabası burada.”

Hemen Tobias’a baktım. Doğru yanıtı bulmak için ifadesini okumaya çalıştım ama hiçbir şey elde edemedim.

“Bi-bilmiyorum,” diye kekeledim. “Eve yeni geldim.” Doğru dürüst konuşamadığım için kendime sinir oldum. Elleri titremeyen, kendinden emin tavırlarla beni korumakta olan iki adam gibi davranamamıştım.

“Bu anlaşmanın şartları hoşuma gitmedi,” dedi Dominic sakın bir tavırla.

Andre başını yana eğdi. “Nasıl yani?”

KontROLSÜZCE titremeye başladığımda Tobias bana baktı. Ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

Sakin ol, bebeğim.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Ding dong. Ding dong. Ding dong.

Tobias hâlâ silahını Andre’ye doğrultmuş hâlde Matteo’ya baktı. “Kapıyı açmak ister misin?”

Matteo, “İnan bana, dostum, o kapıyı açmak istemezsin,” dedi.

Tobias evet anlamında başını salladı. “Parayı sana birkaç dakika içinde verebilirim.”

Dominic âdeta tıslayarak, “Dediğim gibi,” dedi, “bu anlaşmanın şartları hoşuma gitmedi.”

Tam o anda Dominic’in silahının Matteo’nun belinde olduğunu gördüm. Silahsızdı. Tabancasını vaktinde geri alamamıştı. Benim yüzümden. Tabancası üstünde olsaydı bu iş çoktan bitmiş olurdu. Sırtımı arkamdaki duvara yaslayıp sakinleşmeye çalışırken safranın boğazıma yükseldiğini hissettim.

“Yapabileceğimiz tek anlaşma bu, kardeşim,” dedi Tobias. Onu uyardığı belliydi.

“Cecelia,” dedi Dominic. Birlikte yalnız vakit geçirdiğimiz günlerdeki samimi ses tonuyla söylemişti bunu.

“Dominic,” dedi Tobias. Bu sefer sesi korktuğunu ele vermişti.

“Cecelia’yla konuşuyorum,” diye çıkıştı Dominic.

“Efendim?” Tobias korkuyla bir bana bir kardeşine bakarken gözlerim doldu.

“Bu iş bittikten sonra bir film izlemek ister misin?” dedi Dominic. “Battaniyenin altına gireriz, şu sevdiğim *cheddar* peynirli patlamış mısırdan yapabilirsin. Şey gibi kokan... Ne gibi kokuyordu?”

İçime yeni bir korku dalgası yayılmaya başladı. “Lavanta,” dedim, gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

“Evet. Kız filmi izlemene izin vereceğim çünkü istediğim tek şey, sen filmi izlerken seni izlemek. Aşk sarhoşu olduğunda yüzün çok şirin oluyor.”

“Seni bu kadar etkilediyse kız iyi olmalı, Dom,” diye sırttı Matteo. Boş bakışlarını bana çevirdi.

“Yağmurlu günleri severiz, değil mi, bebeğim?” dedi Dominic. Matteo’ya doğru bir adım atarken sesi yükselmişti.

“Evet, severiz.” Gerilime daha fazla dayanamayınca boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Sağ tarafım güvenliydi –Tobias– ama sol tarafım kesin ölüm demekti. Ölüm daha yakındı. O

bıçak bana Tobias silahını ateşlemeden önce ulaşırsa önce ben ölecektim. Ama kardeşinin yardımına zamanında koşmazsa... Tobias'ın bir seçim yapması gerekiyordu. Ya kardeşini ya da beni kurtaracaktı, Dominic kendini bombanın üstüne atmaya, bu kararı onun yerine vermeye çalışıyordu.

"Teröristlerle anlaşma yapmayız." Dominic ona meydan okurmuş gibi başını yana eğdi ve Matteo köpek dişlerinden tükürükler akıtarak sırttı. Dominic'ten en az otuz kilo daha ağırdı ama Dominic ondan daha hızlıydı ve inanılmaz derecede güçlüydü. Daha önceden ona güvenmiş olsaydım ikisine de ihtiyacı kalmayacaktı. Ona inanmış olsaydım. Silahının üstünde olmamasının nedeni bendim.

"Dominic," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. Matteo'ya doğru bir basamak indi.

"Efendim, bebeğim?"

"S'il te plaît, ne fais rien de stupide. Je t'aime." *Lütfen aptalca bir şey yapma. Seni seviyorum.*

"Je sais." *Biliyorum.*

"Dominic," dedi Tobias emir verir gibi. "Hemen şimdi geri çekil. Hâlâ konuşuyoruz."

Dominic, Matteo'ya doğru bir basamak daha indi. "Dans etmek ister misin?"

"Şeref duyarım, dostum," dedi Matteo.

"İyi bir dans olsun."

Tobias, "Dominic, hayır!" diye bağırdığı anda Dominic adama saldırdı.

Tobias, Andre bıçakla bana ulaşmadan bir saniye önce öne atılıp beni geri çekti ve silahını Andre'nin başına nişan alıp ateş etti. Dominic Matteo'nun yüzünün ortasına sıkı bir yumruk atarken Tobias apar topar merdivenlerden indi. Matteo'nun burnunun kırıldığını, her yana kan sıçradığını gördüm.

Tobias kardeşinden sadece birkaç adım uzaktayken Dominic geri gitti ve Matteo'yu göğsünden tekmeledi. Matteo geriye

savruldu ve basamaklara bile değmeden sert bir şekilde sırtüstü merdiven boşluğuna düştü. Dominic Matteo'nun düştüğü yere inmeden hızla bize döndü, merdivenlerin ortasında Tobias'a ulaştı ve üstümüze mermiler yağmadan önce onu yoldan çekip kendini merminin önüne attı.

Başımın hemen yanına saplanan mermi sıvaların dökülmesine neden olurken çığlık attım. Dominic gözleri irileşmiş bir hâlde bana doğru koşarken ikinci mermi karnına saplandı. Üçüncüsü bacağına saplanırken karnını tuttu, dizlerinin üstüne yığıldı ve tam Tobias onu kenara iterken dördüncü bir mermi omzunu yarıp geçti.

Tobias kükrercesine bağırarak tabancasını Matteo'nun bacaklarına boşalttıktan sonra merdivenlerin dibinde onun üstüne atıldı. Bir mermi daha havada uçup antrede bir yere saplandı. Ayağa fırlayıp hemen Dominic'in yanına koştum ama elini bana uzatırken gözleri donuklaşmış, dudakları aralanmıştı ve yüzünden acı içinde olduğu belliydi. Saniyeler içinde yanına ulaştım, bana tutunup geriye doğru sendeledi, sırtını duvara çarptı ve aşağı kayarken duvara kan bulaştırdı. Matteo aşağıdan bağırdı; yüzünün bir tarafının parçalandığını gördüm ve cansız bir hâlde yere yığıldı.

Dominic öksürmeye başladı. Ellerimle yarasını kapayıp gümüş rengi gözlerinin içine baktım.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım karnına bastırırken. Gözleri sağa sola kayarken güzel dudakları kanla kaplanmaya başladı.

“Biraz dayan. Tamam mı? Biraz dayan.”

Dominic ellerimi çekiştirip yine öksürürken Tobias onun üstüne çömeldiğim yere geldi.

“Git,” dedi güçlkle. Yüzü acı içinde gerilmişti.

Ding dong. Ding dong. Ding dong.

Hepimiz kapıya baktık. Zamanın daraldığını biliyorduk. Sadece saniyelerimiz vardı.

Dom'un karnına bastırduğımda yüzünü buruşturdu ve bir abisine bir bana bakarken nefes alıp vermekte zorlanmaya başladı.

"Dayan," dedim, çaresizlik içinde kanamayı durdurmaya çalışıyordum. "Çok üzgünüm." Karnına biraz daha bastırduğımda acı içinde bağırdı.

"Çok üzgünüm, bebeğim, çok üzgünüm," diye mırıldanırken alnımı alnına dayadım. Tobias kemerini çıkarıp Dom'un bacağındaki mermi yarasının üstüne sardı. Biz kaç yara aldığını anlamaya çalışırken Dominic acı içinde kıvrandı ve o anda bacağının kan içinde olduğunu gördüm.

"Git," dedi güçlkle. Yeni bir acı dalgasına direnirken gözleri geriye kayd.

"Lanet olsun, lanet olsun, Dom." Tobias çaresizlik içinde Dom'un omzunu incelerken elini bacağındaki yaranın üstüne bastırıyordu.

Dominic ellerimi tuttu, hafifçe sıktıktan sonra abisine baktı. Acı dolu sözleri kesik kesik çıktı: "Nous savions tous les deux que je n'allais jamais voir mes trente ans, mon frère. Prends soin d'elle." *İkimiz de hiçbir zaman otuzumu göremeyeceğimizi biliyorduk, abi. Ona iyi bak.*

Dom tekrar öksürünce dudakları daha fazla kanla kaplandı. Acı içinde güzel yüzünü buruşturdu.

"Git," dedi öksürüklerinin arasında. Hırıltılı bir sesle, "Lütfen," diye ekledi.

"Hayır." Başımı hızlı hızlı salladığımı görünce gözlerime baktı. "Üzgünüm ama bir yere gidemezsin, Dominic çünkü senin gelecekte neler yapacağını hayal ettim. Biraz dayanırsan sana hayallerimi anlatacağım." Yarasına bastırıp gözlerinin içine baktım. "Sakın beni burada bırakma. Seninle o randevuya çıkmak istiyorum."

Ter içinde kalmış bir hâlde ikimize baktı ve tekrar öksürdüğünde nefes almak için mücadele ettiğini anladım. Yarasına

bastırmaya devam ettiğimde ellerimi bırakarak nihayet ona yardım etmeme izin verdi.

Tobias alnını kardeşinin alnına dayadı. Dominic'in ona, "Frères pour toujours," diye fısıldadığını duydum. *Sonsuza dek kardeşiz.*

"Annemiz seni karşılasın, babamız seni korusun. Seni seviyorum, kardeşim," dedi Tobias. Ağzından acı dolu bir ses yükseldi ve başını önüne eğdiğinde ona baktım.

Dominic'i kaybetmiştik; gözleri donuklaşmış ve artık ona ulaşamayacağım bir yere sabitlenmişti.

Zorlukla nefes alırken kalbim durmuş gibiydi.

"Do-Dom," diye bağırdım ve Tobias'a baktım. "O-ona ya-yardım edecek kadar va-vaktimiz yoktu! Yeterli vakit yoktu. Aman Tanrım, Dom."

Şaşkınlıkla Tobias'ın hıçkırdığını duydum, ben Dom'a sarılırken yüzünden gözyaşları süzülüyordu. "Daha yeni kavuştuk," dedim onu kendime çekerek ama Dom biraz daha aşağı kaydı, kolları iki yanında gevşekti, tüm yaşam belirtileri vücudunu terk etmişti. Başımı göğsüne eğdim. Bu arada ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama çok uzun bir süre geçmiş olamazdı çünkü kapı yine çalıyordu. Vaktimizin dolduğunu biliyordum.

Tobias'a döndüğümde ikimize bakıyordu. Bakışları benden kardeşine kayarken fiziksel olarak benden uzaklaşmaya başladığını hissettim.

Ding dong. Ding dong. Ding dong.

İkimiz birden bizi dışarıdakilerden ayıran işe yaramaz bariyere baktık. Büyük ihtimalle taraf değiştirmiş olan Miami ekibinin yarısı dışarıdaydı. Dakikalar içinde her şey bitecekti. İçimden, *İyi çünkü Dominic'in olmadığı bir dünyada olmak istemiyorum,* diye geçirdim.

Tobias iki tabancayı aldı ve kardeşini kollarının altından tutup cansız bedenini sürükleyerek yukarı kattaki odama götürdü. Histerik bir şekilde ağlayarak peşinden gittim. Onu ya-

tağımın yanına, halının üstüne yatırdı. Yanına oturup başını kucağıma çektim ve güzel yüzünü okşadım. Parmaklarımı güre saçlarının arasından geçirdim, çenesinin üstünde gezdirdim; bakışları ikimizin arkasındaki bir noktaya sabitlenmişti ve ona bakmadan edemiyordum.

Tobias tam yatak odasının kapısına bir tekme atıp kapatırken ön kapı gümbürtüyle açıldı ve aşağı katta dört bir yandan ateş sesleri yankılanırken göz göze geldik.

Savaş başlamıştı.

Gelmişlerdi. Kardeşlerin geri kalanı da evdeydi.

En fazla birkaç dakikaya ihtiyacımız vardı. Saniyelere. Dominic'in bir şansı olabilmesi için gerekli olan tek şey buydu.

Ev cehennem yerine dönerken karanlık bizi gizliyordu. Dom'u kollarımda tutarken ve o karanlığa tamamıyla batmış sürüklenirken yatak odasının kapısının yumruklandığını duydum. Ama beni yüzeye çıkaran şey Sean'ın sesi oldu. "Tobias?! Dom?! Orada mısınız? O yanınızda mı?"

"Buradayız," diye seslendiğim anda Sean elinde üç kurşun geçirmez yelekle ve sırtında silahlarla içeri daldı. İkimizi görünce yüzünde bariz bir rahatlama belirdi ama sonra kucağımda cansız yatan Dominic'i gördü. Ağzından öksürür gibi bir ses çıktı, iki adım da yanımıza gelip dizlerinin üstüne çökerken ve yelekleri yanıma bırakırken gözleri doldu. Ben Dom'un vücudunun üzerine kapanmış ağlarken bakışlarını yakın arkadaşından bana çevirdi, boğuk bir sesle küfür savurdu. Başımı kaldırıp yatağımın ayak ucunda bizi izleyen Tobias'ı gördüğümde, "Benim suçum," diye itiraf ettim. "Buraya geldiğinde be-beni inciteceğini düşündüm. Bu yüzden tabancasını merdivenlere fırlattı." Bir Tobias'a bir Sean'a baktım. "Silahının üstünde olmaması benim suçum."

"Cecelia, yapma," dedi Sean çatlayan sesiyle. Tobias'a baktım.

"Burada olduklarını biliyordum, Tobias. Bana hiçbir şey söylemediği için burada olduklarını biliyordum. Neler olduğunu biliyordum. Bana söylemedi, Tobias. Biliyordum!"

“Söylemeye gerek duymamıştır,” diye fısıldadı Tobias boğuk bir sesle. “Çünkü *ben* evi zaten bir kere kontrol ettim ve ona bir sorun olmadığını söyledim. Eve nasıl girdiklerini bilmiyorum.”

“Yapmayın,” dedi Sean ikimize bakarak. “Şu anda bunu yapmayın. İkiniz de lanet olasıca tetiği çekmediniz.” Ağır ağır ayağa kalkıp bize baktı, bir anda yüz ifadesi sertleşti ve gözlerinde intikam ateşi yandı. Tobias’ın durduğu yere döndü, başını kaldırdınca kehribar rengi gözlerinde tamamıyla yıkılmış bir adam gördüm.

“Ne yapmamızı istiyorsun?” dedi Sean ona. Tobias önce bana, sonra ona baktı ve tekrar bana döndü.

“Tobias, ne yapmamızı istiyorsun?” dedi Sean yine.

“Nefes alan kimse kalmayacak,” dedi Tobias hiç tereddüt etmeden. Gözleri bana kilitlenmişti ama bir süre sonra Sean’a döndü. Ellerini uzatıp, “Üstündeki her şeyi bana ver,” dedi, sesi insanlıktan yoksundu.

Sean ona tabancalardan birini ve birkaç şarjör verdi. Tobias bana ve Dom’a baktığında yüzünde ölümcül bir ifade vardı. Dominic’e baktım, saçlarını okşadım, dudaklarımı alnına ve şakaklarına bastırdım, ardından elimle gözlerini kapadım.

“Rahat uyu, prens,” diye fısıldadım. Ilık gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken dudaklarımı ısırdım. Parmaklarımı Dominic’in parmaklarının arasından geçirip gözlerimi yumdum. “Seni tekrar bulacağım. Rüyalarımda bulacağım. Bir sürü yağmurlu gün göreceğiz. Seni bulacağım...”

“Cecelia.” Tobias ismimi söyleyince birden kendime gelip tekrar ona baktım.

Kısa bir süre boyunca hafızasına kazımak istermiş gibi bana baktı, konuşmadan önce gözleri parladı. “Git ve asla geri *dönme*. Bir daha buraya *asla* geri dönme.” Bu kesin bir emirdi, ne tartışabilir ne de itiraz edebilirdim. Sean’a döndü, yeleklerden birini üstüne geçirip bağladı ve başını sallayarak beni işaret etti. “Götür onu buradan. Arabası ağaçların ilerisinde.” O kadar

şaşkın durumdaydım ki hissettiğim çaresizlik dediklerini ya da sözlerinin arkasındaki anlamı anlamamı engelliyordu. Tobias yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve gözden kaybolmadan önce son bir kez dönüp bana baktı. İleride, yakın bir zamanda, sözlerinin beni perişan edeceğini biliyordum ama o anda tekrar Dominic'e baktım ve dikkatle dudaklarındaki kanı sildim.

Dört bir yandan silah sesleri gelmeye devam ederken balkonun altından Tyler'ın sesini duydum. "Sean! Burası temiz!"

Sean çift kanatlı kapıların yanında durduğu yerden önce bahçeye sonra bana baktı. "Cecelia, gitmemiz gerek."

Başımı iki yana sallayarak Dominic'i göğsüme çektim. "Bedeni hâlâ sıcak."

Ben Dom'un yanağını okşarken Sean yanımda diz çöktü.

"Gitmemiz gerek, Cecelia." Dominic'i nazıkçe kucağımdan çekti. Başını dikkatle yere koydum ve dudaklarını öptüm. Sean beni geriye çekerken boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Sonra balkona çıktık. Ellerimdeki kan lekelerine bakarken ufukta şafak sökmek üzereydi.

Sean beni kaldırıp balkondan sarkıtabileceği kadar sakıttı ve aşağıda Tyler'ın beklediği yere bıraktı. Tyler beni kolayca yakaladı, tam o sırada evin yan tarafına yakın bir yerde silah sesleri yankılandı. Tyler hemen harekete geçti, beni duvara iterken iki Glock tabancasını kaldırıp etrafa tuttu. Bir başka kuzgun yanıma gelince Tyler bana döndü, üstümdeki giysileri inceleyerek merakla yüzüme baktı.

"Dominic," diye hıçkırarak cevap verdim. Yüzü bir anda allak bullak oldu, yutkundu, gözleri doldu ama hemen toparlandı.

Sean yukarıdan yanıma atladıktan sonra, "Kaç kişiler?" dedi. Çantamı ve üstüne koyduğu birkaç yazlık elbisemi getirmişti.

"Buraya geldiğimizde on araba saydım," dedi Tyler. Daha çok adamın eve doğru koştuğu ağaçlık alanı işaret etti.

Sean, Tobias'ın emrini tekrar ederek, "Nefes alan kimse kalmayacak," dedi. Tyler başıyla onayladı.

Sean'a döndüm. "Roman nerede?"

"Burada değil. Güvende."

"Ama arabasının burada olduğunu söylediler."

"Güvende," dedi yine. Yanıma gelip çantamı bana verdikten sonra Tyler'a dönü. "Götür onu buradan. Arabası ağaçların ilerisinde."

Sean bana baktı, ela gözleri doldu ama beni Tyler'a doğru itti. "Git," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Hızla eve doğru yürümeye başladı. "Hayır, böyle olmaz, lütfen," diye seslendim arkasından. "Sean!" diye bağırırken kalbimin paramparça olduğunu hissettim. Bunun onu *-hepsini-* son görüşüm olabileceğinden korktum. Yalvarışlarıma aldırış etmeden ilerledi ve arka kapıdan içeri girdiği anda kulaklarımda çınlayan bir silah sesi duydum. Tyler belimi sıkıca kavrayıp eliyle ağzımı kapayarak çığlığımı bastırdı ve beni oradan uzaklaştırdı.

"Lütfen, Cee, lütfen, gitmemiz gerek," diye bağırdı, ben eve dönmeye çalıştığımda. Durdu, beni omuzlarımdan tutup sarstı ve ona bakmaya zorladı. "*Derhâl* kendine gelmeni istiyorum."

Bir anda debelenmeyi kestim, güçlkle yutkunup başımı iki yana salladım. Evin içinden giderek daha fazla silah sesleri gelirken ve bize yaklaşırken dikkatimi ondan ayırmamam için çenemi tuttu.

"Beş dakikaya ihtiyacım var," dedi yalvarır gibi. "Bana beş dakika ver. Bunu yapabilirsin." Tamam anlamında başımı salladığımda kolumu tutup hızla koşmaya başladı. Peşinden koşarken adrenalin her yanıma yayıldı, zikzaklar çizerek ağaçlara varana dek büyük bahçede hızla ilerledik. Birkaç kuzgun daha hızla yanımızdan geçti ama biz aksi yöne doğru koşarken dönüp bize bakmadılar bile. Çam ağaçlarının altı sabah güneşiyle aydınlanmaya başlamıştı. Tyler dikkatlice ormanlık alanı taradı.

Başını yana eğmiş dimdik dururken ordu eğitimi devreye girmiş gibiydi. Sessiz olmamı ve yanından ayrılmamamı işaret etti.

Sağ salim ağaçların arasından yola çıkmayı başardığımızda ikimiz de durup soluklanmaya çalıştık. Jeep'im yolun kenarına park edilmişti, arkasında da Dominic'in Camaro'su vardı.

Tyler çantamdan elbisemi çıkarıp bana uzattı ve ben kanla kaplı giysilerimi çıkarıp üstümü değiştirirken arkasını dönüp ağaçların oraya baktı. Giyindiğimde yerdeki giysileri aldı ve elime bir tomar para tutuşturdu. "*Eve* varana kadar sadece nakit kullan. Arabana bin ve Atlanta'ya gidene dek durma. Hız yapma, trafik kullarını çiğneme, panik yapma ve oraya varır varmaz üstünü başını temizleyebileceğin bir yer bul. Kan lekelerini temizleyene dek seni kimse görmemeli. Burada değildin, Cee. Buraya *hiç* gelmedin. Anladın mı? Benim aramamı bekle."

"Tyler, böyle çekip gidemem! Onları terk edemem!"

"Cee, bırak da yanlarına döneyim."

Başımı tamam anlamında salladığımda bana sıkı sıkı sarılıp bıraktı. "Git. *Hemen*."

Göz açıp kapayıncaya kadar Jeep'imın direksiyonunun başına geçtim ve Tyler ağaçların arkasında gözden kayboldu. Kontrolsüzce titreyerek motoru çalıştırıp vitesi taktım, gaza basarken yanından geçtiğim araba hıçkırıklarla ağlamama neden oldu.

Güneş tepeye yükselirken ve hayatta kalamayacağımı bildiğim yeni bir gün başlarken yol giderek daha bulanık hâle gelmeye başladı. Direksiyonu güçlkle düz tutabiliyordum.

Dominic gitmişti. Artık yoktu.

Bunun geri dönüşü yoktu. Onu geri getiremezdik. Asla.

"Tanrım, lütfen," diye bağıırıp ellerimi direksiyona vururken hayatının son birkaç dakikasını hatırlayınca içimi büyük bir acı kapladı.

Hiçbir şey yapamamıştım.

Benim için savaşmalarını izlerken korkudan donakalmıştım. Dominic'in beni korumak isterken öldüğüne şahit olmuştum

ve ne onlara ne de kendime yardım etmek için *bir şey* yapabilmiştim. Orada öylece durup çığlık atmıştım. Bir ödleğ gibi tepki vermiştim.

İkimiz de hiçbir zaman otuzumu göremeyeceğimi biliyorduk, abi. Ona iyi bak.

“Ta-tanrım, lü-lütfen onları alma! Lütfen!” Ağzımda Dominic’in kanının tadıyla, ellerimde kan lekeleriyle hızla kasaba sınırından geçtim ve otoyola çıkıp istemediğim bir geleceğe doğru ilerlemeye başladım.

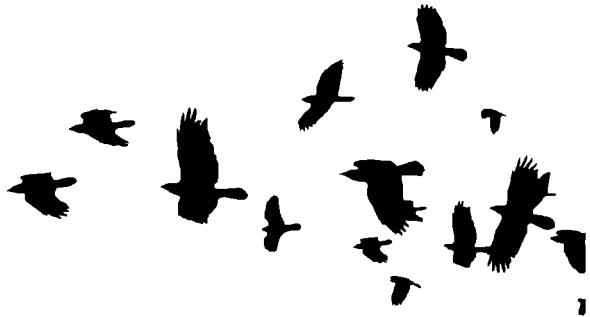

Üçüncü Kısım

Simdi

Karanlık gecenin düşlerinde
mutluluğun beni terk ettiğini gördüm.
Ama kalbimi kıran şey
uyanırken gördüğüm bir hayat ve ılık rüyasıydı.

— *A Dream*, Edgar Allan Poe

Yirmi Altıncı Bölüm

*Cecelia 26 yaşında
Dokuz saat önce...*

“Gelin ve damada.” Küçük restoranda şampanya kadehleri kaldırılrken kadehimi Collin’inkiyle tokuşturdum. Yakışıklı yüzünde huzur dolu bir gülümseme belirdi, üstü kapalı tabaklar masaya özenle yerleştirilirken elimi sıktı.

Kapaklar kaldırıldığında nane soslu kuzu pirzola ve biberiyeli patates yemeğini gördüm. Tam itiraz etmek üzereyken tanıdık erkeksi bir koku burnuma doldu. Kokuyu derin derin içime çekerken gözlerim önümdeki yanık tenli kola kayınca nefes alamadım. Yukarı kıvrılmış tiril tiril beyaz gömleğin altında, altın rengi tenine işlenmiş o dövmeği gördüm. Çok iyi hatırladığım ela gözlere bakmak için başımı kaldırdım ama yüzü farklıydı.

“Tebrikler,” dedi garson sözcüğü uzatarak. Sesi içimi sıcak bir hisle doldurdu. Masadan uzaklaşırken bakışlarım yine dövmesine kaydı. Arkasından ona seslenince mutfakın kapısında tereddütle durdu ve bana döndü. Sessizce bana bakarken yüzü aradan geçen her saniyeyle birlikte daha tanıdık gelmeye başladı. Bu adamı çok iyi tanıyordum.

“Bir dakika,” diye seslendim sesim çatlayarak. Garson servis kapısından kaybolurken etrafımdaki konuşmalar sesimi bastırınca göğsüm bir anda sıkışmaya başladı.

İşte o anda onu hissettim.

Yavaşça ayağa kalktım ve içeri giren, avizelerin hoş yumuşak ışığının altında karanlık bir silüet oluşturan o gölgeyi fark etmemiş olan konuklara baktım. Kimsenin onu fark etmemiş olmasına memnundum çünkü içerideki değişimi hissetseler korkarlardı ama ben korkmadım. Değişimin kaynağını görmekten başka bir şey istemiyordum.

Collin solumda oturduğu yerden sohbete devam etti, verdiği tepkiyi fark etmediğini anladım. Güveneydim. Sırlarım bu soğukkanlı kozada güveneydi. Masadakilere göz attım. İş arkadaşlarımız, diğer arkadaşlarımız, annem ve Timothy, Christy'yle kocası Josh ve annemin Christy'yle sohbet ederken birini kucığında sıkı sıkı tuttuğu iki oğlu, herkes buradaydı. Bakışlarımı salonun karşı tarafındaki çift kanatlı kapıya çevirdim. Şeffaf perdelerin arkasında baş döndürücü bir desen oluşturan minik ışıklar parlıyordu. Korkmam gerektiğini biliyordum ama beni çağıran, kapıya, kendisine doğru çekerken tüylerimin ürpermesine neden olan soğukkanlı gölgenin yakınında sadece güvende hissediyordum. Endişeyle bir kez daha davetlilere baktım ama kimsenin tepki vermediğini görünce rahatladım. Bu insanlar bilmiyorlardı. Asla bilemezlerdi.

Kimsenin dikkatini çekmemek için ağır ağır yuvarlak masalarla dolu alandan arka kapılara doğru yürürken ayaklarımın etrafından havalanan esinti beni sarıp sarmalayan bir rüzgâr tüneli oluşturdu. Yapraklar bir kol boyu kadar ötede sallanıp dans ederken ortalarındaki damarları görebiliyordum. Elimde olmadan kıkırdadım. Birbirine karışan kokular yoğunlaştı ve beni saf mutluluk hissiyle doldurdu.

Gelmişlerdi. Benim için gelmişlerdi.

Bir sonraki ani esintiyle kapılar arkamdan kapandı ve açıklık alana adım attığım anda bir ateş böceği sürüsü belirdi. Etrafımda parlıyor, tenimi yeşil-sarı bir renkle aydınlatıyorlardı. Elimi uzatıp bir tanesini yakaladım. Kanatlarını avucuma karşı çırpıttıktan sonra

havalandı ve elimde parlak bir leke kaldı. Başparmağımla lekeyi sildim ama geçmedi. Birkaç saniye boyunca senelerdir hissetmediğim bir huzur hissettim – yuvama dönmüş gibiydim.

Parıldayan ışıkların arasında, kocaman bir gülümsemeyle onu ararken gölge açıklık alana ve ağaçların arasına doğru yürümeye başladı.

“Gitme! Buradayım!”

Bulutların sürüklendiği noktanın ötesinde gölgelerin arasından karanlık bir silüet çıktı, yüzünde boş bir ifadeyle kehribar rengi cansız gözlerini bana dikti. Konuşmak için ağzımı açtım ama böceklerin giderek artan vızıltısı sesimi bastırdı. Aramızdaki boşluğa haykırdım ama yüz ifadesi değişmedi. Gözyaşlarım akmaya, göğsüm karmaşık duygularla yanmaya başladı ve telaşla bir açıklama yapmaya çalışırken sesim çatladı. Bu sefer bana kulak vermesi gerekiyordu.

Elinde boş bir tepsiyle garson yanında belirdi ve tepsiyi kolunun altına aldı. Geriye baktığında yüzündeki ifadeyi görmeye çalıştım ama ikisinin etrafını saran ateş böcekleri yüzünden göremedim. Arkalarında siyah kot pantolonlu, siyah botlu, siyah gömlekli bir silüet daha belirdi. Belli belirsiz dudaklarını büktüğünü görebiliyordum. Kalbim duracak gibi oldu. Öne doğru bir adım attığımda iki adam da onun önüne geçip benden korudular.

“Artık korkmuyorum!” dedim. Yüzlerine bakıp bunu anlayıp anlamadıklarını görmeye çalıştım.

Ateş böcekleri kanatlarının çırpınışlarını sayabileceğim, parıldayan gövdelerinin uçlarını, her ayrıntıyı görebileceğim kadar yavaşlamaya başladılar. Garson bana sırtını döndü, ben aramızdaki kalın ışık duvarına karşı haykırırken gölgelerin arasına doğru gitmeye başladı.

“Seni seviyorum! Seni seviyorum! Daha önce hazır değildim, lütfen, lütfen gitme!” Ağzımdan bir dizi histerik sözcük dökülürken sesim çatlamaya, boğuklaşmaya başladı. “Daha iyisini yapacağım! Daha iyi olacağım. Lütfen, beni bırakma!”

Aramızdaki mesafeyi kapatmak, onlara daha yakından bakmak için ateş böceklerini kovmaya çalıştım. Elimini öne uzatıp etrafına bakınırken dantelli elbisemin ağırlığı beni yerimde tuttu, hızla ayaklarımın dibinde birikti ve beni o noktaya mıhladı.

"Daha iyisini yapacağım. Kim olmamı istersen o olacağım! Lütfen. Beni bırakma. Lütfen, gitme!"

O karmaşanın ortasında bir çift alev alev göze odaklanana kadar, gözyaşları ve ışıklar gözlerimi kör etti. Üstümdeki elbiseyi incelerken güçlü çenesi gerildi ve sonra gözlerimin içine baktı. Başını ağır ağır salladığında bunu kabullendiğini biliyordum. Bana sırtını dönerken onu kaybettiğim için bağırmaya başladım.

"Gitme. Lütfen, gitme! Beni bırakma! Seni seviyorum!"

Ben öne gitmeye, beni yerime mıhlayan engellere karşı gelmeye çalışırken teker teker sık bitki örtüsünün arasına girmeye başladılar ama elbisem beni hareketsiz bırakıyor, onlara ulaşmamı engelliyordu. Elbisenin kuyruğunu kapıp öfkeyle dantelli kumaşı yırtmaya çalıştıysam da yırtılmadı. "Hayır! Gitmeyin! Beni bırakmayın!" Arkamda partiden gelen sesleri duydum ve ateş böcekleri kaybolmaya başlarken yoğun uğultu geri geldi.

"Bekleyin!" diye bağırdım. Ateşli gözler karanlığa doğru kaybolmadan önce son bir kez gözlerimle buluştuğunda çığlık attım.. "Beni bırakma!"

Yapraklar yine havalandı, arkamdaki kapılar paramparça olurken görüşümü tamamen kapladılar.

Yatakta iki büklüm oldum, yüzümü ellerime gömüp ağlamaya başladım. Göğsümdeki müthiş baskıya karşı koyamıyordum. Gözyaşlarım sel olmuş akarken yürek parçalayan çığlıklar attım, kalbim huzur bulmak için haykırıyordu.

Asla gelmeyen o huzuru.

Kayıp hissi ve o akıl almaz acı asla dinmiyordu. Hafiflememişti ve asla hafiflemeyeceğini biliyordum. Kontrolsüzce ağlıyordum, bir zamanlar rüyalarımı olduğu gibi hatırlama be-

cerisinin bir armağan, bir süper güç olduğunu düşündüğüme inanamıyordum.

Bu, bir armağandan başka her şeydi.

Orada, onların yanında, onlara ulaşabileceğim mesafedeydim. Çok yakındım.

Güçlkle nefes alarak çarşafı kavradım, zihnimdeki pusu dağıtmaya çalışarak hayal kırıklığıyla çığlık attım. O anda kapımın arkasında asılı duran, benimle alay eden, lanetleyen şeyi gördüm. Yorganı üstümden attığım gibi yataktan fırladım, kılıfı açıp içindeki elbiseyi çıkardım. Acı içinde dantelli elbiseyi çekiştirdim, kumaşın bir anda yırtıldığını duyduğumda tatmin oldum. Yere çöküp elbiseyi paramparça ettim. Her yırtık sesinin beni özgürleştirmesiyle çaresizliğim hafifledi. Burada üstüme çöken ağırlıktan kurtulabilirdim. Burada onlara gidebilmek için kendimi özgür bırakabilirdim.

Burası bunu asla yapamayacağımı bildiğim yerd.

Gelinliğimi parçaladıktan saniyeler sonra gerçeklerle yüz yüze geldim.

Asla özgür olamayacaktım.

Rüya gördüğüm ve bu rüyalar beni mahvettiği sürece özgür olamayacaktım.

Ellerimdeki mahvolmuş gelinliğe bakarken acı dolu çığlıklarım duyulmasın diye yüzümü geriye kalan parçalara gömdüm.

Yaptığım şeyi binlerce mazeretle makul kılabilirdim ama yalnızca tek bir sonuca varabilirdim.

Kendime yaşamaya izin vermediğim bir geleceğin yasını tutuyordum.

Ortak sırrımızı sakladığım, sorularım yanıtsız kaldığı ve kalbim attığı sürece yalanlar ağında kendimi daha da çok kaybedecektim. Büyük bir çaresizlik içinde boşluğa bakarken kalbim beni biraz olsun rahat bırakmıyordu. Kendi yıkımımın ortasında ne kadar oturduğumu bilmiyordum ama rüyam ve gerçeklik arasında kaybolup sonrasında her şeyi hissetmek istiyordum.

Ön kapının açıldığını ve tanıdık bir sesin bana seslendiğini duyunca parçalanmış gelinliği apar topar kılıfına tıkıp dolaba sakladım. Senelerce bu rüyaları bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışmıştım. Senelerce duygularımı inkâr etmiş, onları bölümlere ayırmış, kendime sağduyulu bir bakış açısının ve bu duygulardan kurtulacağım günün eninde sonunda geleceğini söyleyerek gizlemiştim. Senelerce kendime mantıklı ve sağduyulu davranmanın günün birinde geçmişimle barışmamı ve bir parça huzur bulmamı sağlayacağını söylemiştim.

Ama bu gerçek değildi ve zaman bunu kanıtlamıştı.

Böylece nişanlım yatak odamızın kapısını açıp o boş ve yerine getirilmeyen vaatlerden geriye kalan enkazı gördüğünde yapabileceğim tek şeyi yaptım – ikimize de yalan söylemeyi bıraktım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Zaman uçup gitmiyordu – en azından benim için. Hatırlamak istediğim zamanlarla unutmak için her şeyimi verebileceğim dakikalar arasında gelgit gibi hareket ediyordu. Özellikle de geçmişle şimdiki zaman arasındaki akışı zordu. Bu konuda çok dikkatli olmalıydım çünkü romantikleştirdiğim kısımlarla acı gerçekler arasında kaybolabilirdim. Triple Falls'tan ayrıldığımda aynen bu durumdaydım.

Burada geçirdiğim zaman içinde bana karşı ne kadar yanlış yapıldığını ve ne kadar manipüle edildiğimi görmem biraz zaman almıştı. Ayrıldıktan birkaç sene sonra kendimi o tahammül edilmaz gerçekle yüzleşmeye zorlayacak kadar öfkelenmiştim.

Her ne kadar beni önemsediklerini iddia etseler de hayatımdaki erkekler tarafından affedilmesi mümkün olmayan bir şekilde kullanılmıştım.

Üzerimde bu kadar güç sahibi olmalarına asla izin vermem gerekirdi.

Daha güçlü olmam gerekirdi.

Kendim ve hak ettiklerim için daha çok mücadele etmem gerekirdi.

Benden bu kadar çok sır saklamalarına izin vermemem gerekirdi.

Bugün bile içimdeki kadın hâlâ yansımamda gördüğüm kızla alay ediyordu.

Onları sık sık rüyalarımda görmek, sadece kendi yarattığım hapishaneyi sürdürmemeye neden olan anılarımızda kaybolmak beni kızdırıyordu. Uyanık olduğum saatlerde hayatımın her alanını güçlü bir şekilde yönetecek kadar zeki bir kadın olduğum hâlde, onları rüyalarımda gördüğümde bana karşı işledikleri kolektif suçlar yüzünden gerektiği gibi onlara öfkelenememek beni mahvediyordu.

Öfkenin kazanması gerekirdi ama kazanmıyordu. Asla kazanamamıştı.

Çoğu insan hayatına devam edebilmek için yas tutardı ama bir parçam anılarımı kendime yakın tutmak için uyku da yas tuttuğumu biliyordu; anılarım canlı bir şekilde gözlerimin önüne geliyor, her gün diriltmeye çalıştığım dünyayı ve duvarları parçalara ayırmama yardım ediyordu. Ama burası farklı bir dünyaydı ve ben ayrıldığımdan beri öyleydi. Seneler içinde kendime olan saygımı kazanmak için didinirken her gece kalbimin kaprislerine boyun eğmek zorunda kalmıştım.

Buradan ayrıldığımdan beri verdiğim bir savaştı bu. Dünyayı kaybettığım bir savaştı.

Bu yüzden kendimi serbest bırakıp akıntıyla sürüklenecek, akışın beni ele geçirmesine izin verecektim. Geçmişte yaşayacak, anılarımı birer birer ortaya çıkarırken hak etmeyen kişileri affetmemeye özen gösterecektim.

Ama ilerlememi engelleyen şey kayıp hissiydi. Her zaman buydu.

Çünkü zaman zaman onlardan ne kadar nefret etsem de bir bakıma çok az insanın olabileceği kadar şanslıyım.

Çok az insanın sevebileceği şekilde sevilmişim.

Doğal olarak yaşadıklarım beni sonsuza dek değiştirmişti.

Kasabanın sınırında durdum, buz gibi rüzgârda arabadan indim. Gökyüzünü griye boyayan bulutların altında, çakıl taşlarını botlarımla eze eze küçük bir tepenin eteğindeki girişe doğru yürümeye başladım.

Burada çok uzun yıllar kalmamama rağmen geleceğimi kasıtlı olarak sabote etmiştim. Öyle ki ayrıldığımda ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Triple Falls'a doğru yol alırken izlediğim yönün her zaman tersine olacağını fark etmiştim. Hayatımda başarılı olduğum tüm dönüm noktalarına, mecbur bırakıldığım hayat tarzına rağmen ne yazık ki içten içe hayatımın en güzel kısmının çoktan sona erdiğini biliyordum. Seneler önce burada yaşarken hep bir gelecek düşlerdim. Artık buradaki amacım zamanı askıya almak ve geçmişe odaklanmaktı.

Artık onlardan geriye kalan tek şey, birlikte geçirdiğimiz zamanın kalıntılarıydı. Zamanla onlarla geçirdiğim aylarda yaşananların kalbimi ele geçirip kilitlemek için yeterli olduğunu anlamıştım. Bir yanımda özgür kalmak için yalvarırken unutmama izin vermeyen şey, zihnimde süregelen savaş ve tükenmek bilmez sadakatimdi.

Ama gerçeklerin peşindeydim ve mezarlığa adım atığımda bel hizasındaki demir kapı gıcırdayıp gelişimi haber verirken ondan birkaç adım uzakta yaptığımız hataların ağırlığını hissedebiliyordum. Etrafı çevrili mezarlıkta ilerledikten sonra onun mezarını buldum, diz çöktüm ve eldivenimi çıkarıp parmaklarımı ağır mezar taşının üzerindeki kalın harflerde gezdirdim.

Prince Déchu Yitirdiğimiz Prens

O aramızdan ayrılalı, bizden –benden– çalınalı ve kalbimde tamiri mümkün olmayan kalıcı bir delik bırakalı iki bin günden fazla zaman geçmişti. Hâlâ gözlerini kapadığımda koyu renkli kirpiklerinin kıvrımını hatırlayabiliyordum. Onu kendime çektiğimde kucağımdaki ağırlığını, veda etmek için öptüğümde dudaklarının verdiği hissi hâlâ hatırlıyordum. Bana karşı ne kadar suç işlemiş olursa olsun, onun için hissettiğim tek şey sevgi, özlem ve minnetti.

Beni korumak için ölmüştü. Beni sevdiği için ölmüştü ama bununla yaşamının benim için ne kadar zor olacağını bilmediğinden ona lanetler okuyordum. Bu fedakârlığı bana –çoğu zaman– böyle bir sevgiyi hak etmediğimi hissettirmişti. Ama onu sevmiştim. Kalpten sevmiştim. Her şeyiyle kendi olabildiği ve büyük fedakârlığıyla bana verdiği armağan yüzünden.

Ona, beni gerçekten sevdiğine inanacak kadar güvenebilseydim burada yatıyor olmazdı.

Yirmi altı senelik hayatımda yaptığım tüm hatalar arasında, kendimi affedemediğim tek hata beni koruyan erkeği kaybettiğim gece ondan korkmuş olmamdı.

Keşke ona güvenebilmiş olsaydım.

Mezarını görmek, zihnimde o geceyi daha gerçek, aramızda geçen konuşmayı ve veda ederken söylediği sözleri daha değerli kılıyordu. Ölümüne doğru emin adımlar atmıştı ve tek isteği benimle yağmurlu bir gün geçirmek olmuştu. Onunla paylaşabilmek için her şeyimi verebileceğim bir gün.

“Keşke beni de yanında götürseydin,” dedim hüzünlü bir sesle. “Ama bir bakıma hepimizi de beraberinde götürdün zaten.”

İlk kez göz göze geldiğimiz ânı hatırladım.

“Beni çok korkutmuştun,” dedim burnumu çekerek. Gözlerim dolmaya ve o dayanılmaz hasretle gözyaşlarım akmaya başladı. “Sen tam bir *puştun*.”

Dominic’le tanıştıgımda amacının, kardeşliğin sırlarının arkasına gizlenmişti. Yine de bana izin verdiği için zırhındaki o görünmez boşluğu bulabilecek kadar şanslı olmayı başarmıştım.

İzin veriyorum, sen zaten içeridesin.

Son randevumuzda böyle demişti. Sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Elimi alnıma bastırarak konuşurken yıkılmamak için elimden geleni yaptım.

“Senin için hayal ettiğim geleceği sana anlatmaya fırsat bulamadan gittin. Belki benim hayallerimin bir kısmı da se-

ninkine karışmıştı. Belki ikimiz için kurduğum bir hayaldi ama yine de güzeldi. Bir plandan çok bir yer düşlemiştim. Müzik ve kahkahayla, kitaplar ve uzun öpüşmelerle, bitmek bilmez yağmurlu günlerle dolu bir yerdi. Gülümsemeni gizlemene gerek olmayacak bir yerdi.”

Keşke gerçek olabilseydi.

Ellerimle ağzımı kapadım ama mezar taşına bakarken hıçkırığımı bastıramadım.

“Artık dua ediyorum, Dom. Sık sık ve senin için. Bazen bencilce, sırf yüzünü rüyalarımnda görebilmek için dua ediyorum. Seni asla tam olarak görmeme izin vermiyorsun. Bazen yüzünü biraz görüyorum ama asla yeterli olmuyor,” kelimeler boğazımda düğümlendi, “ama denemeye devam ediyorum. Seni kovalamaya devam ediyorum.” Onu tam olarak görmediğimden emindim çünkü sormayı çok istediğim soruyu dile getirmemiştim. En zor kısmıysa yanıtın bana bağlı olduğunu bilmemdi.

“Lütfen, mümkünse seni görmeme izin ver,” diye hıçkırdım. Acı dolu bir sesle yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını sildim, o taşın altında sonsuza dek yatacağı buz gibi zemine diz çöktüm. Değiştirebilmek için her şeyi yapabileceğim bir gerçekti bu.

Hiçbirini hayal etmemiştim. Bu kadarını biliyordum. Mezar taşını görmek bile bunu daha gerçek kılıyordu. O gece neler olduğuna dair hiçbir şey bilmeden biraz olsun akıl sağlığını korumak için çabalamıştım. Nihayet bunu başarmış olsam da bu durum beni teselli etmiyordu. Tam aksine içimi acıtan bir sızı gibiydi. Beni asla terk etmeyecek bir sızı. Onun için doğru düzgün yas tutma şansım bile olmamıştı. Hak ettiğim gibi, sevdiği ve onu seven bir kadın gibi yas tutamamıştım çünkü o ölmeden önce her şey karmakarışık bir hâle gelmişti. Yine de az da olsa birlikte geçirebildiğimiz değerli dakikalara minnettardım.

Bakışlarım Dominic’in yanındaki mezara kaydı ve ondan birkaç ay sonra yanına gömülen kadınla konuşmaya başladım.

Tanıştığımız gece gözlerindeki korkuyu düşününce yutkundum ve acaba ölürlen korkuyor muydu diye merak ettim. “Söylesene, Delphine, arka kapıyı buldun mu? Yeğenin senin için o kapıyı açtı mı?” Rüzgâr sertleşti ve ceketimin içinde titrerken uzun süre sonra ilk kez kendi ölümümü düşündüm. Triple Falls’tan ayrılmadan hemen önce ölümle yüz yüze gelmişim. Artık hiçbir şeyden çok korkmuyordum ve binlerce hayal kurmaya kararlıyım.

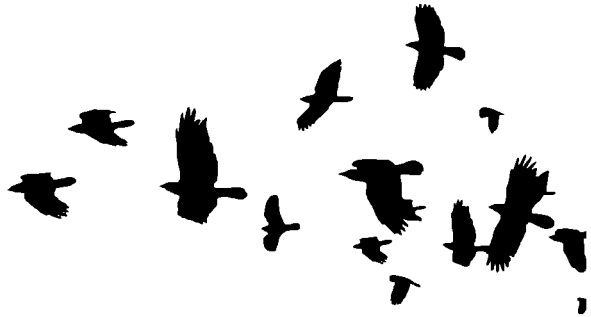
Diğer mezar taşlarına baktım.

Tobias’ın ailesinin tamamı buradaydı ve eğer bir şeyden korkuyorsam bu onun da ölümlü olduğu düşüncesi idi. Günün birinde ailesinin yanında yerini alacaktı.

Bakışlarımı tekrar Dominic’in mezarına çevirdiğimde üzerime bir başka keder dalgası yayıldı. Bunun beni bu kadar kısa sürede ele geçirmesini reddederek duygularımı dizginlemeye çalıştım. Yas tutmaya başlayamazdım. Başlarsam hayatta kalamazdım.

Henüz zamanı değildi.

“Repose en paix, mon amour, je reviendrai.” *Rahat uyu, sevgilim. Yakında geri döneceğim.*

Yirmi Sekizinci Bölüm

Eve giden yolda ilerler, kaçtığım günle ilgili anılar bana işkence eden dalgalar hâlinde aklımdan geçerken dikiz aynamı düzelttim.

Silah sesleri, ölen aşkımin kanının kokusu ve eve dönerken ellerimdeki kanın yarattığı his.

İlk bir saatten sonra adrenalin akışı dinmiş, vücudum tamamıyla çökmeden önce kollarımı ve bacaklarımı ağrı sızı içinde bırakmıştı.

Git ve asla geri dönme.

Sevdiğim adamların hayatta ya da yaralı olup olmadığını, beni suçlayıp suçlamadığını ya da hayatta kaldıklarında sonsuza dek benden nefret edip etmeyeceklerini bilmeden bir savaş alanından ayrılmıştım. Ama o lanet emirler zehir saçıyormuşum, ters giden her şeyin nedeniymişim gibi hissettirmişti.

O araba yolculuğunun ayrıntılarında bir saatten sonrası hâlâ bulanıktı. Atlanta sınırına vardığımda kalabalık bir benzinlikte durmuştum ve dikiz aynasına baktığımda ağzımın kenarına Dominic'in kanının bulaştığını görmüştüm. Arabada bulduğum eski bir su şişesindeki suyu –içinde iki parmak kadar su kalmıştı– elime dökerek yüzümü elimden geldiğince temizlemiştim. Aynadaki aksime baktığımda kan çanağına dönmüş gözlerimi, altındaki koyu renkli halkaları, cildimin solgun ve terli olduğunu görmüştüm. Şişedeki su bitince ellerimi koltuk altlarıma sıkıştırmış, başımı önüme eğip hızla benzinliğe girmiştım. Kendimi tualete kilitlemişim. Tuva-

letimi yaptıktan sonra kirli lavabonun başında aynada kendimle yüzleşmiş, hissettiğim her şeyin yüzüme yansıyacağını düşünmüştüm. Garip görünen tek şey, ellerime bulaşmış olan lekelerdi; son nefesini vermeden birkaç dakika önce bana olan aşkını itiraf etmiş bir adamın kanıydı. Ne kadar hastalıklı ve mantıksız bir düşünce olsa da ellerimi tekrar tekrar incelemiş, lekelerin kalmasını, ondan geriye kalan tek parçayı saklamayı istemiştım.

Tırnaklarımın altındaki kurumuş kanları yıkayıp lavaboya akan suyun pembeleşmesini izlerken yanaklarımdan süzölen gözyaşlarım çenemden damlıyordu.

Hemen yanı başımda kapının tıklatıldığını duyunca ağlamayı kesip yüzüme soğuk su çarpmıştım. Kapıyı açtığımda karşıma polo yaka tişört ve tenis eteğı giymiş, benzer kıyafeti olan küçük bir kızın elini tutan bir kadın çıkmıştı. Bana gülümsemişlerdi ve bu derli toplu, her şeyden habersiz, gözleri hayat enerjisiyle parıldayan ve tatlı tatlı gülümseyen insanları görmenin şoku, tavşan deliğinin ne kadar derinlerine düştüğümü anlamamı sağlamıştı. Bunun yeni bir maske olduğunu bilerek, içgüdüsel bir şekilde ben de onlara gülümsemiştım. Yarattığı histen nefret etmiş, yüzüme yakışmadığını düşünmüştüm. O günden sonra da yüzümde hep bu yeni maske olmuştu. Triple Falls'tan ayrıldıktan sonra söylediğim ilk yalan o gülümsemeydi.

Cecelia Horner o gece ölmüştü. Masumiyeti tamamıyla yok olmuştu; kötölüklerin var olduğunu, tıpkı tenis kıyafetli küçük kız gibi masumları avlamak için gölgelerin arasına saklandığını hatırlatan acı gerçeklikte bütün aptalca ve saçma hayalleriyle birlikte yok olmuştu. Eskiden olduğu kızıdan eser kalmamıştı.

Genellikle yanlış tarafın kazandığı, mermilerin gerçek olduğu ve sevdiğiniz insanlar son nefeslerini verirken gözlerinin ferinin sönmesine şahitlik ettiğiniz bir gerçeklik.

Bunu, tüm bunların bir parçası olmayı ben istemiştım çünkü sürekli olarak beni uyaran, uyarılarını dinlemediğim erkekleri sevmeye açtım.

Dominic ölmüştü.

Sorduğum tüm sorulara, tüm yalvarışlarıma rağmen çok az yanıt alabilmiştim. Sırlarım ve bir hikâyem vardı, ikisini de asla kimseyle paylaşamazdım. Bilginin ardındaki ceza tahammül edilecek gibi değildi. Hayatımın sonuna kadar her gün o maskeyi takmak zorunda olduğumu biliyordum çünkü kimsenin maskenin arkasında ne olduğunu görmesine izin veremezdim.

O kızın var olduğunu unutmalıyım.

Saatlerce Atlanta manzarasına bakan bir otoparkın en üst katında, hayat ve aşk hakkında bildiğimi sandığım her şeyi değiştiren küçük kasabadan çok uzaklarda, arabamda oturmuştum. Telefonum elime yapışmış gibiydi ve yapabileceğim tek şey sadece saatler önce karanlık meleğimi aldığı için lanet ettiğim Tanrı'ya dua etmektir. Tyler'ın sözünü tutması, bir parçam hâline gelmiş insanların o günü atlatması, kalplerinin hâlâ atması ve nefes alıyor olmaları için dua etmişim.

Endişe içinde beklemek çok zordu. Midemin bulandığını hissedip kapıyı açmış, arabamı park ettiğim yerin yanına midemi boşaltmışım. Bulantı hissi geçtikten sonra ağzımı silmiş, telefonuma bakmaya devam etmiş, babamdan bir e-posta gelene kadar çalmasını beklemişim.

Cecelia,

Dün, yaklaşan okul dönemine hazırlanmak için erkenden ayrıldığını bildirdiğin e-postanı görünce çok sevindim. Fabrikada çalışarak geçirdiğin zamandan keyif aldığını duyduğuma çok memnun oldum. Bu güzel haber ve eğitimine devam etme konusundaki kararlılığın yüzünden artık anlaşılmamızın sona ermesini kabul ediyorum. Athens'daki yeni dairenin adresini ve yöneticinin iletişim bilgilerini ekte bulabilirsin. Umarım bu jestimi amacıma uygun olarak bir tebrik gibi kabul edersin. Orada kaldığın sürece tüm masraflarının karşılanmasını sağlayacağım.

Lütfen, okuldaki durumunla ilgili beni bilgilendir.

Roman Horner

Horner Teknolojileri Yönetim Kurulu Başkanı

Amacına uygun jest mi?

Şaşkınlıkla tekrar tekrar e-postayı okumuştum. Daha sonra gönderilmiş postalar kısmını kontrol ettiğimde bunun, Sean ve Dominic'le dövmemle ilgili yüzleşmemden *saatler önce* hesabımdan yollanmış bir e-postaya yanıt olarak geldiğini görmüştüm. Hiç *göndermediğim* bir e-postaya yanıttı.

Evinde silahlı çatışma çıkmadan önce Atlanta'ya gitmem için mazeret sunan bir e-postaydı.

Roman biliyordu. Neler olduğunu öğrenmiş olmalıydı.

Tıpkı Tobias ve Dominic'in Miami ekibinin geleceğini bildikleri gibi.

İpuçları peş peşe gelmeye başlarken o geceyi daha çok düşündüm ve parçaları birleştirmeye başladım.

Bunlardan ilki ben eve vardıktan kısa bir süre sonra Dominic'in ansızın ortaya çıkması, arabasının açıklık alanın dışına park edilmiş olması, benimkininse büyük ihtimalle ben eve varıp valizlerimi yapmaya başladıktan dakikalar sonra onun arabasının yanına çekilmesiydi.

Olanları son öğrenen hep bendim.

Öfkemin bir kısmı bununla ilgiliydi. Dominic neler olduğunu anlatmış, bana güvenmiş olsaydı... Bana dikkatle yaklaşmasına neden olan şey ona verdiğim tepkiydi. Ancak olanları benden gizlemesi Dominic'in ölümcül hatasını yapmasına neden olmuştu; Tobias sessizce evdeki tehdidi ararken silahını merdivenlere atıp savunmasız kalmıştı.

O e-postayı Tobias yollamış olmalıydı. Sanırım söz verdiği gibi geri gelmemesinin nedenlerinden biri de buydu. Çıkış stratejimi planlamış, işler ters gittiği ve yetkililer işe karıştığı takdirde nerede olduğuma dair bir kanıt oluşturmuştu.

Her şeyi çözmemi sağlayan son ipucu, Tyler'ın sıkı talimatlarıydı. Ne zaman seyahat ettiğime dair hiçbir iz kalmasın diye bana nakit para vermişti. *Buraya hiç gelmedin.*

Tobias benden gerçekleri gizlerken bile her zaman benden bir adım öndeydi.

Ama diğer parçalar aklımı karıştırmıştı. Ne kadar dene-
sem de yerlerini değiştirsem de tekrar birleştirmeye çalışsam da beceremiyordum.

Tobias'ın Roman'ın harap olan evini eski hâline getirebilecek sınırsız kaynakları olsa da Roman bir şeyler olduğunu mutlaka fark ederdi. Belli ki onun da bu işi örtbas etmekte rolü vardı ve bunu düşündükçe öfkeden çıldırıyordum. Kendini pis iş-
lere bulaştırmamakta bu kadar mı kararlıydı? Bir şeyler biliyor olmalıydı. Bilmesi gerekirdi. Sonuçta Matteo onun arabasının garajda olduğunu söylemişti.

Ama nasıl?

Yoksa benzer bir arabayı Miami ekibini oraya çekmek için mi kullanmışlardı?

Her hâlükârda Roman neler olacağını biliyor olmalıydı.

Oradan ayrıldığım gün, Roman Horner ve kirli işleriyle ilgili olarak yalan söylemediklerini anladığım gündü. O adamın bana anlattıkları kadar yozlaşmış olduğuna inanmam için gereken tek kanıt buydu. Bana göre onun ellerine de bir o kadar kan bulamıştı ama benim onunla işim daha önceden bitmişti. Onunla ilişkiimi bitirmişt看.

Ama o gün endişeden yorgun düşmüş hâlde arabamda otururken gizemi bir kenara atmış, Kuzey Carolina'ya geri dönme dürtüsüne direnmeye çalışırken üzüntü ve kararsızlıktan içimi yemişti.

Zaman acımasızdı ve ben bu zamanı I-285 otoyolunda bir salyangoz kadar ağır ilerleyen trafiği izleyerek geçirmişt看. İnsanlar işlerinden çıkmış, akşam yemeği yemek ve televizyon izlemek için evlerine gidiyorlardı. Günlük işler yapan *normal*

insanlardı ama ağızımda hâlâ eski sevgilimin kanı varken *normale* biraz olsun benzeyen bir hayat sürebileceğimi zannetmiyordum.

Nihayet telefonum çalmıştı ve tanımadığım bir numaranın tanıdık bir alan koduyla aradığını görünce hemen yanıt vermiştim.

“Alo?”

Birkaç saniye dikkat kesilmiş, hattın diğer ucundan gelecek haberleri dehşet içinde beklemiştim.

“Alo? Alo?”

Birkaç saniye sonra bir Zippo kapağının belirgin açılıp kapanma sesini duymuştum. Bu ses ağızımdan kaçan bir hıçkırığa neden olmuştu. Sean.

Bardaktaki buzların çevrildiğini ve üç kez tıkırdadığını duyduğumda direksiyonun arkasında histerik bir şekilde ağlamaya başlamıştım. Kolaylıkla tanıyabileceğimi bildikleri iki belirgin ses.

Onlar iyiler.

Onlar iyiler.

“Lütfen... Lütfen, bir şey söyle.” Hattın diğer ucunda kimse konuşmayınca bu lanet sessizliğin nedeninin Tobias olduğunu anlamıştım. Asla konuşmayacaktı.

“Özür dilerim, çok üzgünüm. Lütfen, biri benimle konuşsun. Çok üzgünüm.” Sessizlik devam edip ne diyeceğimi düşünürken tanıdık bir ses nihayet yanıt vermişti.

“Selam, Cecelia, kusura bakma.”

“Layla, be-ben... ben...” O kadar sert bir şekilde hıçkırdım ki öğürdüm ve penceremi açıp içime derin derin nefes çekerek sakinleşmeye çalıştım.

“Ah, canım,” diye iç çekti. “Sadece taşınyorsun. İyi olacaksın. Burada hepimiz iyiyiz.”

Hiçbirimiz iyi değildik.

“Hepiniz mi?” dedim nefes nefese.

“Evet, yemin ederim ki hepimiz iyiyiz. Sen de iyi olacaksın.” Prova ettiği bir konuşma yaptığı belliydi. “Hepimiz seni çok öz-

leyeceğiz ama hayatına devam ettiğin için mutluyuz. Ne yazık ki çok uzakta olacağız.”

“Layla...”

“Sakin kendini üzme, tatlım. Eminim ki nereye gidersen git, bir sürü arkadaş edineceksin. Sen sağlam bir kızsın. Kısa sürede toparlanacaksın.”

“Bunu yapamam,” diye bağırdım telefona. “Bu-bunu yapamam.”

“Başka seçeneğin yok, tatlım. Büyüyorsun, okulunu bitirmen gerek ve önünde upuzun harika bir hayat var. Hepimiz uzaktan seni destekliyor olacağız. Bu boktan kasabadan ayrıldığına ve bir daha geri dönmeyeceğine seviniyorum.”

“Sizi ziyaret edebilirim.” Yanıtım havada kaldı çünkü arka planda birilerinin hararetle fısıldadığını duydum ama ne dediklerini anlayamadım.

“Buna gerek yok, bebeğim... Bizimkiler bugün ayrılıyorlar ve ne zaman döneceklerini bilmiyorum.”

Gidiyorlardı ve gittikleri yerde izlerini bulmak imkânsız olacaktı. Mideme feci bir ağırlığın çöktüğünü hissettim.

“Umarım orada olmanın daha iyi olduğunu biliyorsundur.” Bu bir uyarıydı, bir anne şefkatiyle söylemişti. “Buraya geri dönmenin hiçbir faydası yok. Hem fabrikada çalışan evde kalmış bir kız kurusu olmak istemezsin. Hepimiz senin için en iyisini istiyoruz.”

“Layla...”

“Gitmem gerek, sadece seni özleyeceğimi bilmeni istemiştım.”

Hat kesildiğinde kendimi kaybolmuş gibi hissederek çılgılık attım. Sean da Tobias da benimle konuşmak istememişti.

Artık tamamen bitmişti.

Geleceğime karar verilmiş, bağlarım kesilmişti, geri dönmemi istemiyorlardı. Bu konuda bir seçim veya söz hakkım yoktu. Bu gerçekliği daha önce de yaşamıştım.

Aklımı yitirmiş gibiydim, bu işin kesin olarak bitmesi beni yıkmıştı. Sonu asla iyi bir şekilde bitmeyecekti ama bu ayrılık insanlığımın bir kısmını benden söküp almıştı.

Triple Falls'a kendine meydan okumaktan, çılgın tarafına bir şans vermek ve anlatacak hikâyeler yaratmaktan başka şey istemeyen bir genç kız olarak gitmiştim.

O gece Athens'taki yeni daireme girdiğimde artık ihanetlerle, yalanlarla, şehvetle ve aşkla baştan yaratılmış; özü hayat değiştiren sırlarla örtülü, asla paylaşamayacağı ve anlatamayacağı hikâyelerle dolu bir kadındım. Beni güvende tutmak, geleceğimi inşa etmek için beni bu sırlarla birlikte solmaya ve çürümeye bırakmışlardı.

Erkeklerimin müthiş mücadelesi ve babamın cehennemden aldığı birinci sınıf bilet arasında yapmak istediğim tek şey geri dönmek ve kendimi alevlerin arasına atıp beni tüketmelerine izin vermektir. Ama beni korumak, varlığımın yarattığı tüm sorunlardan uzak tutmak karşılığında benden sadece geri dönmemi ve sırlarını saklamamı istemişlerdi.

İstedikleri gibi olmuştu.

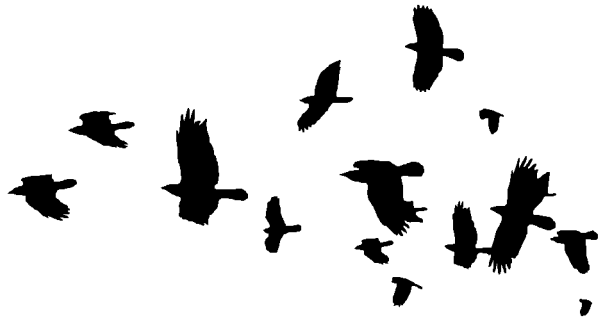
Cehenneme gidip gelmiş, alışana dek maskemi takmış, sırlarımızı saklamış, bir yandan talimatlarını harfiyen uygularken bir yandan da hayata benzer bir şey yaşamaya çalışmıştım.

Ve zamanla bunu da başarmıştım.

Kendi beklentilerimi kat kat aşmıştım ama zaman, özgürlüğümü santim santim elime veren boynuma geçmiş bir ilmekten farksızdı. Şimdi buraya geri dönmüştüm, o gösteriye devam etmeyi reddediyordum. Artık devam etmem mümkün değildi. Bu yüzden bana bir açıklama borçlu olan adamdan yanıtlar talep edecek, bunları eksiksiz almaya çalışacaktım.

Bir yanıt almadan buradan ayrılmayacaktım.

Eve giden ıssız, unutulmuş yolda ilerlerken kendime verdiğim son söz buydu.

Yirmini Dokuzuncu Bölüm

İçimi tuhaf bir his kapladı. Dondurucu yağmur Audi'min üstüne ve ön camına sert bir şekilde çarpıyordu, bahçe kapısından malikâneye bakarken böyle olacağını biliyordum. Ev, gri gökyüzünün altında daha da göz korkutucu görünüyordu. Ama kızgınlığımın büyük kısmının duvarların arasında yaşayan geçmişle ilgili olduğunu biliyordum.

Evin önüne yanaştım ve güçlükle yutkunarak arabadan indim. Valizimi arabada bırakıp evin bakımıyla ilgilenen şirketin bana seneler önce yolladığı yeni anahtarın, güvenlik talimatlarının ve merhum Roman Horner'ın malikânesinin bakımından sorumlu kişinin çalışma saatleriyle ilgili bilgilerin olduğu zarfı çantamdan çıkardım. Ön basamaklardan yukarı çıkarken ağır anahtarı elime aldım ve garaj yoluna döndüm. Sert rüzgâr etrafımda kamçı gibi eserken şiddetli yağmur soğuk kemiklerime işlemesine neden oluyordu. Geçmişimden beliren anlık bir görüntüyle Nova'sının kaportasına oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bekleyen, altın rengi teni ılık ılık bir adam gördüm. Etrafında parlak güneş ışınlarından oluşmuş bir haleyle, vaatlerle dolu gözlerinde muzip bir ifadeyle bana bakıyordu. Onu gördüğüm noktaya güneş vurunca bu görüntü bir anda silindi.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp arkama döndüm, kilidi çevirip kapıyı açtım ve beni karşılayan manzara karşısında şaşkına dönmüş hâlde eşikte donakaldım.

İçerisi oradan ayrıldığım günden önceki gibiydi ama o sabah verilen zarar hâlâ gözlerimin önündeydi. Duvarlarla yeni boyanmış alçı paneller arasında mermi kovanları olduğundan emindim. Ama o dehşet verici gecenin tüm izleri, sanki olanları hayal etmişim gibi silinmişti.

Keşke hayal etmiş olsaydım.

Nefes alan kimse kalmayacak.

Bu emri verirken Tobias'ın yüzündeki ifadeyi düşününce ürperdim. Tyler, Miami ekibine ait on araba gördüğünü söylemişti.

Kuzgunlar bu emri yerine getirmeyi başardıysa çok kişi ölmüş olmalıydı. Bir de işin kardeşlik tarafı vardı. Hepsini şahsen tanı mıyordum ama o gün daha fazla kardeşlerini kaybetmiş olabileceklerini düşünmekten nefret ediyordum.

Büyük ihtimalle kaybetmişlerdi.

Onlar açtıkları savaşın acı ve çirkin gerçekliğinden korumak için beni herkesten ayrı, güvende ve emniyette tutarlarken ben bildiklerimi hafife alıp Tobias'ı partiler veren adi bir hırsız olmakla suçlamıştım.

Dominic öldüğü gece bana o kadarını itiraf etmişti.

Yalancıların, hırsızların ve katillerin arasındaydın.

Bana kaç kere anlatmış olsalar da inanmak için görmem gerekmişti. O gece, anlattıklarına en kötü şekilde tanık olmuştum.

Ama yürüttükleri mantığı anlamıştım. Beni tehlikeye maruz bırakmak istemedikleri için dikkatimi dağıtmış, ellerinden geldiğince bir şey öğrenmememi sağlamışlardı çünkü *onların* gerçekte kim olduklarını görmemi *istememişlerdi*. Onlar kurumsal hırsızlıklar, şantajlar, haraç kesme, casusluk ve zorunda kalırlarsa kanlı hesaplaşmalar yapan tehlikeli suçlulardı.

Asla soğukkanlı katiller olmamışlardı ama hepsinin eli kana bulanmıştı ve artık bu sırlarını da biliyordum.

İnternette günlerce bu evde ne olduğuyla ilgili haberler aramama rağmen hiçbir şey bulamamıştım. Olay hakkında tek kelime konuşulmamıştı, hiçbir medya kanalında herhangi bir haber yayımlanmamıştı; beni en çok kızdıran şey, Dominic için bir ölüm ilanı ya da cenaze töreni haberi bile çıkmamış olmasıydı.

Ben buradan ayrıldıktan sonra neler olduğunu bilmiyordum ama olay akıl almaz bir şekilde örtbas edilmişti.

Aylarca gazeteleri ve interneti kontrol etmiş; o geceyle ilgili ipuçlarını, tutuklama haberlerini, her şeyi aramıştım ama hiçbir sonuç elde edememiştim. Miami gazetelerini de incelemiş, onlarda da bir şey bulamamıştım. Yakın bölgelerin gazetesinde bile tek bir haber yoktu. Ancak sekiz ay sonra, ne yazık ki kansere yenik düşen Delphine'in ölüm ilanını görmüştüm.

Bu araştırmadan sonra da pes etmiştim. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. O noktada fiziksel ve zihinsel sağlığım tehlikedeydi, vazgeçip benden istedikleri son şeyi yapmak zorundaydım.

Önüme bakmak, yaşamaya benzer bir şey yaparak hayatıma devam etmek zorundaydım.

Deneme kararı vermeden önce uyanık olduğum saatlerde yas ve öfkeyle aylar geçirmiştım. Roman'ın hatırımı ya da okulun nasıl gittiğini soran e-postalarına asla yanıt vermemiş, ben ayrıldıktan iki sene sonra kolon kanserinden öldüğü güne kadar ondan tamamıyla uzak durmuştım.

Sonradan bir kere bile kardeşlikten kimseye ulaşmaya çalışmamıştım. Bunun anlamsız olacağını biliyordum. Öfke ve kırgınlık da bu konuda bana faydalı olmuştu.

Kendimi koruyabilmek için bu anlaşmaya bağlı kalmıştım ama kasabada neler olup bittiğini de takip ediyordum.

Kendimi koruma kararı ileriye bakmamı ve nihayet girdaptan kurtulmamı sağlamıştı. Ama kısa bir süre sonra rüyalar devreye girmiş, katettiğim bütün ilerlemeyi yok etmekle tehdit etmişti.

Kasabaya geri dönerek yeni bir savaş açmıştım, hazır olmam gerekiyordu. Sadece huzurlu uykularımı geri istemiyordum. Ne yapmak istediğimden tam olarak emin değildim. Ama dün gece gördüğüm rüya her şeyi harekete geçirmişti; dolayısıyla gerçeklerin beni asla özgür kılmayacağını ama belki birkaç kapıyı kapatacağını düşünerek kendimi akışa bırakmış, bunun yeterli olacağını ummuştum.

Dondurucu yağmurun ve bu eve geri dönmenin yarattığı huzursuzluğu üzerimden atmaya çalıştım. İçeriye girip geçmiş dört bir yandan üstüme üstüme gelirken kapıyı arkamdan kapadım. Ceketime rağmen ürperince kollarımı ovuşturup ısıtmayı çalıştırdım. Salona bakınca satranç takımının hâlâ şöminenin önündeki masada olduğunu gördüm. İnanılmaz bir şekilde taşlar Tobias'la son satranç oynadığımız zamanki gibi duruyordu.

"Sıra sende," dedi piyonlarımdan birini daha aldıktan sonra.

Şarabı yudumladım ve duş aldıktan sonra aşağı indiğimde yaktığım birkaç mumun loş sarı ışığında ona baktım. Onu şarap şişesinin mantarını açarken gördüğümde aramızda samimi bir gülümseme geçmişti. Onun için dayanılmaz olduğunu öğrendiğim ardış öznlü losyonumu sürmüş, başka bir şey giymeden sadece düşük omuzlu ince bir kazak giymiştim. Bana hediye aldığı ve son gecemize saklamaya karar verdiği gecelik dışında şık iç çamaşırlarım yoktu. Okula başlamak için ayrılmadan önceki gece son gecemiz olacaktı ama şu an bunu düşünmek istemiyordum. Yerlerimize oturmadan önce şarabımı verirken beğeniyle beni süzdüğünü fark ettim, seçimimi onayladığı gözlerinin parlamasından belliydi. Satranç tahtası şöminenin önünde karşılıklı oturduğumuz yerde, aramızdaki küçücük boşlukta çaprazlamasına duruyordu. Satranç bana hâlâ çok sıkıcı geliyordu ama oynadığım kişinin güzelliği ve gizemi oyuna tahammül etmemi sağlıyordu. Açıkçası büyüleyici bir ön sevişme gibiydi.

"Oynadığın başka bir oyun yok mu?"

"Non." Hayır.

"Peki, televizyonda haberler dışında başka bir şey izlemiyormusun?"

"Hasta olduğumda izlerim."

"Ne sıklıkta hasta oluyorsun?"

"Üç ila beş senede bir."

Gözlerimi devirdim. "O hâlde bir diziyi baştan sona izleyerek bağ kurabileceğimizi sanmıyorum."

Bana baktığında bakışlarındaki savunmasızlığı görebiliyordum. "Bağ kurmamız mı gerekiyordu?"

Bunu ciddi ciddi sormuştu. Onun yaşındaki bir adam için naif bir soruydu. Geçirdiğimiz son bir hafta boyunca, tıpkı kardeşleri gibi onun da herhangi bir çevrede vakit geçirmediğini ya da standart "Amerikan" yaşam tarzını belirten herhangi bir alışkanlığı olmadığını fark etmiştim. Yurtdışında okuduğu hâlde çok uzun süre Amerika'da yaşamıştı ama Amerikan yaşam tarzını tam anlamıyla benimsememişti. Bu da güncel olayları her daim takip eden bir insan için garip bir durumdu. Dünyada olan biten her şeyi biliyordu ama kişisel anlamda dünyadan bir o kadar soyutlanmıştı. Birincisi, oldukça içine kapanıktı ve alışkanlıklarına bağlıydı. Obsesif-kompulsif davranışları rutinlerinden uzaklaşmasını zorlaştırıyordu. İkincisi, canımın McDonald's çektiğini söylediğimde bana uzun bir nutuk çekmişti. Aslında tam bir Fransız züppesiydi. Onunla birlikteyken sadece fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviç yemeyi başarmıştım ve artık abur cuburlarımı gizlemek zorunda kalıyordum.

Adamın zevkleri arasında pahalı kahve çekirdekleri yer alıyordu, yemeklerinin belli kalite standartlarından daha az olmaması gerekiyordu ve şarap seçimleri —lezzetli olmasına rağmen— aşırı pahalıydı. Takım elbiselerinin her birinin özel dikim olduğunu biliyordum ama beni rehin aldığı o iki ay boyunca aynı takımı ikinci kez giydiğini görmemişim. Pahalı zevkleri olsa da parasını güzel şeylere harcadığı için onu suçlayamıyordum çünkü birlikte

kaldığımız malikâne gibi bir yerde büyümemişti. Hamam böceklerini aileden sayan alkolik bir teyzeyle şehrin yoksul mahallelerinden birinde büyümüştü ve bu arada bir de küçük erkek kardeşine babalık yapmaya çalışmıştı.

Kolay bir hayatı olmamıştı. Bu yüzden bu tür şeyleri sadece deneyimlediği için değil, aynı zamanda günlük hayatında da istediği için mutluydum. Bencil olduğu herhangi bir konu varsa ona keyif veren bu pahalı zevklerdi. Karmaşık ama bir o kadar da sade bir insandı. Ayrıca ortalama bir erkek gibi uyarılmaya ihtiyaç duymuyordu. Çoğu şeyi bir deneyim olarak görüyordu; müziği müzik değil tek bir şarkı, yiyeceği sadece yemek değil bir ziyafet ve şarabı da sadece içki değil zevkle tadını çıkarabileceği bir şey olarak görüyordu. Seksi bile çok ciddiye alıyordu. Onun için seks bir sanat tarzıydı ve bunda epey ustalaşmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, ilk hamlesini düşünürken bakışlarını bana çevirmişti.

"Artık senden nefret etmiyorum." Hafifçe gülümsediğini fark ettim. "Gülümsüyorsun ama senden gerçekten de nefret ediyordum, Tobias."

"Biliyorum," dedi daha da gülümseyerek.

"Sen benim başkaldırmamı, karşı koymamı seviyorsun."

"Bu dünyada beni gerçekten kızdırmayı başaran tek kadın sensin."

"Bunu ilk iltifatım olarak kabul edeceğim. Ayrıca bu sizin için fazla samimi bir itiraf, beyefendi. Sarhoş mu oldunuz yoksa?"

Dudakları daha da yukarı kıvrıldı. "Belki biraz."

Gözlerimi kıstım. "Ben duştayken o şişenin yarısını içtiğini biliyordum. Hayal görmedim. Pinti herif"

"Özür dilerim," dedi ama hiç de özür dilermiş gibi bir hâli yoktu.

O kadar samimiyetsiz bir özürdü ki güldüm. "Ah, ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum, hırsız."

İlk hamlesini yaptı.

Bir piyon oynatıp aklıma gelen soruyu sordum. “*Nous entraînons-nous ce soir?*” Bu gece pratik yapacak mıyız?

“*Peut-être.*” Belki.

“*Où vas-tu m’emmener?*” Beni nereye götüreceksin? Dudaklarımı yalayıp şarabın her damlasının keyfini çıkardım.

“*J’étais en train de penser à te pencher sur ce canapé.*” Seni şu kanepenin üzerine domaltırım diye düşünüyordum. “*Ama bana öyle bakmaya devam edersen o kadar uzağa bile gidemeyeceğiz.*”

Gözlerimi devirdim. “*Je voulais dire en France, pervers.* *Où m’emmènerais-tu en premier?*” Fransa’da demek istemiştım, seni sapık. Beni ilk önce nereye götüreceksin?

“*Kolay,*” dedi kaşlarını çatarak tahtaya bakarken. “*Eyfel Kulesi’ne.*”

“*En français, s’il te plaît.*” Fransızca, lütfen. “*Söyleyeceğini düşündüğüm son şey buydu.*”

“*Neden? Fransa’ya giden herkesin ilk olarak görmeyi hayal ettiği yer orası değil mi? Seni mi kıracağım?*” Omuzlarımlaın çöktüğünü fark etti. “*Daha özel bir yere mi gitmek istiyordun?*”

“*Senin en sevdiğin yerlere. Seninle birlikte geçmişe bir yolculuk yapmayı isterim. Nerede okula gittiğini görmek, üniversiteden arkadaşlarıyla tanışmak isterim.*”

“*Hiç arkadaşım yok.*”

“*Bir tane bile mi?*”

Sırtını şöminenin yanına yasladı. “*Oraya gittiğimde arayabileceğim ve içki içebileceğim türden kişiler değiller. O tarz arkadaşlarım yok.*” Sesi biraz melankolikti ve neden öyle olduğunu biliyordum. Kendine ait bir hayatı olamayacak kadar yetişkin rolü oynamakla meşguldü. Aynı şeyi ben de yapmıştım.

“*Bugüne kadar hiç ağırdan aldığın, dinlendiğin olmadı mı? İç çamaşırı mankenlerini becermek dışında yani.*”

“*Non.*” Hayır.

“*Ben senin arkadaşın olurum,*” dedim hemen. “*En yakın arkadaşın olurum ama bunun için daha çok çaba sarfetmen*

gerekiyor. Bir noktada bana nerede yaşadığını söylemen, yatak odana göz atmama izin vermen ve ilk regl olduğun zamanı anlatman gerekecek."

Boş bir ifadeyle bana baktıktan sonra taşlarımdan birini daha aldı. Hayal kırıklığıyla burnumu kırıştırdım. "Bu oyunda asla iyi olamayacağım sanırım."

"Çünkü iyi olmak istemiyorsun. Seni yine yeneceğim. Ama iyi haber şu ki Fransızcan artık eskisi kadar boktan değil. Yine de dilini biraz daha geliştirebilirsin."

"Öyle mi? Kısa bir süre önce nasıl emdiğini düşünürsek dilimi çok sevdiğinden gayet eminim."

Ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle başını salladı. "Hamle sırası sende."

"Kazanmana izin vereceğim."

Alev alev yanan gözlerini yüzüme dikti. "Neden?"

"Çünkü kazanmanı istiyorum, böylece dillerimiz söylediğin son şeyi tartışıp bir sonuca bağlayabilirler."

"Yine işle keyfi karıştırıyorsun. Asla öğrenemeyeceksin."

Şarabımı bitirdim ve kadehimi yere koyup ellerimle dizlerimin üstünde durdum.

Başını salladı. "Hâlâ oyuna devam ediyoruz."

"Az önce kazanmana izin vereceğimi söyledim."

"Hayır," dedi sert bir ses tonuyla. "Zaten ben kazanacağım. Derhâl yerine geç. Bu oyunu bitirmek istiyorum."

"Sen kazandın," dedim. Eğilip önü açılan kazağımla çıplak memelerimi ve karnımı sergiledim.

Ne memelerime ne de yüzüme baktı. Tahtaya odaklanmıştı.

"Gerçekten hiç tepki vermeyecek misin?" dedim boğuk bir sesle, belinden yukarısına iyice yaklaşmıştım. Bir bacağına önüne uzatmış, diğerini kendine çekmişti ve kollarından birini şömineye, diğerini de dizine dayamıştı.

"İşte bu oyunda hiç becerikli değilsin." Dudaklarımı boynumu götürüp tenini emerken sesindeki keyfi duyabiliyordum. "Ne zaman tahrik olduğunu hep anlıyorum."

"Nasıl yani, sen bu konuda usta olduğunu mu sanıyorsun?" diye dalga geçtim.

"Usta olduğumu biliyorum."

"Blöfünü görüyorum." Kıpırdamadan oturmasına rağmen kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve saçlarını hafifçe çekmeden önce tırnaklarımı kafa derisinde gezdirdim. Ben kralımı baştan çıkarmaya çalışırken o satranç tahtasına odaklanmıştı ve kesinlikle benimle ilgilenmiyordu. Genellikle ilk hamleyi ben yapmıyordum, buna gerek kalmıyordu çünkü o da benim kadar bağımlıydı.

"Peki," diye fısıldadım, kulağının dış kısmını yalayarak. "Yani aletini şu anda pantolonundan çıkarsam, sevdiğin ve istediğin gibi seni emmeye başlasam tepki vermez miydin?"

"Non." Hayır.

Kulak memesini sert bir şekilde ısırdım ama yüzünü bile buruşturmadı.

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. "Kazanmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Non." Bana baktı ve bakışlarını satranç tahtasına geri çevirmeden önce parkta oturan bir yabancıymışım gibi beni süzdü. Bunu bir hakaret olarak kabul edip hayretle ona baktım ama bir şey demedim. Elimi göğsünde gezdirerek aşağı inip kasığını avuçladığımda hafifçe gülümsediğini fark ettim.

Tam isabet.

Sertleşmişti. Bir de tepki vermeyeceğini söylüyordu, kıçımın kenarı.

"İyi rol yaptın, Tobias ama maalesef avucumun içinde büyük bir ipucu var."

"Talihsizlik ve haksız bir avantaj bu," diye homurdandı.

Bir anda kendimi onun altına sıkışmış hâlde bulunca ağzımdan bir çığlık kaçtı. Burnunu burnuma sürterken kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Ama eksiksiz bir açıklama olması açısından şunu söyleyebilirim ki sana her baktığımda dikkatini, dudaklarını, dilini, vücudunu istiyorum, Cecelia. Hastalığını bana da bulaştırdın ve artık ben de bir bağımlıyım."

"Biliyordum!"

Kazağımı aşağı çekip meme ucumu emerek inlememe neden oldu. "Güzel yüzünü ve güzel şeftali rengi meme uçlarını çok seviyorum ama bu," dedi elini göğsüme bastırarak, "bunu sözcün olarak kullanmana bayılıyorum. Benim için çekici olan esas şey bu. Sadece gerçeğin küçük bir parçası için kendi yıkımına göğüs germeye bu kadar istekli, cesur bir kadın hayatımda hiç tanımamıştım."

Ona tamamıyla sarılmış bir hâlde yerde uzanıp çenesini okşarken tepeden bana baktı. "Ama asla kazanmana izin vermeyeceğim. Hiçbir zaman, bir kez olsun, merhamet göstermek ya da ateşkes yapmak için bile izin vermeyeceğim. Asla. Ve benim kazanmama izin vermeni de istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü benimle savaşmayı bırakırsan, işte o zaman kaybettiğimi anlarım."

Beni öpüp geri çekildiğinde yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Günün birinde benden yine nefret edeceksin. Belki yakında, belki ileride ama benden yine nefret edeceksin."

Kaşlarımı çattım. "Bundan çok emin gibisin."

"Evet ve nedenini bana yalnızca sen söyleyebilirsin."

"Tobias..."

"Benimle gel," diye mırıldandı.

Antreden satranç tahtasına bakarken ikimiz ve gecenin geri kalanında neler olduğu gözlerimin önüne geldi. Bu geceyi zihnimde defalarca kez baştan oynatmıştım. İtirafından hemen

sonra ayağa kalkıp elimi tutmuştu, ben de sessizce peşinden gidip merdivenlerden yatak odama kadar onu takip etmiştim. O gece bana o kadar büyük bir tutkuyla ve coşkuyla sahip olmuştu ki yoğun bir hazla sarsılmış, ismini haykırırken çenemin titrediğini hissetmiştim. Hayatımın en iyi seksiydi.

Ancak bu hem bir özür hem de erken bir saldırıydı. En azından artık öyle olduğunu görebiliyordum. Hayatımın en güzel gecelerinden birini manipölasyon olarak görmem de ona karşı hissettiğim öfkeyi alevlendirmişti. Ama bu, bomba patlamadan ve o üç ilişkiyi mahvetmeden önce yaptığı birçok özür girişiminden biriydi.

Oradan ayrıldıktan ya da ayrılmaya zorlandıktan sonra –ilk şoku biraz atlattıktan sonra– onu ve aramızda var olduğunu sandığım her şeyi kaybetmiş olmanın muazzam acısını hissetmeye başlamıştım. Buna rağmen kendime onu terk ettiğimi söylemiştim ve bu doğrudu. Bunu hak etmişti. Yaptığı şey affedilecek gibi değildi. Ama yine de benim için geleceğini umut etmiştim. Yirmi yaşındaki kalbim büyük ihtimalle onu affederdi. Beklenmedik olansa... bana geri dönmüş olsaydı onunla eskisinden de çok savaşıcağımı biliyor olmamdı.

Geriye dönüp düşününce insanın her şeyi açıkça görebilmesi komikti. Özellikle de suç işleyen sahtekâr bir erkeğe âşık olduğunuzda.

Benim için geri gelseydi ve yirmi yaşındaki kalbim onu affetseydi, kalbim şimdi nerede olurdu?

Ama yirmi altı yaşındaki kalbim, ne bir açıklama ne de bir özür duyabilmişti ve onu asla affetmeyecekti.

Olan biten her şey gibi bu da istediğim ya da beklediğim gibi olmamıştı. Peşimden gelmemişti çünkü beni bir kez daha sürgüne göndermişti.

Bakışlarım Roman'la pek çok kez huzursuz akşam yemekleri yediğimiz yemek odasına kaydı. Bu evde kalbimi kıran tek erkek Tobias değildi.

Neden geri döndün, Cecelia?

Daha çok anı yüzeye çıktıkça aslında güzel giden bir hayattan vazgeçmenin ne kadar aptalca olduğunu daha iyi anlıyordum.

Collin'den ayrılmam kaçınılmazdı. Ama bu anıları bilinçli olarak tekrar yaşamak? Buraya geleli daha bir saat olmasına rağmen anılarım şimdiden bana büyük bir acı vermeye başlamıştı.

Yüzleşmelerle geçen bir günün ardından çoktan tükenmiş hâlde, içimden dua ederek mutfağın yanındaki içki barına gittim ve tıka basa dolu olduğunu görünce dualarımın kabul olduğunu düşündüm.

Şişelerden birini açıp bir viski bardağı aldım. İçkiyi kafama dikiğimde tadı bana Sean'la Eddie'nin barında ilk kez viski içtiğim zamanı hatırlattı. O gün, bir ömür önce yaşanmış gibi geliyordu.

Ama öyle değildi. Bunu burada, bu kasabada yaşamıştım. Bir yanım onların da burada olduğunu biliyordu. Büyük ihtimalle hiçbir zaman ayrılmamışlardı. Bu da beni uzak tutmak için söyledikleri bir başka yalandı.

Henüz öğrenmedilerse bir noktada burada olduğumu belli etmek zorunda kalacaktım. Ama bugün değil.

Mutfakta etrafıma bakındım, havuzu ve şezlongları net bir şekilde görebildiğim pencerelerin önünden geçtim.

İçki damarlarımda akmaya başlarken başka anıların yüzeye çıkmak üzere olduğunu hissettim. Ev buz gibi olabilirdi ama içim ısınmaya başlamıştı. Senelerdir ilk kez anılarıma direnmek yerine, kendime onları hatırlamak için izin vermeliydim. Bunun sona ermesini istiyorsam zihnimin sürüklenip gitmesine izin vermem gerekiyordu. Bir yudum daha viski içtikten sonra eski yatak odama çıktım ve Dominic'i son gördüğümde cesedinin olduğu yere bakıp donakaldım.

Evet.

Ne için evet?

Evet, âşık oldum.

Yeni halıyı görmek, beni Dominic'in mezarını görmek kadar yaktı. Sessiz bir şekilde gömülmekten çok daha fazlasını hak etmişti. Biraz hava almam gerektiğini hissedip balkonun çift kanatlı kapısını açtım ve kaçtığım gün buradan nasıl çıktığımı hatırladım. Gözlerimi yumduğumda, etrafımızda silah sesleri duyulurken beni aşağıda talimatlar yağdıran Tyler'ın yanına indiren Sean'ın acı içindeki yüzünü gördüm.

O gece burada olmasaydım olanların hiçbirinin gerçek olduğuna inanmazdım.

Geri dönerek ne halt ettiğini sandın, Cecelia?

Varabildiğim tek sonuç, dün gecekiyle aynıydı. Bu anıları geride bırakamıyordum. Aradan geçen altı yaz mevsimi boyunca bunu başaramamıştım.

Bunun için alabileceğim bir yardım, tüm gerçekleri söylemeden beni tedavi edebilecek bir terapist yoktu. Unutmamı sağlayacak bir hap yoktu.

Kolektif günahlarımızı itiraf edebileceğim kadar inandığım bir rahip yoktu. Sadece beni duyup duymadığından emin olmadığım, ben dinlemeye değer bulmuyor olabilecek, kızgın olduğum bir Tanrı vardı.

Batmak ya da yüzmek her zaman benim seçimim olmuştu. Senelerdir tutunacak hiçbir yer olmadan derinlerde yüzmüş-tüm, ayaklarımı çırpacak gücün yavaş yavaş tükendiği zamanlar yaşamıştım.

Gri gökyüzü beni karşılarırken viskiyi şişeden içmeye devam ettim. Bana âdeta *Evine hoş geldin* diyen uzaktaki baz istasyonuna baktım.

Otuzuncu Bölüm

Saatler sonra hafif sarhoş hâlde, başım zonklayarak uyan-
dığımda komodininin üstündeki cep telefonumdan gelen
sesler yüzünden uyandığımı anladım. İşin güzel yanı, son birkaç
saatte tek bir rüya bile gördüğümü hatırlamıyor olmamdı. Ama
ekranda yanıp sönen ismi görünce sevincim kursağımda kaldı.

“Selam.”

“Uyuyor muydun? Oraya vardığında arayacağını söylemiştin.”

“Çok üzgünüm.”

“Olmalısın.” Sesindeki çaresizliği duyduğumda suçluluk
duygusu beni rahatsız etti. “Cecelia, lütfen eve geri dön.”

“Collin, bunu yapamam. Özür dilerim ama bunu yap-
mam.” Sersemlemiş hâlde yataktan kalktığımda bu konuşma
için fazla ayık olduğuma karar verdim.

“Yapamaz mısın, yapmayacak mısın?”

“Yapmayacağım. Artık ikimizi de kandıramam.” Şişeyi ve
bardağı alıp basamakları ikişer ikişer inerek mutfaka gittim. Bir
içki daha içmeye karar vermiştim. Dibe vurmak sorun değildi.
Orada rahattım. Hatta benim için en güvenli yer olabilirdi.
Sevdiğim insanlara düşünmeden yalan söylemekten çok daha
güvenliydi.

Ama aslında kendimi yeryüzündeki cehenneme atmıştım.
Yalan söylemek çok daha kolaydı.

“Bana bunların nedenini söyle,” dedi Collin nazikçe. “Eve gel de anlamaya çalışayım. Öylece çekip gittin.”

“Sana açıklama yaptım.” Bardağıımı buz almak için buz dolabının kapağına koydum ve üstüne bolca viski doldurdum. “Collin, bir daha oraya dönmeyeceğim.”

“Sana inanmıyorum. Bu bir tür... zihinsel çöküş, bir tür... epizod⁵ olmalı.”

“Belki de haklısın ama bu bir soğuk algınlığı durumu değil. Keşke öyle olsaydı.”

“Düzgün düşünemiyorsun. Aramızdaki her şey gerçektir. Kimse o kadar iyi bir oyuncu olamaz.”

“Rol yapmıyordum. Ben... gerçek hislerimi gizliyordum. İlişkimizin yürümesini istedim. Çoğu zaman yürüdüğüne inandım.” Viskimden büyük bir yudum aldım ve saate baktığımda gece yarısını biraz geçtiğini gördüm. Araf’taki ilk günümü tamamlamıştım.

“Gençliğinde maceralar yaşadıysan ne olmuş? Ben de aziz değilim. O kasabanın yarısıyla yatmış olsaydın bile umurumda olmazdı.”

“Sadık olup olmadığımı mı merak ediyorsun?” Gözümünden bir damla suçluluk yaşı akarken yutkundum.

“Bana sadık olduğunu söylemiştin.”

“Peki bana inanıyor musun?”

“Evet.”

“Ama bu durum uzun sürmeyecek. Bu konuda da dürüst olup olmadığımı merak edeceksin ve sonra bana öfkelenmeye başlayacaksın.”

“Hayır. Eve geri dönersen...”

5 Bireyin ruhsal durumunda yaşanan duygusal ve sinir yüklü iniş çıkışlara verilen isim. Epizodlar kimi bireyde kendini nedensizce aşırı mutluluk şeklinde, kimi bireydeyse aşırı sinir ve aşırı mutsuzluk şeklinde gösterir. —y.h.n.

“Yeter. Kendini alçaltma, Collin. Seni seviyorum. Her zaman da seveceğim. Senin tarafından sevilmiş olduğuma gerçekten de minnettarım.”

“Yani sen ilişkimizin sona erdiğine karar verdin ve bunu kabullenmemi mi bekliyorsun? Beni kasıtlı olarak yok etmeye mi çalışıyorsun?”

“Kulağa çok acımasızca geldiğini biliyorum ama senelerdir mücadele ettiğim konuyla ilgili gerçekleri bilmeni istiyorum. Sürekli suçluluk hissetmek, yaptığım şeyin yanlış olduğunu bilmek. Lütfen, Christy’den sonra bu dünyada bana en yakın kişi olduğunu söylediğimde bana inan. Ama beni tam olarak tanımıyorsun ve açık konuşmam gerekirse Christy bile tam olarak tanımıyor.”

“Tanrım, Cecelia, anlamıyorum.” Sesi çatladı ve ona yaşattığım keskin acıyı hissedince bardağımı tekrar doldurdum. Onu kaybedeceğim gerçeği kafama dank etmeye başlamıştı.

“Collin, içimde bir şeylerin kırıldığını anladım. Çok şey yaşadım. Gençken çok şey deneyimledim. Çok yoğun şeyler yaşadım ve bunlar beni... farklı düşünmeye, hayatı farklı yaşamayı istemeye itti. En fazla böyle açıklayabilirim. Tek eşli yaşayabilirim. Fiziksel olarak sana sadıktım. Ama...”

“Seni anlayamayacağımı düşünüyorsun. Ne istediğini bana söylemek istemiyorsun çünkü bunu sana veremeyeceğimi sanıyorsun, değil mi?”

“Bu yanıma tanımak istemeyeceğini biliyorum. Hem görmeni ben de istemiyorum. Âşık olduğun kişi o değil.”

“Senin hakkında ne bilip bilmediğimi söylemeyi kes!”

Öfkelenmekte haklı olduğu için sesimi çıkarmadım. Bir şeyleri harekete geçirmiştım ve sonuna kadar götürmeye kararlıydım. Bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti.

“Peki şimdi onlarla mı birliktesin?”

“Hayır.” Bu sonuca varması hiç hoşuma gitmedi. “Kesinlikle hayır. Bu düşündüğün gibi bir mesele değil. Onu görebileceğimi bile sanmıyorum.”

“Onu mu? Bir kişiden mi söz diyorsun? Kafam karıştı.”

“Dün akşam üzgündüm. Sanırım kendimi ifade edemedim.” Ne kadar viski içsem de bu konuşmaya bir faydası olmayacağını anladığım için yüzümü ekşittim. “Sana gençken birkaç ay boyunca iki erkekle çok eşli bir ilişki yaşadığımı anlatmıştım.”

“Evet.”

“Ama hislerim derindi, Collin, her ikisi için de çok derindi. Bu ilişki bittikten sonra başka birine âşık oldum ve unutamadığım kişi o. İtiraf etmeliyim ki hepsine karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum.”

“Bu...” Fiziksel olarak aramızdaki uçurumun daha da açılmakta olduğunu hissedebiliyordum. “Rüyaların onlarla mı ilgili?”

“Evet.”

“Tanrım, Cecelia.”

“Hayatımın sadece bir senesiydi ama beni çok değiştirdi. Onlarla geçirdiğim zamanın beni değiştirmesi, olayların bitiş şekli yüzünden o zamandan beri hayatıma tam olarak devam edemedim. Bu yüzden sana ihtiyaç duyduğun, tam olarak hak ettiğin şeyi asla veremedim.”

“Ben de geçmişimdeki kadınlara karşı hislerim olduğunu, bazılarına kalıcı sevgi hissettiğimi söylemek zorundayım. Zaman zaman ben de yaşadım bunları. Her şey deneyimlerimin bir parçası hâline geldi.”

“Mesele bu kadar basit değil, Collin. Mantıksız olan yanımda silemediğim ya da asla geri dönemeyeceğim bir zamanda varlığını sürdürüyor. Çünkü ne kadar unutmaya çalışsam da unutamıyorum.” Bir yudum daha viski içtim. Sonra daha fazla itirafta bulunacağımdan korktuğum için bir yudum daha aldım. “Senden gizlediğim şeyler var.”

“Ne gibi?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü ne söylersem söyleyeyim nasıl bir etki yaratacağını biliyordum.

“Gerçekleri bilmeye hakkım var.”

“Haklısın.” Gözlerimi kapatıp bardağı dudaklarına götürdüm, büyük bir yudum aldım ve kendimi hazırladım. “Bazen seks yaptıktan sonra sen duşa girdiğinde onlarla ilgili fanteziler kuruyorum.”

Hattın diğer ucunda sıkıntılı bir sesle nefes verdiğini duyduğumda gururunu yerle bir ettiğimi anladım.

“Benimle yattıktan sonra onları düşünerek mastürbasyon mu yapıyorsun?!”

Sessiz kalarak onaylamış oldum. Acımasızlıktı ama gerekliydi. Yine de bu konuyu üstelemek gibi bir niyetim yoktu. Ona derdimi anlatmam gerekiyordu. Özellikle bu konuyu vurgulamak istemişyordum. Hiçbir umut kalmadığı için onu umutlandırmak da istemişyordum.

“Lanet olsun, Cecelia. İkimizin yatağında onları mı düşünüyorsun?!”

Onu. Ama bu hatasını düzeltmedim. Öfkeli olmasını istiyordum. Bunu hak ediyordum. Çünkü itirafım uydurma değildi. Kesinlikle gerçektir.

Ona itiraflarda bulundukça, senelerce biriktirdiklerimi dile getirmeye başladıkça, doğru olanı yaptığımı daha iyi anladım. Kendi yalanımla evlenmekten kurtulmuştum.

“Collin, cinsel ahlaksızlığım bir yana, seni hak ettiğin gibi sevemem.”

“Neyinin eksik olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum ama hepsini zihninde kuruyorsun. Ben seninle mutluyum.”

“Zaman zaman ben de seninle mutluydum, bunu biliyorsun ama seninle evlenemem. Tanıştığımızdan beri farklı şekillerde yalan söylüyorum. Özür dilerim. Çok üzgünüm, Collin. Seni şimdiden özledim. Bundan pişman olmak üzereyim ama gerçek bu ve artık bununla savaşmaktan çok yoruldum.”

“Ben dar görüşlü, aşırı ahlakçı biri değilim, Cecelia. Sana dilediğin fanteziyi yaşatabilirim.”

“Mesele sadece seks değil, Collin. Kalbim asla doğru yerde değildi, ben...”

Yüzümü avuçlarımın içine gömdüm, dudaklarımın titrediğini hissettim ve bana tapmaktan başka bir şey yapmayan adamla olan ilişki mi mahvettiğim için hüznem boğuldu. “Hâlâ başka bir adamın anısına âşığım ve yirmi yaşımdan beri bu böyle. Artık onu istemekten asla vazgeçmeyeceğimi anladım. Ondan nefret etmeyi ne kadar denesem de başaramadım. Hayatıma devam etmeyi –seninle birlikte– çok istemiştim. Bunu pek çok kere denedim ama başarısız oldum. İkimizi de hayal kırıklığına uğrattım.”

“Onu görüp görmeyeceğini bile bilmiyorsun, değil mi? Bir anıyla nasıl bir gelecek kuracaksın?”

“Sana karşı dürüst olan bir gelecek. Seni incitmeyen bir gelecek. Artık kendi mutluluğumu o kadar önemsemiyorum ama seninkini mahvetmeyi göze alamam. Düşüncelerim yeteri kadar bencilceydi. Senin için yeri ve göğü yerinden oynatacak bir kadın bul. Onu bul. Belki sonra bir gün beni affedebilirsin. Belki bir gün beni affetmeyi deneyeceğini söylersin.”

“Hayatımı mahvettin.”

“Hayır, asıl mihraba yürürken duygusal açıdan sana sadık olmamam hayatını mahvederdi.”

“Bana savaşımam için bir şans bile vermiyorsun!”

“Çünkü eminim, Collin. Eminim. Lütfen, anlamaya çalış. Bitti artık.”

Tahmin ettiğim gibi telefonu kapadı, başımı önüme eğip gözyaşlarımı serbest bıraktım. Kaderim mühürlenmişti. Artık geri dönmek de yoktu, ileri gitmek de. Senelerdir birlikte olduğum kişilere fiziksel anlamda sadık kalmıştım ama duygusal anlamda sadık değildim. Öyle ya da böyle, hepsi onun gölgesinde kalmıştı. Hâlâ geçmişimin bana yaşattığı o muhteşem anlara

bağlıydım çünkü kapıyı asla kapatmamış, doğru düzgün yas tutmamıştım. Bu da beni arafta bırakmıştı.

Bu noktada yalan söylemektense yalnız olmayı tercih ederdim.

Anılarıma savaş açmak, sınırlarımı çizmek için geri dönmüştüm ama karanlık yanıma geri alarak, sahiplenerek rahatladığımı hissedip bu hâlimden tiksinimiştim.

Belki de benim gerçeklerimi görmek Roman'ın gerçeklerini görmekten çok daha zordu ama ilk başlarda düşündüğümünden çok daha fazla ortak yanımız vardı. Ben kötü adam olmaya daha yatkındım.

Kötü adam.

Sanırım insan hem sevebilir hem de nefret edebilirdi.

Bu konuda çok başarılıydım.

Collin'in hikâyesinde de böyle olacaktım.

Bu basit kıyaslamaya sinirlenerek cep telefonumda bir numara bulup aradım. İkinci çalışta yanıt verdi.

"Seksi bir telefon konuşması yapmak için dört sene kadar geç kaldın," dedi.

"Selam. Kusura bakma, Ryan. Geç bir saat olduğunu biliyorum."

"Neler oluyor? Telefonlarıma ne sen ne de Collin cevap veriyorsunuz. Bugün işe gelmediğiniz için ayrıca teşekkür ederim. Rezaletti. Toplantıları ertelemek zorunda kaldım."

"Özür dilerim, bir şey oldu. Sonra anlatırım." Kısa bir sessizlik oldu.

"Endişelenmeli miyim?"

"Ryan, yardımına ihtiyacım var."

"Dinliyorum."

"Ne kadar sürede buraya gelebilirsin?"

"Orası neresi?"

"Triple Falls'tayım."

"Nihayet satışa çıkarmaya mı karar verdin?"

“Onun işi, onun evi. Onunla hiçbir ilgim kalmasını istemiyorum. Geç bile kaldım.”

“Emin misin?”

“Evet. Birkaç ay önce aldığımız teklif hâlâ geçerli mi?”

“Sorarım. Geçerliyse birkaç toplantı ayarlarım. Yarın öğleye kadar orada olabilirim.”

“Yarın görüşürüz.”

“Bana neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Buraya geldiğinde anlatırım.”

“Yola çıkıyorum.”

“Teşekkürler, Ryan.”

Telefonu tezgâha fırlatıp bardağıma iki parmak daha viski koydum.

“Şerefimize, Efendim,” diyerek kadehimi kaldırdıktan sonra viskiyi kafama diktim.

Otuz Birinci Bölüm

Dar yolda hızla yanımdan geçen motorların sesiyle vücudum ürperdi.

Onlar hızla geçip giderken rüzgâr sertleşti ve gittikleri yöne bakarken dişlerim birbirine çarpar, tir tir titrer hâlde arkalarından el salladım.

İleride yolun aniden sona erdiğini görünce içimi büyük bir korku kapladı. Ağaçların ilerisinde karanlıktan başka bir şey yoktu.

“Durun!” diye bağırdım onlar hızla giderken. Telaşla onları uyarmak için kollarımı sallayıp ilerideki yolu gösterdim ama beni duyamadıklarını biliyordum. Ellerimi sallayarak yola çıktığım anda Camaro’yu gördüm. Ona seslenmek istedim ama başaramadım. İsmi yerine ağzımdan garip bir ses çıktı. “Durun!” Arkalarından koşmak için yola fırlasam da çoktan gitmişlerdi. Çok geç kalmıştım. Artık çok geçti.

Kapının kanatlarından biri duvara çarpınca irkilerek uyan-
dım, şiddetli bir rüzgâr içeri dolduğunda sızlanıp gözlerimi
yumdum. İçimden yavaş yavaş geriye doğru sayarak nefes alıp
verişimi ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Gördüğüm
rüya bilincime yerleşirken gözümden bir damla ılık gözyaşı aktı.
Bir başka dondurucu rüzgâr içeri dolunca apar topar yataktan
fırlayıp bulutlarla kaplı kasvetli bir gün doğumuna karşı balkon
kapısını kapadım.

İçim ısınsın diye uzun ve sıcak bir duş aldığımda ağrı kesici de artık etkisini göstermeye başlamıştı. Bir su şişesinden kana kana su içerken eski gardırobumu açıp yirmi yaşındaki Cecelia'nın giysilerine göz attım. Belli ki evi toparladıktan sonra valizlerimi boşaltıp her şeyi geri koymuşlardı. Askıları teker teker kenara iterken dolabın köşesine atılmış buruş buruş elbise gözüme ilişti. Açık sarı elbiseyi askılarından tutup kaldırdığımda üst kısmında soluk lekeler olduğunu gördüm.

Karpuz savaşı yaptığımız, Sean'a ona âşık olduğumu itiraf ettiğim geceden kalan lekelerdi bunlar.

Lafımı geri alıyorum.

Boğazımın yandığını hissettim, belki kokusu üstüne sinmiştir diye elbiseyi yüzüme yaklaştırdım ama hayal kırıklığına uğradım. Onunla ayrıldıktan sonra elbiseyi bir türlü yıkayamamıştım. Acı içinde elbiseyi dikkatle katlayıp üst rafa koydum. Alt kata inip arabadan valizimi aldım. Yanımda getirdiğim giysileri ağır ağır gardıroba yerleştirmeye koyuldum. Burada ne kadar kalacağımı bilmiyordum ama dün gece aldığım karardan sonra her şeyi halletmenin biraz vakit alacağını biliyordum. Evde bir düzen kurmam gerektiği belliydi.

Son otuz altı saat çok karışık geçmişti. Kasabaya geldikten sonra birkaç saat içinde dağılmıştım. Eski nişanlıma hak etmediği, aklına hayaline gelmeyecek şeyler itiraf etmiştim. Çok şey söylemiştim. Eski davranışlarıma dönemezdim çünkü o zaman odak noktamı kaybederdim. Beni kasabaya duygularım getirmiş olabilirdi ama mantığımın devreye girmesi ve yol göstermesi gerekiyordu.

Valizimi boşalttıktan sonra viski bardağımı ve yarısı boşalmış şişeyi alıp alt kata indim. Hâlâ çok içtiğim için biraz başım dönüyordu. Ayağım takılıp tökezleyince bardağı düşürdüm, parçaları dört bir yana saçıldı. Bir süpürge ve faraş alıp parçaları süpürürken burnuma hafif ama çok tanıdık bir koku geldi.

Faraşı bırakıp hayretle cam kırıklarına baktım. Daha büyük olan parçalardan birini alıp kokladım.

Cin.

Bu kokuyu nerede olsa tanırdım. Zaman zaman hâlâ dudaklarındaki tadını hissedebiliyordum.

Big Brother seni izliyor.

Hemen evin güvenlik ekipmanlarının durduğu ufak kilere koştum. Son yirmi dört saatin görüntülerini geriye sardım ve hemen hemen eve vardığım saati buldum. Ekranda garaj yolunda sadece benim arabam duruyordu ve eve giren sadece bendim. Dün gece evde yalnızdım.

Yüzümü ellerime gömüp iç çektim.

Rüyam, elbise, yüzeye çıkan anılar ve hâlâ havada olan içki kokusu hayal gücümün kontrolden çıkmasına neden olmuştu. Kesinlikle bu evin ve peşimi bırakmayan anıların esiri olmuştum.

Haysiyetimi biraz olsun geri almaya karar verip kırık cam parçalarını çöpe attım. Zihnim çoktan oyunlar oynamaya başlamıştı ama buna izin vermeyecektim.

Ryan'la kaldığı otelin lobisinde buluşmayı tercih ettim. Onu dizüstü bilgisayarında hızlı hızlı bir şey yazarken gördüm. Onu buraya çağırmamın nedeni, ülkenin en başarılı kurumsal avukatlarından biri ve şirketimin en büyük değeri olmasıydı. Ayrıca beni ve çıkarlarımı korumayı da görev edinmişti. Başını kaldırıp ekranının üzerinden bana baktı ve her zamanki kendine has seksi gülümsemesi yüzüne yayıldı. Tipik Amerikan tarzında son derece yakışıklı bir adamdı. Atletik yapılıydı, dalgalı koyu kumral saçları ve okyanus mavisi gözleri vardı.

En güvendiğim iş ortağım olmanın yanı sıra, aynı zamanda üniversitede bir süre görüştüğüm eski erkek arkadaşımdı. Üçüncü yılımda birkaç ay çıkmıştık ama en sonunda aramıza kasıtlı

olarak koyduğum mesafeden ve onu kendime yaklaştırmamamdan usanmıştı. Elbiseme göz attığında bakışlarının üstümde biraz fazla oyalandığını fark ettim. Zor bir sabah geçirdiğim hâlde kendime çekidüzen vermeyi başarmış; en sevdiğim, *Bu işi başaracağım*, mesajını veren sivri topuklu siyah çizmelerimi giymiştim. Çizmelerimi siyah şık kalem eteğimle ve cesur göğüs dekoltesi oluşturan dik yakalı *blazer* ceketimle kombinlemiştim. Saçlarımı kıvrıp dalgalı bir şekilde açık bırakmış, gözlerime siyah kalem çekip koyu kırmızı rujla makyajımı tamamlamıştım. Aynı tonda kırmızı trençkotumu da koluma atmıştım.

Ryan oturduğu iki kişilik küçük koltuktan kalkıp beni karşılayarak sıkı sıkı sarıldı. Her zamanki gibi çok şıktı. Saçları düzgünce geriye taranmıştı. Resepsiyondaki iki kadının dikkatle ona baktıklarını görebiliyordum. Dikkat çekme konusunda doğal bir yeteneği vardı ama şu anda bütün dikkati bendeydi. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkürler ama kendimi berbat hissediyorum.”

Koyu sarı renkli gür kaşlarını kaldırdı. “İyi uyuyamıyormusun?”

“Aslında uyuyamıyorum,” dedim butik otelde etrafıma bakınarak.

Şık bir şekilde döşenmiş, sanat eserleriyle süslenmiş butik otelin lobisinde yoğun bir trafik yaşanıyordu. Meydandaki kısa süre önce alınıp tadilattan geçirilen birkaç küçük otelden birinde kalıyordu.

“Güzel yemiş.”

“İdare eder,” dedi merakla bana bakarak. “Neden bir anda fikir değiştirdiğini söyleyecek misin? Bugüne kadar teklifleri hep geri çevirmiştin. Hatta buradan söz etmek bile istemiyordun.”

“Kendime göre nedenlerim vardı.”

Bilgisayarını kapatıp üniversite döneminden beri kullandığı koyu kahverengi deri çantasına yerleştirdi. “Hep çok gizemlisin.”

Omzumu silktim. “Her kadın biraz gizemli olmalıdır, değil mi?”

“Bu gizem sinir bozucu değil, rahat olabilirsin.” Gözlerini üstüme dikti. “Senden ayrılma nedenim de zaten bu değildi. Collin’in kendini sana nasıl kabul ettirdiğini merak ediyorum. İngiliz olması ve o aksanı yüzünden, değil mi?”

Collin’in ismi geçtiği anda yüzümün allak bullak olduğunu görünce gülümsemesi silindi. “Cidden mi, Cecelia? *Ben* bile adamı çekici bulmuştum.”

“Bundan söz etmek istemiyorum.” Arkamı dönüp çift kanatlı kapıdan dışarı çıktım, beni kaldırımında durdurarak trençkotumu alıp benim için tuttu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Aptalca bir laf ettim.”

“Sorun değil. Böyle olması gerekiyordu.” Merakla bana baktı. “Ben iyiyim, Ryan. Hadi gel. Arabayı ben kullanacağım.”

Audi’mi park ettiğim yere gittik. Ryan yolcu koltuğuna oturup kalabalık meydana baktı.

“Bu kasaba... büyüleyici bir yer. Burada mı büyüdün?”

“Hem evet hem hayır.”

“Tanrım,” diye homurdandı. “Sanki bir şeyler gizlemek için eğitilmişsin gibi.”

Neler yaşadığımı biliyor olsaydı... Ona döndüm. “On dokuz yaşındayken bir seneliğine buraya gelmiştim. Sürekli olarak burada yaşamadım.”

“Eksiksiz bir yanıt. Etkilendim doğrusu.”

“O kadar gizemli değildim.” Motoru çalıştırdım ama ona baktığımda şüpheli bir ifadeyle bana baktığını gördüm. “Gerçekten de değildim.”

“Sevgililer Günü’nü kutlamamı yasakladın ve sana âşık olduğumu söylediğim gece bana başka kadınlarla yatmaya başlamamı söyledin.”

Ana caddeden uzaklaşıp bizi meydandan fabrikaya doğru götürecek yola saptım. “Bu tür şeyler için hazır değildim. Seni bir arkadaş olarak kaybetmeyi de istemiyordum.”

“İlk randevumuzun sonunda seni elimden kaçıracağımı anlamıştım.”

Espri yapıyordu ama belki de onu düşündüğümünden çok daha fazla yaralamıştım. Onun eğlence düşkünü, bir kıza iyi vakit geçirtmeyi bilen biri olması gerekiyordu; benim buna ihtiyacım vardı.

“İlişkimizin ciddileşeceğini hiç düşünmemiştim,” dedim dürüstçe.

“O hâlde aptal gibi davranıp eski püskü bol kazaklar giymeliydin.”

Bir kırmızı ışıktaki birbirimize bakıp gülümsedik. “Arkadaş kalabildiğimiz için mutluyum.”

“Artık kusursuzluk örneği, tiksindirici derecede çekici, kibar İngiliz beyefendisi erkek arkadaşın yolumdan çekildiğine göre, ilişkimize eklenecek faydalar konusunda pazarlık yapabiliriz.”

“Saçmalama.”

Telefonundan bir şeye bakarken ciddi bir ifadeyle, “Ben hayvanın teki değilim. Sana yas tutman için gerekli zamanı veririm,” dedi. “Bir sonraki salı gününe ne dersin?”

“Kes şunu. İşimize baksak iyi olur. Bana tekliften söz et.”

“Şartlar gayet basit. Borsadaki gerilemeye rağmen teklif çok cazip. Son derece açık ve güzel. Saat ikide avukatlarıyla buluşacağız.”

“Hızlı bir teklif olmuş.”

“Çoğunluk hissedarları kabul etmiş bile.”

“Teklif o kadar mı iyi?”

“Evet, o kadar iyi. Parayı istediğini düşündüğümüz gibi kullanırsak çok daha fazlasını yapabiliriz. Ama bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Evet. Neden sürekli olarak bunu soruyorsun?”

“Neden şimdi?”

“Çünkü bu işten yeteri kadar kaçtım.” Tanıdık bir yola saptım ve yol karşımızda uzanırken gülümsemem bütün yüzüme yayıldı.

Ryan bunu fark etmişti. “Neden gülümsüyorsun?”

Arabanın camlarını açtım ve rüzgâr bir hatıranın, bir sesin fısıltısıyla birlikte içeri doldu.

Yumurta, rafadan. Kahve, sade.

“Müzik,” dedim usulca ve radyoyu açtım, “yüksek sesle.”

“Ne dedin?” Ryan gözlerini telefonundan ayırmıyordu.

“Arabalar,” dedim, ona şöyle bir bakıp gaza bastım, “hızlı olanlar.” Ryan’ın gözleri irileşti ve ben bakışlarımı yola çevirip hızla ilerlerken ağzı açık kaldı. Dümdüz yolda hızla giderken kollarımdaki tüyler diken diken oldu, aynı heyecanı hissediyordum.

“Cecelia?” Ryan’ın sesi endişeyle titriyordu.

“Evet?” dedim kahkaha atarak.

“Ne yapıyorsun?”

Radyoda Foo Fighters’ın “The Pretender” şarkısı çalmaya başladı. Bu ironi karşısında başımı sallayıp vitesi değiştirdim. Anılarımı yüzeye çıkarıyorsam bunu doğru şekilde yapacaktım. Canavarla yüzleşmiş, ona âşık olmuş ve hayatta kalmıştım. Çok daha fazlasını atlatmıştım.

Artık yüklerden kurtulma vakti gelmişti.

Ona baktım ve dürüst bir yanıt verdim.

“Tozunu attırıyoruz.” Gazı köklediğimde araba ileri doğru fırlayınca Ryan bir hanımefendi gibi ciyakladı.

“Cecelia, beni dua eden bir Hristiyan’a dönüştürmeden önce yavaşla biraz!”

Kahkaha attım. “Sıkı tutun.”

“Ah siktir, siktir, siktiiiiirrrr.” Ryan yanımda korku içinde mırıldanırken hızla bir virajı döndüm. Direksiyonu düzeltip vitesi küçülttüm ve Ryan’ın arkaya savrulmasına neden oldum.

Ryan tek eliyle ön panele tutunurken diğer eliyle de kapının üstündeki tutacağı sıkı sıkı kavramıştı. “Evet. Az önce sabah yediğim omletin ağzıma geldiğini hissettim.”

Ben kendimi özgür bırakıp adrenalin her yanıma yayılırken Ryan’ın şaşkınlıkla bana baktığını fark ettim. Bir virajı daha döndüm ve şarampole biraz fazla yaklaştıktan sonra yolu yine ortaladım.

“Cee, neler oluyor? Bu bir çeşit yardım çağrısı falan mı?”

Sırıtip aklımı yitirmiş gibi başımı iki yana salladım ve kendimi müziğe bıraktım. “Hayaletleri uyandırıyoruz, Rye. Artık yardım almak için çok geç.”

“Demek hayaletleri uyandırıyoruz, öyle mi? Açıkçası onlardan biri olmak istemiyorum. Bu kadar genç ölmek için fazla yakışıklıyım. Hemen yavaşla!”

Çılgınca bir kahkaha attım, Ryan’ın gerçekten de korktuğunu görebiliyordum. “Sakin ol.”

“Sakinleşebileceğimi sanmıyorum.” Arkaya dönüp yola baktı. “Birinden mi kaçıyoruz?”

“Bu sefer kaçmıyoruz.” Son virajı da döndükten sonra fabrikanın girişine doğru ilerledik. Arabayı kolayca boş park yerine soktum ve yüzü beyazın farklı tonlarına bürünmüş olan Ryan’a baktım. Sırtarak binaya baktığımda korkmadığımı hissettim. Bunu yapabiliirdim. Kendimi özgür bırakabiliirdim. Deneyecek gücüm vardı. Kader benden taraf olursa belki kendimi ve onları affedebilir, nihayet hayatımı yaşayabiliirdim. “Hazırım sanırım.”

Ryan yanımda nefes nefese kalmıştı. “Benim bir dakikaya ihtiyacım var.”

Otuz İkinci Bölüm

Lobinin yanındaki odada toplantı masalarından birine oturdum. Ryan teklifi sayfa sayfa anlatmaya koyuldu. Her şeyi anlattıktan sonra yanımdaki sandalyeye geçti ve bana bir kalem uzattı. “Şuraya ve şuraya paraf atılacak.”

Ben önümdeki satırları okurken bir sayfayı daha çevirdi. “Bu maddeleri önceden ayrıntılı bir şekilde konuşmuştuk. Bunu imzalayarak satış şartlarını kabul etmiş oluyorsun.”

Bir servet sahibi olmak üzereydim ama para, yapabileceğimi iyilikler dışında beni heyecanlandıran bir şey değildi. Tek başıma gayet başarılı olmuştum ama bu satış beni gerçekten de çok zengin bir kadın yapacaktı. Yirminci doğum günümde bana bırakılan hisseler ve Roman’ın vakitsiz ölümü sonucu Horner Teknolojileri’nin en büyük hissedarı olmuştum. Roman’ın kolon kanseri teşhisi de ölümü gibi hızlı olmuştu ve hayatı sefil bir şekilde sona ermişti. Sağlığı kötüye gidip uzaktan krallığını izlerken hiçbir servet onu kurtaramamıştı. Ayrıntıları bilmiyordum, son anda ilişkimizi onarmak için bir girişimde de bulunmamıştım.

Bakım evindeki hemşiresinden telefon geldiği gün bir damlı gözyaşı dökmediğim gibi cenazesine de katılmamıştım. Suçlu luk duygusunun devreye girmesini beklemiştim ama şimdiye kadar öyle olmamıştı.

Artık ona karşı olan sorumluluğumdan, bir miras olarak düşündüğü çarpık düşünceden ve bizi mahveden her şeyi

gücü, parayı ve açgözlülüğü— temsil eden isimden kurtulmak istiyordum.

Bazen keşke onun ve onun gibilerin yaptıkları kötülükleri hiç öğrenmemiş, görmemiş olsaydım diye düşünüyordum. Ama öğrendiklerimi iyi amaçlar için kullanmış, aynı çarpık miras görüşüne sahip CEOlara karşı bir savaş başlatmıştım. Collin’le birlikte kâr amacı gütmeyen, sosyal yardım ve meslek birliği programlarına önem veren bir vakıf kurmuştuk. Roman’ın izlediği kariyer adımlarının tam tersini izlemiştik. O kadarla da kalmamış, onun servetini yeni girişimi finanse etmek için kullanmıştım. Bu vakfın çatısı altında, Horner Teknolojileri gibi şirketlerin kirli işlerini ifşa etmeye, adalet aramaya ve yasa dışı iş uygulamaları yüzünden onlara diz çöktürmeye kendilerini adanmış, Ryan da dâhil olmak üzere, çok sayıda avukatımız vardı.

Çok başarılı olmuştuk.

Vicdan krizimin ortasında yeni planlarımı uygulamaya karar vermiştim. Fabrikaya vardığımızda kısa bir tur attıktan sonra bir toplantı odasına kapanmıştık ve Ryan’a bombayı patlatmıştım. İki saat birbirimize bağırıp çağırmıştık ve nihayet vakıftaki hisselerimi Collin’e devredebilmek için imzalamam gereken belgeleri hazırlamaya razı olmuştu. Bu satıştan sonra vakfın senelerce devam edebilmesi için gerekli olan miktarın büyük bir kısmını da yollayacaktım. Bu kadar kısa sürede yarattığımız mirastan gurur duyuyordum, eski nişanlıma çektiirdiğim acılardan sonra bu bir teselli jesti olacaktı. Collin en başından beri yanımdaydı. Ama ben artık onun yanında olamazdım ve her şeyi doğru bir şekilde devam ettireceğine olan güvenim sonsuzdu.

Bir imza atarak hayatıma dilediğim şekilde baştan başlayabilirdim. Belki de bir an önce valizlerimi toplaysam iyi olurdu. Belki de aptalca bir şey yapıyordum. Bu duygusal bir karardı ama en azından bunu iyilik yapmak için bir bahane olarak kullanabilirdim. Kalemı alıp kâğıda bastırdığımda direksiyonun başında artık kalbim vardı. Alıcının imza yerinin altındaki lo-

goyu gördüğümde duraksadım. Teklifte şirket ismi gizlenmişti ama gözümün önündeki logonun kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

Bir kuzgundu.

“Sorun ne?” Bakışlarım onunla avukat arasında gidip gelince Ryan tavrımdaki değişikliği hissetmişti. İsmi hatırlayamadığım avukat, birkaç adım ötede her şeyin düzgün ilerlediğinden emin olmak için bekliyordu. Ryan kulağıma fısıldamak için eğildi. “Teklifi aldığımızda araştırma yaptım. Şirketleri yasal ve CEO’su fırsatın farkında olan bir başka milyarder.”

“Nerede o?”

Ryan kaşlarını çatı. “O mu?”

“Tobias King.” En sonunda altı yıldır kalbimdeki sırrın adını söyleyebilmişim.

Avukat hafifçe öksürdü ve destek almak için Ryan’a baktı ama o bir şey demeyince bana döndü. “Bayan Horner, sizi temin ederim ki müvekkilim...”

“Affedersiniz,” diye lafını kestim. “İsminiz?”

Avukat soruma alınmış gibi bana kısa bir yanıt verdi. “Matt Strauss.”

“Özür dilerim, Bay Strauss. Ama belli ki müvekkiliniz bilmemi istiyor.” Parmağımı logodaki kanatlarının üzerinde gezdirdim. Avukat konuşmadan hemen önce gülmek için kendimi zor tutarak, “Haksız mıyım?” dedim.

“Bayan Horner, yönetim kurulu çoktan imza attı, bu anlaşma yürürlüğe...”

“Bunun farkındayım, Bay Strauss. Ama benim imzam olmadan her şey suya düşer ve Tobias King’le konuşmadan imza atmayacağım. Özel olarak konuşmadan.”

Ryan kararlı olduğumu anlayınca onun da yüzünde kararlı bir ifade belirdi ve avukata bakarak yanıtı bekledi. İşte bu yüzden onu seviyordum. Ryan bir köpekbalığıydı ve bu yüzden yanımdaydı.

Sandalyemi geriye itip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu konuda kararlıyım.”

Bay Strauss iç çekti, cebinden telefonunu çıkarıp müsaade istedi. “Bunu kabul edeceğinden emin değilim.”

“Merak etmeyin, kabul edecektir,” dedim. Yanıtım üzerine ikisi merakla bana baktıktan sonra avukat dışarı çıkıp kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

Ryan bana döndü. “Ne yapıyorsun?”

“Bana güven.”

“Güveniyorum ama biraz açıklama yapman gerek. Herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemeyiz. Bu alıcıyı tanıyor musun?”

“Evet.”

“Nereden?”

Ben yanıt veremeden Bay Strauss odaya geri geldi.

“Bay King yirmi dakikaya burada olacak.”

Sesimin titrememesi için elimden geleni yaptım. “Bugün mü?”

O buradaydı.

Tobias Triple Falls'taydı.

Aklıma yine dün gece yalnız olmadığım fikri geldi.

Tanrım, lanet olasıca herif sırf var olarak bile *benim* akımla oynuyordu.

Onunla yakın bir gelecekte yüzleşmeye hazırdım ama bugün, hemen şimdi?.. Ayağa kalkıp yan yana sıralanmış büyük pencerelerin önüne geçerken sinirlerim patlamaya hazır bir bomba gibi gerilmişti.

“Lütfen, bize biraz müsaade edin,” dedi Ryan gözlerini benden ayırmadan.

Bay Strauss başıyla onayladı. “Dışarıda olacağım. Bay King geldiğinde onu buraya yollarım.”

Ryan hızla, “Teşekkür ederim,” diye yanıt verdikten sonra kapıyı kapadı. Bir an için göz göze geldik ama bakışlarımı kaçırdım.

“Nihayet saklayamayacağın bir sır. Yüzünden belli. Kim o?”

“Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm biri.”

“Belli ki o seni görmek istiyor.”

“Sanmıyorum. Bunun hızlı bir satış olmasını istemiştir. Teklifte ismi geçmiyor.”

“Biraz araştırma yapıp anlayacağını biliyordu. İşini kolaylaştırmış.”

“Göreceğimi biliyordu ama beni görmek istemediğini açıkça belli etti.”

“Demek o da kaçırdığın kişilerden biri,” dedi. Ben bakışlarımı pencerelere çevirirken yanına geldi. “Cecelia, neler oluyor?”

“Emin değilim.” Ama onun Roman’ın şirketini hâlâ istediğinden emindim. Bunun başından beri böyle olması gerekiyordu. Fakat Tobias ben gittiğimden beri şirkete elini sürmemişti.

“Şirket konusunda bu adama güveniyor musun?”

Başım la onayladım.

“O hâlde neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?”

“Onu son gördüğümde... iyi sonuçlanmadığını söyleyebilirim.”

“Sana şirketin değerinden fazla para teklif ediyor.”

“Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Reddedemeyeceğim bir teklif olması gerekiyordu.”

“Yani *Godfather*’la mı karşı karşıyayız?”

Kendi esprisine gülümsemedi bile. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Kesinlikle. Bak, merak etme. Babamın hayranı değildi. Ama bu şirketi kötü amaçlarla satın almak istemiyor. Bence şirket hisselerini çalışanlara vermeyi planlıyor.”

“Anlıyorum.” Kısa bir sessizlik oldu. Hâlâ ona bakamıyıştım. “Buraya geri gelişinin, şirketi satmanın ve Bay King’in Collin’den ayrılma la bir ilgisi var mı?”

Cevap vermedim.

“Vay canına, işte şimdi beni daha çok meraklandırdın.”

“Merak etme. O sadece şirketi ve özellikle bu fabrikayı satın almak isteyen bir adam. İyi bir gerekçesi var ve doğru olanı yapacak.”

“Korkuyorsan seni onunla bir odada yalnız bırakmak istemiyorum doğrusu.”

“Korkmuyorum.”

“Cee.” Ellerimi tutup beni ona bakmaya zorladı. “Titriyorsun.”

“Burası soğuk.”

Gözlerini kıstı. Yalan söylediğimi biliyordu.

“Sadece aradan çok uzun zaman geçti.”

“Bu işi kendin halledebileceğinden emin misin?”

Hayır.

“Eminim. Ryan, lütfen bana bir iyilik yap ve beni bir dakika yalnız bırak.” Tereddüt ettiğini görünce başımı salladım. “İnan bana, bunu halledebilirim.”

“Tamam, hemen dışarıda olacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Kapı kapanınca pencerenin önüne geçip dışarıdaki ağaçlara baktım.

Tek bir haber bile almadan geçen altı seneden uzun bir süre sonra sonuç bu muydu? Seneler süren bir sessizlikten sonra şirketi hiç savaşımadan ona vermemi mi bekliyordu? Bu küstahlığı beni daha da öfkeliyordu. Roman’a ve bana karşı kin beslemesini anlayabilirdim ama bu hamlesi kalbimde açtığı, felaketim olan yaraya tuz basmaktan başka bir şey değildi.

Babam senelerce bu kasabanın iyiliğini önemsemekten işine bakmıştı ve burada yaşayan insanların buna karşılık vermesi çok doğaldı. Tobias her zaman onlara hak ettiklerini geri veren kişi olacaktı. O zamanlar çok genç olduğum için hiçbir zaman büyük resmi görememiştim ama onun planları değişmemişti. Küçük kasaba adaleti her zaman onun kurumsal savaşa açılan kapısı olacaktı.

Bu tavrına kin bile besleyemiyordum. Dâhiceydi. Daha ergenlik dönemlerinde kurdukları bir ittifaktan bugün elde ettikleri acı-tatlı zafere kadar planladığı her şeyi gerçekleştirmiş gibi görünüyordu. Her şeyi.

Nihayet hesaplaşma günü gelmişti. İronik bir şekilde bunu ona hediye eden kişi ben olacaktım. Ama kendi adaletimi aramadan değil.

Bir süre sonra kapı açılıp kapandığında bakışlarımı pencereden ayırmadım ama birkaç adım ötede tereddüt ettiğinin farkındaydım.

“Aferin, Tobias. Ama neler olduğunu anlayacağımı tahmin etmeliydin.”

Sessizlik oldu. Dakikalar birbirini kovaladı. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Sırtım farkındalıkla karıncalanıyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Anlayıp anlamaman umurumda değildi.” Ses tonuyla belirgin aksanı gözlerimi kapatmama ve kalbimin çılgınca bir ritim tutturmasına neden oldu. Senelerce sesini duymayı hayal etmişim; senelerce en samimi anlarımızdaki yumuşak mırıltılarının yankıları kulaklarımda çınlamıştı.

“Peki neden ortaya çıkmadın?”

“Gerekli değildi.”

“Tokalaşmaya bile değmeyeceğimi mi düşündün? Ya da en azından kendini biraz övmek için gelebilirdin.”

“Kendimi övmeme gerek yok. Bu anlaşmaya imza atmayabileceğinin farkındaydım. Ama onun şirketini asla umursamadın.”

“Neden şimdi? Neden bu kadar bekledin?”

“Şirketi isteyip istemediğimden emin değildim.”

“Ne değişti?”

“Hiçbir şey. Sadece istediğimi fark ettim.”

Kendi kariyerimle ilgili planlarıma rağmen miras aldığımdan beri Roman'ın şirketine pek karışmamıştım çünkü her ne

kadar kinimi daima diri tutsam da şirketin asla bana kalmaması gerekiyordu.

“Bunu seneler önce yapmış olman gerekirdi. Ne oldu? Ölüm döşegindeki bir adama acıdın mı?”

“Planlarım değişti.”

Sessizce nefes verdim, arkama döndüm ve altı sene sonra ilk kez gördüğüm adama baktım. Gözlerimiz buluştuğunda göğsüme bir mermi isabet etmiş gibi nefesim kesildi. O birkaç saniyede alevler içinde kaldığımı hissettim. Birbirimize bakarken dudaklarım hafifçe aralandı, âdeta dilim tutulmuştu.

Her zamanki gibi fazla güzeldi, hatta belki daha da yakışıklıydı. Demode ofiste olağanüstü gözüküyordu. Koyu renk takım elbisesi üstüne tam oturuyordu ve vücudu, seneler önce çıplak tenini avuçlarımın altında hissettiğim, nefeslerimizin birbirine karıştığı zamanki kadar muhteşemdi.

Anılarımın hiçbiri ona hakkını verememişti. Gözlerinin başka bir dünyaya aitmiş gibi gözükken kehribar renginden köşeli çenesine, güçlü görkemli burnundan dolgun simetrik dudaklarına kadar büyüleyiciydi. İhanete uğramış kalbimin her atışında arzuladığım gözlerindeki ateşin, bakışları beni elmas gibi keserken gözle görülür bir şekilde söndüğünü fark ettim.

“Demek birbirimizi böyle düşmanca karşılayacağız. Bunun senin için güzel bir gün olacağını düşünmüştüm, Tobias. Bir kutlama günü. Sen kazandın.”

“Hiçbir şeyi kazanmadım.” Ses tonu sırtımın buz kesmesine neden oldu.

“Ben de iyiyim, sorduğun için teşekkürler.” Elini sıkmak için öne doğru bir adım attığımda gerildi. “Şirketi onlara geri vereceksin, değil mi?”

Sert bir hareketle başını bir kere salladı.

“Hak ediyorlar. Bu konuda zorluk çıkarmayacağım.”

Tekrar başını salladı ve sanki iyi olup olmadığını anlamak istiyormuş gibi dikkatle beni süzdü. Hiç iyi değildim. “Ama bunu öylesine vereceğimi de söylemiyorum.”

Gözlerimin içine baktı. “Bu meseleyi geride bırakamaz mısın?”

“Son altı senedir sana hiç yük olmadım. Benden istediğini yaptım.”

“Sana geri dönmemeni söylemiştim, Cecelia. Bunda ciddi-diydim.”

“Eh, kusura bakma o zaman. Babam öldü. Halletmem gereken işler var.”

“Baban sen buradan gittikten iki sene sonra öldü. O zaman geri gelmedin. Ama onu bir mazeret olarak kullanmak istiyorsan, gidebilmen için bu işi hemen halledelim.”

Karşıma geçtim. “Üzgünüm. Artık senden emir almıyorum.”

“Hiçbir zaman almadın. Bu işi çirkinleştirmeye gerek yok.”

“Ama öyle olacak çünkü bir daha beni manipüle edemeyeceksin. Ayrıca cevaplar istiyorum.”

“Unutsan daha iyi olur. O zamanlar ikimiz de aptaldık, aptalca şeyler yaptık. Bu meseledeki rolün bu odada sona eriyor.”

“Aptalca...” dedim onun yanıtını tekrarlayarak. “Evet, seneler içinde ben de bunu hissettim doğrusu.”

Ona doğru yürümeye başladığımda burun delikleri genişledi, aramızdaki enerji attığım her adımla birlikte elektriklenip nefes almamı zorlaştırdı. Öfkeli gözleriyle beni süzerken ellerini ceplerine soktu. “Bir özür mü duymak istiyorsun?”

“Artık *özür dilemenin* hiçbir önemi kalmadı. Bana yaptığın şey acımasızcaydı.”

“Gerekliydi.”

“Gerekli mi? Hayır. Hoşuma gitmedi. Hem acımasız sözcüğü hafif kalıyor olabilir. Merhametsiz daha uygun gibi. Ama seni suçlamamak için gerçekten elimden geleni yaptım çünkü acı çektiğin için öyle davranıyordun. En azından, *ilk başlarda*.”

Çene kasları öfkeden seğirince, sert bir tokat atıp sonra da okşamamak için kendimi zor tuttum. Fiziksel olarak aramızda dolaşan bütün duyguları hissedebiliyordum ama canım acıdığı için bu gerilimi kırmak istiyordum.

Konuştugunda sesi fısıldar gibi çıktı. “Ne istiyorsun?”

“Benimle konuşmanı istiyorum. Karşılıklı konuşup sohbet etmemize izin ver.”

“Söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Benim söyleyecek çok şeyim var.”

Burun delikleri genişledi. “Duyalım o zaman.”

“Hayır,” dedim alçak sesle. “Sanmıyorum. Bu şekilde olmaz. Kapının diğer tarafında bizi dinleyenler varken olmaz.”

“Bu bir hataydı,” diye bağırdı. Elini saçlarının arasında gezdirip dağıttı. “Anlaşma...”

“Hâlâ pazarlık aşamasındayız,” dedim. Öfkeyle öne doğru bir adım attım. “Beni bir bez bebek gibi kullanıp gizli planlar yaptın ama sinirlenen *sen* misin? Bunu yapmana izin vermeyeceğim, ne cüretle karşıma geçip öfkelenebiliyorsun?”

“Bir kez daha söyleyeceğim. Bunların bir parçası olmaman gerekiyordu. İlk günden itibaren sana uzak durmanı söyledim. Ama bana kulak asmadın.”

“Sen benden uzak durdun, öyle mi?”

Yanıtı yüzüme bir tokat gibi indi. “Yaşananlar senin için benim hissettiğimden daha çok şey ifade ediyordu.” Sözleri istediği etkiyi yaratmıştı ve ölüyormuş gibi hissettim. Gözlerimin dolduğunu görmemesi için tekrar pencereye döndüm. Arkamda konuşmaya devam ettiğinde hava daha da gerildi. “Her şey sensiz devam etti.”

“Bunu bilmek güzel.”

“Sadece belgeleri imzala ve evine dön. Zengin bir kadın olacaksın.”

Bunu duyunca tekrar ona döndüm, hissettiğim tüm kırgınlık gözlerime yansımıştı. “Paranın benim için hiçbir anlamı yok. Bu anlaşma olmadan da başarılı bir kadınlım.”

“Farkındayım.”

“Öyle mi?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu da hayatına devam etmenin bir parçası mı?”

“O konuya geri dönmeyeceğiz.” Sesi çelik gibiydi ve âdeta göğsümü yarıyordu. Benden nefret ettiği bu kadar bariz olan bir adamdan neden vazgeçemiyordum? Bu kadarını tahmin etmişim ama artık her şeyi gözlerimle görmüştüm. Bir bakıma babam nasıl onun ebeveynlerinin ölümüne neden olduysa, ben de kardeşinin ölümüne neden olmuştum. Belki ikimizin de birbirinden nefret etme hakkı vardı. Peki, neden ondan nefret edemiyordum?

Aynı odada durdukça âdeta kıvılcımlar saçıyorlardı ve Tobias kayıtsız görünmeye çalışırken aramızdaki gerilimin giderek arttığını hissediyordum. Ama kıvılcımlar hâlâ oradaydı. Keşke olmasalardı. Keşke bizi bir arada tutmaya karar veren kader, karma ya da buna her ne deniyorsa yok olsaydı ve hem beni hem de onu özgür bıraksaydı. Ama oradaydı ve bir davulun sesi kadar yüksekti.

İşte *bu* yüzden benimle aynı odada olmak istememişti. Aramızdaki bağ kimyamıza işlemişti; açıklaması mümkün olmayan bir bağdı. Seneler önce yaşadığımız felaketti ve bizi diri diri yiyordu. Eskisi kadar da güçlüydü. Tüm bedenim bu farkındalığıyla âdeta uğuldarken neden birlikte olduğumuzu anlamak çok kolaydı.

“Bunu medenice halletmek mi istiyorsun? Peki, cevap ver o zaman. Sean nasıl?”

“*Evlî*. Mutlu. Artık garajı o işletiyor. İki çocuğu var.”

Yutkundum. “Bu-bu harika bir haber.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hâlâ yakın mısınız?”

“Hayır.”

“Neden?”

Gözleri parladı ve bu sefer çok kararlı gözüküyordu. “Burada işim bitti,” diye parladı. Tükenmez kalemı alıp bana uzattı. “İmzala. Sonra da evine dön.”

“Hayır. Sanırım bir süre buralarda kalacağım. Görmek istediğim eski arkadaşlarım var. Tyler nasıl?”

Hışım la bana doğru bir adım attı. Bana bakmak ona acı veriyormuş gibiydi. Açgözlülükle bu hissi âdeta yuttum çünkü bu adamın birkaç adım yakınında olmak, duyularımı artık mümkün olacağını düşünmediğim kadar keskinleştirmişti.

Ne hissettiğimi hemen anladı.

“Her şey değişti. Bu, bizi bağlayan son şey.”

Çenemi kaldırdım. “Öyle mi?”

“İmzala şu lanet olasıca şeyi,” diyerek beni uyarırmış gibi emir verdi. “Seninle hiçbir işim kalsın istemiyorum.” İrkildim ve odaya girdiğinden beri ilk kez gözlerindeki ifadenin yumuşadığını gördüm ama ben çoktan iç kanama geçirmeye başlamıştım bile.

Nefret et ondan. Lütfe n, nefret et ondan.

“İmzala,” dedi alçak sesle. Yalvarmaya en çok bu kadar yaklaşabilirdi.

Birbirimize baktıkça hava durgunlaşıyordu ve onun da aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. İkimiz de çekime, aşk ve nefret arasındaki değişime direniyorduk. Odada kaldıkça her şey daha da bulanıklaşıyordu ve ben daha çok öfkeleniyordum. Ama kendime verdiğim sözden vazgeçmeyecektim.

“Gerçeği duymak istiyorum.”

“Hayal kırıklığına hazır ol.”

“Ne demek bu?”

“Beni zorlama, Cecelia.”

“Seni zorlamak mı? Ah, seni ahlak piç kurusu, kavg a etmek üzereyiz,” dedim çenemi kaldırarak. “Cevapları duymayı hak ediyorum.”

Kapı açıldı ve Ryan içeri girdi. Tobias öfkeyle ona odaklandı ama Ryan bana bakıyordu. “Burada her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedim hemen ama hiçbir şey yolunda değildi. Aradan saniyeler geçtikçe daha da dağılıyordum. “Bir dakikaya daha ihtiyacımız var.”

Tobias ve Ryan gergin ifadelerle birbirlerini süzerlerken Tobias ona yanıt vermedi ve Ryan odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Tobias hayretle bana baktı ve tiksintiyle başını salladı.

“Ne var?”

“Tabii ya, lanet olasıca avukatın sana âşık.”

“Güvendiğim çok değerli bir arkadaşım ve işinde çok iyidir. Aslında taşaklarını bir mengeneye sıkıştırmak üzere, o yüzden ona düzgün davran. Burada iş konuşuyoruz ve ben aptal kalbimi buna karıştırmıyorum. Bana böyle öğretmiştin, unuttun mu? Bu dersi kalpsiz bir adamdan daha iyi kim öğretebilir?”

Masadaki belgeleri önüme doğru itti. “İmzala.”

“Hayır, sanmıyorum. *Bu* anlaşmayı imzalamayacağım. Şirkette yüzde yirmi beş hissem olacağı başka bir anlaşma hazırlayın. Şayet o anlaşmayı hazırlamazsan bir sonraki teklifi kabul ederim ve asla o lanet fabrikanın sahibi olamazsın.” Gözleri öfkeyle parladığında zaferimi kutlamaya bile tenezzül etmedim. Hayal bile etmediğim bir şekilde yenilmiştim. Kasabaya geri dönmek, hayatımda yaptığım en büyük hataydı çünkü onu tekrar görmek hem beni hem de bütün şansımı mahvetmişti. Bunu hâlâ bütün ağırlığıyla hissedebiliyordum. Gerçekler beni asla özgür bırakmayacaktı. Bir anıya âşık değildim. Hâlâ karşımda duran adama âşıktım. İşte bu gerçek senelerce içimde büyümekte olan öfkeyi serbest bıraktı.

“Beni tekrar sürgüne göndererek kendin için işleri kolaylaştırmış olabilirsin ama bencilce davranışlarınla ve savaş oyunlarınla o aptal saf kızı yok ettin. Senelerce senin için nasıl bu kadar önemsiz olabildiğimi merak ederek kaçınılmaz sona adım adını

yaklaştım. Olanları geride bırakmaya çalışırken akıl sağlığımın yarısını yitirdim. Bunun tek nedeni beni dışlayan, her şeyden habersiz karanlıkta yapayalnız bırakman.”

Öfkeden titremeye başladım.

“Onu kaybettim. Sonra sen de diğer herkesi kaybettiğimden emin oldun.” Bana baktığında gözlerinde bir pişmanlık parıltısı gördüm ama kesinlikle yetmezdi. Asla yetmeyecekti.

Nihayet beni yaratan adama bakıp çenemi kaldırdığımda sesim buz gibiydi. “Ama o kız büyüdü ve *senin* dağıttığın kartlar yüzünden kızgın. İntikam almak istiyor. Şirketi alabilirsin ama benimle aradaki *bütün* bağları asla *tamamıyla* koparamazsın. Senelerdir bana verdiğin cezayı çekiyorum, sesimi dahi çıkarmadan acı çekiyorum. Artık *senin* de cezanı çekme vaktin geldi.” Sesim öfkeden, acıdan ve beni boğulmam için terk ettiği yalanlar nehrinden yükselen nefretten ötürü titriyordu. “Bu anlaşmayla benden kurtulabileceğini mi sandın? *Rüyanda görürsün*. Aramızdaki bağı koparamazsın, ne şimdi ne de *başka* bir zaman.” Bu noktada birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki uzun kirpiklerinin koyu rengini ve kıvrımını, burnunun altındaki çukuru ve alt dudağının köşesindeki silik çili görebiliyordum. Teninden yayılan güzel kokuyu alabiliyordum.

“Yanıtları aldığım zaman sana istediğini vereceğim.” Çantamı ve trençkotumu alıp kapı kolunu tuttum. Dönüp ona baktığımda tahmin ettiğim gibi gözlerini bana dikmişti. “Benim teklifim de bu. İster kabul et ister etme. Sanırım artık asıl soru şu: Bütün bunlara rağmen şirketi ne kadar çok istiyorsun?”

Kapıyı hızla çekip açtım, Ryan’a gidebileceğimizi işaret ettim. Yanıma geldi ve ben hızlı adımlarla lobiye doğru yürürken arkama baktı.

“İçeride ne oldu, Cee?” Trençkotumu giymem için tutarken bakışları lobiyle durduğumuz yer arasında gidip geldi.

“Pazarlık ettik.” Ryan beni otoparka ve arabaya doğru götürürken hâlâ titriyordum.

Direksiyonun başına geçtikten sonra bir anda vücudum gevşedi. Ryan şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Tanrım," dedi, benim hissettiğim kadar şaşkın bir hâldeydi. "Kimdi o adam?"

"Sadece geçmişimin unutmam gereken bir parçası."

"İçerideki havayı hissettim, Cecelia. O odadaki gerilimi resmen hissettim."

"Senin bana âşık olduğunu düşünüyor."

Uzun süren sessizlik ona doğru dönmemi sağladı.

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp mavi gözlerini bana çevirdi. "Âşığım. Ve hayatımda başka bir erkeği hiç bu kadar kıskanmamıştım."

Hayretle ona baktım. "Ryan... sen ciddi değilsin..."

"Endişelenme. Senden uzun zaman önce vazgeçtim." Başıyla binayı işaret etti. "Hiç kimse onunla rekabet edemez."

"Ben hiç..." Suçluluk hissiyle ne diyeceğimi düşündüm. Ryan benimle hep flört ederdi, hatta Collin'in önünde bile rahat davranırdı ama biz ayrıldığımızdan beri bir sürü kız arkadaşı olmuştu. Suçlulukla ona baktığımı görünce başını salladı.

"Kendini daha iyi hissetmek ister misin?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Bugüne kadar Atlanta'nın yarısını becermişimdir."

"Bu, beni rahatlatmaktan çok endişelendirdi."

"Ayrıca asistanların bu kadar sık değişmesinin nedeni de benim."

Dik dik ona baktım. "Marcie de mi?"

"Evet."

"Lanet olsun, Ryan. O en sevdiğim asistanımdı."

"Benim de. Zaten bu yüzden sırf gıcıklık olsun diye onu senin masanın üstünde becerdim."

"Seni domuz."

"Biliyorum. Penisim sana sadık kalmadı. İncindiğim zaman, kendi kendini sabote etme eğilimi var. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

“Eh, biraz.”

Birbirimize bakıp gülümsedik.

“Ben de seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Aramızda sorun yok,” dedi telefonunu çıkarırken. “Bu arada, o pislik hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum.”

Elimle telefonunu kapadım. “Yapma. Bana onu araştırma-yacağına söz ver. Söz ver.”

“Neden?”

“Çünkü onun hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum. O düşman değil.”

“Tamam. Ama ondan yine de nefret ediyorum.”

“Ben de.”

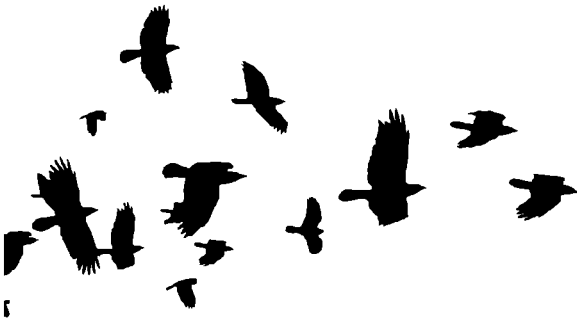
Tek kaşını kaldırdı. “Hayır, etmiyorsun.”

Gözlerimin yandığını hissederek ona baktım. “Ryan, o bana borçlu. Buraya bana borcunu ödemesi için geldim. Bunu yapabilmemin tek yolu, anlaşmanın benim istediğim gibi hazırlanması. Benim için gerçekten de çok önemli.”

Elimi tuttu ve bırakmadan önce öptü. “Yanımdayım.”

“Teşekkür ederim.” Kontağı çevirdiğim an Tobias’ı kaldırımda durmuş ölümcül bir ifadeyle Ryan’a bakarken görünce donakaldım. Sonra bakışlarını bana çevirdi. Ardından arabaların arasında gözden kayboldu.

“Bu hiç de korkutucu değildi,” dedi Ryan. “Sabah otel yatağında kanlı, kesik bir at kafası falan görür müyüm sence?”

Otuz Üçüncü Bölüm

Bir başka dondurucu yağmur fırtınasında, evin önünde arabamda otururken hattın diğer ucu sessizdi.

“Christy? Orada mısın?”

Kucağımdaki telefona baktığımda aramanın sonlanmadığını, saniyelerin geçtiğini gördüm.

“Chris...”

“Bir dakika, doğru mu anladım?” dedi. Arka planda küvette hareket ettiğini duyabiliyordum. “Üç gün önce beni arayıp Atlanta’daki gösterişli sosyete düğünün için oturma düzenini ayarlamana yardım etmemi istemiştin ve bugün bir rüya gördün diye Triple Falls’tasın, gelinliğini paramparça ettin, nişanlından ayrıldın, babanın şirketini seni paramparça eden bir adama satmaya karar verdin ve kısa bir süre sonra da üniversitedeki erkek arkadaşın sana hâlâ âşık olduğunu itiraf etti.”

“Evet, biliyorum. Kulağa çılgınca geliyor ama...”

“Çılgınca mı? Hayır, çılgınca demek hafif kalır. Bu anlatıkların resmen *Grey’s Anatomy*’nin sezon finali.”

Ryan’ı otele bırakmıştım ve aramızda bir sorun olmadığı söylemesine rağmen kasabaya dönerken arabadaki gergin sessizlik yüzünden akşam yemeği davetimi geri çevirdiğini biliyordum. E-postalarıyla ilgilenerek benimle konuşmaktan kaçınmıştı ama aramızdaki mesafeyi hissetmiştim. Duygularını nasıl anlamamıştım?

“Kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Onun sana âşık olduğunu herkes biliyordu. Collin sana evlenme teklif ederken Ryan’ın yüz ifadesini görmüştüm. Çok üzgündü.”

“Şimdi kendimi çok daha kötü hissediyorum.”

“Ona boşa umut vermedin ama erkek sorunlarım olmasını çok özledim doğrusu.”

“Mükemmel bir kocan var.”

“Dün gece klozet kapağını açık bırakmış ve sifonu çekmemiş. Sinirlendim. Çocuklar uyandı ve hepimiz şafak sökene dek çılgılık attık. Ona hâlâ küsum.”

İçimde biriken kahkahaları engelleyemedim. Roman’ın evinin ön kapısına bakarken geride bıraktığım dünya çok uzaklarda kalmış gibiydi.

“Bu sefer gerçekten de çıldırdım, değil mi?”

“Hayır, doğru olanı yaptın.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Hayır, Collin çok yakışıklı, eğlenceli, çekici ve her açıdan senin dengin.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Beni seviyorsun. Ama onu evlenecek kadar sevmiyorsan onunla evlenmemelisin.”

“Collin’i seviyorum ama *onu* sevdiğim gibi değil.”

“Bu sağlıklı bir durum değil.”

“Biliyorum.”

“O adam sana acı çektirmekten başka bir şey yapmadı.”

“Biliyorum.”

“Seni paramparça etti.”

“Biliyorum. Bugün onu gördüğümde sana yemin ederim ki tüm vücudum canlandı. Bunu hayal etmedim, Christy. Hiçbir şeyi hayal etmedim.”

“Peki, o da aynı şeyleri mi hissediyor?”

“Ryan bile içerideki gerilimi hissettiğini söyledi.”

“Öyle mi dedi?”

“Evet.”

“O hâlde kardeşiyle yattığın için altı sene sonra hâlâ sana karşı kin mi besliyor?”

Tüm bunlar asla söyleyemeyeceğim gerçekleri örtbas etmek için söylediğim yalanlardı.

Buna rağmen bir yanım Tobias’ın mesafeli davranmasının ve bu kadar kolay gitmemi istemesinin bir nedeninin de bu olduğunu düşünüyordu.

“Ne yapıyorsun, Cecelia?”

“Bilmiyorum,” dedim o gün olanları düşünürken. Collin’in evimizde masaya dizdiğim nikah davetiyelerine baktığını hayal ettim. Bir anda gözlerim doldu ve yaşlar akmaya başladı. Ne düşündüğünü ya da nasıl hissettiğini düşünemiyordum bile.

“Ne yaptım ben?”

“Seni kesinlikle hak etmeyen bir adam için hayatını bir kenara attın. Bebeğim, daha iyi bir arkadaş seni akıl hastanesine yatırır.”

“Çılgınca olduğunu biliyorum ama bu işin sonuna kadar gitmeliyim.”

“Collin’e geri dön. Seni tekrar kabul edecektir.”

“Ona doğruyu söyledim.”

“Ne yaptın?!”

“Söylemek zorundaydım.” İhtiyacım olan kanıt görmüştüm. Oradaydı. Sağlıklı olsa da olmasa da. Ona karşı hissettiğim her şey hâlâ oradaydı ve bunu inkâr edemezdim. Özellikle de şimdi.

“Tanrım, Cecelia. Collin ne dedi?”

“Telefonu yüzüme kapadı. Onu suçlayamam doğrusu.”

“Rezalet. Şaka yapıyordum ama sen gerçekten de iyi misin?”

“Hayır. Hayır, iyi değilim. Ama ne yapabilirim ki? Bir yalanı yaşamaya devam edemem ve bunca zamandır bunu yapıyordum. İkimize de haksızlık. Dahası... bugün cevabımı aldım. İstedikim gibi değildi ama yine de bir yanıt aldım. Hâlâ oradaydı. Hâlâ

ona âşık olmaktan nefret ediyorum. Birkaç adım yakınında durmanın üstümde aynı etkiyi yaratması hiç hoşuma gitmiyor."

"Onu geri istiyor musun?"

"Onu sevmek istemiyorum," dedim boğuk bir sesle. "Aptal gibi düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

"Onu göreceğimi ve yetişkin beynimin devreye girip aptal kalbimle bir anlaşma yapacağını düşündüm."

"Onu farklı göreceğini ve duygularını farklı bir bakış açısına oturtabileceğini mi?"

"Aynen öyle."

"Ama öyle olmadı."

"Evet."

"Seni seviyorum. Bunu yapman ve orada olman gerektiğini hissediyorsan o zaman öyle yap. Arkandaydım ve buradayım. Biraz uyumaya çalış."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Yatak odasına giderken günün yorgunluğu üstüme çökmeye başladı. Senelerce bugünü, Tobias'ı yeniden göreceğim zamanı ve nihayet öfkemin bir kısmını serbest bırakıp üstünlük elde edeceğimi hayal etmiştim. Ama sonuç hiçbir zaman düşündüğüm gibi olmuyordu. O söz konusu olduğunda asla olmayacaktı da. Ama Christy haklıydı. Biriyle bir ilişki yürütme şansım varsa bu kişi Collin'di. Duygularımın galip gelmesine ve yüzleşmek zorunda kaldığım farkındalıklara rağmen cüzdanımdan nişan yüzüğümü çıkarıp parmağıma taktıktan sonra ağlaya ağlaya uykuya dalarken pişmanlık savaşı kazandı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Ryan kahvesini yudumlarken dizüstü bilgisayarının üzerinden bana baktı. “Bunu görünce ortalığı birbirine katacak. Her gün sabah toplantısı mı? Merkezi geçici olarak Triple Falls’a taşımak mı? Sen ciddi misin?” Ona verdiğim listeyi işaret etti.

“Evvvet.”

“Bunları kabul edeceğinden emin misin?”

“Evvvet.” Kabul edecekti çünkü kazanacağını sanıyordu. Söz konusu ben olduğumda Tobias kendine aşırı güveniyordu, her zaman öyle olmuştu. Dün göğsüme yediğim tekmelere rağmen aramızda sadece iş ilişkisi olmasında kararlıydım.

Ben kahvemi yudumlayıp gülümserken Ryan’ın parmakları klavyenin üstünde kaymaya başladı.

“Bu adamı kızdırmaya kararlısın.”

“Dediğim gibi, bana borçlu. Her hâlükârda şirketi satıyoruz. Hemen bir başka teklife yanıt ver. Bunu mutlaka öğrenmesini sağla.”

“Senin haricinde bu şirketle neden ilgileniyor?”

“Şahsi bir mesele.”

“İnsanı çileden çıkarırsın.”

“Tam olarak bunu umuyorum.”

“Şimdi yolluyorum.” Arkasına yaslanıp bana baktı. “Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?”

“Bakış açısı.”

“Neden ona ihtiyacın var?”

Parmağımdaki yüzüğe baktım. “Çünkü yaptığım şeyi telafi etmem gerek.”

“Nasıl yani?”

“Bizim yüzümüzden insanlar incindi. Hâlâ da incinmeye devam ediyorlar.”

“Mesele bir ayrılıkla mı ilgili?”

“Tam olarak değil.”

“Tanrı aşkına.” Bilgisayarını hızla çarparak kapadı ve çantasına tikip ayağa kalktı.

“Ryan, üzgünüm ama ben...”

Ceketini kapıp üstüne geçirdi. “Biraz yürüyüş yapacağım.”

“Ryan...”

Tam arkasından gidecekken cep telefonum çaldı. Ekranda yerel alan kodu ve tanımadığım bir numara gördüm.

“Cecelia Horner.”

“Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?”

Gülümsemeden edemedim. “Günaydın, Tobias. Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum.”

“Öyle bir şey olmayacak. Diğer isteklerinin hepsini kabul ettim.”

“Bir tanesi hariç. Esas önemli olan oydu.”

“Yanlış adama bulaştığının farkındasındır herhâlde.” Bu bir soru değildi.

“Kim olduğunu ya da neler yapabileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedim öfkeyle. Kimsenin duyamayacağı bir köşeye çekildim ve beni izlediğini bilerek güvenlik kamerasına baktım.

“Ezekiel Tobias Baran olarak 30 Temmuz 1984’te dünyaya gelen, otuz yedi yaşındaki Ezekiel Tobias King, Celine Moreau’nun öz oğlu ve ikinci kocası Guillaume Beau King’in evlatlık oğlu. Altı yaşında Amerika’ya geldiniz ve on bir yaşında erkek kardeşinle öksüz kaldınız. Kardeşin yirmi yedi yaşında

ölen, otopsisı yapılmayan Jean Dominic King.” Her sözcükle kalbime saplanan sızıyı yutkunarak gidermeye çalıştım.

“On altı yaşında Fransa’ya gidip işletme diploması almak amacıyla prestijli HEC Paris üniversitesine kabul edilmeyi garantilemek için IPESUP Hazırlık Okulu’na başladın. Amacına destek verecek kişilerle bir ittifak kurmak için zamanını zekice kullanarak eski akrabalarını kendi tarafına çektin ve incelemeye aldın. Mezun olduktan sonra Exodus Inc isimli şirketini kurdun ve dört sene önce halka açıldın. Dün mesai bitimindeki net değeri iki milyar doların biraz altındaydı. Şirketini kurduktan hemen sonra hayatta olan son yakın akrabanı, Fransız bir Yahudi ve yirmi sekiz yaşında şizofreni teşhisi koyulana dek Radical Parti’nin bir üyesi olan öz baban Abijah Baran’ı aramaya başladın. Altı sene önce onu buldun. Kısa süre sonra onu Paris’te 14. Bölge’de bir akıl hastanesi olan Centre Hospitalier Sainte-Anne’e yatırdın ve her sene ziyaret ettin. Hayatındaki herkesten sakladığın bir gerçek. Onun bazı aşırı uç görüşlere sahip kişilerle bağlantısı ve zihinsel rahatsızlığı, hiç şüphesiz asla evlenmemenin ve vârislerinin olmamasının nedenlerinden biri; hatta gizlilik içinde yaşamının en büyük sebebi. Bu ve hayatında en yakınlarından, Roman Horner’a beslediğin şahsi kinden, hırslı gündeminden ve istediğin her şeyi elde etmekten başka bir şeyi önemsememen.” Kameraya baktım. “Rakibini tanı, Tobias. Hamle yapma sırası sende, *King*.”

Telefonu kapatıp dışarı çıktığımda meydanın ortasında Ryan’ı gördüm ve ona hiçbir konuda yanıt veremeyeceğim için yalnız bırakmaya karar verdim. Ne hissettiğini biliyordum. Ben de canla başla savaşıarak yanıtlar almaya çalışıyordum.

“Cecelia, sen misin?”

İşlek caddeyi geçerken arkama döndüm ve Melinda’nın gözleri irileşmiş bir hâlde hızla bana doğru yürüdüğünü gördüm.

“Selam, Melinda. Nasılsın?”

"İnanamıyorum. Yemin ederim ki eskisinden de güzelsin," dedi yanıma gelip bana sıkı sıkı sarılırken. Ben de ona sarıldım. Geri çekildiğinde, "Muhteşem görünüyorsun," dedi. "Büyümüşsün."

"Teşekkürler, sen de barika görünüyorsun."

"Çünkü az önce saçlarım için yüz dolar harcadım." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Bu arada, sakın bana masal anlatma. Tek kelime etmeden çekip gittin. Senin için çok endişelendim. Baban için geri gelmediğinde..." Yüzümdeki ifadeyi görünce sustu.

"Özür dilerim. Halletmem gereken kişisel işler vardı ve hemen gitmem gerekti."

"Uzun süre mi kalacaksın?"

"Kısa bir süre. Çok uzun kalmayacağım."

Yüzü aydınlandı. "Yakında bir düğünümüz var. Küçük yeğenim Cassie'yi hatırlıyor musun? Evleniyor! Bu kadar büyüdüğüne inanabiliyor musun? Sanki daha dün sana onun vaftiz töreninden söz ediyordum." Her zamanki gibi hemen telefonunda yeğeninin resmini buldu.

"Çok güzel bir kız."

"Evet. Damat da çok yakışıklı. Şu anda işin var mı? Gel, öğle yemeğine gidelim."

Sokakta etrafıma bakınıp Ryan'ı aradım ama göremedim.

"Tabii."

Gözleri parıldadı.

"Harika, çok güzel bir yer biliyorum." Ana caddede yürürken hemen hemen bütün mağazaların vitrinlerinin Sevgililer Günü için süslendiğini gördüm. Sabah erken saatlerde yağın karları çizmelerimizle eze eze ilerledik.

Melinda hiç durmadan bir şeyler anlatarak başımı döndürmüştü. Beni bir restorana götürürken yakında bir piyeste rol alacağını anlattı. Yerlerimize oturduktan sonra masaya bir sepet ekmek, iki su bardağı ve bir menü getirildi. Menü

kapağındaki logoyu gördüğümde kalbim duracak gibi oldu: The Pitt Stop.

Bana karşı bir şeyler hissetmeye mi başladın, Yavru Köpekçik?

Parmağımı harflerin üstünde gezdirdim ve Melinda fabrikayla ilgili bir şeyler anlatırken arkasına baktım. Roberts ailesinin sıra sıra fotoğrafları duvarlarda asılıydı. Her birini dikkatle inceledim. Sean'ın yirmili yaşlarının başlarındayken Nova'sına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturduğu ve kameraya gülümserken el rengi gözlerinin ışıldadığı bir fotoğrafını buldum.

Gözlerim yanmaya, kalbim çılgınca bir ritim tutturmaya başladı. Melinda yüz ifademin değiştiğini fark etti. Etrafına bakındı ve tekrar bana döndü.

"Ah, canım, düşünemedim. Gerçekten de düşünemedim. Burada rahat mısın? Keşke önce sana sorsaydım ama parmağındaki o devasa taşı görünce hayatına devam ettiğini ve *iyi* olduğunu düşündüm."

Parmağımdaki pırlanta taşlı yüzüğe baktım. Gerçekten de fazla iriydi ama yüzüğe baktığımda gördüğüm tek şey, Collin'in yüzüğü şirketimizin Noel partisinde bana verirken gözlerinde beliren aşk dolu ifadeydi. Ben yanıt veremeden genç bir garson kız içki siparişimizi aldı. Hemen buzlu çay istedim ve kendime hâkim olamayacağımı hissedip ayağa kalktım, Melinda'ya tuvalete gitmem gerektiğini söyledim.

Tam on dakikamı duvarları inceleyerek geçirdim, onun bakışlarını görmek dayanılmaz bir acı veriyordu. Genel olarak annesine benziyordu ama vücut yapısını ve gülümsemesini babasında almıştı.

Küçükler liginden lise mezuniyet balosuna, seneler içinde restoranda yemek yiyen meşhur kişilerle çekilmiş fotoğraflarına kadar ilk aşkımın yılları kapsayan fotoğrafları duvarları süslüyordu. Yakın tarihli fotoğrafları aradım ama bulamadım, bunların restoranda bir yerde olmaları gerektiğini biliyordum. O fotoğrafları bulmaya çalışırsam ne yaptığımı belli olacağından

kendime içten içe küfrettim. Tobias bana onun evlendiğini söylediğinde renk vermemiştim ama hissetmiştim. Bunu biliyor olmak, göğsüm tırmalanıyormuş gibi bir his yaratıyordu.

Bir karısı ve iki çocuğu vardı. Evliydi. Olması gerektiği gibi hayatına devam etmişti. Onun için mutluydum. Ama biraz da kıskanmıştım.

İkiyüzlülüktü ama kıskanmıştım. Sadece bana ait olduğu zamanı hatırlamak istiyordum. Ne kadar mutlu olduğunu öğrenmemek en büyük hakkımdı.

Ne kadar aykırı olsa da her şey mahvolana dek güzel bir şey yaşamıştık. O, elimden alınana dek ona âşıktım.

Onun başrol oynadığı rüyalar, bazen atlatması en zor rüyalar oluyordu. Ona hissettiğim sevgi saf ve lekesizdi. Sevgiyi bir bütün olarak nasıl ölçeceğimi bilmiyordum. Sadece onları ayrı ayrı sevmeyi biliyordum. Ama Tobias'a hissettiğim sevgi diğerlerinden farklıydı. Ona hissettiğim nefret de hepsinden fazlaydı.

Sadece durumu kabullenmek için bir duvara daha baktım ama fotoğraflarını görmedim. Belki de görmemem daha iyiydi.

Ellerimi yıkayıp Melinda'nın yanına geri döndüğümde ve boğazımda kocaman bir yumruyla yemek yediğimde eski yaralar açılmaya başlamıştı.

Takipçi sapık gibiydim.

Burada olmamalıydım.

Ama bir türlü uzaklaşamıyordum. Bu yüzden tabağımdaki yemeği didikleyp Melinda'nın anlattıklarını dinledim. Kasada hesabı öderken boğazımdaki yumru kocaman bir taşa dönüştü. Kasiyerin arkasında tıpkı babası gibi ela gözlü küçük bir erkek çocuğunun fotoğrafı vardı. Uzun süre gözlerimi alamayacağım kadar güzeldi. Hesabı ödedikten sonra sokakta Melinda'ya sarıldım ve tekrar görüşeceğimize söz verip arkamı döndüğüm anda ilk gözyaşı damlası fularıma düştü.

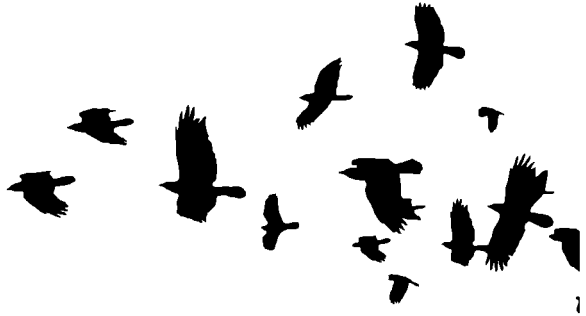
Arabama ulaştığımda Ryan'ı kollarını göğsünde kavuşturmuş beni beklerken buldum. Ben ona yaklaşırken okyanus mavisi gözlerindeki ifade yumuşamaya başladı. Rimelimin aktığını biliyordum ve gözlerimde parlayan yeni gözyaşlarını da gizlemiyordum. Yanıma geldi ve fularımı yavaşça kaldırıp yüzümdeki lekeleri silmeme yardım etti.

“En sevdiğim yanlarından biri ne kadar güzel olduğunun farkında bile olmaman.”

Üzgün üzgün yakışıklı yüzüne baktım. On dokuz yaşındayken Triple Falls'a taşınmasaydım büyük ihtimalle Ryan ilk gerçek aşkım olurdu. Belki Collin de âşık olduğum ikinci adam olurdu ve ben böylesine berbat bir hâlde olmazdım.

“Seninle tanışana dek birçok kez âşık oldum.”

Beni kendine çekip sarıldı. “şartları kabul etti. Yarın imza atıyoruz,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Bana ihtiyacın olduğu sürece kalacağım ama buradaki işimiz bitince... Lütfen, bunu bir istifa dilekçesi olarak kabul et.”

Otuz Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Ryan'la belgeleri imzalayıp geçici ofisimi hazırladıktan sonra arabama atlayarak tekrar mezarlığa gittim. Cenazeye gidememiş olmanın pişmanlığı her gün içimi kemiriyordu. Ceketimi yere serip mezar taşının önünde diz çökerken gri gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Pink Floyd'un "Wish You Were Here" şarkısını açıp cep telefonumu yere koydum.

"Dominic, bu kasabada yirmi altı yaşında, şık giyimli beyaz bir kadının ot bulmasının ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ciddi bir ayrımcılık söz konusu, aşkımdır." Cebimden esrarlı sigaralardan birini çıkarıp ceketimin üstüne oturdum. "Bir de *beni* dış görünüşe fazla önem vermekten suçluyordun. İnsanlar benden bucak bucak kaçtılar." Kahkaha attım. "Sonra marketteki Wayne'den söz ettiğin aklıma geldi. İyi bir adam. Hâlâ orada çalışıyor." Sigarayı yakıp uzun bir nefes çekerken müzik biraz huzur bulmamı sağladı.

Yağmurlu günlerde nasıl yatağına uzanıp kitap okuduğumuzu, kimse bakmadığında nasıl içtenlikle gülümsediğini hatırladım. Bana parça parça gösterdiği ruhunun çok farklı bir insanı nasıl ifşa ettiğini. Mezarının başında kaldıkça onun dünyadaki zamanının kısa olacağını bildiğine daha çok ikna oldum.

İkimiz de hiçbir zaman otuzumu görmeyeceğimi biliyorduk, abi. Ona iyi bak.

Biliyordu.

Gelecekte ne yapmak istiyorsun?

Hiçbir şey.

Kendine herhangi bir şey için umutlanma izni vermemişti. İnsanların onu gerçek bir asker olarak hatırlamasını, mümkün olduğunca az kişinin onun için yas tutmasını istemişti. Ayrıca onu sevmeme izin vermişti. Ben, çok az insanın yapabildiği şekilde ona yakınlaşma şerefine erişmiş bir kızdım.

Elimi uzatıp buz gibi mezar taşının üstüne koydum. “Tanrım, seni çok özledim. Her zaman özlüyorum. Bana çaldığın bir şarkıyı duyduğumda ya da iyi bir kitap okuduğumda anlatmak istediğim ilk kişi sen oluyorsun.” Gözlerimin yanmasına daha fazla tahammül edemediğim için gözyaşlarımı serbest bıraktım.

“Puşt herifin teki ol ya da olma, ben seni gördüm. Gerçek seni gördüm. Seni *tanıyordum*. Her lanet olasıca gün senin için yas tutuyorum. Kaybettin, Dominic çünkü senin için yas tutmadığım tek bir gün bile yok.” Göğsümün yandığını hissederek hıçkırdım ve en sonunda senelerce hissettiğim acıyı dile getirdim. “Neden? Neden yardım gelmesini beklemedin?”

Paramparça olurken sert rüzgâr yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarına yenilerini ekledi. Tam o anda bir şey fark ettim. Bunu bilecek kadar çok şey deneyimlemiştim ve bu, inkâr edilmez, elle tutulur, sadece onun yarattığı bir histi.

“Burada olacağını biliyordum.” Sigaradan son bir nefes çekip yere attım ve ayağa kalktım. Arkama döndüğümde Tobias’ı kapının hemen dışında, beni izlerken gördüğüm anda elimde olmadan irkildim. Yüzü rüzgârdan kızarmıştı, bir süredir orada olduğu belliydi. Onu görmek bana acı veriyordu. Tıpkı eskiden tanıdığım o muhteşem adam gibi görünüyordu. Öfkeli kehribar rengi gözleri, düzgün yüz hatları ve sıkı köşeli çenesi. Mürekkep karası gür saçları geriye taranmıştı ve tek bir teli bile dağılmamıştı. Takım elbisesinin üstüne gri renkli uzun bir trençkot giymiş, deri eldivenler takmıştı. Hâlâ tanıdığım

adam mıydı? Bakışmamız bana tanıdığımı ama onun bunu asla itiraf etmeyeceğini söylüyordu.

Ben nihayet konuşmadan önce bir süre daha bakışmaya devam ettik. “Neden burada olduğumu mu bilmek istiyorsun?” Mezara döndüm. “Hiç gitmedim ki.”

Tobias mezarlığa girerken kapı gıcırdadı, Dominic’in mezarına yaklaşıp yanımda durdu. Birkaç dakika boyunca ikimizin de onu ve son anlarını düşündüğümüzü biliyordum.

Göğsüme saf bir sızı yayılırken kardeşini toprağa vermenin onun için nasıl bir şey olduğunu düşünmeye çalıştım. Seneler önce sevdiğim insanların, onun aramızdan ayrılışının yasını tutmak için burada toplanmasını ve bundan mahrum kalışımı düşündüm.

“Affetmenin mümkün olduğuna inanmak istiyorum çünkü inanmazsam, buna inanmazsam... Tobias, böyle yaşayamam, artık böyle yaşayamam. Eskiden olduğum o saf kızla barışmayı çok istiyorum. Olanlardan dolayı kendimi suçlamak istemiyorum ama...”

Benimle aynı fikirde değilmiş gibi başını iki yana salladı.

“Hepiniz gibi ben de hayatıma devam etmeyi o kadar çok istiyorum ki,” dedim. “İstiyorum ama bunu hiçbir zaman başaramadım. Hiçbir zaman veda etme şansım olmadı,” dedim hıçkırarak.

Yüzünün bir an için hissettiği duygularla yumuşadığını gördüm ama hemen sonra o buz gibi, acımasız ifade geri geldi. Hem beklediğim hem de asla görmeyi istemediğim her şeydi.

“Ben de seninle aynı nedenden dolayı buradayım. Onun yasını tutmak için. Onu özlediğim için. Burada olmaya hakkım var.” Duygudan yoksun bakışları beni yine paramparça ediyordu. Bir yanımda, birkaç gün önceki güvenli hayatıma geri dönmek, Collin’e beni affetmesi için yalvarmak ve mahvettiğim geleceği geri almak istiyordu ama bunun mümkün olmadığını

biliyordum. Nedeni de karşımdaki adamdı. Bir zamanlar tanıdığım adamdan geriye kalan kabuktu.

“Evine geri dönmelisin, Cecelia.”

Oflayarak ceketimi yerden alıp giydim. “Bunun yapacağım son şey olduğunu bilmen gerek.”

“Hiçbir zaman işleri kolaylaştırmazsın zaten.”

“Demek *beni* suçluyoruz.” Ona doğru bir adım attım. Burun delikleri sanki kokumun bile iğrenç olduğunu düşünüyormuş gibi açılıp kapandı. Bana başka bir tepki vermeyeceğini bildiğim için göğsüme bıçak saplanmış gibi hissettim.

“O gece ben ölmeliydim,” dedim. “Ölmediğim için benden nefret ediyor musun?”

“Kararından dolayı Dominic’ten başka kimseyi suçlamıyorum.”

“Bu konuda ciddi olduğunu sanmıyorum.”

“Ciddiyim. Senin suçun değil. Ama sen yakınımda olduğunda saçmalıyorum. Sen gittiğin anda her şey değişiyor.”

Ona bu kadar yakın olmak ama dokunamamak yıkıcı bir histi. Birkaç dakika içinde senelerdir hissettiğim özlem on kat daha yoğunlaşmıştı ve dışarıdan kusursuz görünen kabuğumun içinde karşısına dikilirken bana bu kadar yakın durmasının yarattığı anlık sarhoşluğu hissettim. Bunu o da hissetmişti. Hissettiğini biliyordum. En az seviyede bağlantı kurduğumuz anda bile kalbimi kaybetmiştim. Oynadığımız oyunlar ve ona verdiğim sevgi arasında daha da fazlasını kaybetmiştim.

Tek bir hatanın, tek bir gecenin bedelini hepimiz ödemiştik.

Bana güvenmediği belliydi. Belki de gizli bir planım olduğunu düşünüyordu.

Bu konuda bir noktaya kadar haklıydı.

Ama artık bu planın, kendimi onun etkisinden kurtarmaya dair o acınası girişimin aynısı olduğu belliydi. Bana öfkeyle baktıkça umudum giderek azalıyordu ve o yoğun derinliğine

daha fazla batıyordum. Bildiğim her şeyi o öğretmişti. O ve kardeşleri bana her açıdan sevmeyi öğretmişlerdi.

Ama bu adamın içinde yanan ateş başkaydı.

Onu hayatım boyunca sevecektim ve benden aldıkları, beni bir kenara attığı, dışladığı ve uzaklaştırdığı için nefretle edecektim. Ödediği bedel yüzünden buna izin vermiştim ama ben de bedel ödüyordum ve artık bunu bilmesinin zamanı gelmişti. Dönüp yüzüne baktım.

“Onu sevdim.”

Bakışlarını yere indirdi. “Biliyorum.”

“Ama seni sevdiğim gibi değil.”

Bir anda bakışlarını gözlerime çevirdi. Doğru zaman olmadığını biliyordum ama bir şansım daha olup olmayacağını bilmiyordum. Ona bir kere bile bunu söylememiştim fakat artık doğruları söylemeye kararlıydım. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

“Bir önemi olup olmadığını bilmiyorum ama onun için yas tutmayı *hak ediyorum*. Ve senden cevaplar almayı da hak ediyorum.”

“Seni burada istemiyorum.”

“Hiç istemiş miydin ki?”

Bakışlarını kaçırmaya çalışsa da göz göze geldik. “O lanet sırları suçlamaya ne dersin? En büyük zararı o *sırlar* verdi.”

Arkasına döndüğü gibi mezarlığın kapısından çıktı. Peşine takıldım. “Her şeyi elimden aldın! Her şeyi! Bu boktan konuşmayı hak ediyorum, Tobias! Buradan gitmeyeceğim...”

Yeni model Jaguar’ının kapısını kapadı ve birkaç saniye içinde otoparktan çıkıp gitti. Hemen arabama atlayıp peşine takıldım. Otoparktan hızla çıktığımda karanlık bir bulut beni sarıp sarmalamış gibi hissettim. Tobias şimşek gibi ilerliyor, geçmişimizden, hatalarımızdan, benden kaçmaya çalışıyordu. Bir süre peşinden gittim, sonra çift sarı şeritlere çıkıp hızla yanından geçtim. Zafer kazanmış gibi gülümsedim.

“Audi almalıydın,” dedim alaycı bir tavırla. Hızla yoluma devam edip onu geride bıraktım. Düz yolda önde giderken şarampole yanaştım ve el frenini çekip arabayı ters yöne döndürdüm. Böylece yaklaştığında burun buruna olacaktık. Birkaç saniye içinde yolda belirdi ve ikimizi de öldürmek üzereyken arabama çarpmamak için sert bir şekilde frene bastı. Gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde ön camdan bana baktı.

“Hoşuna gitti mi? Bu numarayı bana kardeşin öğretmişti. Şimdi *hamle yapma sırası sende.*”

Öfkeli bakışlarını benden ayırmadan şarampole yanaştı ve arabadan dışarı fırladı. Ben arabamdan indiğim anda tüm bedeninden müthiş bir öfke yayılarak kollarımı tuttu. “Sen aklını mı kaçırdın? İkimizi de öldürebilirdin!”

“Eh, ikimizi de bu sefaletten kurtarmış olurdum.”

“Aklından her ne geçiyorsa unut.” O kadar yakın duruyordu ki ceketinin kumaşını hissedebiliyordum. Kokusu burnuma dolarken özlem bir şimşek gibi içime düşse de belli etmedim.

“Unutamam.”

“Hayatına geri dönmen gerek.”

“Konuş benimle, tek istediğim bu.”

“Bunu bir kere söyleyeceğim. Olanlar *geçmişte* kaldı. *Şu an* diye bir şey yok.” Bana dokunmak elini yakmış gibi bir anda kollarımı bıraktı.

“Hâlâ eskiden olduğun gibi kendini beğenmiş, küstah ve zorba puştun tekisin.”

“Hayır,” dedi zehir gibi bir sesle. “Artık *çok daha kötüyüm* ve her zaman istediğimi elde ediyorum. Çok şey hatırlıyor olabilirsin ama bunu unutmuş gibisin.”

İtalyan derisi ayakkabılarının üstünde döndü ve arabasına doğru yürümeye başladı.

“O teklifle beni buraya çektin. Şirketi ondan alamadığın için eninde sonunda bu yükten kurtulmak isteyeceğimi biliyordun. Neden onun peşinden gitmedin?”

Duraksayıp bana döndü. “Ne önemi var ki? Şirket artık benim.”

“Tanrım, çok komiksin. Büyümüş olmamdan, beni *bir daha asla* manipüle edemeyeceğini bilmekten nefret ediyor olmalısın.”

“İstedigimi aldım. Boşa nefes tüketiyorsun.”

“Tamamıyla boşa değil. Bana hak ettiğim yanıtları verene dek seni rahat bırakmayacağım. Yeterince sabrettim.”

Birbirimizden sadece birkaç adım uzaktaydık, yüzümdeki teslimiyet ifadesini görebildiğini biliyordum. “Evine dön, Cece-lia.” Arabasına atladı, kapısını çarparak kapadı ve gazı kökledi.

Otuz Altıncı Bölüm

Ter içinde yorganı üstümden attım. Her yanımin tutulduğunu hissederek inledim. Bütün gece rüyamda ağaçların arasında Sean'ı kovalamış, durması için yalvarmışım ama kaçmaya devam etmişti ve bir kere bile dönüp bana bakmamıştı.

“Lanet olsun!” Su şişemi odanın diğer ucuna fırlattım. Duvara çarpıp ay ışığının aydınlatığı çift kanatlı balkon kapısının önünde halıya düştü ve içinde kalan su yere döküldü.

Sürekli olarak savaştığım şey bilinçaltımdı. Uyanık olduğum saatler çok daha kolaydı ama hemen hemen her gece onlardan biri ya da hepsi için yas tutuyordum.

Acınası bir durumdu çünkü bunların neredeyse tamamı beni reddettikleri rüyalar.

Beni terk etmemeleri, beni sevmeleri ve affetmeleri için yalvarıp yakarıyordum. Bir kez olsun bu rüyalarda öfkelenmek, yalancı olduklarını haykırmak; beni, sadakatimi, adanmışlığımı, her daim onlara ait olan kalbimi asla hak etmediklerini söylemek istiyordum. Yine de hep onların peşinden koşuyor, beni affetmeleri, beni bağışlamaları, hislerime karşılık vermeleri için yalvarıyordum.

Uyanırken iş toplantılarında erkeklere diz çöktüren bir güç sergilememe rağmen rüyalarım hep güçsüzdüm. Zihnim bunu unutmama izin vermiyor, dünün gerçeklerini bırakıp bugünün gerçeklerine dönmenin yolunu bulamıyordu. Kendimi

rüyanın etkisinden kurtaramayınca bir numara çevirip yanıı vermesi için dua ettim.

“Konuş,” dedi Christy uykulu bir sesle.

“Daha da kötüye gidiyorum. Burası her şeyi daha da kötüleştirdi.”

“Dinliyorum.”

“Üzgünüm,” diyerek iç çekip saate göz attım. “Saatin geç olduğunu biliyorum.”

“Kucağımda meme emen bir bebekle Instagram videoları izliyorum. İnan ki kızmadım.”

“Onu benim için öp.”

“Tamam.”

Birkaç saniye ikimiz de konuşmadık. Anlatmamı bekliyordu.

“Ben tam bir aptalım. Herkes hayatına devam etmiş.”

“En yakın arkadaşın olarak, o lanet yerden döndüğün anda bir robot gibi davranmaya başladığını söylemem gerek. O yıldan sonra asla eskisi gibi olmadın. Seni ve bu garip hâllerini sevmediğimi söylemiyorum ama kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda yüzündeki ifadeyi görebiliyorum. Seninle ve kalbinle oynayan üç erkek arkadaşın oldu, biri araba kazasında öldü ve onun için asla doğru düzgün yas tutamadın.”

Vicdan azabı içimi kemiriyordu ama sırlarımı saklamak zorundaydım.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Cee?”

“Saçmalama. Elbette.”

“Hamile mi kaldın?”

“Ne? Hayır. Öyle bir durum yok.” Güçsüzdüm. Onunla bu hâldeyken konuşamazdım. Sırlarımı çok uzun süre saklamıştım. “Sadece bir kâbus daha gördüm. Düzeliyim.”

“Bak, eninde sonunda uykularımı çalan ve memelerimi berbat eden çocuklarım büyüyecek. Yani günün birinde gecenin bir yarısı beni uyandırdığında çok kızacağım. Mutlu olmanı istiyorum. Collin’le paylaşacağın bir gelecek seni mutlu

etmeyecekse, huzur bulmak için o boktan kasabaya geri dönüp ortalığı karıştırman gerekecekse tamam ama bunları *kendin* için yaptığından emin ol, Cecelia. O piçler yüzünden yeteri kadar acı çektin.”

“Öyle yapacağım.”

“Güzel. Oradan neden ayrıldığını hatırla.”

“İnan ki bunu unutamıyorum.”

“Kim olduğunu da unutma. Hem bir şirketin CEO’su hem de her yönüyle güçlü bir kadınsın. Her gün yetişkin erkekleri ağlatıyorsun.”

“Teşekkür ederim. Seni seviyorum.”

“Ben de seni.”

Sunumumun dörtte üçünü tamamlamayı başardığımda bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. İlk sabah toplantımızdı. Tobias çoktan kuruldaki herkesi kovmuştu. Birlikte fabrikayı kurumsal yapıdan, çalışanların ortak olduğu bir yapıya dönüştürmek gibi bir işi üstlenmiştik. Ona diğer fabrikalarda ne yaptığını sormaya gerek duymamıştım çünkü bu fabrika için yaptığım planları görünce diğerlerinde de benzer değişiklikler yapacağından emin dim. Ben sunumumu yaparken Ryan, Tobias’ın asistanlarından biri olan Shelly’yle yan yana masada oturuyordu. Bütün gece uğraşıp Horner Teknolojileri’ni geçmişin hatalarından adını adım kurtaracak bir plan hazırlamıştım. Sadık çalışanlara teşviklerin yanı sıra daha iyi sağlık ve emeklilik planı seçenekleri de sunuyordu. “Hayatları bir gecede değişmeyecek ama bir sene çok büyük bir fark yaratacak.”

Bunu yüksek sesle söyledikten sonra duraksadım. Sadece rüyalarımda var olduğundan emin olduğum adamın tüm dikkatini bana verdiğini hissettim.

“Cee?” dedi Ryan. Ayak parmaklarımın bükülmesine sebep olan öpücüklerle, şarapla, ateş böcekleriyle, başka kimsenin olmadığı bir yerde yarattığımız ve birbirimizi tüm çıplaklığıyla gördüğümüz büyülü bir dünyayla dolu sıcak bir yaz gecesini hatırlamıştım.

“Cee?” dedi Ryan yine, ben düşüncelerimden sıyrılmaya çalışırken.

“Affedersiniz.” Hafifçe öksürdüm. Yüzümün yan tarafından boynuma yayılan bir sıcaklık hissettim. Tobias’a bir kere bile bakmamıştım ama o içeri girdiğinden beri demode toplantı salonu içerideki enerjiyle âdeta çatırdıyordu.

“Önümüzdeki sene içinde,” diye devam ettim, “çalışanlarımıza sadece kalmaları için teşvikler vermiş olmayacağız, aynı zamanda *on iki* yeni müdür pozisyonu da açmış olacağız.”

“Bu konularla ilgili planlarım var zaten.” Tobias ilk kez konuşmuştu. Göz göze geldik.

“Size sadece birkaç seçenek sunmak istemiştim. Benim işim bu.”

Hemen yanıt verdi. “Ben daha uzun süredir bu işi yapıyorum. Bu kadar mı?”

“Peki, daha açık konuşayım o zaman,” dedim ters bir şekilde. “B Planı’nı uygulayacağız.”

Ryan devreye girip Tobias’a haddini bildirdi. “Anlaşma şartlarından biri bu.”

Tobias ona bakmadı bile. Bana bakmaya devam ediyordu.

“Ben iş fırsatları yaratıyorum, planlarını mahvetmiyorum.”

“Tartışılır,” deyip ayağa kalktı.

“On beş dakikam daha var,” diye itiraz ettim. Bakışları kıvrımlarımı saran daracık kumaş pantolonumun üzerinde gezindi. Bu sabah iyi görünmek için her zamankinden biraz daha fazla özen göstermiş olabilirdim.

“Zaten hep kendi istediğini yapacaksan benim burada olmamın ne önemi var?”

“Toplantılara katılımınız da anlaşma şartlarından biri,” dedi Ryan. Tobias nihayet ona baktı ama bakışları ölümcüldü.

“Sunumu bittiğinde topuklu ayakkabılarının tabanlarını da yalayacak mısın?”

Ryan bilmiş bir ifadeyle, “Ayak fetişi yok,” dedi.

Tobias’ın bakışları benimkilerle buluştu. İfadesi gayet aşağılayıcıydı. Artık eskiden avukatımla yattığımı biliyordu. Dik dik Ryan’a baktım ama omzunu silkti ve Tobias’ın gözden kaçırmadığı bir beğeniyle beni tepeden tırnağa süzdü.

“Beyler, aletlerinizi pantolonunuzun içine sokup derin bir nefes alın,” dedim sert bir sesle. “Bu mesele burada kimin daha çok otoriteye sahip olduğuyla ilgili değil. Binlerce çalışanla, gelecekleriyle ve çıkarlarıyla ilgili. *Benim* haklı olmam gerekmiyor. *Onlar* için neyin iyi olduğuyla ilgili bir fikir birliğine varalım.”

Shelly araya girdi. “Haklısın. Bizim planımız da sizinkine çok benziyor. Maddelerimizi sizinkilerle karşılaştırayım. Sonra anlaşılmadığımız noktalar üzerinde istişare yaparız.”

“Sana söz hakkı vermemiştim,” diye azarlardı onu Tobias.

“Ben kimsenin ayakkabısının altını yalamam ya da kışını silmem, Bay King. Beni bu yüzden işe aldınız.” Shelly çok hazırcevaptı. “Cecelia, bence bu harika bir plan ve bu bilgileri birleştirip kitlelere duyuracak olan kişi *ben* olduğuma göre, sunumunun son on dört dakikasını da dinlemek isterim.”

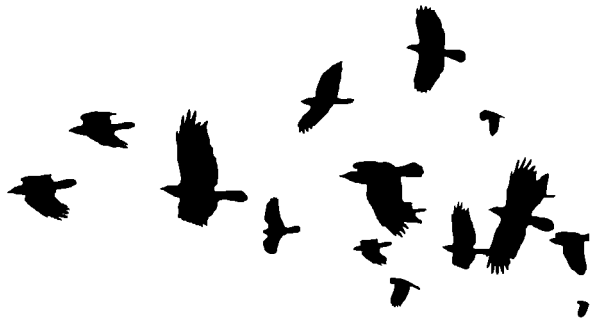
Gülmemek için dudaklarımı ısırırken Tobias’ın yerine oturmadan önce gözlerini kısıp Shelly’ye baktığını fark ettim. “Söz sende.”

Aklından geçenleri duyabiliyordum – *hamle yapma sırası sende.*

Ryan kıs kıs güldü ve Tobias’la ters ters bakiştikten sonra ikisi de beklenti dolu bakışlarını bana çevirdi.

Üstelik bu daha birinci gündü.

Siktir.

Otuz Yedinci Bölüm

Toplantıdan kısa süre sonra Tobias benimkinin hemen karşısındaki ofisine girdiğinde gülümsemeden edemedim. Tavana kadar uzanan cam duvarlar kimseye mahremiyet vermediği için çalışma saatlerinde beni görmezden gelmesi mümkün değildi. Shelly ona odasını gösterirken Tobias'ın tereddüt ettiğini hissettim. Sert bakışlarını üstüme dikti ama nihayet yerine geçtiğinde bakışlarında hafif bir sıcaklık vardı. Kurumsal düzenden çalışana ayrıcalıklar veren düzene geçmek, tek bir imzayla ya da bir kerede olacak iş değildi. Ayrıntıları planlamak için haftalarca çalışmak gerekiyordu ve ben o süreyi akıllıca kullanmak istiyordum.

Benden kaçamazdı. Ama bunu deneyeceğinden kesinlikle emindim. Saatler sonra ikimiz de klavyelerimizde düello yapmaya başladık. Zaman zaman başını kaldırdığını ve dikkatle bana baktığını hissediyordum. Kapısı açık olduğu için bütün gün telefon konuşmalarımı dinlemişti. İşleri tamamıyla benimle konuşmak bile istemeyen Collin'e devretmeden önce halletmem gereken yarım kalmış birkaç işim vardı. Asistanından acil işlerle ilgili sorularını yazıp bana e-posta göndermesini istemişti. Onu anlıyordum. Haklıydı. Ama yine de kalbim sızlıyordu.

Ryan günün büyük bir kısmında yan masada çalışmıştı ve saatler geçtikçe gerilimin daha da arttığını hissedebiliyordum. Ama elimdeki bütün imkânları kullanıp bu geçiş döneminin

Çalışanlar için mümkün olduğunca pürüzsüz ve faydalı olmasına kararlı olduğum için durmadan çalışmaya devam ettim. Ne de olsa ben de bir zamanlar onlarla aynı işi yapmıştım. Ryan birer fincan daha kahve almak için dinlenme odasına gittiğinde başımı çevirdim ve Tobias'ın dizüstü bilgisayarında dikkatle çalıştığını gördüm. Ona baktığını hissettiğinde omuzları gerildi ama aynı tempoyla çalışmaya devam etti. Bugün, ona Avrupalı gangsterler gibi asil bir hava veren ince çizgili bir takım elbise giyyordu. Çok yakışmıştı. O kadar kusursuz görünüyordu ki bize verilen bu demode ofislere ait değilmiş gibiydi. Giriş katında keskin bir küf kokusu vardı ve tavan su sızıntısından dolayı kahverengi lekelerle kaplanmıştı. Shelly'ye bir e-posta atıp ufak bir tadilat için bütçe ayırabilir miyiz diye sormaya karar verdim. Tam e-postayı yolladığım anda Ryan kahveleri unutmuş hâlde hızla içeri girdi.

"Cee, ona ulaşabildim. Jerry Siegal hatta." Tobias bunu duyduğu anda başını kaldırıncı ırkildim, o sırada Ryan bana cep telefonunu uzattı. Konuşmaya başlayacak oldum ama Ryan başını sallayarak konferans moduna almamı işaret etti.

"Bunu hayatta kaıramam."

İtiraz edemezdim. Tam bir senedir bu iş üstünde çalışıyorduk. Koridorun karşısındaki adamın sert bakışlarını hissederken huzursuzluğumu üstümden atmaya, beni etkilemesini engellemeye çalıştım. Telefonu konferans moduna aldım.

"Jerry, nasılsın?"

"Seni kahrolası kaltak," dedi, hattın diğer ucunda öfkeden köpürüyordu. Tobias ayağa kalkıp ofisimin kapısına geldi. Sırtımı ona döndüm ve masamın arkasında ağır adımlarla volta atmaya başladım. Tam o sırada Shelly kollarında dosyalarla içeri girdi.

"Oyunbozanlık etme, Jerry. Hapse girmeyeceksin. Uzun zamandır ihmal ettiğin karını tatile götürebilirsin. Yaşadıklarından sonra buna ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Bu yılki

ikinci intihar girişimi miydi? Gerçekten de evde daha çok vakit geçirmelisin.”

“Seni bitireceğim, Horner.”

Gözleri alev alev yanan ve sırtıtmaya başlayan Tobias’a baktım. “Korkarım sıraya girmen gerekecek. Ayrıca sıra çok uzun, onu da bil. Her dakika daha da uzuyor.”

Jerry tiradına devam ederken Ryan keyifle sırtarak yanıma oturdu. “O yılan baban yetmezmiş gibi...”

Beni göremediği hâlde elimi salladım. “Roman senin ne kadar enayi olduğunu anlamıştı ve kolay bir av olduğun için harekete geçmişti. Yaralarını iyileştirmek, yaratıcı davranıp daha azılı bir rakip olarak geri dönmek yerine, onu alt etmeye çalıştın ve iyice oksijen israfı birine dönüştün. Şu anda telefonunun seni devre dışı bırakmak isteyen yatırımcıların aramalarıyla çaldığından eminim. Boş tehditler savurmak yerine bu süreyi daha akıllıca kullansan iyi olabilir.”

“Seni...”

“Dediğim gibi, sıraya girmen gerek.” Ellerimi masama dayayıp doğrudan Tobias’a baktım. “Şunu da açıklığa kavuşturalım. Ben babam değilim, onun kızı da değilim. Beni bir daha tehdit edersen onun beceremediği işi ben bitiririm.” Ryan başını sallayıp ayağa kalkarken konuşmayı sonlandırdım. Eğlenen gözlerle birbirimize baktıktan sonra kahkahalara boğulduk.

“Başardık,” dedi neşeyle.

“Sen olmasaydın başaramazdım,” dedim. “Tamam, sıradaki adımları biliyorsun. Her şeyin lehimize olduğundan emin ol.”

“Tamamdır,” dedi ceketini giyerken. “Bize bir şişe de şarap alacağım. Kaliteli bir şey olsun. Şu sevdiğin Fransız şarabı olabilir. İsmi neydi?”

Tobias’a bakamadan yutkundum. “Louis Latour ama onu buralarda bulamazsın.”

“İyi bir şeyler bulurum,” dedi. Ryan giderken Tobias’la gönülsüzce selamlaştıklarını fark ettim. En sonunda kapıda

dikilen Tobias'a baktım. Patlamak üzereydi. Hemen arkasında duran ve şaşkınlıkla bizi izleyen Shelly'yi neredeyse unutmuştum.

"Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Bu yüzden hemen gidiyorum."

Shelly yeteri kadar uzaklaştıktan sonra Tobias içeri girdi ve kapıyı o kadar sert çarptı ki pencereler titredi.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"İşimi yapıyorum."

"Cecelia, Jerry denen adama bulaşılmaz..."

"Ama sen bulaşmıştın. Onu haklamak üzereydin. Ben senden önce davrandım. Sen de kalıp bizimle kutlama yapmalısın."

"O adam öyle..."

"O adam tam da öyle biri. Ayağına değil, *başına* nişan alacaksın. Bunu bana sen söylemiştin, unuttun mu? Ne yaptığımı biliyorum. Daha sonrasında savaşılabileceğimden emin olmak için federal bir davaya ait tüm bilgiler şu anda masasına götürülüyor. Bana ya da şirketimdeki herhangi birine veya yakınlarımızdan birine bir şey olursa *müebbet* hapis cezası alır."

"Bu çok tehlikeli," diye çıkıştı. İki adımda yaklaşıp parmak uçlarını masama dayadı.

"Düşman biriktirdiğimin farkındayım. Kendi güvenliğimi ve çalışanlarımın güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapıyorum. Ama bu benim yan işim ve seni hiç ilgilendirmez. Hem sen *kim* oluyorsun da bana gizlice ne yapabileceğim konusunda tavsiye veriyorsun?"

"O bilgiyi sana ifşa etmemen şartıyla vermiştim," diye parladı.

"Sevgili babamın eski iş ortağının alt edilmesi gerekiyordu, Tobias. O yüzden bu bilgiyi faydalı bir şey yapmak için kullandım. Bana ciddi ciddi bunca zamandır ne yaptığımı bilmediğini söyleyemezsin."

"Onlar ufak balıklardı."

“Onlar sadece senin farkında olduğun balıklardı,” dedim. “Kasıtlı olarak sana yedirdiklerimdi. Bugünlerde *hakkımda her şeyi bilmiyorsun*. Artık değil.”

“Jerry bu işin sadece başı değil, Cecelia. Çok önemli bir adam. Onu devre dışı bırakıp sonra başına bir şey..”

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. “Karşılık *bekliyorum*. Birinin karşıma dikilmesini bekliyorum. Bir noktada elbet biri bunu yapacak.” Seneler önceki benzer sözlerini tekrarladım. “Ayrıca bilmediğim şeylerin beni *inciteceğinin* de farkındayım. Ama oyunu oynuyorum, ben de buradayım, Tobias. Senelerdir bunu yapıyorum. Bunu yapmak için senin iznine ihtiyacım yok, zaten iznini istemiyorum. Hele tavsiyelerini kesinlikle duymak istemiyorum. Kimlerin peşine düşeceğim benim kararım.”

“Savaş açıyorsun.”

“Bu savaşı çok uzun zaman önce ilan ettim, zaten savaşıyorum. Silahlarımı kuşanıp geldim çünkü bunu yapmanın tek yolu bu. Üstüme düşeni yapıyorum.”

Birbirimize bakarken aradan saniyeler geçti. Bir an için gözlerinde bir gurur parıltısı gördüğüme yemin edebilirdim.

“Seneler önce babanın toplantı odasında bunu gördün.”

Başım la onayladım. “Binlerce hayal kurdum ama bu ilkiydi.”

“Bana söylemedin.” İncinmiş gibi görünecek kadar küstahtı.

Masamın etrafından dolanarak yanına gittim ve kollarımı göğsümde kavuşturup masaya yaslandım.

“Beni başka bir kurgusal gerçeklikte yaşamaya yolladığında benim için belirlediğin rol bu değildiyse kusura bakma.” Bık-kınlıkla ofladım. “Ben buradan gittikten sonra benim için tam olarak nasıl bir gelecek hayal ettin? İki arabalık bir garajı, çitleri ve ön bahçesinde araba lastiğinden salıncağı olan bir ev mi? Hazır olduğumda bunlar da olacak ama şimdilik pozisyonumu aldım. O başı uçurmak *benim* hakkımdı. Miami ekibini Jerry’nin yolladığına dair kesin bilgi aldım.”

“Tanrım.” Yumruklarını sıkıp alnına götürdü.

“Kime istiyorsan bulaş ama bana neyin tehlikeli olduğuna dair nutuk çekme.” Masadan uzaklaştım. “Ben tehlikeyle dost oldum. Artık yakın arkadaşız. Birlikte yatıp kalkıyoruz. Çantamdaki Beretta’da *gerçek* mermiler var. Bunu *gerçek* parayla satın aldım. Benim kulübümde bir kadının zekâsının ne kadar değerli olduğunu biliriz. Sıçtığımın korunaklı *kalesini* boş ver, onları *kimin* hakladığını görmelerini istiyorum.”

Tobias ensemi kavrayıp dikkatle yüzüme baktı. “Sırtını sıvazlamamı ister misin? Aptalca hamleler yaptığın için seni övmemi mi istiyorsun?”

“Aptalca bir hamle değildi. Sadece senin hamlen değildi.” Bana o kadar yakın duruyordu ki içeri giren biri aramızdaki gerilimi hissedebilirdi. Elimi enseme götürüp parmaklarını teker teker açtım, ondan uzaklaşmama sesini çıkarmadı. “Merak etmeyin, Bay King. Bir süre benden başka hamle görmeyeceksiniz. Bir süredir diğer hayallerime kafa yoruyorum.”

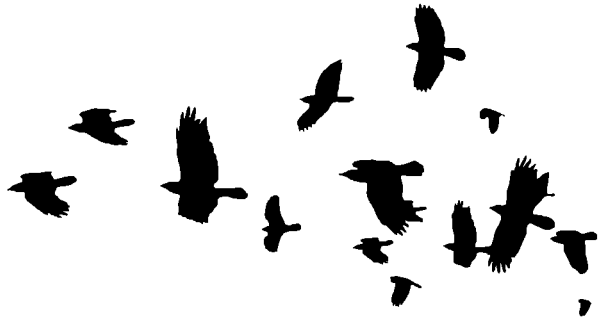
Parmağımdaki yüzüğe baktı ve arkasını dönüp kapıyı açtıktan sonra hışımla kendi ofisine gitti. Kafam karışmış hâlde bir kutuyu açıp ofisin ışıklarını söndürüşünü izledim. Bir saniye sonra yine ofisime girdi ve bir şişe Louis Latour şarabını küt diye masaya koydu. “Eh, sanırım bir tebriği hak ettin.”

Onu düzeltmeye tenezzül etmedim. “Tirbuşonun yoktur, değil mi?”

Bana yaklaştı ve tehditkâr bir sesle beni uyardı. “Bana bulaşmaya devam edersen canını yakarım, Cecelia.”

Omzumu silktim. “Tabii ki yakarsın.”

Arkasına dönüp ofisimden çıktı ve gözden kayboldu. Masama oturup parmağımdaki yüzüğü çevirirken onun karanlık, boş ofisine bakakaldım. Ofis bir sonraki gün de boş kaldı.

Otuz Sekizinci Bölüm

“**H**orner,” diye seslendi gardiyan. Parmaklıkların ardında dördüncü saatimi geride bırakmışım.

Ryan ufak pencereden beni izlerken eşyalarımı geri almak için imza atıp hepsini naylon bir torbaya koydum. Bir kapıdan daha geçtim. Ancak dışarı çıktığımızda nutuk başladı.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?” dedim, kabanımı sıkı sıkı sarınarak.

“Aptalı oynama. Hız yaparken yakalandın, arabanda ne-redeyse otuz gram ot varmış. Buna ne diyorsun?”

“Harika bir perşembe öğleden sonrası?”

“Hiç komik değil!”

“Kime sorduğuna bağlı.” Kaşlarımı çattım. “Hem ot hari-kaydı. O markete tekrar gitmem gerekecek sanırım.”

Ryan onu vurmuşum gibi bakıyordu.

“Sadece nostaljik takılıyordum.”

“Kimsin sen?” dedi hayretle bana bakarak.

“Sakin ol, suçlamaları geri almalarını sağlayabilirsin. Parmak izimi bile almadılar. Sadece bir güç oyunuydu. Bir mesaj vermek istedi.”

“Yani...”

“Şşşt,” diye güldüm sağa sola bakınarak. “Sakın ismini söyleme.”

“Cecelia, bu yaptığın hiç komik değil. O adamı biraz araştırdım. Kaldığım otel de dâhil, bu kasabanın yarısı ona ait.”

“Polis de öyle. Farkındayım. Senden özellikle bunu *yapmamamı* istemiştim.”

“O hâlde Exodus Inc’nin ona ait olduğunu...”

“Gayet iyi biliyorum.”

“Jerry’den daha büyük bir oyuncu.”

“Buradaki önemli nokta, Jerry’den *geçmiş* zamanda söz etmek,” dedim.

“Ona güvenmiyorum.” Ryan beni dirseğimden tutup otoparka çıkardı.

Bir anda kendime geldim. “Ben de.”

“O zaman neden onu kışkırtıyorsun?”

“Dedim ya, bana borçlu.”

“Seni hapse attırdı. Bence borcunu ödeyeceğine fazla güvenme.”

“Ödeyecek. Planın işe yaradığını görmüyor musun?”

“Evet, niye böyle düşündüğünü görebiliyorum,” dedi alaycı bir tavırla.

“Tobias farklı bir hayvan. Ama bana güvenmeni istiyorum.”

“Bu kasaba beni ürkütmeye başladı.”

“Sürekli olarak izlendiğini hissediyorsun, değil mi?”

“Hiç komik değil.”

“Bence komik. Onu tam istediğim noktaya getirdim.”

“Sinir etmiş olmayı diyorsan...”

“Aynen öyle.”

“Umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

“Biliyorum. Sayılır.”

İç çekti. “Ot bulundurma suçlamasını düşürebilirim. Hız cezası da daha makul bir seviyeye inebilir ama arabayı geri alamayacaksın.”

Bir anda durdum. “Ne dedin?”

“Yolda bir kamyonet varmış. Seni yasal olmayan bir şekilde yarış yapmakla suçladılar. Audi’ne otuz gün süreyle el koyuyorlar. Suçlamaların silinmesini sağlayabilirim belki ama böyle küçük kasabalarda kotalarını doldurmak için sana ceza üstüne ceza keserler.”

“Tamam.”

“Tamam değil. Bu çok pervasızcaydı. Ne yapıyorsun?” dedi beni arabasına götürürken. Anahtarları alacak oldum ama başını salladı. “Yok artık. Ehliyetini almadıkları için şanslısın.”

“Peki.” İç çektim ve yolcu kapısını açtığı anda yerime oturdum.

“Hiç kendin gibi davranmıyorsun. Neler oluyor burada?”

“Özür dilerim, babacığım. Cezaları ödeyelim de kendime bir araba bulayım.”

“Kiralık araba ayarladım bile ama Cee...”

“Bir an için kendimi kaybettim,” dedim utangaç bir ifadeyle. “Aptalca bir şey yaptım ama artık iyiyim.”

Direksiyonun başına geçtikten sonra dikkatle bana baktı. “Buraya geldiğinden beri kendini kaybettiğin *birçok an* oldu.”

“Biliyorum, tamam mı? Biliyorum. Sadece son zamanlarda biraz huzursuz hissediyorum.”

“Burada tam olarak neler oldu?”

“Çok uzun ve hayal bile edemeyeceğin kadar inanılmaz bir hikâye.”

Üzgün üzgün ona döndüm. Ryan’a hayatımı bile teslim edebilirdim. Diğer işlerimin yanı sıra kötülerin kötüsü pisliği haklamama yardım eden tek kişi oydu. Kendini defalarca kanıtlamıştı. “Gerçekten de seni kaybedecek miyim?”

“Evet. Soruma yanıt ver.”

“Sen istifa etmeden hemen önce yanıt vermiştim.”

“İşte bu boktan cevaplar yüzünden fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Arabayı çalıştırıp babamın evine doğru yola çıktı. “Oraya geri dönmek istemiyorum.”

“Mecbursun. Oturup ne yaptığını düşünmen gerek. Sana öfkeyle bakmaktan başka hiçbir şey yapmayan bir adama savaşı ilan ettin.”

“Fark etmemiştim.” Pencereden hızla yanından geçtiğimiz her daim yeşil çalılıklara baktım. “Başıma iş açtığım için özür dilerim.”

“Sorun değil, Cee. Sadece endişelendim.” Bana baktı. “Lütfen, bana *esas* sorunu çözmene nasıl yardımcı olabileceğimi söyle.”

“Yardım edemezsin. Kimse edemez. O ne istediğimi biliyor ve bana istediğimi verene dek böyle arafta kalacağım.” Onu rahatlatmak için elimi koluna koydum. “Eve geri dönebilirsin. Ben şimdilik burada kalacağım. Sorunu çözmem gerekiyor.”

“Az önce neler olduğuna bak. Hâl böyleyken seni tek başına burada bırakacağımı mı sanıyorsun?”

“Bununla başa çıkmanın tek yolu bu,” dedim bıkkınlıkla. “Vakti geldi, Ryan. Bunu tek başıma yapmam gerek.”

Tekrar pencereden manzaraya baktım ve çoktan eve giden uzun yola çıktığımızı gördüm. “İş anlaşmamız sona erdi; bundan sonra her şey kişisel.”

Mavi gözlerini üstümde hissettim ama bahçe kapısına yanaştığında ve şifreyi sorduğunda bir şey dememeye karar verdim. Eve yaklaşırken ısıklık çaldı. “Güzelmış.”

“Kocaman bir yalandan ibaret.”

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“O evde hayat olmadığını söylemeye çalışıyorum. Perili bir ev. Tur atmak ister misin?”

“İsterim ama istemeyeceğim.”

“Neden?”

“Çünkü seni öpmeye çalışabilirim. Ama bana izin vermezsin.”

“Ryan...”

Sinirle direksiyonu tuttu. “Bundan nefret ediyorum. Eve geri dönüp başka bir iş bulmak zorunda olmaktan nefret ediyorum.” Bana döndü. “Ama bulacağım. Ayrıca âşık olacak başka

bir kadın da bulacağım. Daha güzel, daha zeki, başka birine âşık olmayan bir kadın. Çok zorlanmam sanırım,” dedi asabî bir tavırla.

Eğilip çenesini öptüm. “Onu bulacaksın, Ryan. Bulacağını biliyorum. Daha azıyla yetinme. Benden biraz daha az nefret ettiğinde ve onu biraz daha çok sevdiğinde lütfen beni ara. Seni şimdiden özledim bile.”

“Emin misin?”

“Evet. Hep yanımda oldun. Görevini tamamladın.”

Başını salladı. “Bu bana doğru gelmiyor. Bekleyebilirim.”

“Burada onun koruması altındayım. Bunu hayatta itiraf etmez ama güvenliğim için endişelenmene gerek yok. İnan bana. Güvendeyim. Evine dön. O dediğin işi bul ama bulana dek şirketten maaşını almaya devam et. Bu arada, aklıma sana çok ihtiyacı olabilecek biri geldi.”

“Aynı şey olmayacak.”

“Şu anda Collin’in sana benden daha çok ihtiyacı var.”

Başını salladı. “Duygu sömürüsü yapıyorsun, Cee.” Elini çenesinde gezdirdi. “Kahretsin, müzik grubum dağılmış gibi hissediyorum.”

“Hayat böyle işte. İnsanlar gelip gider. Ama seni tamamıyla kaybetmek de istemiyorum. Seni kaybedemem, Ryan. Beni bir süre sonra arayacağına söz ver.”

“Arayacağım. Neredeyse öylece durup başka bir adamla evlenmeni izleyecektim. Emin ol ki kırgın değilim.” Ellerini direksiyonda gezdirdi ve pes etmiş gibi bana baktı. “Denemek zorundaydım, değil mi? Sen de bu yüzden burada değil misin?”

Başım la onayladım. Kalbimin bir parçası kırılıyordu. Sırf Triple Falls’a gelerek verdiğim hasar buydu. Collin’i azat ederek. Düşüncesiz kalbimin geride bıraktığı bir başka ceset daha.

“Seni seviyorum,” dedi kararlılıkla. “Ne olursa olsun.”

“Ben de seni.”

Üzgün üzgün başını arkaya yaslayıp bana baktı. “Şimdi derhâl arabamdan in. Resmen ot ve ergen öfkesi kokuyorsun.”

Gözyaşları arasında gülümseyerek arabadan indim ve eve baktım. Ryan tereddüt ettiğimi fark edip arabadan seslendi.

“O seni seviyor, biliyorsun.” Arabaya döndüm. “Bunu kesinlikle onaylamıyorum çünkü açık konuşmak gerekirse ondan nefret ediyorum. Kendini beğenmiş, Fransız pisliğin teki. Ama hiçbir erkek, onun için bir anlam ifade etmeyen kadına bu kadar öfkelenmez. Sana olan hisleriyle savaşıyor.”

“Bunları söylediğin için teşekkürler.”

“Sana bol şans dilerdim ama o adi piçin zaten başı büyük belada.”

Keşke öyle olsaydı. O zaman yaptığım bütün fedakârlıkların bir anlamı olurdu.

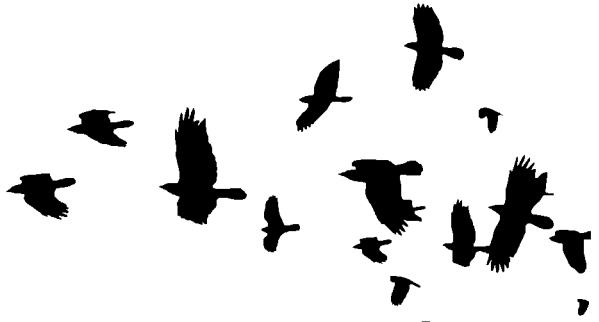
“Uçağın indiğinde beni ara olur mu?”

“Mesaj atarım.” Ben arabadan uzaklaşırken bakışlarını önüne çevirdi.

Ryan senelerdir hayatımdaydı ve onu düzenli olarak görmeyi hayal bile edemiyordum. Hayatımı ve şirketimi paramparça etmiştim. Lanet olasıca kötü bir rüya, geride bırakamadığım bir geçmiş yüzünden sevdiğim insanları ve işimi harcamıştım. Dahası, kırgınlığımı giderek artıyordu.

Arabanın yolcu kapısını kapatırken tüm bunların ağırlığı üstüme çöktü ve Ryan, tam da ondan istediğim gibi bunlarla *tek başıma* yüzleşmem için bana özgürlüğümü vererek gitti.

Hamle sırası sizde, Bay King.

Onuz & Dokuzuncu Bölüm

Ertesi haftanın ilk dört günü, Tobias her sabah toplantısını kaçırdıktan sonra işe gelmeye karar vererek kendini ofisine kilitledi ve benimle konuşmaktan kaçındı. Bunu yüzüne vurmak istemedim çünkü bir anlamı yoktu. Beni engellemek istemesine rağmen Shelly'yle birlikte maddi konuların ve uygulayacağımız programların üzerinden geçerek uzun saatler boyunca çalıştık. Genel olarak epey iş hallettik. Şu anda buradan ayrılısam bile onun işin geri kalanını tek başına yapabileceğinden emindim. Tobias kariyerinin büyük bir kısmında benzer girişimler üzerinde çalışmıştı ama henüz işim bitmemişti, sonuna kadar burada kalmamı sağlayacak çalışanlara karşı borcum vardı. Benden büyük bir ustalıkla kaçınıyor olması, hedefime ulaşmamı çok zorlaştırıyordu. Gerçi ofisinin kapısını açmadığı günlerde bile merakla beni izlediğini ve ifadesinin ardındaki yoğunluğu hissedebiliyordum. İstedğim yanıtları almak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama aradan zaman geçtikçe bunları asla duyamayacağıma daha çok inanmaya başlamıştım. Bu yüzden de öfkem giderek artıyordu.

Tanıdık bir yüz görmek için can attığımdan kiralık arabamı park edip indim ve kilitleyip içeri girdim. Girerek ufak bir zil sesi duydum.

“Hemen geliyorum,” diye seslendi soyunma odasından. Mağazanın görünümü değişmişti, yeni tadilattan geçmiş, boyanmıştı

ve artık hem yeni hem de daha iyi bir tabelası vardı. O ayın kotasını doldurabilmesi için yeni elbiseleri gözden geçirirken gülümsedim. Bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzeldi.

Tessa bakışlarını soyunma odasındaki kadından ayırmadan köşede belirdi. “Bir beden büyüğünü deneyelim.” Benim olduğum tarafa döndü. “Lütfen, dilediğiniz gibi...” Mağazanın ortasında beni görünce lafını tamamlayamadı.

“Selam, Tessa. Çok uzun zaman oldu,” dedim gülümseyerek. Ona hafifçe el salladım ama bakışlarını yere indirdi. Yanımdan geçip elbiselere doğru yürürken dudağını ısırdı. Aradığı bedeni bulunca yüzüme baktı. “Nasılsın, Cecelia?”

Beni böyle karşılmasına afflamış bir hâlde yeniden gülümsedim. Veda etmeden gitmemi kızmış mıydı? Çok yakın arkadaş değildik. Hiç birlikte dışarı çıkmamıştık.

“İyiym. Birkaç haftalığına buradayım. Uğrayıp hatırını sormak istedim.”

Başını salladı. “Güzel. Bana bir saniye ver.”

Belki de beklentimi fazla yüksek tutmuştum ama böyle bir tepki vereceği aklıma gelmemişti. Bu tavrına bir anlam veremediysem de Tessa geri gelmeden kendi bedenimde birkaç elbise seçtim. Şimdilerde saçları biraz daha uzundu ama onun dışında hemen hemen aynı görünüyordu. Baseni hafif genişlemiş olsa da hâlâ o göz kamaştırıcı mavi gözlü sarışındı. Kış soğuşuna rağmen teninde çok hafif bir bronzluk vardı. Dahası, beni görmeden önce... mutlu görünüyordu. Benden biraz daha kısa olan Tessa yanıma gelip ruhsuz bir ses tonuyla konuştu.

“Peki, bugün seni kimin için giydiriyoruz?”

Kaşlarımı çattım. “Sadece kendim için. Epeydir buraya gelmemiştim. Seni görmeyi, mağazaya gelip birkaç elbise seçmeyi düşündüm. Çok güzel şeyler getirmişsin. İşler nasıl?”

“İşler gerçekten uzun zamandır çok iyi,” dedi, sözleri biraz küçümser gibiydi. Garip bir ifadeyle beni süzerken imalı ses tonu içime işledi. “Sen... harika görünüyorsun.”

"Teşekkür ederim." Bunu söyleyiş tarzı yüzünden cevabım neredeyse soru soruyormuşum gibi çıkmıştı.

"Sen zaten her zaman göz kamaştırıcıydın." Bu bir iltifat değildi.

Artık incinmiş değil, hakarete uğramış gibi hissediyordum. Eskisi gibi imalı konuşmuyordum. "Tessa, seni üzecek..."

"Hazırım, Tessa." Küçük soyunma odasındaki kadın seslendikten sonra dışarı çıktı. "Gel de fikrini söyle."

Tessa beni tepeden tırnağa süzüp kadına döndü. "Bazı insanlar ne zaman pes etmeleri gerektiğini bilmiyorlar," diye mırıldandı. "Birazdan geleceğim."

Bir an için o geri gelmeden önce gitmeyi düşündüm. İhtiyacım olan son şey bir zamanlar arkadaşım olduğunu düşündüğüm biriyle yüzleşmekti. Ama bana öyle bir bakıyordu ki sanki bütün gününü mahvetmişim.

Tessa kadınla ilgilenirken birkaç elbise daha seçtim. Elbiseleri kucaklayıp kasaya götürdüğümde Tessa da ücreti hesapladı. Elbiseleri torbaya koyarken parmağında gördüğüm pırlanta taşlı yüzük dikkatimi çekti ve o anda neler olduğunu anladım.

Ah, Karma, seni hain sürük.

Seneler önce Tyler'la arasında çöpçatanlık yapmaya çalıştığımda onu yanlış adamla eşleştirmiştim.

"Tessa..."

"Sen gittikten sonra mağazaya giren Tyler olmadı. Soyadım artık Roberts," dedi mavi gözlerini gözlerime dikerek. "Oğlumuza Dominic ismini verdik. Haftaya dört yaşına girecek. Baily iki yaşında. Ona da büyükannesinin ismini verdik. Ama sen onunla hiç tanışmamıştın, değil mi?"

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak başımı hayır anlamında salladım. Sean'ın karısı elini uzattı. "Toplam yüz yetmiş üç dolar."

Apar topar cüzdanımı çıkarıp kartımı ona uzattım ve ödemeyi yaptım.

“Tessa, bundan haberim...”

“Bir gün buraya geri döndüğünde sana ne diyeceğimi defalarca düşündüm.” Ses tonu suçlayıcı değil meraklıydı. Kasanın yanından dolanıp elinde torbayla karşıma dikildi. “Sanırım önemli olan ilk önce seninle birlikte olması değil, artık bana ait olması.” Ses tonunda zerre kadar korku ya da kötü niyet yoktu. Evliliğinden emindi.

“Sizin için çok mutlu oldum.”

Tessa torbayı uzatırken dudağımı ısırđım. “Çıkarken bir elbise daha al, benden olsun. Senin için en azından bunu yapabilirim. Ne de olsa ailemi sana borçluyum.”

Bir duygu fırtınası arasında bakışlarımı başka yöne çevirdim. Ne diyebilirdim ki? Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Kendimi daha da dışlanmış hissettim.

Sean’ın karısı.

Büyük ihtimalle benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok sır biliyordu. Dilim tutulmuş hâlde elimde torbayla gitmek üzere arkama dönerken konuşarak beni durdurdu.

“Üzgünüm, Cecelia. Bunu hak etmedin. Ama başlangıçta olanları düşünmeden sana bakamıyorum.” Zorlukla nefes alıyor gibiydi. “Ona yaklaşmam uzun zaman aldı. Bir noktada az kalsın pes edecektim. Ama sonra senin...” göz göze geldik, “sanırım seni ve onun hayatındaki yerini biraz kıskandım. Seni giydirdiğim o günleri düşünerek...” Kötü anıları unutmak istiyormuş gibi başını salladı ve omzunu silkti ama zorlandığını hissedebiliyordum. “Küçük kasabalar çok zor olabiliyor, değil mi? Ama bütün bunlar uzun zaman önceydi. Onunla birlikte olduğun için seni suçlayamam, değil mi?”

Ona bakarken gözlerim doldu. En yakın arkadaşını kaybetmesi ve ona ihanet ettiğini düşündüğü kadının gidişi yüzünden içine kapanan bir adamla bir şeyler inşa etmeye çalıştığını hayal ettim.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Suçluluk hissi içimi kemir meye başladı. Tessa ciddi bir ifadeyle başını salladı. Kapı koluna uzandım. “Şunu bil ki senin için bir tehdit değilim. Ben asla...”

“O asla yapmaz,” diyerek kendinden emin bir tavırla lafını düzeltti. “Ama buraya onun yüzünden dönmedin.”

Biliyordu.

Geçmişimi biliyordu. Ona neden durup dururken geri döndüğüme dair kocasıyla ilgisi olmayan bir sürü neden sıralayabilirdim ama ne aptal bir kızdı ne de intikam peşindeydi.

“Dikkatli ol, Cecelia. Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını çok iyi biliyorsun.”

Bu bir uyarı değildi. Eski bir dostun temkinli olmam için tavsiyesiydi. Önüme bir kemik atmıştı, ben de bunu kabul etmiştim. Beni tehdit etmiyordu ama burada olmamdan hoşlanmadığı belliydi.

Ayrıca bu konuda yalnız da değildi.

Aralık duran kapıdan içeri dolan sert rüzgâr yüzüme vururken söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. “Kendine dikkat et, Tessa.”

Kırkıncı Bölüm

Sarhoş hâlde karanlık, küf kokulu bara girdiğimde anılar çığ gibi zihnime üşüştü. Pek bir şey değişmemişti. İçeride aynı küçük yuvarlak masalar ve ucuz tahta sandalyeler vardı. Duvarlarda yine neon tabelalar asılıydı. Yeni olan tek şey, ince bir halıyla kaplanmış sahneyle müzik kutusunun yanındaki karaoke makinesiydi.

“Cecelia?”

Eddie barın arkasından bana dik dik bakıyordu. Geçmiş anıların görüntüleri gözlerimin önünde süzülürken ona gülümsedim. Don Henley’nin “Boys of Summer” şarkısı beni o zamanlara, bu mekâna davet edermiş gibi müzik kutusundan etrafa yayılıyordu. Şarkının sözleri beni sarıp sarmaldı ve burada yaşadığım zamana geri götürdü.

“Selam, Eddie.”

“Burada olmamalısın,” dedi ben bara yaklaşırken. “Bundan hoşlanmayacak.”

Kimden söz ettiği belliydi.

“Eh, üst yönetimle bir sorunum var ve artık bunu halletme vakti geldi. Viski kola alayım.”

Bir bira bardağını kurularken başını yavaşça iki yana salladı.

“Gerçekten bana içki vermeyecek misin?” Bıkkınlıkla ofladım. “Cidden mi, Eddie? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.” Öyle olmadığımızı bilmem gerekirdi. Göğsümdeki A harfi şek-

lindeki kızıl damganın parıltısı yüzünden gözlerim kör olmak üzereydi. Tessa'nın mağazasından Babil Fahişesi gibi hissederek çıkmıştım. Eskiden kendimi güvende hissettiğim insanların verdiği tepkiler yüzünden, kardeşlik üyelerinin peşinden koşan eski bir hayran kıza dönüşmüştüm.

"Burada olmamalısın, Cecelia," dedi yine.

"Merak etme. Kendi içkimi getirdim." Çantamdan yarısı boşalmış viski şişemi çıkarıp ona gösterdim.

"Onu buraya sokamazsın."

Cüzdanımdan bir yüzlük çıkarıp bara koydum. "O hâlde bana bir içki ver."

Tereddütle barın arkasından bir viski şişesi ve bir bardak aldı. Parayı ona doğru ittim. Başını sallayarak almayı reddetti. "Teşekkürler, Eddie."

"Bunu yaptığım için beni hadım edecek."

"Ama sen sır saklamakta iyi değil miydin?"

Bir şeyler homurdandığında parayı yine ona doğru ittim. "Bana biraz bozuk para verir misin?"

Para çekmecesinden bozuk para çıkardı. İçinden birkaç tanesini alıp geri kalanını bahşiş kavanozuna attım. "Seni görmek de güzeldi."

Şişeyi ve bardağı aldığımda bana uyarırcasına dik bir bakış atıp barda oturan adamla ilgilenmek için yanına gitti.

Bu uyarısını dikkate almadım.

Eşyalarımı müzik kutusunun yanındaki masaya koydum ve elimde bardağımla şarkıları gözden geçirmeye başladım. En sonunda aradığım şarkıyı buldum.

Wet Willie'nin "Keep on Smilin'" şarkısı. Sean'la sokakta dans ettiğimizde çalan şarkıydı. Festivalden sonra bu şarkıyı arayıp bulmuş, günlerce arka arkaya dinlemiş, tek kelime etmeden çekip gitmesinden önce birlikte geçirdiğimiz o birkaç dakikayı yeniden yaşamıştım.

Şimdi bir de karısıyla karşılaşmıştım.

Ondan iki çocuğu olan güzel karısıyla.

İçkimden büyük bir yudum alıp boğazımdaki yanma hissini boğazımı yakan başka bir şeyle dindirmeye çalıştım. Neden ortak geçmişimiz için en büyük bedeli ödeyen *ben* olmak zorundaydım?

Çünkü öyle olması gerekiyordu.

Çünkü bu masalda kötü karakter bendim.

Çünkü şimdiki zamanın gerçekliğini geçmişimle ilgili ta-kıntılarımle lekeleyen bendim.

Müzik kutusuna rakamları girdim, ıssız barda etrafıma bakındım ve ceketimi çıkarıp yerime oturdum.

Şarkı çalmaya başladığında bir anda gözlerim doldu.

Artık onu arayamazdım ve onunla karşılaşmaktan çok korkuyordum. Beni nasıl karşılayacağından korkuyordum. Güzel karısınınkinin yarısı kadar kötü olsa bile bunu atlatabileceğimden emin değildim. Seneler önce ikimizi ayıran sel suları artık durgun, bulanık ve tanınmaz hâldeydi. İçinden geçmenin, etrafından dolanmanın yolu yoktu.

Eve geri dönemezdim. Yanıtlar olmadan önüme bakamazdım. Nişan yüzüğüme baktım ve sabahleyin kutusuna koymaya karar verdim. Geçmişimle barışmadan önce geleceğimden –Collin’den– tamamıyla vazgeçmek, atmam gereken en zor adım olacaktı. Ama sıralama böyleydi. Boğulmak için geri dönmemiştim. Ayaklarımı yeniden çırpabilmek için buradaydım. Düşüncelere dalmış bir hâlde otururken erkeksi bir koku burnuma doldu ve tanıdık bir ses kulağıma fısıldadı.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Başımı çevirip de kim olduğunu görünce ağzım açık kaldı. “Tyler?”

“Selam, Cee,” dedi yumuşak bir sesle. Ellerini masaya dayayıp bana tepeden bakarken gözleri sevgi dolu bir ifadeye büründü. Apar topar yerimden fırlayıp boynuna atıldım. Beni kollarına çekerek sıkı sıkı sarıldı.

Onu öyle bir sarmaladım ki şaşkınlıkla güldü. “Üstündeki takım elbise yüzünden seni neredeyse tanıyamayacaktım.”

“Selam, kızım,” dedi yumuşak bir sesle, bana biraz daha sıkı sarılarak.

Geri çekildiğinde hem onun gözleri parılıyordu hem de ben akmayan yaşlarla gözlerimin yandığını hissediyordum. “Seni gördüğüme ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.”

Sırıttı. “Seninle tanıştığım zamandan on kat daha ölümcül gözüküyorsun. Çok güzelsin be kadın.”

“Teşekkür ederim,” dedim dikkatle onu süzerek. Şimdi çenesinde bir yara izi vardı. Beyaz ve eski bir yara iziydi. Parmagımı üstünde gezdirdim. “Çenene ne oldu?”

“Savaş yaraları,” dedi alçak sesle. Onu son gördüğüm günle bir ilgisi var mı diye merak ettim ama sormaya cesaret edemedim. Ceketini çıkarıp yanıma oturdu.

“Uzun süre oturamam.”

“İçki?” Viskinin birazını bardağıma koyup ona uzattım. Eski bir arkadaşla birkaç dakika geçirmek için rüşvet vermeye razıydım.

Bardağı aldı ve gözlerini benden ayırmadan viskiyi tek dikişte içti. “Buraya geleceğini biliyorsun, değil mi?”

“Bilemiyorum. Büyük ihtimalle zahmet etmez. Beni her fırsatta reddetti, istediğim tek şey konuşmaktı ama bunu bile çok gördü.”

“Burada olman tehlikeli, Cee.”

“Babam öldü,” diye fısıldadım. “Her şey bitti. Şirketi ona devrettim ve sırf geriye kalan işleri bitirmek için buradayım. Bir kadeh daha iç.” Bardağa biraz daha viski doldurup ona uzattım.

Sırıtarak bardağı aldı. “Artan nüfusa rağmen burası hâlâ ufak bir kasaba. Geri dönüşün büyük bir olay. Birkaç kişiyi gerdiğini söyleyebilirim.”

“Çenemi kapalı tuttum. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Buraya kardeşlik sırlarını ifşa etmeye gelmedim. Yanıtlar almaya geldim.”

“Bunu ikimiz biliyoruz ama meraklı gözler bilmiyor.” Çenesini kaldırıncı barın etrafındaki birkaç adamın bizi izlediğini gördüm. Meraklı bakışlarına istifimi bozmadan karşılık verdikten sonra Tyler’a döndüm.

“Ah, farkındayım. *Bayan Roberts*’la karşılaştım.”

Yüzünü buruşturdu.

“Evet,” dedim doğrudan şişeden bir yudum alarak. “Aynen öyle.”

“Peki, neden buradasın?”

“İçmek için.”

Kaşını kaldırdı.

“Peki,” dedim biraz daha viski yudumlayarak. “Belki de olay çıkarmaya gelmişimdir.”

“Cecelia, o değişti.”

“Hepimiz değiştik.”

Bardağını ağır ağır masada çevirdi. “Seni gördüğüme sevinmediğimi söylersem yalan olur. Ama bu işin sonu iyi bitmez.”

“Lanet olsun,” dedim şişeyi masaya indirerek. “Siktir et onu. Tamam mı? Kaybeden tek kişi o değil. Sence yanıtları duymaya hakkım yok mu?”

“Bence yanıtları aramaman gerektiğini çok iyi biliyorsun.”

“Neden? Neden buna o karar veriyor?”

“Nedenini biliyorsun.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Endişeyle bana baktı. “Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Kararlılıkla başımı salladım. “Ondan o cevapları duymayı hak ediyorum. Beni cehenneme yollayan kişi o.” Sesimin öfkeli çıktığının farkındaydım. “Bana borçlu ve yanıtları almadan hiçbir yere gitmeyeceğim.” Yutkunup başımı salladım. “Onları özlüyorum,” dedim şişeyi dudaklarıma götürüp. “Burada olmak

beni duygusallaştırdı. İstenmediğimi biliyorum ama beni arabama bindirdiğin gün..." İkimizin gözlerinden de o acı günü ne kadar iyi hatırladığımız okunuyordu. "Sen onlardansın ama bunca zaman sonra hâlâ hiçbir şey bilmiyor olmanın nasıl bir his olduğunu bilemezsin."

Gözlerinde derin bir suçluluk ifadesi belirdi. "İşler fena karıştı. Başına bir şey gelmesini istemedik."

"Buna minnettar olmadığımı sanma. Hayatımı kurtardın. Dominic..." İsmi söylediğim anda hıçkırdım. "Ama bunlar yanıtları hak ettiğim gerçeğini değiştirmez."

"Sanırım seni suçlayamam," diye iç çekti. "Ama bazı şeyleri geçmişte bırakmak daha iyi." Bardağını çevirmeye devam ederken bir an için önüne baktı.

"Delphine için üzgünüm."

Bir anda ayılmış gibi şişeyi elimden alıp bardağını doldurdu. "O gün beni onun evine götürdüğünde bana bir armağan verdin."

Sadece sana teşekkür etmek istemiştin.

Seneler önce, Tobias ve ben mutfaktayken karşılaştığımızda böyle demişti. Delphine için bana teşekkür etmişti.

"İkiniz yeniden birlikte oldunuz mu?"

Başını evet anlamında salladı. "Kollarımda ölmeden önce neredeyse iki sene birlikteydik. O senelerin ne kadar değerli olduğunu anlatamam. İçkiyi bıraktı ve çok çabaladı. Hayatımın en mutlu günleriydi." Yutkunup ağlamaklı bir sesle bir sesle devam etti. "Ama bundan asla pişman olmayacağım. O zamanı senin sayende onunla geçirebildim. Ölmeden hemen önce bana onu iyileştirdiğimi söyledi," dedi güçlkle yutkunarak. "Korkmuyordu."

Tyler geçmişini görüyormuş gibi yüzüne bakarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Bunu yaşayabilmene çok sevindim." Bardağı ondan alıp dudaklarıma götürdüm. "Ben de aynı şeyi istiyorum. Kaybettiğim onca şeyden sonra biraz huzur istiyorum."

"Yanımdayım," dedi. "Ama adımlarını dikkatli at."

“Çok uzun süredir öyle yapıyorum zaten,” dedim kararlılıkla. Kalkıp beni yanağımdan öptü. “Gitmem gerek.”

“Hayır, lütfen kal,” diye yalvardım. “Sana da bir şişe alayım. Artık zengin bir kadınsın. Haberin var mıydı?”

Bana acıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Bana öyle bakma. Ben iyiyim.”

“Öyle diyorsan öyledir. Lütfen, dikkatli ol.”

“Ondan korkmuyorum.”

Tatlı tatlı gülümsedi. “Hiç değişmemişsin, seneler önce olduğun gibi dünyalar güzeli, hazırcevap ve inatçısın.”

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun”

“Gerçekten de gitmem gerek.”

Ayağa kalkıp ona sarıldım. Kollarını belime doladı ve parmak uçlarımda yükselerek kulağına fısıldadım. “Seni özledim. Buradan gittikten sonra seni de kaybettiğimi hissettim.”

“Ben de,” diye fısıldadı geri çekilirken.

“Lütfen, kal. Bir içki daha?”

“Kalamam. Bir saate Asheville’den kalkacak uçağa yetişeceğim.”

“Burada yaşamıyor musun?”

Başını salladı. “Yıllardır burada yaşamıyorum.”

Yıllardır. “Neler yaptığını anlatmayacak mısın?”

“Bir sürü farklı şey.”

Gözlerimi devirdim. “Neden sordum ki.”

“Bilmemen her zaman daha iyi.”

“Mutlaka ara diyeceğim ama artık bunu yapmayacağını biliyorum.” Bana son bir kez sarıldı ve bıraktı. “Bol şans, Tyler. Mutlu ol, tamam mı?”

“Arkandayım, Cee. *Her zaman.*”

“Biliyorum.”

Göz kırptı ve hayatımdaki pek çok erkek gibi o da gitti.

İzlendiğimi bildiğim için bir şey belli etmemeye çalıştım. Kendime biraz daha viski koyup bardağımı tuttum ve orta

parmağımı kaldırdım. O meraklı gözlere çektiğim bu hareketten sonra birkaçının kıs kıs güldüğünü duydum. Bir yudum daha alınca barın etrafındaki adamların meraklı bakışlarını görmezden gelmek kolaylaştı.

Aradan dakikalar geçti. Biraz gevşeyip kendimi müziğime, Sean'ın müziğine bıraktım ve içkinin her yanıma uyuşturduğunu hissettim. Birkaç dakika sonra çantamdan Sean'ın Zippo'sunu çıkardım. Çakmağın kapağını açıp kaparken bana en yakın masadaki adama baktım.

“Selam,” dedim gülümseyerek.

“Selam.”

“Bunun biraz garip olacağını biliyorum ama nereden ot bulabileceğimi biliyor musun?”

Sırtıp elinde birasıyla ayağa kalktı ve birkaç adımda yanıma geldi. “Belki ben yardımcı olabilirim,” dedi. Koluna baktığımda gözleri parıldadı. Dövmesi yoktu ve bir ateş çemberine adım attığının farkında değildi.

“Öyle mi? Ne kadar?”

“Benimle içersen bedava.”

Onunla konuşma kararımдан pişman olduğumu hissederek başımı iki yana salladım. Ryan haklıydı. Aptalca ve pervasızca davranıyordum. Ama o günden sonra önemseydiğim daha da az şey kalmıştı. Yabancı adamın gözlerindeki ifade beni kendime getirdi. “Aradığım şey o *değil*.”

“Sorun yok. Isırmam.”

“Ama *ben* ısırırım. Hayır dedim, teşekkürler. Sorduğumu unut. Kötü bir fikirdi.”

“Bana iyi bir fikir gibi geldi.”

“İnan ki *değil*.”

Biraz daha yaklaştı, beni süzdü ve söylediğim tek kelimeyi bile duymadığını anladım.

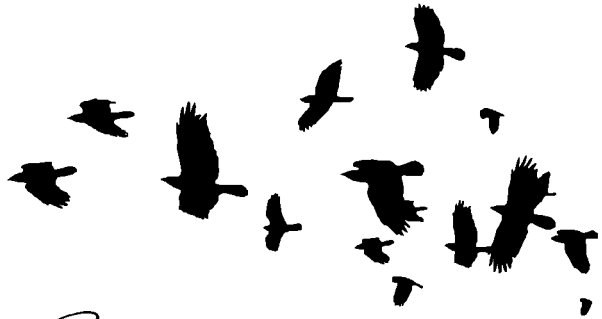
“Gerçekten, unut gitsin.” Adam daha da yaklaşırken altıncı hissim devreye girdi ve alarm zilleri çalmaya başladı. “Ciddiyim, uzak dur benden.”

“Böyle yapma ama,” dedi. Birasını masama koydu ve imalı bir ifadeyle üstüme eğildi. “Daha birbirimizi yeni tanımaya başladık.”

“Jack,” dedi Eddie barın arkasından. “Ona bulaşmasan iyi olur.”

“Evet, Jack,” dedim. Sırtımın resmen buz kestiğini hissettim. “Gitsen iyi olur.”

Jack birasını alırken uyarıyı düşünerek önce Eddie’ye, sonra bana baktı, yapılan uyarıyı ciddiye almıştı ama çok geç kalmıştı. Karanlık barın girişinde, iblislerin en ölümcülü ve en güzeli duruyordu. Cehennemi de beraberinde getirmiş gibi gözleri alev alev parlıyordu.

Kırk Birinci Bölüm

Kendimi savaşa hazırladım. Yavaşça ayağa kalkarken sandalyem yere sürtündü. “Jack, tuvaletin arkasında bir çıkış var,” diye fısıldadım telaşla. “Oradan kaçsan iyi olur.”

Jack yaklaşan tehdidi görünce bir an için donakaldı. Ismarlama Armani takım elbisesinin içindeki iblis başını öne eğip kendi rüzgârını yaratan bir bulutmuş gibi bize doğru yürümeye başladı. Güçlü kollarını kaldırarak her iki yanındaki kokteyl masalarını havaya fırlatırken tehditkâr hareketlerini takip etmek bile zordu.

Küt. Küt. Küt. Küt. Küt. Küt.

Bana yaklaşırken masalar görünmez bir güç tarafından havaya fırlatılıyormuş gibi savrulup paramparça oluyordu. Arkasında yıkımdan başka bir şey bırakmadan yürürken gözlerindeki tehdit inkâr edilemezdi.

Siktir!

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Dehşet içinde Jack’e baktım. “Tanrım! Gitsene!”

Jack kaçmak için arka çıkışa uzanan karanlık koridora dönerken yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. O yaklaşırken yutkundum, damarlarımda dolaşan, titrememi biraz olsun engelleyen viskiye şükrettim. Tam içkimi dudaklarıma götürdüğüm sırada yanıma ulaştı ve elimdeki bardağa vurdu. Bardak elimden fırlayıp masanın kenara çarptı. İçindeki kehribar rengi

sıvı pantolonuma sıçradı ve bardak ayaklarımın dibinde parçalandı. Ancak o anda barın boşaldığını ve müziğin kesildiğini fark ettim.

“Pek dans edecek havada değilsin galiba?”

“Sana gitmeni söylemiştim.”

“Yapma. Kutlama yapıyor olmamız gerek. Biz iş ortaklarıyız.”

Eddie mahvolan barı toparlamaya, masalardan birini kaldırmaya çalışırken, “Neler oluyor, adamım?” dedi.

Tobias, Eddie’ye ve korkunç bir şekilde yenilenen barına aldırış bile etmeden öfkeyle bana bakıyordu. “Gitmen gerek. Bir daha söylemeyeceğim.”

“Gitmezsem?”

“Çocuk gibi oyun oynamayı bırak, Cecelia.”

“Çocuk gibi davranan sensin. Ben buraya bir iki kadeh içki içmeye geldim.”

“Ne istiyorsun?”

“Gerçeği! Gerçeği duymak istiyorum. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum!”

Zehir gibi bakışları beni paramparça ederken çenesindeki kaslar seğirmeye başladı.

Teklif etmek için şişeyi kaldırdım. “Bir içki istemediğine emin misin?”

Şişeyi elimden kaptığı gibi yerdeki kırık şeylerin arasına fırlattı.

“Yani senin daha çok cin tercih ettiğini biliyorum ama bunu yapmana gerek yoktu.” Mermerden farksız yüzü değişmedi. “Tanrım, Tobias. Sadece konuşmak istiyorum.”

Öldürücü bakışlarıyla beni süzerken vücudum bakışlarının yaktığı her santime tepki verdi. Çok yakışıklıydı. Öfkesi bana, birbirimize olan nefretimizi göstermenin çok daha iyi yollarını bulduğumuz o uzun geceleri hatırlattı. Çok güzel yaşlanmıştı. Bu delirmiş hâliyle bile ona yakın olmak için yanıp tutuşuyordum.

Avuçlarımı hızla inip kalkan göğsüne yasladım. Burun delikleri açılıp kapansa da ellerimi itmedi. “Hiç beni düşünüyormusun?”

“Hayır.”

“Yalancı.” Dolu gözlerle gülümsedim. Ellerimden birini canımı acıtacak kadar sertçe kavrayıp dokunuşumdan uzaklaştı.

“Bu bir oyun değil.”

“Biliyorum,” dedim alçak sesle. “Ortada bir ölü listesi varken nasıl oyun olabilir? Şu âna kadar kaç kişi oldu? Beni de ekledin mi? İkimizi de ekledin mi?”

Sözlerim istediğim etkiyi yarattı. Bakışlarını kaçırdı.

“Çünkü ben buradan ayrıldığımdan beri her gün yavaş yavaş ölüyorum.”

Çenesini sıkıldığını görünce öfkesini yatıştırmak için ona dokunmak istedim. Aklımdan geçenleri anlamış gibi küçümseyerek bana baktı.

“Sarhoşsun.”

“Sadece konuşmak istiyorum. Lütfen, *lütfe*n, konuş benimle.”

Çantamı masadan aldı, anahtarlarımı buldu ve beni bir çocuk gibi kolumdan tutup arka kapıya doğru götürdü.

“Bekle, lütfe'n, Tobias, bekle.” Çantamı ondan aldım, bu sabah çektiğim para dolu zarfı çıkarıp masaya koydum ve çaresizlik içinde barda etrafına bakman Eddie'ye seslendim. “Kusura bakma, Eddie. Bu para yeterli olacaktır.” Yüzündeki ifadeden burada bir daha hoş karşılanmayacağımı anladım.

Tobias bir saniye bile beklemeden beni çeğiştirerek arka kapıdan dışarı çıkardı. Topuklu ayakkabılarımla sendelediğimde beni bıraktı. Serin hava yüzüme çarptığı anda binaya dönüp kustum.

“Putain.” *Siktir*. Tobias mahvolmasın diye çantamı çekip yaklaştı ve saçlarımı tuttu.

“Sadece biraz gerildim,” dedim öğürürken.

Öğürdüğümü duyunca yine bir küfür savurdu. Beni bırakıp içeri girdi ve kapı küt diye kapandı. İçim tamamıyla boşalmış, nefes nefese kalmış bir hâldeydim. Kendime hâkim olamadığım için kendimden tiksindim. Burada olmak, onu görmek, verdiği tepki ve uyandırdığı hisler bana fazla ağır gelmişti. Bir yıkım güllesinden sürekli darbe yemek gibiydi.

Tobias kısa süre sonra bir şişe suyla geri geldi ve kapağını açıp bana uzattı.

İnsanlık.

Hâlâ orada bir yerdeydi. Bir yerlerde.

Suyu alıp birkaç yudum içtim ve ona baktım.

“Öyle bakma bana,” dedi sert bir sesle. Cep telefonunu çıkardı.

“Nasıl bakmayayım?” dedim. Başımla telefonunu işaret ettim. “Ne yapıyorsun?”

“Seni evine götürececek birini arıyorum.”

“Neden zahmet ediyorsun? Eminim bir uçuruma doğru gözden kaybolsam buna bayılırdın.”

“Hep abartıyorsun.”

Başımı geriye atıp güldüm. “Az önce bir barı mahvettin ama abartan *ben* miyim?”

Tobias bana sırtını dönüp cebinden bir paket sigara çıkardı ve ardından bir tane yaktı.

“Araba kullanmayı düşünmüyordum.”

Aradığı kişi yanıt verdiği anda bana bakmaktan kaçınıyordu. “Selam, bara bir araba yolla.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Birini eve bırakmak için.” Sessizlik. “Cecelia.”

Hattın diğer ucundan gelen sesi biraz duyabiliyordum. “Burası taksi servisi değil. Onu sen götür.”

Sean.

“*Derhâl* buraya birini yolla.”

“Şu anda başımız çok sıkışık, *patron*. Başının çaresine bak.”

Bir anda ayılarak yanına gittim. "Sean mı o?"

Hattın diğer ucunda ses kesildi.

"Tamam, ben hallederim," dedi Tobias sinirle. Telefonu kapatıp sigarasından bir nefes daha çekti.

"Ne zamandan beri sigara içiyorsun?"

"Bunu mu diyorsun?" dedi dumanı dışarı üfleyerek. "Bunu sadece seni boğmamak için ellerim meşgul olsun diye içiyorum."

"Çok komik. Biz birlikteyken hiç sigara içmezdin."

"Birlikte olduğumuz beş dakikayı mı diyorsun?"

"Seni tanıımıyormuşum gibi davranma. Bu çok aşağılayıcı."

Sigarasından bir nefes daha çekip bana baktı.

"Demek artık polisler de elinin altında. Arabama el koyduğun için çok teşekkürler, aşağılık herif. Bu bir oyun değilse ve sen oyun oynamıyorsan neden böyle entrikalar peşindesin?"

"Ot içerken hız yapamazsın."

"Son baktığımda babamın küllerinin olduğu *urna* malikânesinde duruyordu."

"Ne zaman büyüyeceksin? Gerçekleri görmen gerek artık."

"Ah, inan bana, bu anılara yolculuk gerçekleri çok iyi görmemi sağladı. Ama buna devam edeceksek elimden geldiğince kendimi uyuşturacağım çünkü senin sayende burada kimse bana yardım etmek istemiyor!"

"Buradan gitmen için bir işaret bu. Ama sen işaretleri görmezden geliyorsun."

"Peki sen kim olduğunu sanıyorsun da bana nerede olacağımı ya da olamayacağımı söylüyorsun? Bu kasabadaki işletmelerin yarısı senin olabilir ama *bana* sahip değilsin. *Çocuk* gibi davrandığımı mı düşünüyorsun? Senin oyun parkına adım atamayacağımı söylemen ne kadar çocukça peki? Özellikle de giriş ücreti olarak sırtıma dövme yapılmışken!"

Uzun bir süre öfkeyle birbirimize baktık. Sonra sigarasından bir nefes alıp yere attı ve cilalı ayakkabısının topuğuyla ezdi.

Bir araba kapısı açılıp kapanınca tartışmamız yarım kaldı ve ikimiz de sesin geldiği yöne döndük. Gözlerini Tobias'a dikerek ilerleyen, koyu kahverengi saçlı dünyalar güzeli kadını görünce dilim tutuldu. Saçları ipek perde gibi omuzlarına yayılmış tepeden tırnağa kusursuz bir kadındı.

Göz kamaştırıcıydı.

Resmen göz kamaştırıcıydı. Ve çok da tanıdık.

"Alicia?"

Bana baktı. "Merhaba, Cecelia."

"Az kalsın seni tanıyamayacaktım." Gülümsemesinde samimi bir sıcaklık olsa da içinde bulunduğumuz durumu tartan kahverengi gözlerinde biraz kin vardı.

"Uzun zaman oldu," dedi. "İyi görünüyorsun."

Saçlarım terden başıma yapışmıştı ve yüzümün kireç gibi bembeyaz olduğuna emindim. Ayakkabılarımın topuklarına kustumuk bulaşmıştı. Nazik, samimi davranıyordu. Seneler önce tanıştığım o iyi huylu kızdı ama... artık küçük bir kız değildi. Bu değişimi başımı döndürdü. Bize doğru gelip sonra Tobias'ın yanına geçerken mağrur bir edayla yürüyordu, hatırladığım o ürkek kızıdan çok farklıydı.

Alicia ona samimi bir ses tonuyla, "Selam," dedi.

Tobias ona baktığında bakışları yumuşadı. "İşim bitmek üzere."

Alicia ona yaklaşıp elini çenesine koyduğunda kalbim acıdan yerinden fırlayacakmış gibiydi. Sonra uzandı ve... onu öptü. Kısa bir öpücüktü ama yeterliydi. Bu manzara yumruk yemişim gibi nefesimi kesti. Alicia geri çekildiğinde Tobias gözleri şefkatle parlayarak ona baktı.

"Arabayı al," dedi alçak sesle. Alicia tamam anlamında başını salladı.

"Evde görüşürüz, değil mi?"

Tobias başıyla onayladı. "Akşam yemeği için özür dilerim."

“Telafi edeceksin nasılsa,” diye fısıldadı Alicia, “her zaman edersin.”

Bu samimi konuşmayı dinlerken içim düğüm düğüm oldu. Ayrı ayrı nefes kesiciydiler. Birlikteyse yıkıcı. Alicia onların arasında büyümüştü ve her şeyi benim anlayamayacağım kadar iyi anlıyormuş gibiydi. Onun için kusursuzdu. Şartlar nasıl olursa olsun sakinliğini koruyan, duygularını kontrol altında tutan, güçlü ve sessizce destek veren biriydi. Gerçek bir kraliçeydi.

Dahası, onun en yakın arkadaşıyla ya da erkek kardeşiyle yatmadığına da bahse girebilirdim.

Binlerce kez ölüyormuş gibi hissediyordum. Alicia varlığımdan hiç rahatsız olmayan bir tavırla bana döndü, bu tavır beni daha da mahvetti. Darbe ruhuma işledi. Onu yeniden kaybetmiş gibi hissettim.

“Seni görmek güzeldi, Cecilia.”

Müthiş bir kıskançlık hissi beni diri diri yakarken sadece başımı sallayabildim ve salına salına uzaklaşmasını izledim. Jaguar’ını çalıştırarak otoparktan çıktı. Kalbim duracakmış gibi hissederken birkaç saniye arkasından bakakaldım, sonra bakışlarım tekrar Tobias’a kaydı. Bir süre dilim tutulmuş gibi sesim çıkmadı ama sonunda konuşmayı başardım.

“O çok güzel.”

Başıyla onaylarken dikkatle bana baktı.

“Senin için sevindim,” dedim boğuk bir sesle. “Ben de iki aya kadar evlenecektim ama buraya gelmeden nişanlımdan ayrıldım.”

Ne düşündüğünü belli etmeden ellerini ceplerine soktu.

“Eve kendim gidebilirim. Onun yanına gitmelisin. Dönmenin bir yolunu bulurum.”

“Gel,” dedi bana doğru yürüyerek. Başımı sallayarak onunla gitmek istemediğimi belli ettim.

Cebinden anahtarlarımı çıkarıp dirseğimi tuttu. Kolumu geri çekince hayal kırıklığıyla inledi. “Sadece şu lanet olasıca arabaya bin, Cecelia.”

Göğsüm rahatlamak için çığlık atmak istiyordu ama gözyaşlarımın bu dayanılmaz acıyı asla dindirmeyeceğini biliyordum.

“Bana ondan söz edecek miydin?”

“Söz etmemin bir anlamı yoktu.”

“Neden? Canımı acıtacağını bildiğin için mi? En başarılı olduğun şey bu.”

“Bu işin daha da çirkinleşmesine gerek yok.”

“Ama beni paramparça görmeye bayılırsın. Beni o hâle getiren kişi olmaya bayılırsın. Onu neden sakladın? Bunun beni ne kadar inciteceğini bilmen gerekirdi.”

Bakışlarını yere çevirdi.

“Bana bak, seni aşağılık herif!”

Alev alev yanan gözlerini gözlerime dikti. “Aradan altı sene geçti, Cecelia. Ne bekliyordun?”

Onu değil. *Ondan başka herkes olabilirdi.* Onu mutlu etmeyi başarabilecek, yanında *doğru* kadın olabilecek birinden başka herkes olabilirdi. Onu hak eden, ona layık olabilecek kadından başka herkes. Otoparka göz attı ve anahtarlığımdaki uzaktan kumandaya basarak arabamın nerede olduğunu bulmaya çalıştı. Bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyordu.

“Kardeşlerine âşık olmadı ya da onları becermedi,” dediğim anda başını kaldırdı. “O zamanlar Sean’dan hoşlanıyordu ama sanırım *bana* kıyasla bu ufak bir kusur sayılır.”

İstirap. Büyük bir ıstırap. Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, buna çok şaşırdım çünkü bu noktaya kadar yaşanabilecek bütün yıkımları yaşadığımı düşünüyordum. Yine de olaydan sonra kendine en yakın iki adama karşı hislerime şahit olmasıyla ve sonradan duydukları yüzünden hissedecekleriyle kıyaslanabilecek bir şey olmadığını tahmin ettim.

Cinsel maceralarımın hiçbir sonucu olmayacağını düşünerek aptallık etmiştim. Onlar da böyle düşünecek kadar aptallardı ama görünüşe göre bunun bedelini ödeyen tek kişi bendim.

Her hâlükârda bu benim başa çıkamayacağım bir cezaydı. Özellikle de bu hâldeyken, damarlarımda bu kadar çok alkol varken.

“Ne beklediğimi bilmiyorum.”

Gözyaşlarıma daha fazla engel olamadığımda Tobias yanıma geldi. “Hayır,” diye defalarca başımı iki yana salladım. “Nişanlımdan ayrıldım. Bütün hayatımı geride bıraktım... Çok aptalım,” dedim ilk gözyaşı düşerken.

“Cecelia, yapma...”

“Kim bilir şu anda hakkımda neler düşünüyorsunuzdur,” dedim hıçkırıklar arasında. Kalbim âdeta ayaklarımın dibinde dağılırken nefesim kesiliyordu. “Beni hiç özledin mi? Her şey farklı olsaydı aramızda neler olurdu hiç merak ettin mi?”

“Bunu yapmayacağım.” Aramızdaki mesafeyi kapadı, yine dirseğimden tuttu ve uzaktan kumandayla kiralık arabamın kapısını açıp beni koltuğa oturttu. Çantamı kucağıma atıp emniyet kemerimi takmak için eğilince, “Bırak, ben yaparım,” diye tersledim. Ben emniyet kemerimi takarken arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna geçti.

Tobias motoru çalıştırdığında deri koltukta arkama yaslandım ve tamamıyla kaybolmuş hâlde ona bakakaldım.

Kendimi lanetlenmiş gibi hissediyordum, hep çok fazla şey hissedirdim. O anda bunu görüp görmemesi umurumda değildi. Görebilirdi. Aptal kalbim beni buraya getirmişti ve tüm umutlarım tamamen tükenmişti. Buna direnmedim.

Çünkü gerçekten hayatına devam ettiyse, onu seviyorsa ve mutluyorsa... Ona bakarken kendi bedenimin içinde boğuluyor gibiydim. Tobias Alicia'yı görmemi istememişti ya da belki de gördüğüme memnundu. Belki de kardeşleriyle olan geçmişimi

yüzünden beni hiçbir zaman ciddiye almamıştı. Ama benim için Tobias ve aramızdaki şey kutsaldı.

Savunmasız ve yerle bir olmuş hâlde arabanın cılız mavi ışığında, otoparktan çıkıp ana caddeye dönerken onu izledim.

“Tobias...”

“Biraz uyu.”

“Yeteri kadar uyudum,” diye burnumu çektim. Gözyaşlarım birbirini ardına yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. “Buraya gelene kadar hayatım boyunca uykudaydım.”

“Cecelia,” diye iç çekti. “Uzun zaman önceydi. Herkes hayatına devam etti.”

Elimi uzatıp titreyen parmaklarımla çenesini okşadım. Yanımda oturduğuna inanamıyordum. Ona dokunduğumda bir an için gözlerini kapadı. “O kadar da uzun zaman önce değildi. Onu seviyor musun?”

“Sevgi,” dedi ve başını yana eğerek ona dokunmamı engelledi. “Senin için mesele hep sevgiydi.”

“Her şey böyle başlamadı mı? Annene, ebeveynlerine, kardeşlerine hissettiğin sevgi, birbirinizi ve kendisini savunamayanları koruyacağınıza dair bir yemin.” Güçlölkle konuşabildiğim için yutkundum. “Ama seni en çok seven kişi ben olduğum hâlde beni ateşe atıp duruyorsun.”

Başını çevirip birkaç saniye bana baktı ama sonra tekrar yola odaklandı.

“Keşke hayatıma devam edebilseydim,” diye iç çektim. Şehrin ışıklarının geri kalanını da arkamızda bırakırken karanlık yola baktım. “Collin, nişanlım, ona yaptıklarını hak etmedi. Onu incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim.”

Yüzümü ovuşturdum ama bir faydası yoktu. O hazır yanımdayken bir saniyemi bile boşa harcamayacaktım. İtiraf vakti gelmişti.

“En zoru ilk seneydi,” dedim. Oturduğum yerde ona dönüp yanağımı koltuğa yasladım. “Buraya, *sana* geri dönmek

için en az yüz kere otoyola çıktım. Bu arada senin de bana geri dönmek için dua ettim. Beni buradan yolladığında ciddi olmaman, üzgün olman ve geri dönmememi söylerken bunu içtenlikle söylemiş olmaman için dua ettim.”

Yanıt vermedi.

“Bir bakıma okul beni kurtardı. Yazları Fransa’ya kaçtım. Ülkenin her karışını gezdim. Rüya gibiydi. Oraya âşık oldum. Her beklentimi karşıladı.” Yutkundum. “Oradayken birkaç kişide tanıdık bir dövme gördüm. Ama bu konuda bir şey bilmiyordur herhâlde.”

Sessiz kaldı. Ne düşündüğünü hiç belli etmedi.

“Saint-Jean-de-Luz’a bile gittim. Bitiş çizgin çok güzel, Tobias. Rüya gibi.” Soğukkanlı ifadesi hiç değişmedi. “Beni *izlemeni* o kadar çok umut ettim ki. Benimle gurur duymanı.” Senelerin hüznü ve hasreti üzerime çökerken burnumu çektim. Aradan sadece birkaç hafta geçtiği hâlde dağılmaya başlamıştım. Bu konuşmaya kesinlikle hazır değildim.

“*Yeni* hayatımda, aklımda sen olmadan tek bir adım bile atamadım; her gün, yaşadıklarımızın benim için önemli olduğunu, beni *değiştirdiğini* göreceğini umut ettim.”

Yüzüne dikkatle baktım ama ifadesi değişmemişti.

“Kendimi okula, yeni planlarıma adadım. Yüksek lisansımı tamamladığımda şirketimi çoktan kurmuştum. Bunu çoğunlukla kendim için yaptım ama her zaman aklımın bir köşesinde sen vardın. Yaptığım her şeyin Dominic’in anısını onurlandırmak olduğunu görmeni umut ettim.” Hıçkırıklarını bastırıp konuşabilecek kadar toparlanmayı bekledim. “Hiçbiriniz beni aranıza almadığınız hâlde üstüme düşeni yapmak istedim.” Boğazımın yandığını hissederken uzaklarda geçirdiğim seneleri düşündüm. “Sonra karşıma Collin çıktı. O kadar... nazik, anlayışlı ve seksi idi ki... onu sevmek güvenliydi ve her şeye rağmen bana âşık olmasına izin verdim.”

Tobias beni dinlemiyormuş gibi istifini bozmadan arabayı kullanmaya devam ediyordu ama söylediğim her kelimeyi duyduğunu biliyordum.

“Artık o yalnız kız değildim. Bir hayatım, bir işim, arkadaşlarım ve bana tapan bir nişanlım vardı. Yapmam gereken her şeyi yaptım. Dolu dolu bir hayatım olması için gereken bütün adımları attım. Başka bir seçeneğim olmadığı için kendimi bu hayata mecbur hissettim.”

Eve uzanan yola saptı ve kendimi hikâyeyi bitirmeye zorladım.

“Böylece her gün bu hayatın yeterli olacağını umarak yaşadım; hayatımı burayı ve seni untabilmek, senden nefret edebilmek için dua ederek geçirdim ama geceleri... rüya gördüğümde...” Kaderimin tüm ağırlığı kederle üzerime çökerken boğazımdan öfkeli bir hıçkırık yükseldi. “Rüyalarım unutmama izin vermiyor. Her şeyi denedim ama yoluma devam edemiyorum. Yapamıyorum. İşte bu yüzden buraya ve sana döndüm. Tanrım, bunlarla yüzleşebilirsem daha güçlü ve cesur olurum diye düşündüm ama bu beni daha da büyük bir aptala çevirdi.” Başımı salladım. “Acınası bir durumda kalacağım için sana bunu itiraf etmemem gerekir ama buradan ayrıldığımdan beri kederle ve suçluluk duygusuyla doluyum, ayrıca kendime yalan söylemekten de bıktım.” Burnumu koluma silip ona döndüğümde yüzüme baktığını fark ettim. “Çünkü gerçekten istediğim hayatın mükemmellikle hiçbir ilgisi yok. Güvenli olmaktan çok uzak, hem arzuladığım adam da kesinlikle nazik biri değil.”

Ve sonra sızdım.

Onun dokunuşunu hissederek uyandım. Gömleğimin düğmelerini açarken parmakları hafifçe memelerimi okşuyordu.

“Tu penses que tu peux juste revenir après tout ce temps et dire de telles choses...” *Bunca zaman sonra buraya gelip böyle şeyler söyleyebileceğini mi sanıyorsun?..*

İpek gömleğini çıkardı, üstümde sadece dantelli sütyenim kaldığında inlememeye çalıştım. Nefesi yüzüme vururken ellerinin hafif dokunuşu meme uçlarımda sertleşmesine, parmak uçları sırtımda ürpermesine neden oldu. Ona geri dönebilmek için içkinin yarattığı pıstana sıyrılma çalıştım.

“Je baise mon poing tous les jours en pensant à toi.” *Her gün seni düşünerek mastürbasyon yapıyorum.* Pantolonumun düğmesini açıp yavaşça aşağı çekti. “Et je te déteste pendant tout.” *Ve bu yüzden senden hep nefret ettim.*

Başını boynuma gömdüğünde sıcak, nikotin kokan nefesi birlikte geçirdiğimiz bütün samimi anları tekrar hatırlattı. Viski komasından çıkıp onu kendime çekmemek için büyük bir savaş verirken elim ayağım titriyordu. Ama yıkılan umutlarım ağzından çıkan her sözcükle yeniden dirilirken hâlâ uyuyormuşum gibi yapmayı seçtim.

“Tu dis mon nom quand tu jouis?” *Boşalırken ismimi haykırıyor musun?*

Evet.

“Tu ne peux pas être ici. Je ne te laisserai pas voler mon âme une nouvelle fois.” *Burada olamazsın. Bir daha ruhumu çalmana izin veremem.*

Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Başparmağını alt dudağımın kenarında gezdirdi. “Tellement belle.” *O kadar güzelsin ki.*

Seninim.

“Belle et destructrice.” *Güzel ve yıkıcı.*

Birbirimize çok uygunuz.

Her sözcüğe bir can simidiymiş gibi sarılırken viskinin gücü beni sarıp sarmalıyor, o pusun arasına çekmeye çalışıyordu.

“J’allais bien.” *Gayet iyi gidiyordum.*

Yalancı.

Beni kaldırıp sütyenimin kopçasını açtı ve çıkardı.

“Putain. Putain.” *Siktir. Siktir.* “Tu es en train de partir. Ça n’arrivera plus.” *Buradan gideceksin. Aynı şey tekrar yaşanmayacak.*

Kalın parmakları mememin yan tarafını okşarken elimde olmadan inledim. Gözlerimi açtığımda eli hareketsiz kaldı. Bakışları öfke, şehvet ve kırgınlıkla parlıyordu. Gözlerindeki alevlerde kendi yansımama baktım.

“T’aimer m’a rendu malade et je ne veux plus jamais guérir.”
Seni sevmek beni hasta etti, öyle ki bir daha iyileşmek istemiyorum.

Bu sözlerle birlikte uykuya teslim oldum.

Kırk İkinci Bölüm

Penceremin dışında uğuldayan rüzgârın sesine uyandım. Huzursuz bir uykudan ayılırken komodiminde iki Advil ve bir şişe su olduğunu gördüm. İlaçları yutarken başımdaki feci zonklama yüzünden günü yatakta geçirmeyi düşündüm. Sabahlığımyı giyip biraz temiz hava almak istedim ve çift kanatlı kapıdan balkona çıktım. Sabahın erken saatlerinde ufukta toplanan ve giderek yaklaşan bulutlara baktım. Serin hava ürpermeme neden olurken farkındalık hissi her yanımyı sardı. Korkuluğun üzerinden bahçeye baktığımda Tobias'ın üstü kapalı havuzun yanındaki şezlonglardan birinde oturduğunu gördüm. Üstünde hâlâ dün gece giydiğı takım elbise ve siyah renkli yünlü bir palto vardı. Parmaklarının arasındaki sigarayla arkasına yaslanmış, gözlerini yummuştu.

Gitmemişti.

Başımdaki zonklamaya rağmen hemen beni sıcak tutacak bir şeyler giyip dışarı çıktım. Sessizce yanına gidip diğer şezlonga oturdum ve doya doya ona baktım. Artık otuz yedi yaşındaydı, birlikte olduğumuz zamanlarda sonsuza kadar yaşayacağımızı düşünürdüm. O dönemde zaman kavramım yoktu. Aradan geçen süre kemik yapısını, vücudunu ve eşsiz güzelliğini daha da ön plana çıkarmaktan başka bir şey yapmamıştı. O anda aklıma dün gece söylediğı sözler, dokunuşu, parmaklarının halif

ama sahiplenici okşayışı, kirli giysilerimi çıkarırken gizlemek için büyük çaba sarf ettiği sevgisini hatırladım.

Orada olduğumu fark ettiğini bilerek sadece ona baktım. Sigarasından bir nefes aldı ve doğrulup oturdu. Gözlerini açtı ama ayaklarının altındaki desenli beton zemine baktı.

“Hatırladığım ilk net anı kırmızı bir paltoyla ilgili,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Çift sıra siyah düğmeleri vardı. Kapının yanındaki vestiyerde asılıydı. Annem paltoyu kancadan çıkarıp hızla üstüme geçirmiş, düğmelerini teker teker iliklemişti. Çok korktuğu belliydi.”

“N’aie pas peur, petit. Nous partons. Dis au revoir et ne regarde pas en arriere. Nous partons à l’aventure.” *Korkma, ufaklık. Gidiyoruz. Elveda de ve arkana bakma. Bir maceraya atılıyoruz.*

“Ama korkuyordu. Zil çalıp da annem kapıyı açtığında karşımda daha önce hiç görmediğim bir adam vardı, bana gülümsüyordu.”

“Beau muydu? Dominic’in babası mıydı?”

Başıyla onaylayıp sigarasının külünü silkeledi.

“Bizi Amerika’ya götüreceğini, orada mutlu olacağımızı söyledi. Annemin toparladığı birkaç parça eşyayla birlikte arabaya binip gittik. Fransa’dan kaçışımızla ilgili hatırladığım tek şey bu. Üstümdeki o palto, annemin korkusu, kızıl saçlı yabancı ve ilk uçak yolculuğum.”

Elini kirli sakalının üstünde gezdirdi.

“Genel olarak burada mutluyduk. Ama Amerika’ya vardığımızda annem Fransa’yı çok özlemeye başladı. Kimseyi aramadı. Babamdan kaçmış olmanın bedeli buydu. O zamanlar babamın çok bağlantısı vardı ve durum çok riskliydi. Seneler içinde onu eski fotoğraflara bakarken, ailesi için yas tutarken, ağlarken yakalardım. Özellikle de annesi için. Ama Beau King’i seviyordu, bunu görebiliyordum. Beau bana iyi davranırdı. Sert bir adamdı ama iyiydi. Bizi kurtarmıştı. Annem bana hep onun

bizi kurtardığını söylerdi. Ona inanmıştım. Öz babama dair tek anım sana anlattığım o günle ilgili.”

“Saint-Jean-de-Luz.”

Sigarasından bir nefes daha çekerken başını yine evet anlamında salladı.

Üstümüzdeki bulutlardan ağır ağır kar taneleri süzölmeye başladı. Büyüyü bozmamak için kıpırdamaya bile korkuyordum.

“Kısa süre sonra annemin karnı büyümeye başladı. Derken bir gün Dominic’i eve getirdiler.” Hafifçe gülümsedi. “İlk başlarda onu hiç sevmedim. Annemin ilgisini onunla paylaşmak istemiyordum.” Utanmış gibi gülümsedi. “Onu bir portakal kasasına koyup çöpe atmak için evden çıktım. Açlıktan ölmesin diye dolu biberonunu da yanına koydum.”

“Aman Tanrım.” Gülmeden edemedim. O da benimle birlikte güldü.

“Annem ne yaptığımı fark ettiğinde... Hayatımda hiç o kadar kızdığını görmemiştim. Beni bir güzel patakladı ama babama ne yaptığımı asla söylemedi.”

Gülümsemeye devam ederek başını salladı. “Ertesi gün annem onu zorla kucağıma verdi. Beni sallanan sandalyesine oturttu ve onu kollarımın arasına koydu.”

Tobias bana bakıyor gibi görünse de aslında başka bir dünyadaydı. “O benimdi. O andan itibaren. O *benimdi*.”

Başımı sallarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzöldü.

“İlk birkaç sene İngilizcemiz hiç iyi değildi. Epey zorluk çektik. Kültür şokuna hazır değildik. Sanırım annem o zamanlar Amerika’yı Vahşi Batı olarak düşünüyordu. Paranoyak davranıyor, nadiren dışarıda oyun oynamama izin veriyordu. O ve babam bu konuda tartışır, her seferinde annem kazanırdı. Çok inatçıydı.”

“Kulağa tanıdık geliyor.”

Tobias gözlerini devirince gülmeden edemedim.

“Çocuklar zorbalık yaptığı, aksanımla ve giysilerimle alay ettikleri için okuldan nefret ediyordum. Eve geldiğimde Dominic’i odama götürürdüm. Ona annemin eski kasetlerini çalar, müzik dinletirdim.”

Bu itirafı kalbimi sızlattı. Müzik. Annesinin sevdiği şarkılar.

Sigarasını yere atıp ellerini paltosunun ceplerine soktu. Gür saçları sert rüzgârla alnına düştü. “Çok mutlu bir bebektir. Sürekli gülümser, kahkaha atardı ve nadiren ağlardı. Bir süre bana her şeyin yolunda gittiğini hissettiren oydu. O ilk birkaç sene her şeyle başa çıkmamıza yardımcı oldu. Hepimiz için büyük bir mutluluktu. Zamanla hayat kolaylaştı. Annem dışarıda oynamama izin vermeye başladı. Uyum sağladık.”

İç çekip yanına koyduğu Fransız sigarası paketine baktı.

“Annem fabrikadan eve hep çok yorgun gelirdi, nadiren şikâyet ederdi ama babam sürekli çalışanları soyan patrondan söz ederdi ve tartışmaya başlardı. Annem ona sorun çıkar-mamasını söylerdi.”

“Je ne lui fais pas confiance. Il y a quelque chose dans ses yeux. Il est mort à l’intérieur.” *Ona güvenmiyorum. Gözleri bir garip. İçi ölmüş gibi.* “Babam bu konuda ısrarcıydı. Annem ona bu konuyu üstelememesi için yalvarır, Roman’ın almalarına yardım ettiği çalışma vizesiyle burada olduklarını, ona minnettar hissetmeleri gerektiğini söylerdi. Ama babam ona kulak asmazdı. Sonra geceleri sık sık bizi yalnız bırakmaya başladı. Olan bitene çok dikkat etmiyordum ama bazen çok kötü kavga ediyorlardı. Özellikle de bir geceyi çok iyi hatırlıyorum çünkü Dominic’in huysuz olduğu nadir gecelerden biriydi.”

Eline uzandım ama elimi bacağından aşağı itip beni reddetti. Bunun beni üzmesine aldırış etmemeye çalıştım.

“Annemle babam kapalı kapılar ardında kavga eden insanlar değillerdi. O yüzden Dominic’i yatak odalarının karşısındaki dolaba kilitle, anneme göz kulak olmaya çalışırdım. Babam

asla şiddete başvurmadı ama beni korkutacak kadar asabi bir adamdı.”

İmalı ve alaylı bir tavırla öksürdüğümde dik dik bana baktı. “Kes sesini.”

“Tamam, dibine düşen *armutçuk*.”

“O benim biyolojik babam değildi.”

“Ama sen Beau’ya çok benziyorsun.”

“Doğru.” Bir sigara daha yakıp derin bir nefes çekti.

“Babam sonradan benimle konuşmaya başladı. Sanırım sırf bizim için değil, fabrikada çalışan diğer insanlar için de iyi bir şeyler yapmaya çalıştığını anlamadığı için anneme kırılmaya başlamıştı. Beni yürüyüşlere çıkarır, bir erkek olmanın ne anlam geldiğiyle ilgili uzun konuşmalar yapardı. Başkalarını kollamaktan söz ederdi. Bu konuşmaları neden yaptığını pek düşünmezdim. Sadece iyi bir evlat yetiştirmeye çalıştığını sanıyordum.”

“Sence tehlikede olduğunu biliyor muydu?”

“Geriye dönüp düşününce burada bir hayat kurma inancı tükeniyor olmalıydı. Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu. İkisi de yorulmuşlardı, hiçbir yere varamıyorlardı.” Sigaradan bir nefes daha çekti. “Sonra toplantılar başladı. Her ayın ikinci haftası bizim evde düzenleniyordu.”

“Kardeşlik orada mı kuruldu?”

Tobias başını evet anlamında salladı.

“Frères du Corbeau.” *Kuzgun Kardeşliği*. “Daha on bir yaşında olduğum için toplantılara ilgi göstermiyordum. Ama bir gece canım sıkıldı ve merdiven boşluğundan neler konuştuklarını dinlemeye karar verdim. Birkaçı köklü eylemlerde bulunmaktan söz ediyordu. Delphine de onlardan biriydi. Bildiğin gibi, aileme burada iş bulan da oydu.”

Başımınla onayladım.

“Babamla hemfikirdi. O gece epey bir tartışma oldu ve annem ayağa kalkıp konuşarak herkesi çok şaşırttı. Sanırım ilk kez o toplantılardan birinde konuşmuştu.”

“C’est la peur qui va nous garder en colère, nous garder confus, nous garder pauvres. Nous devons cesser d’avoir peur des hommes comme eux, des gens qui profitent de nous. Si la peur vous arrête, la porte est grande ouverte. Nous ne pouvons pas compter sur vous.” *Bizi kızdıracak, aklımızı karıştıracak ve beş parasız bırakacak olan şey korkudur. Onun gibi adamlardan, bizden faydalanan insanlardan korkmaktan vazgeçmeliyiz. Korkunun sizi durdurmasına izin verecekseniz hemen çıkıp gidin. Aramızda olmanıza izin veremeyiz.*

“Bir zamanlar annemin de tıpkı öz babam gibi bir aktivist olduğunu artık biliyorum. Ben dünyaya geldiğimde bu işlere bulaşmayı bırakmıştı. Babamın onunla ilgili hayal kırıklığına uğramasının ve kavgalarının nedeninin, annemin onunla birlikte mücadele etmeyi reddetmesi olduğunu düşünüyorum. O gece, annem konuştuktan sonra sadece bir kişi çıkıp gitti. Ertesi hafta annemle babam öldüler ve o fabrikadaki kimse konuşmadı. Kimse olanlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ama Delphine o akşamki vardiyada görevli olan ve onlar öldüğü sırada o katta bile olmayan amirin kısa süre sonra zam ve terfi aldığını öğrenmişti.”

“Bu da Roman’ın suçlu olduğunu doğruluyordu.” Büyük bir hayal kırıklığı hissettim.

“Varsayım buydu. Sonra Delphine bizi yanına aldı. Dominic o günden sonra sık sık ağlamaya başladı.”

Kar taneleri usul usul yağıyor, etrafımızı kaplıyordu.

“Çok yoksul büyüdük. Yaşam koşullarımız berbatı.”

“Gördüm.”

Tobias duraksayıp bana baktı. “O pislik kocası, annemle babam ölmeden birkaç ay önce onu terk etmişti. Delphine çok içiyordu, zaman zaman bizi dövüyordu; özellikle de ona dik-

lenmeye başlayan Dom'a el kaldırıyordu. Her şey kötü değildi ama..." İç çekti. "Neyse, evini sen de gördün."

Gözümden akan bir damla yaşı silip başımla onayladım.

"Delphine'in yanına taşındıktan birkaç hafta sonra meraklı bir ziyaretçimiz oldu."

"Sean mı?"

"Evet," dedi Tobias alçak sesle. "Benden daha küçüktü ama sürekli olarak geliyordu. O ve Dominic kısa sürede iyi arkadaş oldular. Ben de genellikle ikisiyle ilgileniyor, okula götürüp getiriyordum." Yüzünde hafif bir tebessümle başını salladı. "Çok yaramazdı. Saçları hep karmakarışık olurdu. Ağaçlara tırmanan, karanlık çöktükten sonrasına kadar eve girmeyen, üstü başı kir toz içinde bir çocuktü. Geceleri gizlice benim odama girerdi ve üçümüz ormanlık alana giderdik. Beş yaşındayken bile çok cesurdu. Hemen hemen her sabah annesinin giydirdiği kıyafetleri parçalarcasına çıkarır, aynı eski tişörtü giyerdi. O zamanlar bile kurallara uymayı reddediyordu."

Birbirimize bakıp gülümsedik.

"Tyler daha sonra geldi. Delphine'in evinde pek bir şey olmazdı ama idare ederdik. Kardeşlikteki adamlar da asla annemle babamı unutmadılar ve bize yardım ettiler. Eve uğrar, bize hediyeler getirirlerdi. Bazen kargoyla giysi ve para yollarlardı, bunlar bize yardımcı olan ufak jestlerdi. Teyzem de bunlara ses çıkarmazdı. Annemle babamı kaybettikten kısa süre sonra toplantıları kendi evinde düzenlemeye başladı. Aradan zaman geçtikçe toplantılara daha sık katılmaya başladım. Delphine daha aşırı uçta fikirlere sahipti. Direniş sergilemekle ilgili fikirleri tartışılırdı ama genel olarak lider oydu. O zamana kadar ilk toplantılardan çok az insan kalmıştı. Çoğu ya ölmüştü ya da ailemin başına gelenler yüzünden ortadan kaybolmuştu. Toplantılardaki konuşmaları dinledikçe kendimi daha fazla kaptırdım ve on beşinci yaş günümde ayağa kalkıp ilk kez konuştum."

"Onlar da dinlediler."

Başıyla onayladı.

“Hazırlık okuluna gitmeden hemen önce toplantıları düzenliyor, daha fazla insan bulmak için çalışmalar yapıyordum. Bu arada Sean ve Dom da ilgi göstermeye başlamışlardı. Kardeşlikle ilgili planlarım giderek büyüdü. Her yaz, Dom ve Sean’la vakit geçirmek için eve dönüyordum. Yavaş yavaş onlar da bize katılmaya başladılar. Ben üniversite ikinci sınıfı bitirip eve döndüğümde Dom toplantıları düzenlemeyi ve buradaki kardeşlik grubunu yönetmeyi üstlenmişti. Seni ilk kez o zaman gördüm.”

İşte o zaman Tobias bakışlarını bana çevirdi ve bana gerçek anlamda ilk kez baktı. Bu bakışı ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Ceketinin iç cebinden kütüphaneden aldığım *Gazap Kuşları* kitabımı çıkardı. Kitap avucuna rahatlıkla sığıyordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Kitabı yürüttüğümde orada mıydın?”

“Dominic kütüphaneden çıkmazdı. Dünyada olmayı en sevdiği yerdı. Çoğu zaman sarhoş olduğu için Delphine’den nefret ederdi ve Sean’la takılmadığı zamanlarda oraya sığınırđı. Ben de onu beklerken kitapları karıştıırırdım. Seni gördüğümde bir sıra önümdeydin. Roman arkandan gelip sana kitap satın alabileceğini, bunları ödünç almana gerek olmadığını söyleyene dek kim olduğuna dikkat etmemiştim. Sen gözlerini devirdin ve ‘pislik’ diye mırıldandıktan sonra kitabı pantolonunun içine soktun.”

Bu itirafı karşısında şok içinde elindeki kitaba baktım.

“İşte o anda sadece bir çocuk olduğunu anladım. Masumdun ve babanın gerçek yüzünü ya da kirli işlerini bilmiyordun. İkizinin yakın olmadığını biliyordum. Baban seni dışarı çıkardı, ben de otoparka kadar sizi izledim. Çok mutsuz görünüyordun ama bir yandan da dudaklarında haylaz bir gülümseme vardı. Kitabı çalıp ona sessizce başkaldırdığın için mutlu olmuş gibiydin.”

Kesinlikle öyleydim. Bu, Roman'la uzaklaşmadan önce onun evinde geçirdiğim son yaz tatiliydi. Tobias parmaklarını kitabın yıpranmış kapağında gezdirdi. “Sadece masum bir çocuktun. O gün, seni bu işe karıştırmamaya yemin ettim. Sonraları seni yakından izlemeye başladım ve o yaz tatilinden sonra geri gelmediğini görünce bir daha dönmeyeceğini düşündüm.”

Ellerimi ovuşturdum. “Ben de.”

“Dominic hâlâ okuyordu. Ciddi bir girişimde bulunmadan önce kardeşliğin biraz kalabalıklaşmasını beklemek istiyordum. Sean çoktan Dom'a verilen tazminatla satın aldığımız garajı işletmeye başlamıştı, orada toplantılar yönetiyordu. Dom üniversiteye gitmeden önce kardeşlikteki yerini sağlamlaştırdı ve herkesin bunu bilmesini sağladı. Sean da ikimiz yokken her şeyi idare etti.”

Kar taneleri aramıza düşmeye devam ediyordu. Ben ceke-
timin içinde titrerken Tobias ayağa kalkıp sigarasını söndürdü. “İlk milyonumu kazandığımda yirmi dört yaşındaydım. Dominic liseden mezun olana kadar kurumsal ölçekte ağ kurmaya başlamıştım. Tyler orduya yazıldı. Sean burada işlerin başında durdu. Böylece zamanı burayla Fransa arasında mekik dokuyarak, ağı güçlendirerek, bize yardım edebilecek eski akrabalarımızı bularak geçirdim. Yirmi beşinci yaş gününe kadar ufak bir kasaba örgütü olmaktan çıkıp uluslararası bir hareket hâline gelmiştik. Bir süre esas amacımızı unuttum. Diğerleri de unuttu ve seneler içinde güç kazandık.”

“Sonra da ben geldim.”

Başını eğdi.

“Sen geri geldiğinde farklı eyaletlerdeki ekiplerde yüzlerce üyemiz vardı ve her geçen gün büyüyorduk. Dom MIT'den mezun olmuştu, ona isimlerini verdiği beyaz yakalı hırsızlardan ufak ufak paralar çalarak gelecekte karşılaşabileceğimiz para sorunlarını çözmeyi kendine görev edinmişti. Bu arada bir yandan da cephaneliğimizi güçlendiriyor, daha çok üye toplu-

yordu. Roman'ı alt etmemiz an meselesiydi ama tam o sırada sen geldin, Dom ve Sean seni keşfettiler, seni kontrol altında tutabileceklerini düşünerek hareket ettiler.”

Bu hikâyeyi çok iyi bildiğim için başımla onayladım.

“Artık öz babamı aradığımı, bu yüzen Fransa’da olduğumu biliyorsun.”

Başımı evet anlamında salladım.

“Ben onu bulana kadar durumu çok kötüleşmişti. Onun gerçekte kim olduğunu asla öğrenemedim.”

“Çok üzüldüm.”

“Sorun değil.” Bakışlarını yere indirmesi öyle demiyordu. “Onu bulduğum gibi bırakamazdım.”

“İyi bir şey yapmışsın.”

“Öyle mi?” Yutkundum. “Bilemiyorum. Annemin onun hakkında söylediklerini düşününce...” Başını salladı. “Bilemiyorum.”

“Onunla ilgileniyorlar, bu iyi bir şey.”

Dudağını ısırp bana baktı ve konuşmanın o bölümünün sona erdiğini anladım.

“Neler olduğunu, seni nasıl gizlediklerini öğrenince hemen müdahale etmek için buraya geldim. Lanet olsun.” Elini saçlarının arasından geçirdi. Ona dokunmamak için kendimi zor tuttum. Suçlu bakışları üstümde dolaştı ve başını çevirdi.

“Aldıkları ceza sadece seninle ilgili değildi. Onlara bu işe neden başladığımızı hatırlatmak zorundaydım, bu yüzden ikisini Fransa’da güvendiğimiz ortaklardan birinin yanına yolladım. Bu, işe odaklanmalarını sağladı. Ben orijinal planımıza tekrar yoğunlaşırken onlara inşa ettiğim her şeyi gösterdi. Seninle o anlaşmayı yaptığımızda şirketi ele geçirmeme son bir hamle ve el sıkışmak kalmıştı.”

Dört bir yandan ihanete uğramakla ya da Roman'ın vârisi olmanın yarattığı suçlulukla ilgili ne hissedeceğimi hâlâ bilemiyordum.

Tobias iç çekti ve kitabı şezlonga bırakıp ellerini önünde kavuşturdu. “Annene yardım etmen gerektiğini anladım, Cecelia. Zaten yeterince sıkıntı çekmiştin. Bir de ben geri döndüğümde anlamadan dinlemeden öfkeyle seni cezalandırdım. Senin asla bu işin bir parçası olmaman gerekiyordu.”

“Sürekli bunu söylüyorsun ama sonucu öyle olmadı.”

“Hayır, olmadı. Çünkü onlar gibi ben de kendimi sende kaybettim.”

Gözlerimin yandığını hissederek dudağımı ısırđım.

“Masum olduğun için kendimi, seni her şeyden korumak isterken buldum. Seni ilk gördüğümde babasının kirli işlerle uğraşan biri olduğunu bilmeyen bir çocuktun ve havuzda yanına geldiğim güne kadar seni hep öyle hayal etmiştim.”

Hayatlarımız keştiği anda her şey değişmişti.

Bakışlarını yerden ayırmadı, kar tanelerine karşı siyah kir-piklerini kırptırdı. “Sen, hayatımda gördüğüm en korkutucu şeydin. Ne yapacağını bilmeyen o şımarık kızıdan, hayatımda gördüğüm en güzel, en hayat dolu, en baştan çıkarıcı kadına dönüşmüştün. Seni keşfettikleri ve benden *sakladıkları* için çılığına döndüm. Sana geldiğimde dünyanın en çileden çıkararı, başa bela kadınıyla karşılaşınca neye uğradığımı şaşırdım,” diye başını salladı, “ama neler olduğunu bilmek suratıma inen bir tokattan farksızdı.”

“Onlarla birlikte olmamdan bahsediyorsun.”

Ciddi bir ifadeyle başıyla onayladı. Devam ettiğinde ağzından çıkan her sözcük bir öncekinden daha acı veriyordu. “Mesafemi korudum ve seni izlemeye devam ettim. Aramızda bir şey olması gibi bir niyetim yoktu. Ama sen açıklık alana gelip boynunda o kolyeyle onlara seslendiğinde yine öfkeden delirdim. En çok da senelerce seni güvende ve hepimizden uzakta tutmama rağmen asla kurulmamış olması gereken bir tuzağa adım attığın için. Sean seni aramıza alarak doğru şeyi yaptığını

düşünüyordu. Dominic o kadar sabit fikirliydi ki *ilk başlarda* senin incinip incinmemen umurunda değildi.”

“Beni uyardılar. Denediler ama ben kulak asmadım,” dedim dürüstçe.

“O zamanlar bu meseleyle başa çıkamayacağını biliyordum,” diye fısıldadı. “Bana neye bulaştığını bildiğini söylediğin hâlde bilmiyordun. Dominic’in kollarında öldüğü gece gerçekleri anladığını gördüm. Bilemiyorum.” Bir an durup soluklandı. “Belki o zamanlar sana yeterince güvenmedim ama bu asla öğrenmeni istemediğim bir dersti ve şimdi *sen...*” Sesi daha da kırıgın çıkıyordu. “Asla benim açtığım savaşta bir asker olmaman gerekiyordu.”

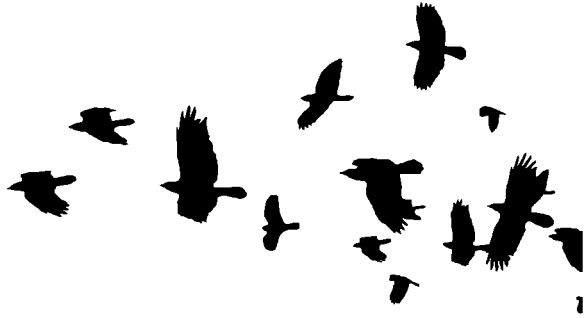
“Onlar beni bir askere dönüştürdüler. Hem rakibim sen olunca daha da güçlenmemem mümkün müydü? Sen de benim kadar suçlusun.”

Hüzünle birbirimize bakıp gülümsedik.

“Lütfen, bana o gece neler olduğunu anlat.”

Bakışlarını tekrar yere çevirirken gülümsemesi silindi.

“O öğleden sonra, Andre’yle Matteo’nun bir teklifi kabul ettiklerine ve Roman’ı öldürmeye geleceklerine dair bir duyumu aldım.” Gözlerimin içine baktı. “Bana bu haberi veren kişi babandı.”

Kırk Üçüncü Bölüm

Şaşkınlıkla ona baktım.
“Senden haberi var mıydı?”

Ağır ağır başıyla onayladı. “Beni aradıktan kısa süre sonra Charlotte’taki ofisinde buluştuk. Matteo ve Andre’yi iyi tanıyordum. Andre kardeşliğe aldığım ilk adamlardan biriydi. Ama büyük bir vurgundan sonra bunu şahsi bir başarı olarak kabul ederlerdi. Roman’ı ya burada ya da Charlotte’ta yakalayacaklarını biliyordum. Bu haberi alır almaz, hızla bir karar verip kartlarımı oynamak ve bir temizlik operasyonu planlamak zorunda kaldım. Florida’da zaten bir sorun vardı, sadakatleri şüpheliydi. Olay hızla tırmandı ve kusursuz bir zamanda patlak verdi. Böylece Roman ve ben bir anlaşma yaptık. Babanın yerel polis teşkilatı ve medya üstündeki etkisine karşılık sessiz kaldığı takdirde kendisine ve kızına yöneltilen tehdidi ortadan kaldıracığımı ve sorunu halledeceğimi söyledim.”

“Yani *başından beri* senden haberi var mıydı?”

“Tam olarak ne zaman anladığınızı bilmiyorum, onu hafife almışım. Ama bulunduğu yere dikkatsiz davranarak gelmedi. Bir süredir bizden haberdar olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ben burada kalmaya başladıktan birkaç hafta sonra güvenlik önlemlerini tamamıyla kaldırdı. Neden bu kadar varlıklı bir adam tek vârisini savunmasız bırakıyordu? Senelerce seni

yakından izledikten sonra birdenbire seni malikânesinde *yalnız* mı bırakmıştı? Hiç mantıklı değildi.”

“Seninle aramda bir şey olduğunu biliyor muydu?”

Tobias evet anlamında başını salladı. “Sadece birlikte olduğumuzu değil, kendiyile ilgili planlarımızın da farkındaydı. Ama sen uzlaşma noktasıydın ve anahtarları sana devretmek için çoktan planlarını yapmıştı.”

“Neden senin kim olduğunu, niyetini bile bile bütün bunları kabul etti, sana güvendi?”

Tobias gözlerimin içine baktı. “Çünkü o gün ona, kızına âşık olduğumu söyledim.”

Ben söylediklerini idrak edemeden devam etti.

“Zayıf noktamızın kendi kızı olduğunu anlayınca bizimle iş birliği yaptı. Böylece planlarımdan vazgeçmesem bile bir süre beni oyalayabileceğini biliyordu.”

“Şirketini kurtarmak için beni yem olarak mı kullandı?”

“Bunu yapmasına gerek yoktu.” Ne demek istediğini anlayınca afalladım. “Her şey kendiliğinden gelişti. Sean seni keşfettiği anda harekete geçti. Roman’ın yapması gereken tek şey arkasına yaslanıp olanları izlemektir. Onun açısından biraz riskliydi elbette ama senin ne kadar değerli olduğunu ve bizim tarafımızdan korunduğunu biliyordu. Gerçekten de dâhiyane bir fikirdi.”

Karla kaplandığımı fark edince iliklerime işleyen soğuğu umursamadan üstümü başımı silkeledim. Tobias ayağa kalkıp paltosunu çıkardı.

“İyiymi,” dedim asabi bir tavırla ama paltoyu yine de omuzlarıma koydu. Tekrar şezlonga oturdu.

“Ama kurtarmaya kararlı olduğu tek şeyin şirketi olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Boşa nefesini tüketme,” dedim paltosuna sarınarak.

“O gün çok korkmuştu, Cecelia. Beni arayacak kadar dehşete kapılmıştı. İki yeri birden koruyacak kadar adamı yoktu. Yardım istiyordu.”

Tobias’a baktığımda yüzünde babama acıdığını belli eden bir ifade gördüm.

“Roman’la zerre kadar ilgilenmiyorum.” Gözlerindeki endişeli ifadeyi görmezden geldim. “Bana sadece neler olduğunu anlat.”

Elini ıslanan saçlarının arasında gezdirip başını salladı. “Floridalıların geleceğini bildiğimiz hâlde o kadar büyük bir tehlike yaratacaklarını bilmiyordum. Yeteri kadar bilgi edinememiştım. Roman da öyle. Bu yüzden bildiğim her şeyi kardeşliğe anlattım ve hemen Charlotte’tan buraya geri geldim. Kahrolası aklımı kaçıracaktım çünkü dövme yapıldığını anladığında kontrolden çıkmıştın.”

Garaja gittiğimde. Onlara bir fırsat verdiğim gece. Arabalarının lastiklerini patlatarak ve onlarla tüm iletişimimi keserek kendi güvenliğini tehlikeye atmıştım. Bunu seneler önce de düşünmüştüm ama beni korumaya kararlı kişilere savaş açarak ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark etmemiştim.

“Herkes ama *herkes* seni arıyordu. Dominic’le senin evinde buluştuk. Herkes seni aradığı için yanımızda fazla adam yoktu ve onları arazinin etrafında nöbet tutmaları için yollamıştık. Dom dikkatini dağıtıp yatak odandan çıkmanı engellerken Miami ekibinin en az on arabayla geldiğini gördük. Sean’a telefon açıp herkesi hemen eve yollamasını söyledim ama çok geç kalmıştık.”

“Andre ve Matteo çoktan eve girmişlerdi.”

Tobias hüzünlü bir ifadeyle yutkundu. “Tekrar tekrar olanları düşündüm. Varabildiğim tek sonuç, içeri garajdan girdikleri. Roman’ın arabasını eve getirdikten sonra kontrol etmediğim tek yer orasıydı.”

“Araba bu yüzden buradaydı demek.”

“Onları buraya çekmeye çalışıyordum.” Acı dolu gözlerini gözlerime dikti. “Roman’a kızının güvende olduğuna dair güvence vermiştim. Bankada milyonlarımız, sınırsız insan gücümüz vardı ama yine de Florida’dan gelen bir grup haydut için hazır değildik.”

Benim suçumdu. Bağırıp çağırırken lastiklerini patlatmış tım ve onları beni bulmaları için boşuna uğraştırmıştım. O gece *beni kurtarmak* için dağılmış olmaları benim suçumdu. Dominic’i kurtarmak için gereken o değerli saniyeleri kaybetmemizin nedeni bendim.

“Çok üzgünüm,” diye haykırdım boğuk bir sesle. Başını salladı, elimi tutup beni yatıştırmak istermiş gibi başparmağını elimin üstünde gezdirdi.

“Üzgün müsün? Hangi kısmı için üzgünsün?” diye sordu elimi bırakmadan önce. “Sevdiğin ve *güvendiğin* adamlar arasında her iki tarafta da bir pazarlık kozu olarak kullanılmış olmaktan dolayı mı? Kime güvendiğine dair en ufak bir fikrin *olmamasına* ve etrafında yapılan satranç hamlelerini *asla* tahmin edemeyecek durumda olmana mı? Dominic’in kahraman olarak öne atılmadan önce doğru dürüst düşünmeyecek kadar *inatçı* olduğu için hayatını kaybetmesine mi?”

Tobias öfkeyle başını sallarken göğsümdeki ağırı tahammül edilmez hâle geldi.

“Dinle beni. *Çok* iyi dinle. Dominic’in ölümünden dolayı seni suçlamıyorum. Onu suçluyorum. Her şeyi ben başlattığımı için *kendimi* suçluyorum. Haklısın. Her şey benim istediğimi gibi olsun istedim. Babanın acı çekmesini istedim ve bu bana ailemden geriye kalan tek kişiye, kardeşime mal oldu. Asla tam olarak affedemeyeceğim tek kişi kendimim.”

“Tobias, böyle yaşayamazsın.”

“O orospu çocukları para yüzünden bize sırtlarını döndüler. O kadar şeyin arasında *para* yüzünden, Cecelia. Üstelik kötü ama gerekli oldukları için onları aramıza alan bendim.”

“Bundan sen sorumlu değilsin.”

Başını salladı. “Kendimize fazla güvendik. Dominic elindeki gücü beceriksizce kullandı. Ben işin maddi tarafıyla, babamı aramakla ve...” İmalı bir ifadeyle bana baktı.

“Benimle vakit harcadın.”

Önümde diz çöktü.

“Biliyor musun, bir bakıma haklıydın. Bizler birlikte korunaklı bir kale inşa eden bir grup çocuktuk ama bunu nasıl kullanacağımızı bilmiyorduk. Hazır değildik.”

Ve işte hepsi, bütün gerçek bu kadardı. Duymak için yalvardığım, onun yanında körü körüne yaşadığım gerçek buydu. Onu özgür kılan ve benden azat eden gerçek.

Ama insanı felç eden bir gerçekti. Ben duyduğum her şeyi sindirmeye çalışırken bir süre beni izledi.

“Teşekkür ederim.” Elimi uzattım ama geri çekildi, ayağa kalkıp beklentiyle bana baktı. Anlaşmanın üzerine düşen kısmına sadık kalmıştı. Hiçbir şey söylemediği hâlde benim de aynı şeyi yapmamı beklediğini biliyordum.

“Gerçekten istediğin bu mu? Gitmemi mi istiyorsun? Hayatından çıkmamı?”

“Söylediklerimin tek kelimesini duydun mu?”

“Hepsini duydum.”

“O hâlde kalmak için mücadele etmemelisin. Kaçmalısın.”

“Bunu yapardım ama hikâyenin en iyi kısmını atladın.”

Kaşlarını çatıp başını salladı. “Yapma.”

“Biz. En iyi kısmı biziz. Bizim yaşadıklarımız.” Ona doğru yürüdüm ama ulaşamayacağım şekilde geri gitti. “Bana ne demem, ne yapmam gerektiğini söyle.”

Boğuk bir sesle yanıt verdi. “Bana kardeşimi geri ver.”

Öldürücü darbeler indirmesine rağmen cesaretimi toplayıp burnumu çektim. “Yapamayacağım tek şey bu.”

“O hâlde sözünü tut ve buradan git.”

“Beni suçluyorsun.”

“Hayır, Cecelia, suçlamıyorum. Ama bir daha aynı hataları yapmayacağım.”

“Bu bir hata değildi.”

“Öyleydi. Bunu sen de biliyorsun.”

“Tobias, tüm bu zaman boyunca ben seninle birlikteydim. Buradan ayrıldığım andan şu âna kadar hayatımda hiçbir şey gerçek olmadı. O geceden beri en çok şu an yaşadığımı hissediyorum. Şu anda, sana seni hâlâ sevdiğimi söylediğim, sen bana bir hata olduğumu söylediğin anda. Ama bunu içtenlikle söylediğine inanmıyorum.” Çenemi kaldırdım. “Kaçmayacağımı çünkü senin de buna inanmadığını biliyorum. Seninle birlikte yaşayacağım herhangi bir hayatı, şu anki hayatıma tercih ederim. Beni bir kenara atma. Reddetme. Bunu bir daha yapma.”

Ben blöfüne meydan okurken önümde volta atmaya başladı.

“Dün gece söylediğin her şeyi duydum. Beni hâlâ seviyorsun.”

“Tu me rends tellement fou!” *Beni çileden çıkarıyorsun!*

Ellerini saçlarının arasına götürdü, sonra da başını çevirip dik dik bana baktı. “Peki sence bu nasıl sonuçlanabilir? Ne yani, seninle... *evleneceğimi* mi düşünüyorsun?!” Çok saçma bir fikirmiş gibi başını iki yana salladı. Acımasızlığının sınırı yoktu. “Gün batımına doğru yol alacağımızı, ikimizin de her şeyi unutabileceğini mi sanıyorsun? Çok şey olup bitti, beni affetmemelisin. Sana yaptıklarımı unutmayacaksın. *Ben* sana ve kardeşlerime yaptıklarımı unutamıyorum. Her şey karmakarışık oldu ve her şey çok değişti.” Hışımla yanıma gelip çaresizlik içinde bana baktı. “Bizim için mutlu son yok, Cecelia. Sadece bir son var.”

“Neden böyle bir son olması gerekiyor? İkimiz...”

“Sen hâlâ aşkın ve seksin bir çeşit cevap olduğunu düşünecek kadar budala bir kalbe sahipsin. Senin derdin bu işte. Kafadaki kurguyu gerçeklerden ayıracak kadar tarafsız olamadığını sen kendin söylemiştin. Aşkın ve seksin *hiçbir* şeye faydası yok. Kardeşim seni sevmiştin. Seni korumak için öldüğünde sana

âşıktı. Sean da öyle. Bunun neye faydası oldu? *Hiçbir* şeye. Bunlar hiçbir şeyi çözmiyor. Hiçbir şeyi düzeltmiyor. Sorun yaratıyor, her şeyi daha karmaşık hâle getiriyor. Aksini düşünürsen körsün demektir.”

“Hayır, anlamıyorsun. Çünkü onlar kendilerini sevdiğimi biliyorlardı. Onlar benim için önemliydi, onları sırf paylaştığımız anlar için bile sevebilirdim, tıpkı eski sevgilileri ve arkadaşları olan diğer kadınlar gibi. Ama zaman bana ayrılmak için fırsat vermedi. Deneyimlerimi ve eğitimimi bir anda aldım. Bu durum beni mahvetti. Ama pişmanlık duymayacağım. Hiçbir şeyden pişman olmayacağım. Yaşadıklarım için özür dilemeyeceğim. Çünkü yaşananlar *boşuna* değildi. Senin de bunu kabullenmen gerekiyor. Sana ait olmayana ilk kez dokunduğunda bunların hiçbir anlamı kalmadı. O zaman da şimdi de aramızdaki şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordun. Ve bu *bir hata değildi!*”

Bana bakması için ısrarla mücadele edip sonunda kazanırken lapa lapa kar yağmaya başladı.

“Bu en önemli gerçeğim, Tobias. En çok önem verdiğim şey. Bir şeye tutunuyorsam buna tutunuyorum. Gerçek ve kurgu arasındaki farkı bana *sen* öğrettin. Senin nerede durduğunu bilmemi sağladın.” Göğsümü yumrukladım. “Nasıl başlamış olursa olsun, biz birlikteydik ve hâlâ öyleyiz. Kalbimi çaldın, onunla seni sevmeme izin verdin ve nereye ait olduğunu gösterdin. Şimdi masum rolü oynamak, beni araya giren sürtük olarak göstermek istiyorsan bir ödleğ gibi davranıyorsun demektir, üstelik buna gerçekten çok uygun bir bahanen de var. Seni yalancı piç kurusu, ne yaptığını çok iyi biliyordun.”

“Bilmiyordum! Bilmiyordum! Bilmiyordum! Onlar geri döndüğü anda seni bir adım ötemde görmenin beni o şekilde mahvedeceğini bilemezdim. Olanları bilmenin...” Ellerini yanındaki sehpa indirdi, gözlerinde müthiş bir kıskançlık ve korkuyla haykırarak sehpayı devirdi. Kabullenmesi seneler süren

bir şeyi itiraf ettiği için korkuyordu. “Seni nasıl sevdiklerini görene dek sana ne kadar kapıldığımı bilmiyordum.”

Öfkeli gözlerini yüzüme diktiğinde kıpırdamadan durdum.

Üstüme beklenmedik bir sakinlik çöktü. “Ben hâlâ seni nim, Tobias.”

Kendi içinde bir savaş veriyormuş gibi başını salladı.

“Her zaman senin kaderinde yazılı olmalıydım. Ortalık cehenneme dönmeden önce bunu sen de söylemiştin. Onlar da bizi birlikte gördükleri anda tıpkı benim gibi, senin gibi bunu anladılar. İşte bu yüzden aklım unutmama izin vermiyor, bu yüzden kalbin bana işkence etmeye devam ediyor. Nasıl olduğu önemli değil ama şu konuda *sakin* yanılma: Bu senin eserin.”

Burun delikleri genişlediyse de gözlerindeki ifade bir anda yumuşadı. “Sen kafanda ikimizi romantikleştiriyorsun, bu hayalden kurtulman gerek. Biz hiçbir zaman hatadan başka bir şey olmadık. İkimizin de bedelini fazlasıyla ödediği bir hata Vazgeç artık. *Benden* vazgeç.”

“Onu seviyor musun?”

“Ona güveniyorum! Ona saygı duyuyorum!”

Bu iki darbe de hedefini vurdu ve hiç tahmin etmediğim kadar çok canımı yaktı. Ama Tobias’ın gerçeği, atladığı kısım gayet açıktı ve ondan alabileceğim tek teselli buydu.

“Ama onu sevmiyorsun.”

“Onunla *birlikteyim*. Buna bir son ver.”

“Hayır. İstedğin kadar kesin konuşabilirsin ama üstümdeki etkin eskisi kadar güçlü. Bunu hissediyorum. Hem de her gün hissediyorum. Benim senden vazgeçemediğim gibi sen de benden vazgeçmedin. Beni affetmeni istemiyorum çünkü ben seni asla affetmeyeceğim. Ama ben seninim. Onların bir parçasını hep kalbimin bir köşesinde saklayacağım ama geri kalanı tamamen sana ait. Zihnim, bedenim ve ruhumun kırık parçaları da dâhil hepsi senin. Sen galip geldin, bunlar senin ganimetlerin ama bunu, beni, bizi kabul edemeyecek kadar korkaksın. Değerli

amacının ve kardeşinin ölümünün arkasına sığınıyorsun. Beni hükmen galip gelerek kazanmadın, Tobias. Ben zaten senindim. Kardeşin ölmeden *önce* sana ait olmamı sağladın.”

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Bir bakıma atmıştım da. İkimizin de boğuştuğu şey suçluluktan ve çizdiği o hayali çizgi, kaybettiklerimizden sonra birlikte olmaya hakkımız olmadığını söylüyordu.

“Birimizin bunu söylemesi gerek. Biliyorduk. Ne bulduğumuzu biliyorduk ama nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk çünkü her şey ikimizin de sevdiği iki adamın ihanetiyle yanlış bir şekilde başlamıştı. Bu suçluluk duygusu yüzünden benimle birlikte olmayacağını ya da bunu hak etmediğini düşünüyorsun. Ama artık bizim gerçekliğimiz bu. Birini kaybeden tek kişi sen değilsin. O gitti, Tobias. Geri gelmeyecek. Bunu da birbirimizi hâlâ sevdiğimiz gerçeği gibi değiştiremeyiz.”

“Lanet olsun, Cecelia. Vazgeç artık!”

“Dominic biliyordu, Tobias. Ölmeden birkaç dakika önce seni hiç o kadar mutlu görmediğini söyledi.”

Tobias başını salladı, ben öne adım atınca gözleri parladı.

“Barış yapmaya, onun için yas tutmaya ve yanıtlar almaya geldim. Sonra seninle birlikte yaşamak istediğim hayata sahip çıkmak için de geri geldiğimi anladım. Çünkü suçluluk duygusuna rağmen cezamızın geri kalanını birlikte çekmeyi hak ediyoruz. Birbirimizi ancak biz iyileştirebiliriz. Bunun kolay olacağını söylemiyorum, hatta işe yarayacağını bile söylemiyorum ama deneme şansını hak ediyoruz. Çünkü acımasız olsa bile aramızdaki şey hissettiğim her duygudan daha gerçekti. Senin intikam alma ihtiyacından ya da başkalarına verdiği sözlerden daha gerçek. Doğru ya da yanlış, benim yerim senin yanın ve sen de bir o kadar bana aitsin. Sadece itiraf et.”

Beni sertçe kendine çekti, parmaklarıyla üstümdeki paltoyu kavramıştı. Gözlerinde sevgi dolu bir ifadeyle bana bakarken

omuzlarındaki gerilim bir anda yok oldu. İçinde bir şeylerin kırıldığını, kanadığını hissedebiliyordum.

“Seni seviyorum,” dedim yumuşak bir sesle. “Çok geç değil.”

“Cecelia?”

Tobias arkama bakarken donakaldım. Beni bırakıp uzaklaştığında sesin geldiği yöne döndüm.

Collin.

Kırk Dördüncü Bölüm

“Collin, ne işin var burada?”

“Ben senin nişanlınım.” Hışımınla bahçe kapısını açtı. Yüzünü öfke bürümüş bir hâlde yanımdaki adama baktı.

“Öyleydin, eskiden nişanlımdın.”

Tobias onu tepeden tırnağa süzerken suçlayıcı bir ifadeyle bize doğru hızla yürümekte olan Collin’i engellemek için harekete geçtim.

“Demek o sensin?” dedi Collin. Daha önce hiç görmediğim kadar sahiplenici ve tehditkâr bir tavırla konuşmuştu.

Onu dikkatle inceleyen Tobias’ın gözlerinde muzip bir parıltı gördüm.

“Collin, yeter.” Bize yaklaştığında önüne geçip onu durdurdum, elimi göğsüne dayadım. “Ne işin var burada?”

Çenesiyle Tobias’ı işaret etti. “Onun burada ne işi var?”

“Sadece konuşuyorduk.”

Collin yanımdan hızla geçip Tobias’ın karşısına dikilince içimi büyük bir korku kapladı. Aralarına girmek için elimden geleni yaptım ama Tobias’ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Hakkında çok şey duydum.”

Collin, “İlginç, ben yakın zamana kadar senin hakkında hiçbir şey duymamıştım,” dedi, aksanı küçümseme doluydu.

Tobias’ın gülümsemesi yüzüne yayıldı ve Collin’e şakacı bir tavırla göz kırptı. “Ben en iyi saklanan sırrım.”

“Collin,” diye araya girdim, “lütfen içeri gir. Birazdan yanına gelirim.”

Collin bana döndü. “Ondan korktuğumu mu sanıyorsun? Bu... bu...” diye bağırdı Collin, “takım elbiseli hayduttan?..”

Tobias çılgınca bir kahkaha patlattı. “Ondan neden hoşlandığını anladım. Komik biri.”

“Derhâl kesin şunu!” Aralarına girmeye çalıştım ama boş yere uğraştığımı biliyordum.

“Ben de tam gitmek üzereydim,” dedi Tobias uzaklaşarak. Bakışları bana ve parmağımdaki yüzüğe kilitledi. “Sıra sende, Cecelia.”

Sıra bende. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirme sırası bendeydi. Bunu böyle havada mı bırakmak istiyordu?

Hiç şansın yok.

“Konuşmamız henüz bitmedi,” diye çıkıştım, sonra Collin’e döndüm. “Lütfen, beni içeride bekle.”

Tobias âdeta sapladığı bıçağı çevirerek, “Gerek yok. O tamamen senin,” dedi.

Collin bakışlarını benden ayırdı ve gitmek için dönen Tobias’a bağırdı. “Evine dönerken bunu kendi kendine tekrarlasan iyi olur. Hatta daha iyisi bir yere yaz. Tabii yazmayı biliyorsan.”

“Tobias, hayır,” diyerek korkuyla inlediğim anda Tobias’ın karlarla kaplı şezlonga ittiği Collin ciyakladı. Tobias sıktığı yumruğunu Collin’in yüzüne doğru kaldırdı ve sonra burnuna ani bir darbe indirdi. Collin’in burnundan kan akarken Tobias’ın omuzlarına atıldım. Tek bir acımasız hamlesiyle Collin’i etkisiz hâle getirmişti.

Tobias omzunu silkip beni kolaylıkla geri iterken Collin’in kanlar içindeki burnuna doğru eğildi. “Müstakbel karını beccirirken onun beni düşündüğünü öğrenmek nasıl bir his?”

Collin’in gözleri fal taşı gibi açılıp yaşlarla doldu ve Tobias’ın omzunun üzerinden perişan bir ifadeyle bana baktı.

Çılgına dönmüş gibi Tobias'ın sırtını yumrukladım. "Lanet olsun sana, bırak onu!"

"Onun içinde olmasını arzuladığı o *haydut* benim," dedi öfkeyle, aletini Collin'in karnına sürterek. Collin'in üstüne eğildiği sırada onu geriye çekmeye çalıştım. "Tek bir parmağını kullanarak ve kulağına fısıldayarak boşalmasını sağlayabilir misin? Ben bu konuda ustalaştım." Tobias gözlerinden alevler saçarak bana baktı, sonra tekrar Collin'e dönüp onu şezlongdan kaldırarak ceketini düzeltti. "Bu konuda ipucu almak istersen tek yapman gereken bana sormak."

Tobias'ın gözleri karardı ve ciddi bir ifadeye büründü. Collin burnundan kanlar akarak öfkeyle ona bakarken Tobias onun omuzlarını silkeledi. "Bir daha sakın bana hakaret etme, güzel çocuk, yoksa oyun vakti sona erer." Onu bırakıp bana döndü. "Onu evine götür. Hazır gitmişken sen de *orada kal*."

"Sen puştun tekisin."

"Asla iyi bir adam olduğumu iddia etmedim," dedi uzun adımlarla kapıya doğru giderek. "Bir kere bile. Bu kafanda yarattığın hikâyenin bir parçası." Hışımınla kapıdan çıktı. Arkasından seslendim.

"Gitmiyorum!"

"Hayır, gideceksin."

Bir anda nereden çıktığı belli olmayan bir araba yanaştı ve Tobias yolcu tarafına oturdu. Araba lapa lapa yağın karların arasında hızla uzaklaşıp gözden kayboldu.

Durduğu yerde kanlar içindeki burnunu tutarak şaşkınlıkla bana bakan Collin'e döndüm.

Lanet olsun.

Collin'in burnuna bir tampon daha koyarken gülümsemek için kendimi zor tuttum. İnce telli yumuşak sarı saçları ve

koyu mavi gözleriyle, ince ve kaslı fiziğiyle Tobias'ın tam tersiydi; az önce alt etmeye çalıştığı muazzam güçle başa çıkması mümkün değildi.

Bu yüzden onu daha çok seviyordum. İngilizlere özgü garip yanlarıyla ve sadık arkadaşlığıyla önce hayatıma, sonra da zamanla kalbime girmişti. Sabrı, ilgisi, anlayışı, kişiliği ve arkadaşlığı için onu gerçekten seviyordum.

Tüm bunların karşılığında bencil davranmıştım.

Hayretler içinde bana bakarken burnundaki tamponlar yüzünden boğuk çıkan İngiliz aksanıyla, "Hiç komik değil," dedi.

"Komik olmadığını biliyorum. Yaralandığın için üzgünüm ama ona bulaşmamamı söylemiştim."

"*Kim* o adam?"

"Takım elbiseli bir hayduttan çok daha fazlası," dedim elimde olmadan gülümseyerek. "Ama bunu söylediğine sevindim."

"Hâlâ sevdiğini iddia ettiğin adam bu mu?"

Gerçeklerin onu inciteceğini bile bile başımla onayladım. "Neden?"

"Keşke bilseydim. Elimden gelse onu sevmeyi bırakıp seninle evlenirdim. Ama seni hak etmiyorum. Hiçbir zaman hak etmedim."

"Senin için savaşımadı. Gitmeni söyledi."

Benim için öldürmüş, düşmanıyla anlaşma yapmıştı. Kardeşini kaybetme pahasına beni korumuş, kendi mutluluğunu bir kenara atmıştı.

"Benim için herhangi bir erkeğin yapması gerekenden daha fazla fedakârlık yaptı."

"Nasıl yani?"

"Uzun bir hikâye ve anlatmak bana düşmez." Kanlı kâğıt mendilleri toplamaya başladım, masayı temizlerken Collin'in beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Neden anlatmak sana düşmez?"

"Çünkü bu işe başladıktan çok sonra geldim."

“Çıkmaya başlamadan önce çok yakın arkadaşlık,” diye hatırlattı. “Ama sen bunların *hiçbirini* bana anlatmadın. Sadece babanın öldüğünü, yakın olmadığınızı söyledin. Ben hiçbir şey bilmeden burada başka bir hayatı nasıl yaşadın? Hakkında imada bile bulunmadığın bir geçmişe nasıl sahip olabiliyorsun? Seni tanıdığımı sanıyordum, Cecelia.”

Ona bakarken suçluluk beni kasıp kavuruyordu. O da acıklı öykümün kurbanlarından biriydi. “Bir sene. *Sadece* bir seneydi ama benim için her şeyi değiştirdi. Çoğu zaman keşke hiç yaşamasaydım diye düşünüyorum ama ne olursa olsun, beni ben yapan o seneydi.” Karşısında diz çöktüm. “Çok üzgünüm. Onun hakkında hiçbir şey öğrenmeni istememiştim. Ya da olanlar hakkında herhangi bir şey. Ama bu benim. Birlikte olduğun kadın da benim. Sadece görüldüğümünden çok daha fazlasıyım ve diğer parçalarımı gizlemekten usandım.”

“Tek bir kişiyle birlikte olmadığın için mi?”

“Mesele bir tek bu değil...” İç çektim. “Bunu sana asla itiraf etmemeliydim.”

“Eh, artık unutmam çok zor.”

“Bak, üzgünüm. O konuda gerçekten çok üzgünüm. Ama bunu onunla asla yüzleşmemen, *bu durumdan* kaçınmak için yaptım çünkü bu hikâyede kötü karakter benim. Arkadaşlarımıza durumu istediğin gibi anlatabilirsin. Bunu hak ediyorum. Güven bana. Bununla yaşamaya çalışırken kendimi yeteri kadar cezalandırdım. Ama bunu yaparak, kendimi arzuladığım şeyleri isteme özgürlüğünden mahrum ettim.”

“İstediğin o mu?”

“Evet. Ama seninle aramızda olanlar özeldi. Doğru temeller, arkadaşlık, güven ve karşılıklı saygı üstüne kuruluydu. Sağlıklıydı. O yüzden birlikte geçirdiğimiz her güne ve sana minnettardım. Teklifini hiçbir zaman hafife almadım. İlişkimizi geliştirmeye çalışmalıydım ama yapmadım. Bunun arkasına saklandım.”

“Buraya neden geldin, onu geri kazanmak için mi?”

“Seni daha fazla incitmek istemiyorum,” dedim elini tutarak. “Sana benden nefret edeceğin şeyler anlatmaya devam etmek istemiyorum.”

“Ya seni reddederse?”

“Zaten reddediyor ve reddetmeye devam edecek. Bunu kabullenmem gerekiyor ama bir daha asla kimseyi seni düşürdüğüm duruma düşürmeyeceğim. Seni incitmek, dibe vurduğum ve her şeyi inkâr etmekten vazgeçtiğim noktaydı.”

“Peki o iyi bir adam mı?”

“Çok *karmaşık* bir adam olduğu kesin. Ama aynı zamanda ne kadar karmaşık olursa olsun istemekten vazgeçemediğini adam.”

“Yani asla birlikte olamayacağın bir adam için mi benden ayrılıyorsun?”

Kalkıp saçlarını okşadım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. “Umarım ayrılığımızın sadece benimle ilgili olmadığına inanırsın. Nişanı bozdum çünkü sen geçmişini unutabilen ve yalnızca sana ait olabilen bir kadını hak ediyorsun. Gerçekten mutlu olmanı istiyorum.”

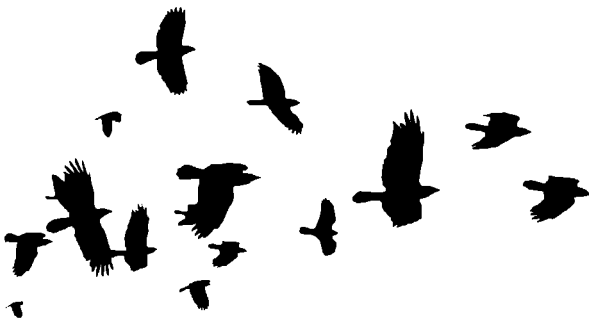
“Peki ya senin mutluluğun?”

“Bilmiyorum, Collin. Sanırım...” Tobias’ın sözlerini tekrarladım. “Mutlu bir sonum olmayacak. Sadece bir son olacak.”

Saatlerce hayatımızı konuştuktan, biraz daha gözyaşı döktükten, tartıştıktan ve onun beni eve götürmek için son girişimini yine reddettikten sonra Collin perişan hâlde ceketini giydi. Onun peşinden arabasına doğru giderken eski hayatımın gerçekten sona erdiğinden emindim. Acı dolu bir pazarlıktan sonra evimizdeki eşyalarımı bir depoya koyması için onu ikna edebilmişim. Triple Falls’tan ayrıldıktan sonra geri dönmeyecek, hayatıma devam edecektim. Geri dönebileceğim hiçbir yer olmayacaktı.

Senelerdir yaşadığım hayat, yalanlar artık sona ermişti. Collin cebinde nişan yüzüğümle giderken dakikalarca arkasından baktım ve onu kaybettiğim için yas tutarken gerçeklerle yüzleştim.

Kırk Beşinci Bölüm

Tepelerle vadilerin arasında arabayla gidip gelerek, Dominic'le mezarının başında konuşarak ve eski anıları düşünerek yalnız başıma bir hafta daha geçirdim. Her gün garajın önünden geçiyordum ama asla durmuyordum. Özellikle Tobias'ın şaşırtıcı iş birliğiyle devir işleri de neredeyse tamamlandığı için zamanımın daraldığını biliyordum. Belki de aradığım şey bir kapanıştı ama olanlardan sonra, onun neler yaptığını, eskiden ve şimdi bana karşı ne hissettiğini öğrendikten sonra bunlarla yüzleşip buradan gitmek ve ondan vazgeçmek daha da zordu. Ancak o kararını vermişti ve beni kendinden uzak tutarak bunu her gün yüzüme vuruyordu.

Ama aptal kalbim beni eve getirdiği gece ne kadar ikilemde kaldığını unutmak istemiyordu. Söylediği sözler, bana dokunuşu, bana dokunmak istemiş olması. Söyledikleri ancak duymayı hayal edebileceğim şeylerdi.

Beni hâlâ seviyordu ama kendine beni sevme izni vermiyordu.

Suçluluk. Bizi ayıran şey buydu ama bizi biz yapan da hatalarımızdı. Hatalarımıza, geçmişimize rağmen beni hâlâ istiyordu. Yatağında onu bekleyen o muhteşem kadına rağmen.

Yine de onunla birlikteydi.

Ve şimdi restorana girerken de onunla birlikteydi. Bir anda içeri girdiklerini görünce şaşırarak sandalyeme iyice gömüldüm,

kitabımı biraz daha kaldırdım ve garson kız bir kadeh şarap daha getirirken kitabın üstünden onlara baktım.

Onları benden mümkün olduğunca uzağa oturtmaları için dua ettim. Ama Alicia omzunun üzerinden paltosunu çıkaran Tobias'a gülümsediğinde bakışlarımı onlardan ayıramadım.

Onları bir çift olarak görmek işkenceden farksızdı. Kadehimi alıp şarabımın yarısını bir dikişte içerken içimi saran kıskançlığa direnmeye çalıştım.

Neredeyse bir ay evcilik oynamış olmamıza rağmen hiçbir zaman birlikte dışarı çıkmamıştık. Düşmanlığımızı bir kenara bırakıp birbirimizi kabullendiğimizde hayatımın en mutlu haftalarını yaşamıştım. Ama onunla yemeğe çıkmış olması, seçimini belli ediyordu. Birden iştahımın kaçtığını hissettim.

Makarnamı getiren garson kıza teşekkürlerimi ilettim ve yandaki bölmeye oturduklarında şansına küfrettim.

Tobias'ın sırtı bana dönüktü ama Alicia sokağa bakan pencerenin yanında, iki kişilik masada *tek başıma* oturduğumu görebilirdi. Artık okumayı beceremediğim kitapta bir sayfa daha çevirdim ve çatalımı aldım. Kendimi lokmamı çiğnemeye ve yutmaya zorladım ama yediğim şeyin tadını alamıyordum. Boğazıma kocaman yumrular otururken Alicia Tobias'a gülümsüyordu.

Siktir et.

Hesabı istemek için elimi kaldırıncaya şarap kadehimi devirdim. Şarap halı kaplı zemine döküldü, en azından ses çıkmadığı için minnettardım. Ama artık çok geçti. Apar topar ayağa kalkıp kucığımdaki peçeteye halıyı silmeye çalıştığımda Alicia beni gördü. Ancak yeri silmeye çalıştığım şey peçetem değil, masa örtüsüydü. Böylece şarabımla birlikte akşam yemeğim de yeri boylamıştı. Yere eğilmiş hâldeyken masamdaki şamdanın devrildiğini ve masa örtüsünün yanmaya başladığını gördüm.

Solumdaki kadın korkuyla cıyaktarken su bardağımın içindekini alevlerin üstüne döktüm. Neyse ki alevler söndü ama bu arada kitabım da alev almıştı. Örtüyü kaldırıp alev-

leri söndüremeden biri devreye girdi ve ufak yangını tamamen söndürdü. Havada baharatlı turunçgil kokusu alınca kaderime lanet ettim. Kahretsin ki sessizce ve kimseye bir şey çaktırmadan çıkıp gidememiştim.

Ona bakamıyordum, bakmak istemiyordum.

“Teşekkür ederim.”

Tipik kahkahalarından birini patlattığında tatlı sesi aramızda çınladı. “On bir yaşındayken çaktırmadan bir şeyler yapmakta daha başarılıydın.”

“Doğru.”

Yarısı yanmış yarısı ıslanmış kitabı aldı.

Kalbimin sızladığını hissederek kitaba baktım. Çaresizlik içinde bunun da geçmişimin, *ikimizin* geçmişinin mahvolmuş bir başka parçası olduğunu düşündüm. Gözlerim dolunca burnumu çekip çantamı toplamaya başladım.

“Bu sadece bir kitap, Cecelia.”

Ama sadece bir kitap değildi, umuda tutunan son parçamdı. Benim için basit bir şey olmadığını biliyordu. En sonunda ona bakabildiğimde ateş ve su karşı karşıya gelmişti; gözlerinde, düşmanın evinde geçirdiğimiz günleri gördüm. Sohbet ederek, gülererek, tartışarak, birbirimizi becererek ve nefesimi kesen şeyler fısıldarken sevişerek geçirdiğimiz günleri ve saatleri. “Evet, önemsiz bir şey, değil mi?”

“Aman Tanrım, iyi misiniz?” Garson kız araya girip yere dökülen şeyleri toparlamaya koyuldu.

“Çok özür dilerim,” dedim alçak sesle, gözlerimi Tobias’tan ayırmadan. Aslında ondan özür diliyordum. Dikkatle bana bakıyordu. “J’espère que je pourrais...” *Keşke ben...*

“Keşke ne?..” dedi yumuşak bir sesle. Bu kısacık soru kalbimi sarıp sarmaladı, bakışlarındaki nezaket nefesimi kesti.

Alicia’nın bizi izlediğini biliyordum ama bakışlarımı Tobias’tan ayıramıyordum.

Garson kız yerdeki dağınıklığın birazını topladıktan sonra doğruldu. "Size yeni bir masa örtüsü, şarap ve yemek getireyim," diyerek hafifçe gülümsedi, "Ne yazık ki kitap için bir şey yapamayacağım."

"Gerek yok. Açıkçası mini dizisi daha iyiydi," diyerek hissettiğim acıyı gizleyebilmek için aptalca bir espri yaptım ama titreyen sesim iyi olmadığımı ele veriyordu. "Gidiyordum zaten."

Kız Tobias'a baktı ve ona bakarken gözleri irileşti.

Ne kadar yakışıklı, değil mi? O benim dikenim. Onunla birlikteyken dünyanın en tatlı şarkısını söyledim.

"Ve şimdi de onu kaybettim," dedim yüksek sesle, düşüncemi tamamlayarak. Aradan saniyeler geçtiği hâlde ona bakmama –*gerçekten* bakmama– izin vermesi, bakışlarının benimki kadar özlem dolu olması, ortak geçmişimizi yansıtmaması aklıma başımdan alıyordu. Hatırlıyordu. Bizi hatırlıyordu. Her şeyi hatırlıyordu.

"Pourquoi la vie est-elle si cruelle?" *Hayat neden bu kadar acımasız?* Gözlerimin yandığını hissederken ona bakıp sordum.

Aramızdaki elektriğin farkında olmayan garson kız, "Fransızca mı bu?" diye sordu. Tepetaklak olan dünyamı boş yere düzeltmeye çalışıyordu. "Çok güzel."

"Borcum ne kadar? Çünkü daha fazlasını ödeyebileceğimi sanmıyorum," diye sordum kasvetli bir tavırla, karşımdaki adamdan gözlerimi ayırmadan.

"Sorun değil. Ben hallederim. Hiçbir şey yemediniz."

Çantamı açıp gözlerimi ondan ayırmadan yeni bir örtü serilmiş olan masaya para bırakırken gözlerinde fırtınalar kopan Tobias yutkundtu.

"Para üstünüzü getireyim," dedi garson kız. Parayı aldı ve biz birbirimizin gözlerinde geçmişimizi izlerken ikimize bakıp bir şeyler olduğunu fark etti.

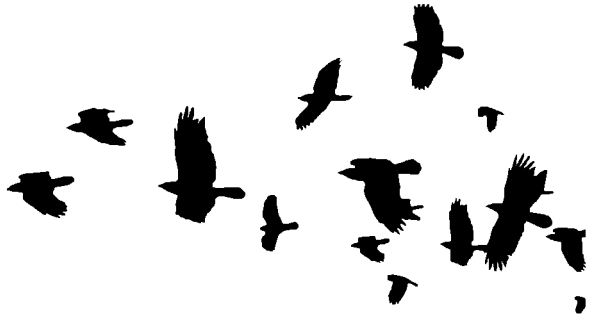
Başımı iki yana salladım. "Üstü kalsın."

Kız bizi birbirimize bakar hâlde bırakarak teşekkür edip gitti. . İçimizde gizlediğimiz acıların pusu nihayet dağılıp ilk kez birbirimizin gözlerinde bunu görürken aradan saniyeler geçti.

“Belki buraya geri dönmemeliydim ama sadece görmek istedim...” Yanağımdan bir damla yaş süzülürken kendimi toparlayıp başımı salladım. Kitaba ve yanmış sayfaları kavrayan parmaklarına baktım. Gözyaşları görüşümü tekrar bulanıklaştırırken acı acı güldüm ve hayatımın en büyük gerçeğini itiraf ettim.

“Je suppose que je serai toujours la fille qui pleure à la lune.”
Sanırım ben daima ay için ağlayan o kız olacağım.

Kapıdan çıkıp kendimi dondurucu rüzgâra atarken Tobias hâlâ elinde kitapla masamın başında duruyordu.

Kırk Altıncı Bölüm

Gördüğüm son rüyanın etkisiyle tükenmiş bir hâlde yatakta doğruldum, uzuvlarım uyku sersemliğiyle bana itiraz eder gibiydi. Zihnimdeki pusu dağıtmaya çalışırken çift kanatlı kapının ardından uzaklarda şimşekler çıktığını gördüm.

Gök gürültüsüne uyanmış olmalıydı.

Hem düzgün nefes alıp vermeye hem de rüyamı hatırlamaya çalıştım, sonundaysa hiçbir şey hatırlayamadığıma şükrettim. Ama alev alev yanan yanaklarım ve kesik kesik çıkan nefeslerim gördüğümün zararsız bir rüya olmadığını söylüyordu.

Rüyalarım nadiren zararsızdı. Onlardan kurtulmak için her şeyi denemiş, yine de başarılı olamamıştım.

Güm. Güm. Güm.

Bu, gök gürültüsü değil.

Yataktan fırlayıp etrafıma bakındım ama sıra dışı bir şey görmedim.

Geçmiş geride kaldı, Cecelia. Gidip kapıyı aç.

Sersemlemiş bir hâlde sabahlığımı üstüme geçirdim, içimi saran korkudan kurtulmaya çalışarak çantamdan tabancamı aldım.

Geçmiş geride kaldı, Cecelia.

Burada kaldıkça geçmiş ve şimdiki zaman arasındaki ayrım daha da netleşiyordu, şu an nispeten güvendedim. Bir daha asla savaşmayı beceremeyen ya da kendini koruyamayan o kız

olmayacaktım. Triple Falls'tan ayrıldığımdan beri silahım vardı. Collin'le küçük tabanca seçimim konusunda sık sık kavga etmiştik ama her seferinde ben kazanmıştım.

Güm. Güm. Güm.

Tabancamı önüme tutmuş merdivenlerden inerken sert yağmur evi âdeta kamçılıyor, yeni yağan karları temizliyordu.

Ding. Dong. Ding. Dong.

Dominic, hayır!

Ön kapıya ulaştığımda sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım ve dışarı bakınca şiddetli yağmurun altında parlayan araba farlarını gördüm. Arabayı seçemiyordum.

Büyük bir gümbürtü koptuğunda çığlık atınca dışarıdan sesimi duydum.

"Hemen şu sıçtığımin kapısını aç, Cecelia."

Ensemdeki tüyler diken diken olurken verandanın ışığını yaktım. Bir kez daha kapıyı yumrukladı. Kapıyı açtığımda Tobias'ı yağmurdan sıırıslıklam olmuş hâlde karşımda buldum, gözleri parlarken yüzünde sert bir ifadeyle bana bakıyordu. Üstünde akşam yemeğinde giydiği takım elbise vardı, kravatını çekiştirip gevşetmişti ve siyah saçlarından sular damlıyordu.

Seneler önce aldığı geceliği giydiğimi gördüğünde beni tepeden tırnağa süzdü, hışımla üstüme yürüyünce kalçamı antredeki masaya dayadım ve dengemi sağlamak için elimi arkama uzatıp kendimi destekledim.

Elimdeki tabancaya baktı ve tek bir hareketle parmaklarının arasından yere savurdu. Tabanca yerde kayıp namlusu duvara bakacak şekilde durdu.

"Seni sersem! Emniyeti kapalıydı!"

"Şu anda silahsızsın ve endişelendiğin şey *bu* mu?" Öne doğru sendelediğinde omuzlarının gergin olduğunu anladım. İçki içmişti ve çok öfkeliydi.

"Beni incitemezsin."

"Öyle mi?"

“Sorun ne? Ne oldu?”

“Sorun *sensin*. Neden gitmedin?”

“Ne önemi var? Sana bir şey yapmıyorum. Seni rahatsız etmiyorum.”

“Varlığın beni rahatsız ediyor!”

Sırılsıklamdı ve yüzünden sular damlıyordu. Çenemi kaldırdım.

“Bu senin sorunun.”

Arkasında gökyüzü bir şimşekle aydınlanırken sert bakışlarını yüzüme dikti. Uzaklarda bir yerde gök gürledi.

“Beni incitemezsin.”

“Bir daha düşün,” dedi. Yüzümü o kadar sıkı kavradı ki yarın yüzümde morluklar olacağına emindim. “Sana bu işten vazgeçmeni söylemişim ama bir türlü yapamadın. Bizim bir zayıflık ânından başka bir şey olmadığımızı ne zaman anlayacaksın?”

“Kaç saattir barda bu konuşmanın provasını yapıyorsun?”

Sabahlığımın önünü açıp üstümden çıkarmaya çalıştığımda eline vurdum.

“Git, hıncını kız arkadaşından çıkar. Seninle uğraşamam.”

“Uğraşamaz mısın?” dedi öfkeyle. Kalın parmaklarından birini geceliğimin askısının altına takıp kopararak memelerimden birini açıkta bıraktı.

“Alicia’yı düşün, Tobias. Hata yapıyorsun.” Onu ittim ama bir faydası olmadı. “Sen *böyle* bir adam değilsin.”

“Doğru, değilim. Beni bu hâle getiren sensin.”

“Neden söz ediyorsun?”

“Alicia ona verebileceğim tüm ilgiyi hak eden iyi bir kadındı.”

“Ayrıldınız mı?”

“İkimizin bitirilmemiş konuları olduğunu düşünüyor. Onunla hemfikirim. Bence bu konuları bitirelim.” Geceliğimin diğer askısını da koparıp sert bir şekilde diğer mememi avuçladı.

“Kes şunu, Tobias. Bu oyunu daha önce de oynadık.”

Arkamdaki masada duran boş vazoya vurmasıyla yere düşüp parçalandı. Çenemi elinden kurtardım. “Kes şunu, pislik herif! Dur. Biz bundan çok daha fazlasıyız.”

“Hayır, değiliz. Biz *tam olarak* buyuz.” Beni masayla arasına sıkıştırdı, ağırlığını üstüme verip olduğum yere mıhladı. “Biz bir tek buyuz. Ve bu...” Meme ucumu canımı acıtacak kadar sıkınca içimde birden şimşekler çaktı. “*Bunun* için gelmedin mi? Beni beklemek için.” Ben inlememeye çalışırken ereksiyonunu karnıma sürttü. “İşte,” dedi zehir gibi bir sesle, “buradayım.”

“Demek oyunu böyle oynamak istiyorsun! Peki.” Onu göğsünden ittiğimde geriye doğru sendeledi. Geceliğimin eteğini kaldırdım, başımdan çekip çıkararak yere fırlattım ve üstümde bir tek külotumla kaldım. Bakışlarını özgürce vücudumda gezdirirken öfkesinin yerini şehvet almaya başladı. Saçlarından göğsüme damlayan sular karnımdan aşağı süzülürken burun delikleri genişledi.

“Beni korkutmuyorsun, Tobias. Hiçbir zaman korkutmadın. Seni en çok sinir eden şey de bu zaten.”

“Hayır,” derken bana biraz daha yaklaştığında deri, turuncgil ve yağmur kokusu burnuma doldu. “Beni en çok sinir eden şey, artık *seni istemediğim* için gitmene izin verdiğim hâlde senin bunu göremeyecek kadar kör olman.”

“Hayır, seni en çok sinir eden şey, karşına çıkan hiçbir kadının *asla ben olmayacak* olması.”

Çenemi bıraktı, başını eğip mememi ısırdı. Bir çılgılık atıp saçlarını çekerken dişleri tenimi sıyırdı ve mememi ağzına aldı.

Beni bir çırpıda masaya itip külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken gözümü kırpmaya bile vaktim olmadı. Ereksiyonunu uyluğuma sürttüğünde nefesim kesildi, parmaklarını boğazıma dolayıp sıktı.

“Kaç gece beni düşünerek kendine dokundun, nişanlın seni becerirken gözlerini kapatıp beni hayal ettin?”

“Her gece,” dedim güçlükle. Onu kendime daha da  ke-bilmek için vücudunu t rmaladım. “Her gece.” Birden elleri hareketsiz kaldı ve dikkatle bana baktı.

“Haklısın. Sen hastasın. İkimiz de fena hâlde hastayız. Dahası bu i  senin istediğin gibi sonlanmayacak,” dedi dişlerini sıkarak.

“Biliyorum,” dedim. Parmağını aniden içime soktuğunda yine nefesim kesildi, boğuk bir sesle ismini haykırırken boğa-zımı daha sert sıktı. Bacaklarımla arası o kadar ıslanmı tı ki onu arzuladığımı fark ettiğinde aletinin pantolonunun içinde seğirdiğini hissettim.

Açık kalan  n kapıdan dışarıda  im ek  aktığını gördüm. Tobias beni parmağıyla acımasızca becerirken gök gürledi. Boy-numu emmeye başladığında ceketini geriye ittim. Yava  a ba ını kaldırdı, beni biraz daha sıkı tırırken ateşli gözlerinde derin bir  ehvet ifadesi belirdi ve göz göze geldiğimiz anda kemerini çözdü; aletini pantolonundan çıkarırken ben de kravatını  eki tirip fırlattım. Ellerini, ezberlemek istermi  gibi vücudumun her yanında gezdirdi ve kahreden dokunu uyla beni  det  dam-galarken gömleğini yırtarcasına çıkardım.

Beni durdurup avucuyla masaya iyice yasladı, aletinin ba ını girişime hizalayıp tek bir hamlede içime gömüldü. Vücutlarımız birleştiğinde çığlık atıp ona dokunmak için uzandım, ba ını  ne eğip bir küfür savurdu.

Sonra hareket etmeye başladı. Delirmi  esine, acımasızca, ne yaptığını umursamadan beni becerirken   fkesi dinmek bil-miyordu. Onu   pmeme izin vermeyerek beni çileden çıkardı. Yüzündeki ifade acı ve   fke arasında değişirken hareketleri merhametten çok uzaktı. Cennetle cehennem arasında gidip gelirken yalvararak tekrar tekrar ismini haykırdım, hissettiğim  ehvet beni bütünüyle yutuyormu  gibiydi. V cutlarımızın bir-birine  arpı ı, tek bir vücut olu umuz beni daha da tahrik etti ve arzuyla titremeye başladım. Gözleri parlayarak içimden çıktı

ve sonra olanca gücüyle tekrar kendini içime gömdü. Elleriyle memelerimi okşarken arzusu tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Kalçasının açısını değiştirdiğinde aletin duvarlarıma sürtündüğünü hissettim. Beni sadece avucunun baskısıyla kontrol altında tutuyordu.

Öfkeye ve bize teslim olmuş bir hâlde içime girerken, “Tobias,” diye haykırdım.

Nihayet beni serbest bıraktı ve bacaklarımı iki yana daha da açarken inledi. Eğilip ellerinden birini enseme götürdü, beni kendine doğru çekti. İnlediğinde nefesi dudaklarıma çarptı. Dudaklarımız birleşti, dili ağzımın derinliklerini keşfederken beni tutkuyla öptü. Öpüşmeye devam ederken ağzının içine inledim, kaslarım aletin etrafında gerilmeye başladı. Boşaldığımı hissedince daha da çılgın bir tempoyla beni becermeye devam etti. Ellerimi başımın yanına sabitledi, her hareketiyle masayı biraz daha geriye itiyordu. Dilinin acımasız darbelerine itiraz etmedim çünkü onun buna ihtiyacı vardı ve ben de bunu istiyordum. Öfkesini, tutkusunu ve hâlâ göğsünde atan yaşam kanıtını hissetmek istiyordum. Hem bu adama hem de içinde yaşayan canavara duyduğum aşka karşı içimde geçmek bilmeyen pişmanlık ve öfke vardı.

Beni hem sahipleniyordu hem de geri alıyordu. Üstesinden gelemeyeceği ve ikimizi de affedemeyeceği her şeyin hıncını alıyormuş gibiydi. Boğuk bir sesle inlerken yüzünü acı çekiyormuş gibi buruşturdu.

“Biz bir hiçiz,” derken sesi söylediği yalandan dolayı çatladı.

“Beni seviyorsun,” dedim. “Beni hâlâ seviyorsun.”

Boşalırken âdeta kükredi, alnını alnıma dayadı ve içimden çıkıp aramızdaki masaya boşalmaya devam etti. Göğsü hızla inip kalkarken geri çekildi, sonra pantolonunu yukarı çekti. Tobias, yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmiş hâlde geri geri gidip ceketini yerden alırken verandanın ışığı ikimizi aydınlatıyordu. Hırpalanmış, ısırılmış, yanaklarım orgazm nedeniyle kızarmış

bir hâlde orada öylece duruyordum. Kapıda durup başını önüne eğmeden önce yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Masadan uzaklaştım. Kollarım ve bacaklarım hâlâ titriyordu ama sesimi sabit tutmayı başardım. “Bir kralı sevmek ve anlamak için kraliçe olmak gerekir. Bunun beni kıracağını mı sandın? Beni sen yarattın!”

Sessizliği gayet anlamlı bir yanıttı.

“Gerçekten bunun işe yarayacağını mı sandın? Sana karşı hislerimi değiştirebileceğini ve beni içinden atabileceğini mi düşündün? Bunun işe yaramayacağını bilmen gerekirdi, seni lanet olası ahmak!” Mahvolmuş ipek geceliğime sarındım.

Kapıda donakalmış hâlde eliyle ağzını kapadı. Panikle-miş bir ifadeyle bana bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yalvarır gibi konuşmaya başladı. “Lütfen git, Cecelia. Sana istediğini veremem.” Mahvoluşumuzun gölgeleri gizlice aramıza girip yüzünü karanlığa boğdu, boğazından acı bir haykırış yükselirken gözlerinde vahşi ve tekinsiz bir ifade belirdi. O anda hiç beklemediğim bir gerçeği gördüm: Ben yeterince güçlü olabilirdim ama o değildi. Arkasını döndü ve kapıyı bile kapamadan çekip gitti.

Kırk Yedinci Bölüm

E rtesi sabah bacaklarımın arası sızlayarak evde volta atıp bir sonraki hamlemi düşünmeye başladım. Gitmem gerektiğini biliyordum. Ne yapılması gerektiğini biliyordum. Uzun zaman önce kapanmış ve kilitlenmiş bir kapıyı açmaya çalışıyordum.

İkimiz için de gidecektim. Kalarak sadece bize acı çektiyordum. İtiraf etmeliyim ki Dominic'i unutacağımızı asla düşünmesem de bütün kalp kırıklıklarını ve sahtekârlıkları geride bırakabileceğimizi ummuştum. Daha biz olma şansı bulamadan birbirimizden ayrılmıştık. Bana karşı mantıksız öfkesini asla tam olarak anlayamıyordum. O gece bizi mahveden şey korkunç bir durumdu. Artık onun için en kolay yolun, tamamıyla ilişkimizi suçlamak ve kefaret olarak kendini benden mahrum bırakmak olduğunu anlıyordum. Affedilmeyi ne kadar istesem de ben de bu cezayı onunla paylaşacaktım.

Afallamış bir hâlde kendimi babamın odasında buldum. Burada yaşadığım süre boyunca bir kere bile nasıl bir oda olduğunu merak etmemiştim. Tobias'ın yaralı olarak geldiği gece dışında, evin asla girmeye cesaret edemediğim bir alanıydı. İçeri girince bir yabancıнын odasıyla karşılaştım. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden muhteşem bir dağ manzarası görünüyordu. Odadaki eşyalar sade, zarif, koyu maun rengi ve ruhsuzdu. İçerisi çok hafif limonlu mobilya cilası kokuyordu, bunun dışında odaya el değmemişti. Tıpkı öldüğü gün bıraktığı

gibiymi. Çekmecelerini açıp çoraplarını karıştırdım ve tişörtlerinden birini aldım. Babamın kokusunu hiç bilememiştim. Bana hiç sarılmamış, hiç kucaklamamıştı. Hiç. Öyle bir adam değildi. Tertemiz tişörtün kokusunu içime çekerken bunu düşünmek beni hüzünlendirdi. Sonra aklıma başka bir şey geldi.

Roman öldükten sonra arkasından hiç kimse, kendi kızı bile yas tutmamıştı.

Dominic'in ölümünü örtbas etmesi, onunla olan kaderimi belirlemişti. Sonrasında onunla bir daha hiç konuşmamıştım. O da nadiren bana ulaşmaya çalışmıştı.

Dikkatli olmazsam vakti geldiğinde benim arkamdan da yas tutan pek fazla insan kalmayacaktı.

Gördüğüm kadarıyla tamamıyla farklı hayatlar yaşamış iki farklı insandık. Hâlâ Tobias'ın onunla buluştuğunda gururunu bir kenara bırakıp beni sevdiğini söylemesine; onu, yani ister kaza olsun ister olmasın, anne babasının ölümünü örtbas etmiş ve karşılığında para vermiş bir adamı korurken beni güvende tutacağına yemin etmesine inanamıyordum.

Tobias da benimle aynı sus payını almıştı.

Para.

Bir insanı iyi ya da kötü yönde tamamıyla değiştirebilecek kötülüğün vazgeçilmezi.

Annem artık maddi kaygıları olmadan yaşıyordu, parası olmasına alışmıştı ama bu ona pek de büyük bir mutluluk getirmemişti. Para babamı da mutlu etmemişti.

Bana gelince, paraya değer vermiyordum. Paradan nefret ediyordum. Hak etmeyen insanlara verdiği güçten ve küçük bir miktarına köle olanlardan bile çaldığı hayatlardan nefret ediyordum. Açgözlülüğünden, paraya sahip olmak için oynanan açgözlü oyunlardan ve paraya sahip olmayan kişilerde uyanırdığı korku ve öfkeden nefret ediyordum.

Temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum.

Bir Tanrı değildi ama hayatın pek çok acımasız yanından sorumlu olarak ikinci sırada yer alıyordu.

Roman'ın yatağındaki bembeyaz örtünün üstüne uzanıp tavana baktım. Bir şeye, kapanışa ya da sadece bana izin verilmediği için doğru düzgün yas tutma ihtiyacıma rağmen kendime daha çok zarar vermiştim.

Ama bunu ben istemiştim.

Şimdi de bedelini ödüyordum.

İşin aslı aradığım yanıtların bazılarını almıştım. Bunlarla tatmin olmam gerektiğine kendimi ikna etmeye çalıştım.

Dün gece Tobias'la aramda geçen fiziksel yakınlaşma sadece eski bir yarayı açmış, ikimizin de biraz daha hızlı kanamasına neden olmuştu ama aslında *kan kaybından* ölmek üzereydik. Tobias ilişkisine son vermişti ama bizi kabullenemediği takdirde bunun hiçbir anlamı yoktu. Dün geceki sözleri ve davranışları bana, bizi asla kabullenemeyeceğini anlatıyordu.

Bu aşktı ama suçlusu kim olursa olsun kaybedilmiş bir aşktı ve bununla yüzleşmemin zamanı gelmişti.

Onunla savaşmak bir bakıma beni canlandırmıştı ve ne kadar öfkeli olursa olsun içimde olması, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onun yerini alamayacağını kanıtlamıştı. Dokunuşu, sonsuza dek arzulayacağım tek dokunuş olacaktı.

Yatakta yan dönüp pencereden dışarı baktım ve hayatımdaki erkeklerin, onlar için hissettiğim sevgiyi neden kabullenemediklerini ya da tam olarak güvenemediklerini merak ettim.

Bunu ben mi çok zorlaştırmıştım?

Sadece bir an için, bir babam olsaydı hayatım nasıl olurdu diye hayal ettim. Beni, bir babanın sevmesi gerektiği gibi seven. Maddi destek vermekten fazlasını yapan bir baba.

Hiç büyük sıkıntılar çekmemiştim.

Ama baba sevgisini de hiç tatmamıştım.

Kendime acımak istemiyordum.

Yine de sadece birkaç saniyelğine acıdım. Bir yükümlülük olduğunu bilerek büyüyen o kız için yas tuttum.

Bilinçaltıma sinsi bir öfke yayıldı. Bu his beni tamamıyla yutarken doğrulup yatağın kenarına oturdum.

Lanet olsun hepsine.

Hepsine.

Kalbimi tamamıyla, bütünüyle heba etmiştim. Kalbimi heba etmiştim ve bir daha asla bana ait olmayacaktı. Asla bir bütün olamayacaktım.

Sevgime karşılık bulmayı umut ettiğim, bunun için dua ettiğim seneleri geri almak istiyordum. Kendimi, varlığımı sorguladığım ve kendimi kaybettiğim günleri, geceleri, seneleri, ayları, saatleri ve dakikaları geri almak istiyordum.

Babamdan ve ona hissettiğim sevgiden nefret ediyordum.

Beni ben yapan adamlardan nefret ediyordum.

Keşke hiçbirini tanımasaydım.

“LANET OLSUN HEPİNİZE!”

Büyük bir öfke patlamasıyla Roman'ın komodinin üstündeki mektuplarını ve tıraş losyonu şişelerini yere attım.

Öfkem geldiği gibi geri çekildi ama oradaydı: Gururum, kendime olan saygım, kalbime bir şans vermek için bir kenara attığım her şey oradaydı.

Ne uğruna yapmıştım?

Kırık bir kalpten ve yıpranmış haysiyetten başka hiçbir şey elde etmemiş bir âşıktım. Sevilme şansı uğruna kendime ihanet etmiştim.

“Yeter! Yeter!”

Hiçbir zaman buna değmemişti.

Ama ben değerdim. Ben değerliydim.

Ondan hiçbir şey istemediğim hâlde beni sevmediğini neden bu kadar kalbimi kıracak şekilde, açıkça söylemesi gerekmişti?

Ben hiç kimsenin kızı değildim.

Annem bu kadar zalim bir adamı nasıl sevebilmişti?

Nasıl annemin adımlarını izlemiş, hayattaki gündemi ve rolü benim sevgimden daha önemli olan, babam gibi düşünen bir adama âşık olmuştum?

Para. Güç. Yeniden bir bütün olabilmek için her şeyden vazgeçebilirdim.

Odaya tıraş losyonu kokusu dolmuştu. Pencerelerden birini açıp kırılan şişenin parçalarını toplamak için yere çömeldim. Parçaları koymak için komodininin çekmecesini açtığımda bir saat kutusunun altında duran mektubu gördüm. Kalın zarfı kutunun altından alıp dikkatle inceledim. Üstünde bana yazılmış bir not vardı.

Cecelia,

Ben, gözlerinin beni olmakla suçladığı her şeyim.

Bensiz daha iyiydin.

Beni affet,

Roman

Zarfı alıp açtım. El yazısını tanıyordum. Anneme aitti.

Roman,

Seni öyle bombardımana tuttuğum için özür dilerim.

Kendimi asla unutamayacağım bir şekilde rezil ettim.

Lütfen, beni affet.

Bunca sene sonra özür dilemek için geri döndüm. Hayatından çıkardığın kız için umut beslerken benim için yaptığın bütün fedakârlıklara teşekkür etmek için geldim. Halâ evlenmemişsin. Bu da beni umutlandırdı. Her zaman kendi kendime, hislerimiz karşılıklı olduğu için bekâr

kalıp kalmadığını merak ettim. Umarım bunu öğrenmek için aramamı affedersin.

Ama artık anlıyorum. Vazgeçmem gerek.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Fabrikada işe başladığım gün ve içeri girdiğinde birbirimize bakakaldığımız an daha dün gibi gözümün önüne geliyor. Beni hayatına alarak, benimle ilgilenerek beni pek çok açıdan kurtarmış oldun.

Senden önce böyle bir sevgiyi hiç bilmedim ve o zamandan beri de deneyimlemedim. Dahası, her gün senin için de bu kadar değerli miydi diye düşünüyorum. Ayrılığımızla baş edemedim. Seni kaybettikten sonra kendime gelemedim ve asla gelemeyeceğim.

Ama o korkunç sırda birlikte hayatını senden çaldım. Zamanı geri almak için her şeyi yapabileceğim o sır. O kapıyı kilitlediğim için vicdanım beni her gün kemiriyor. Yangının başlaması benim suçum ve bu feci kayba neden olan şey aptalca kararım. Keşke sorumluluğu üstlenmeme izin vermiş olsaydın, keşke şimdi yapsaydın, sırf seni taşıdığın yükten kurtarmak için bile binlerce kere üstlenirdim.

Ama bir kere olsun öne çıkmama izin vermedin ve bundan sonra da vermeyeceksin. Bunu asla anlayamayacağım. Varabileceğim tek sonuç, bir zamanlar beni kurtaracak, bebeğimizin daha güvende olmasını sağlayacak kadar beni sevmiş olduğun. Seni hep böyle hatırlayacağım.

Dünyalar güzeli bir kızımız var Gün geçtikçe serpiliyor ve ona bakıp beni severek yaptığın hatayı görmenin

senin için zor olabileceğini biliyorum ama lütfen, açık fikirli ol ve ona âşık olduğum adamı göster, Roman. Umarım ona baktığında fedakârlığının ardındaki nedenden dolayı vicdanın rahatlar çünkü bana verdiğin bu parçanı sonsuza dek sana karşı hissedeceğim sevgiyle besledim.

D.

Mektubu tekrar tekrar okudum, bir hata yapıyor olayını diye dua ederken zaman çizelgesini defalarca hesapladım.

Tobias'ın annesiyle babasını *annem* öldürmüştü.

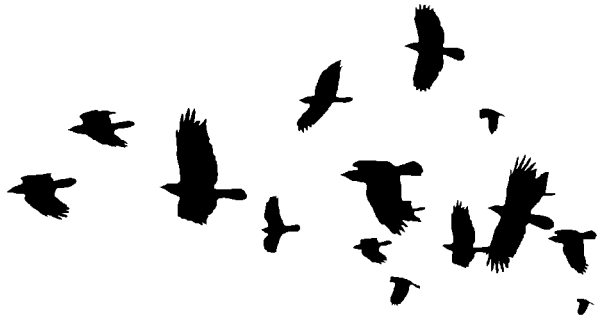
Annem.

Babam değil.

Horner Teknolojileri, yirmi altı sene önce bir kimya tesisiydi. Annem dikkatsizlikten dolayı bir hata yapmış, iki kişinin ölümüne neden olmuştu. Kaza olsun olmasın, babam bu olayı örtbas etmişti.

Roman Horner'ın suçlu olduğu tek şey değersiz, kurnaz ve etik davranmayan bir iş adamı olmaktır.

Hızla banyoya koştum ve midemdeki her şeyi çıkardıktan sonra soğuk fayansların üstüne yığıldım.

Kırk Sekizinci Bölüm

Annemin göl kenarındaki üç yatak odalı büyük evine gittim. Kesinlikle gösterişli bir yer değildi ama dışarıdaki hoparlörden yayılan müziği takip ederek evin diğer tarafına dolanırken geçtiğim bahçe bana babamın bahçesini hatırlatmıştı. Annemi yanında bir kadeh şarapla yaprakları dökülmüş dalların arasında buldum. Timothy ona doğru eğilmişti, bir şey konuşuyorlardı. Timothy onu şakağından öptüğü sırada omzunun üzerinden beni gördü. Selamlaması da gülümsemesi kadar içtendi.

“Merhaba, Cecelia. Bugün seni görmeyi beklemiyorduk.”

Annem sandalyesinden fırladı ve dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle bana döndü. “Selam, bebeğim. Ben de seni aramak istiyordum.”

“Sohbet edecek havada olmana sevindim.” Çantamdaki mektubu çıkarmadan hemen önce yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi silindi.

“Sorun ne?”

Ben anneme doğru yürürken Timothy merakla ikimize bakıyordu. Annem tekrar mektuba baktı ve bu sefer yüzü bembeyaz kesildi. Hemen Timothy’ye döndü.

“Bize biraz müsaade eder misin, canım?”

Timothy tamam anlamında başını salladı. Garip bir durum olduğunu anlamış gibi bana baktı. “Akşam yemeğine kalacak mısın? Birazdan mangala birkaç parça et atacağım.”

“Hayır, geri dönmem gerek ama teşekkür ederim.”

Annemle aramızdaki müthiş gerilime rağmen Timothy giderken havanın daha da gerildiğini hissettim. Annem sigarasına uzandı ve yakarken dikkatle bana baktı.

“Benim mektubum mu?”

“Neden daha güvendeydim?”

Sigara dumanını dışarı üfleyip kazağına biraz daha sarındı. Şarap şişesini bana uzattı ama başımı iki yana salladım.

“Sohbet etmeye gelmedim.”

“Anlıyorum.” Yutkundu. “Bana bir saniye ver.”

“Daha çok yalan düşünmen için mi?”

Kadehini dudaklarına götürüp büyük bir yudum alırken bakışlarını yere çevirdi.

“Neden daha güvendeydim?”

“Baban hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Gerçekten. Eminim ki o fabrikadaki kadınların onunla ilgili fanteziler kurmadığı tek bir gün bile olmamıştır. Ben de onlardan biriydim.”

“Soruma yanıt ver.”

Yan yan bakıp sert bir sesle yanıt verdi. “Tamamıyla gerçeği mi duymak istiyorsun, yoksa kısa bir yanıt mı?”

“Bunu nasıl yapabilirsin? Babamın beni istemediğine nasıl inandırabilirsin, o nasıl yapabildi bunu?!”

“Çünkü böylesi daha güvenliydi.”

“Peki seni sevdiğini mi düşünüyorsun?”

“Sevdiğini biliyorum. Seni de sevdi.”

“Bize senelerce yardım etmedi! Sana bir hiçmişsin gibi korkunç şekilde davrandı. Buna sevgi mi diyorsun?”

“Ben buna kefaret diyorum. Otur, Cecelia.”

Durduğu yere yaklaştım. Onu dinlemem için yalvarırken gözlerinde parlayan yara izlerini görebiliyordum. Ufak bir bahçe masasının etrafındaki iki sandalyeden birine oturup onun şarap kadehini aldım.

“Peki. Seni dinliyorum. Yemin ederim ki herhangi bir şeyi atlarsan bu son konuşmamız olur, anne.”

Yüzünde beliren hafif, acı dolu gülümsemeyi kaçırmadım. “Bir açıdan ona çok benziyorsun. Çok şeyi ele veren, aynı zamanda insanı delip geçen gözler. Duygularını hiç gizleyemiyorsun. Canın ne kadar yanmış olursa olsun, güzel ve sevgi dolu bir kadından başka bir şey olmayacak kadar büyük bir kalbin var. Bu yönünü benden aldığını düşünmek hoşuma gidiyor.”

“Bunu bir lütuf olarak görüyorum. Sana hiç benzemiyorum.”

“Ah, bebeğim, bana gerçekten de çok benziyorsun. Körü körüne, hiç düşünmeden seviyorsun. Bunu kendi başına deneyimlemeni engellemenin hiçbir yolu yoktu. Daha küçükken benim kalbimi miras aldığını anlamıştım. Sevmek için yaratıldığından seni sevmekten alıkoymak mümkün değildi. Kalbinin kırılmasını engellemem imkânsızdı. Ne kadar değiştiğini görmediğimi mi sanıyorsun? Kendi kızıma baktığımda geri alınması mümkün olmayan bir şekilde değiştiğini görmediği mi düşünüyorsun? Sen kalbini başkasına vermeden çok önce, ben sana onunla ilgili bir sürü şey öğretmiştim.”

“Son yedi senedir bana annelik yapmışsın gibi davranma.”

“Bu lafı hak ediyorum. Daha kötüsünü de hak ediyorum. Ama beni o kaderden kurtaran baban oldu.”

“Anlat.”

Annem sigarasını söndürüp bana döndü. “Baban çıkarıcı, dediği dedik, güç ve para meraklısı, kabuğunu delmesi imkânsız bir piçti. İlk başlarda onun için sadece güzel vakit geçirdiği bir kız olduğumu düşündüm. Bir süre o da böyle düşünmemi sağladı. O sıralarda lanet bir fabrikadan başka geleceği olmayan, on dokuz yaşındaki bir kızı düşünemeyecek kadar imparatorluk yaratmaya odaklanmıştı. Aptalca olduğunu biliyordum. Onu böyle sevmenin düşüncesizce olduğunu biliyordum. Tanrı pek çok kere aklımı yitirip yitirmediğimi sorgulattı bana. Ama bir

gün her şey değişti. Sanki kendine beni sevme izni vermişti. İlişkimizi çok iyi gizledik. Babaannen hiçbir şeyden şüphelenmedi. Zordu. İşin aslı, ilişkimiz boyunca tek bir kişiye güvendim. Delphine isimli çok güzel bir Fransız kadındı.”

Az kalsın kadehi elimden düşürecektim ama dudaklarıma götürüp büyük bir yudum almayı başardım.

“Kaynaştık çünkü kendini içinde bulunduğu ortamda yabancı hissediyordu. Fransa’dan birkaç sene önce gelmişti. Bir adamın peşine takılıp Amerika’ya gelmiş, onunla evlenmişti. Ama işe ilk kez çürüklerle geldiğinde... bir sırdaşa ihtiyacı olduğunu anlamıştım. Açıkçası benim de babanla ilgili olarak bir sırdaşa ihtiyacım vardı. Baban o kadar gizemli, sevmesi o kadar zor bir insandı ki. Sanki Delphine de ben de onları sevmek için izin almak zorundaydık ve bunu birbirimizde bulmuştuk. Ne kadar yanlış olsa da ikimiz de aptal kalplerimizin kurbanıydık. Çok iyi arkadaş olduk.”

Yutkunup paketten bir sigara daha çıkardı.

“Babamı bilen tek kişi o muydu?”

Annem başını evet anlamında sallayıp kadehi elimden aldı.

“O gece... Yangının çıktığı gece, Roman’la çok kötü tartıştık... Tartışmamız seninle ilgiliydi. Seni dünyaya getirmemi istemiyordu, ben de bana zorla kürtaj yaptırtmasına izin vermek istemiyordum.”

“Demek beni hiç istemedi. Hiç şaşırmadım.”

“Düşündüğün gibi değil. Baba olmak istememesiyle ilgili değildi.”

“Hiç mantıklı değil.”

“Cecelia, bir açıklama istedin. Hak ettiğin bir açıklama bu. Bırak da konuşayım.”

“Tamam.”

“Birbirimize çok âşıktık. Sana hamile kaldığımda birbirimize sırlıslıkla âşıktık. Öyle ki ben... Bana gerçekten de evlenme teklif edebileceğini düşündüm. Ama her şey çok hızlı gelişmişti.

Çok. Önce benimle sadece eğleniyormuş gibiydi ama sonra bir anda takıntısı hâline geldim. Doktorun seni kollarıma verdiği gün dışında hayatımda hiç o kadar iyi hissetmemiştim.”

Ben gölün durgun sularına bakarken sigarasının külünü silkeledi.

“O zamanlar fabrikada belirli ve çok katı kuralları olan birkaç laboratuvar vardı. Ben de daha yeni eğitim aldığım için dikkatsiz davrandım. Tartıştığımız gece korkunçtu. O gece, babanın bir canavar olduğunu düşündüm ve onu neden sevdiğimi sorguladım. Bu kadar farklı yüzleri olduğuna inanamamıştım,” dedi annem yutkunarak. Gözleri dolmuştu. “Her neyse, dikkatim dağılmıştı. O kadar perişan hâldeydim ki etrafımda kimler olduğunun bile farkında değildim. Seni dünyaya getirmek istediğim takdirde beni istemeyeceği düşüncesiyle mahvolmuştum. Ona o kadar âşıktım ki bunu düşündüm, Cecelia. Ama sadece bir an için. Sonradan bu yüzünden ondan nefret ettim.”

Sözleri içimi acıttığı hâlde sesimi çıkarmadım.

“Aşk insana büyük aptallıklar yaptırır. Ben de her kadın gibi aşkın kölesi olmuştum.” Şarabından bir yudum daha aldı. “O gece, molada olan diğer birkaç teknisyenle çalışıyordum. Aklim... hiç işimde değildi. Dolayısıyla bir hata yaptım ve bunu düzeltmeye çalıştım. Bir yangın durumunda binayı boşaltır, kapıyı kilitlesin. Böylece tehdidi tek bir yere hapseden bir dizi olay harekete geçer. Laboratuvarda yalnız olmadığımı fark etmeden protokolü izledim. Yani...” Bana döndü. “Onları görmedim. Yalnız olduğumu sanıyordum. Kapıda belirtdikleri anda bir patlama gerçekleşti. Orada olduklarını bilmiyordum... Onları gördüğümde çok geçti. Patlamadan bir saniye önce çığlık atıp kapıyı yumrukladıklarını hâlâ görebiliyorum. Panik dolu çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum. Bunları izlemek zorunda kaldım.”

Gözlerimi yumdum, Tobias’la Dominic’in anne ve babasının kurtulmak için yalvarırken annemin panik içinde kapının diğer tarafında olduğunu hayal ettim.

“İlk önce babanı aradım. Roman üst kattaydı. İlk gelen o oldu ve suçu üstlenmeme izin vermeyip beni oradan yolladı. Hemen hemen üç aylık hamileydim.”

“Ama kazaydı. Neden olanları anlatmadın?”

“İlk başlarda bunun beni korumak için anlık bir tepki olduğunu sandım ama nedeni çok farklıydı. Baban olayın üstünü kapadı, her şeyi halletti. Bana ne ayrıntıları ne de bunu neden yaptığını anlattı. O bu konuda... çok kararlıydı. Ayrıca kendisini sorgulamana izin vermeyen bir adamdı. Aylarca aklından neler geçtiğini düşünüp durdum... Ta ki sen doğana kadar.”

Sigarasından uzun bir nefes aldı. “Cenazeden sonra Roman’ın ısrarıyla fabrikadan ayrıldım. Ama Delphine’i o tabutların başında gördüğüm gün, neler olduğunu anladığına yemin edebilirim. Neler olduğunu biliyormuş gibi bakıyordu. Çılgına dönmüştü. Soruşturmanın ayrıntılarını bilmiyordu. Bana soru sorduğunda cevap veremediğim için benimle konuşmayı kesti. Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davrandım. Roman ve ben yolumuza devam etmeye çalıştık ama sonun başlangıcı bu olay olmuştu. Roman beni annemden uzakta bir daireye yerleştirdi. Özgürce birlikte olabilmemiz için böyle yaptığını sandım ama kısa bir süre sonra bana soğuk davranmaya başladı. O gecedен sonra asla eskisi gibi olamadık. Ama bizi bir arada tutan şey sendin. Bazen bana, karnıma bakardı ve ikimiz için de daha fazlasını yapmak, daha önemli olmak istediğini anlardım. Bazen yine bir ilişkimiz olabileceğini düşünürdüm ama arada sırada ziyaret etmek dışında ilişkimizi bitirmişti.”

“Suçluluk mu hissediyordu?”

“Öyle hissettiğini biliyordum. En büyük zorluğu o göğüslemişti. Bu sır, uğruna çalıştığı her şeyi başına yıkabilirdi.”

“Ama sen neler olduğunu itiraf etseydin...”

“Baban bu riski göze almak istemedi.”

“Nedenini anlamıyorum.”

“Çünkü kimsenin bizi öğrenmesini istemiyordu.”

“Demek onun kirli küçük sırrı *sendin*.”

“Hayır, canım. Sen ve ben onun en büyük korkusuyduk. Onun soğuk bir adam olduğunu biliyordum. İş dünyasında hırslı olduğunu da biliyordum ama başkalarının onu yakından izlediğini bilmiyordum. Eski iş ortaklarını kendine düşman etmişti ve kimsenin bizi öğrenmesini istemiyordu.”

“Demek hamile kaldığın için tartışmıştınız?”

“Ben seni istedim. O istemedi. Sen dünyaya geldikten üç ay sonrasına kadar nedenini anlamadım.”

Annem dumanı dışarı üfledi.

“O gece, baban ilk kez seni görmek için gelmişti. Yalnız olmanın, bizimle hiçbir ilgisinin olmasını istemediğini, bu dünyaya geldiğini görmek isteyecek kadar bizi önemsemediğini düşünmenin ne kadar zor olduğunu anlatamam. Telefonlarıma çıkmadı, yanımıza gelmesi için yalvarışlarıma kulak asmadı ve bu yüzden ondan gerçekten nefret ettim ama sen tesellimdin. İşler çirkinleşmeden önce babanla aramda güzel olan her şeydin. Üç aylık olduğun gün, seni beşiğine koyduktan sonra sallanan sandalyede uyuyakalmışım.”

O gece gözlerinin önüne gelmiş gibi daldı.

“Gecenin bir yarısı uyandım. Roman beşiğinin başında durmuş sana bakıyordu ve inkâr etmek mümkün değildi. Gözlerinde saf bir sevgi vardı. Onun için böyle bir şeydi. Ben de seninle ilk göz göze geldiğimde aynı şeyi deneyimlemiştim. Baban seni gördüğü anda ikimiz için de ilk görüşte aşktı. Kal-kıp yanına gittim. Yangından beri ilk kez onunla konuşmama izin verdi. Çok güzel, asla unutamayacağım bir andı. Sana huşu içinde bakıyordu, Cecelia, bir baba sevgisiyle bakıyordu. Ama seni kucağına almak için uzandığında bembeyaz kesildi.” Annem bana bakıp yutkundü. “Seni ilk kez kucağına almak için battaniyeyi kaldırdığında beşiğinde namlusu sana dönük dolu bir tabanca olduğunu gördük.”

“Tehdit olarak mı?”

“İntikam uyarısı.” Annem bakışlarını göle çevirdi ama sonra tekrar bana döndü. “O tabancayı görünce çıldırdım, seni tepeden tırnağa kontrol ettim. Hayatımda hiç o kadar korktuğumu hatırlamıyorum. İşte o anda babanın ikimizi korumak için bizden uzaklaştığını anladım. Seni istememesinin nedeni bir hedef hâline geleceğini biliyor olmasıydı. Benden çok şey gizlediğini anladım. Baban çok dikkatli davranmasına rağmen bu tehdidin sorumlusunun kim olduğunu hemen anladım.”

“Delphine.”

Annem başını evet anlamında salladı. “Aptalca bir hatayla ailesinin ölümüne neden olmuştum. Ama Delphine’in böyle bir şey yapabileceği aklıma bile gelmemişti. Roman’la aramdaki ilişki yüzünden bana da kin beslediğini düşünüyordum. Bunu babana söyledim. Öfkeden çıldırdı.”

Annem bir titrek nefes daha aldı.

“O gece saatlerce seni kucağında tuttu ama sonra bana baktı ve duygusuz bir ifadeyle ilişkimizin bittiğini, bizi yakınında bile istemediğini söyledi. Ona direndim ama beşiğindeki o tabanca gözlerimin önünden gitmediği için bir süre sonra ikna oldum.

“Mahkeme emriyle bir babalık testi yaptırmama ve çocuk yardımı alabilmem için yasal yollara başvurmama karar verdik. Baban, sen gayrimeşru bir çocuk ve kâğıt üstünde bir mecburiyet gibi gözükersen daha inandırıcı olacağını söyledi. İlişkimiz ortaya çıktığı için yapabileceği en iyi şeyin durumu inandırıcı göstermek olduğundan emindi. Mümkün olduğunca az para ödemek için en iyi avukatı tuttu.”

“Sen de buna razı mı oldun?”

“Bebeğimin başına doğrultulmuş dolu bir silah vardı. Tabii ki razı oldum. Babanın kalbimi kırmasına izin verdim. Bizi kirli küçük sırrı gibi davranmasına izin verdim. Onunla tüm ilişkimizi kestim çünkü sevmesi tehlikeli bir adamdı. Biz de yanında tutamayacağı kadar tehlikedeydik. Anlaşmamız buydu.”

“Demek sonra buraya taşındın ve bir daha onunla konuşmadın.”

“Üç sene boyunca ondan haber almadım. Bir kere bile. Sonraları her konuşmamız seninle ve ziyaret pazarlıklarıyla ilgiliydi. Roman iletişimimizde elinden geldiğince sert olmaya çalışıyordu. Paranoyak davranıyordu. Seni onun yanına bıraktığım ilk yaz yüzüme bile bakmadı.”

“Bu yüzden mi onunla geçirdiğim yaz tatillerinde beni kampa yollamıştı?”

Annem başıyla onayladı. “Bizi yedi gün yirmi dört saat izleyen adamlar tuttu. Sürekli olarak gözetim altındaydık. Jason’ı hatırlıyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım. Annemin ben ortaokuldayken sona eren uzun süreli ilişkilerindendi. “Korumalardan biri miydi?”

Annem başıyla onayladı. “Oluverdi işte.”

“Ne kadar pratik.”

“Öyleydi. Onun evde olması beni güvende hissettiriyordu. Ama bu ilişkiye başlamamın nedeni tamamıyla bencilceydi.”

“Roman’ın tepki vermesini istedin.”

Başıyla onayladı.

“Ama o tepkiyi asla vermedi.” Kaşlarını çatı. “Onunla geçirdiğin son yaz tatilinde bir şey olmuş olmalı. Başka bir tehdit. Bir tehdit kokusu almış ve seneler sonrasına kadar seni yanına almamaya karar vermiş olmalı. O zaman bile bunu bir iş anlaşması gibi yapmıştı.”

“Bu yüzden mi bana e-postayla ulaştı?”

Annem başını evet anlamında salladı. “Bizi izleyen biri varsa dijital bir iz olması için.”

“Peki, bunları neden bana anlatmadın?”

“Güvende olabilmen için.”

“Onca zaman sonra neden onun yanına gittin?”

“Çünkü on dokuz yıl boyunca onu sevdim. On dokuz yıl boyunca onu özledim. On dokuz yıl boyunca hatamın bedelini ödedim ve artık bilmem gerekiyordu. Verdiği karardan pişman olup olmadığını öğrenmeliydim. Bana karşı hislerinin aynı olup olmadığını. Ona gittiğimde beni acımasızca geri çevirdi ama birkaç ay sonra mezuniyet töreninde onu bana bakarken yakaladım. Yanımda Timothy vardı, elimi tutmuştu ama Roman bana hislerimin karşılıksız olmadığını belli eder şekilde bakıyordu. Aramızdaki şey, âşık olduğum adam hâlâ oradaydı. Anlamıştım. Anlamıştım işte. Bir kadın bu tür şeyleri bilir. Baban bana öyle baktığında... hisleri olup olmadığını bilmemekten daha kötüydü. Mahvoldum. Ama bana verebileceği tek şey buydu. O kalabalık stadyumda birkaç saniye.”

“Tanrım, anne.”

“Her gün o bakışı düşündüm. Hâlâ her gün *onu* düşünüyorum. İyi bir adam mıydı? Hayır. Ama o, ölene dek seveceğimi adam.”

“Bunun Timothy için adil olduğunu düşünüyor musun?”

“Hayatıma giren hiçbir erkek için adil olmadı. Bazen suçluluk hissi içimi kemiriyor ama ne yapabilirdim? Timothy ilk karısını kaybetti ve zaman zaman aynı suçluluk hissine kapıldığını biliyorum. Hepimiz hayatımızı umduğumuz kişiyle sonlandıramıyoruz. Birbirimize kızmıyoruz. Durumu kabullendik. Dahası, mutluyuz.” Bana döndü. “Mutluyuz. Hâlimizden memnunuz.”

“Memnun olmak sevgi değildir.”

“Bizim versiyonumuz öyle. Roman beni mutlu edemezdi. Bundan eminim. Ama bunu bilmek ona olan hislerimi değiştirmiyor.”

“Bu...”

“Roman seni sevdi, Cecelia. Gerçekten sevdi. Ama zor seven ve sevilen bir adamdı. Çok inatçıydı. Bize bir bedel ödeten şey sadece benim hatam değildi. Onun hatasıydı. Dünyanın bir parçasına sahip olmak istiyordu. İçinde tatmin olmaz bir hır

vardı ve düşmanlar edinmesine, ailesini kaybetmesine neden olan şey bu hırsı. Serveti onu ve verdiği zararı yeteri kadar koruyamadı.”

Annenin yaptığı hataları tekrarlama.

Şarap kadehini masaya koyup kalktım. “Haklısın, anne. Kalbimi senden miras almışım. Ama buna sevinme çünkü benim için bir lanetten farksızdı.”

“Bunu da biliyorum.” Duruşumdan ne yapacağımı anlayınca oturduğu yerden yalvardı. “Lütfen gitme, Cecelia. Bu şekilde çekip gitme.”

Ona bakıp başımı salladım. “Bana hayatım boyunca yalan söyledin.”

“Bunları sana daha küçükken söylemiş olsaydım onun tarafından reddedilecektin. Seni mümkün olan tek şekilde sevdi. Uzaktan.”

“Ama bu durumu düzeltmiyor! Ona çok kötü davrandım. Babam ölürken bile gerçekleri anlatamadın!”

“Seni orada istemedi.”

Şok içinde ona baktım. “Sen yanında mıydın?”

“Yanında oturdum ve ölmeden önce dudaklarından öptüm.”

“Tanrım, anne!”

“Seni orada istememesinin nedeni, suçluluk hissetmemendi. Çünkü bunu hak etmiyordun. Onu affetmeni istemedi. Ne de olsa gerçekten de yanında *değildi*. Krallığını inşa etmeyi ikimize tercih etti. Hislerini ya da gerçek duygularını ifade etmeyi beceremezdi. Hayal ettiğin kavuşma gerçekleşmeyecekti.”

“Bir seçim hakkım olmalıydı!”

“Bir seçim hakkın oldu. Nasıl biri olduğunu gördün. Roman öyleydi. Şunu açıkça söyleyeyim. Ölüm döşeğinde itiraflarda falan bulunmadı. Öyle biri değildi.”

Babamın merdivenlerin dibinde beni durdurduğu, gözlerinde geçmiş hatalarını affetmem için yalvaran bir ifadeyle bana

baktığı günü hatırladım. Ama o toplantı odasında ona yalvardığım hâlde yalnızca aynı bakışın silik bir izini görebilmiştim.

“İnşa ettiği o ev,” dedi annem güçlükle, “en mutlu olduğumuz anlarda paylaştığımız bir hayaliydi ve bana ait olması gereken o bahçeye kadar her ayrıntıyı planlamıştık. Baban o evi inşa ederek kendini cezalandırdı. Hayatımızın nasıl olabileceğinin üzücü bir anıydı orası.”

Sinir içinde gözlerimi sildim.

“Kendimi affetmem yirmi altı sene sürdü, Cecelia. Hayatımın geri kalanını tek bir erkeği severek geçireceğim. Yanlış anlama. Timothy’yi çok seviyorum, bana çok iyi davranıyor ve ona verebileceğim her şeyi verdim ama hayatımın aşkı babandı. Hak etse de etmese de. Gerçekten bir seçim hakkımız olmuyor.”

“Bunu benden gizlemenin bana neye mal olduğunu biliyor musun?! Umurunda mı? Tabii ki değil. Sana en ihtiyaç duyduğum anda sen bocalamakla meşguldün. Bencildin. O da bencildi.”

Annem uzanıp elimi tuttuğunda öfkeyle ona baktım. “Umu- rumda tabii, Cecelia. Seni tüm kalbimle ve ruhumla seviyorum. Senin için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. İkimiz de öyle yaptık. Sen de hayatımın aşkıydın. Bencil davrandığımı, hastalandığımı için özür dilerim ama umarım bir gün beni, ikimizi de affedersin.”

“Gitmem gerek.” Elimi çektim.

Başını iki yana sallarken gözleri yeni yaşlarla doldu. “Lütfen, onun yaptığıı yapma, Cecelia. Beni dışlama. Seni de kaybedemem.”

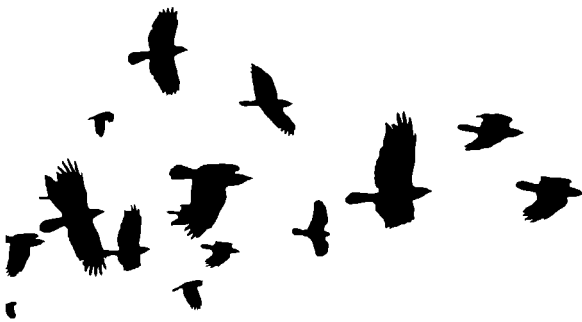
“Bedel ödeyen tek kişi sen değilsin. Bunu anlamıyor musun?”

Annem kaşlarını çatarken bunu anlamamış olması beni çileden çıkardı. “*Senin* yalanlarının, *onun* hatalarının bedelini çok ağır ödedim ve hâlâ da ödüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Karar vermem hiç zor olmadı.

“Sanırım hepimizin sırları var, anne.” Hızla arabama doğru yürümeye başladım. Arabamın kapısını çarparak kapatıp yola çıkarken evin yan tarafından bana baktığını gördüm.

Kırk & Dokuzuncu Bölüm

Elimdeki *urnayla* bahçenin kenarında dururken bu evde büyümenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. Ben bahçede koşup oynarken annemle babam oturup beni izlerlerdi. Morsalkımlarla kaplı çardağın altında beni mezuniyet balosuna götürerek olan gençle poz verirdim, annem fotoğraflarımı çekti ve Roman dik dik gence bakar, normal bir saatte beni eve getirmesi için onu uyarırdı. Noel sabahı merdivenlerden aşağı inip çıtır çıtır yanan şöminenin yanında hediyelerimizi açardık. Burada kaldığım bir sene boyunca pek çok kere bu evde bir ailenin –mutlu bir ailenin– yaşamış olabileceğini hayal etmiş, evin heba olduğunu düşünmüştüm ama bu ev zaten tam da bunu temsil ediyordu; sahip olabileceğimiz hayatı.

“Kalbimi kıran ilk erkek sendin ve sanırım öyle olması uygundu. Ama bunu yapman gerekmezdi. İkimizi de cezalandırman gerekmezdi. Buraya servetini devralmaya geldim ama seninle birkaç dakika geçirebilmek için hepsini geri verebilirdim. Seni asla tam olarak anlayamayabileceğimi ama ne yaptığını öğrendiğimde hayatımda ilk kez senin kızın gibi hissettiğimi söylemek istedim.”

Dün gece gördüğüm rüyayı hatırlayınca hıçkırdım: Küçük bir kız defalarca babasının eline uzanıyordu ama babası orada yoktu.

“Ama ben senin gibi korkak davranmayacağım. Sen bana bunu öğrettin. Senin hatalarını yapmayacağım. Gerçek bir mirasa sahip olmadan güven içinde ölmektense pervasız davranmayı ve âşık ölmeyi yeğlerim. Bunun parayla ya da konumla hiçbir ilgisi yok. Sanırım sen de bunu fark ettin. Sadece ne zaman fark ettiğini merak ediyorum.” Durduğum yerde omuzlarım hafifçe çöktü. “En azından artık senin bazı şeyleri yapabilme yeteneğın olduğunu biliyorum ve bu iyi bir şey. Ama bu evi boşuna inşa etmedin. Hayatımın en mutlu günlerini burada geçirdim, bunu seninle paylaşmak istiyorum.” *Urneyı* açtım ve külleri sert rüzgâra bıraktım; küller, yaprakları dökülmüş sarmaşık dallarının arasında dağılmadan önce rüzgâr onları birkaç adım uzağa taşıdı. Bir an için Roman’ı tomurcuklarla kaplı bahçede, sevdiği kadının ve terk ettiği kızının yasını tutarken hayal ettim. Gözlerimin önüne gelen bu görüntüden sonra asla var olmayan ailenin hayaletleriyle dolu bu evle barış yaptım.

Mezara doğru yürürken zemin yaklaşan bir başka fırtınayla sarsılıyordu. Dominic’in yanındaki mezar taşlarını incelerken artık tanıdığımı hissettiğim insanlar için yas tuttum; annemle babamın aldığı iki hayat geride öfkeli, kafası karışık büyüyen ve intikam yemini eden iki öksüz çocuk bırakmıştı. O iki öksüz çocuk gelecekteki âşıklarım, öğretmenlerim, beni bütünüyle seven ve güvende tutmak için kendilerini feda eden iki erkek olacaktı.

Yanlıştı – hepsi yanlıştı.

Dominic’in mezarının önünde ellerimi donmuş zemine dayayıp diz çökerken kendime yas tutmak için izin verdim. Hıçkırıklar arasında özür dilerken etrafımı derin bir hüznün sardı.

Düşüncelerimin arasında Dominic’in güzel yüzü belirdi.

Rüzgâr biraz daha sert esmeye başladı, asla cesaret edemediğim soruyu nihayet sorduğumda etrafımı serin bir battaniye gibi sardığını hissettiğime yemin edebilirdim: “Beni affettin mi? Lütfen, bizi affet.”

Onu mutlu et.

Ona iyi bak.

İkimizin de istediği şeyleri yapmadığını görse bize kızarmıydı? İkimiz de fedakârlığına saygı göstermemiştik. Tam aksine, yokluğunun sonumuz için bir neden olmasına izin vermiştik.

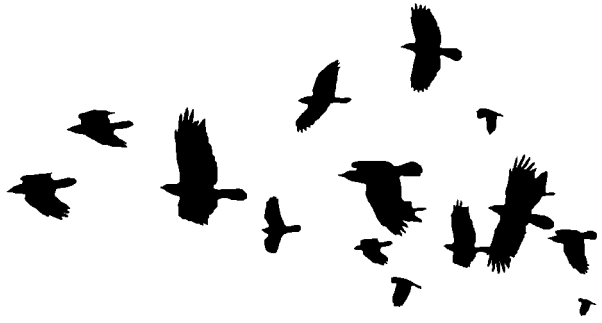
“Il ne me laisse pas l'aimer. Il ne me laisse pas essayer. Je ne sais pas quoi faire.” *Onu sevmeme izin vermiyor. Denememe izin vermiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.*

“Geriye dönmek, daha cesur davranmak için her şeyi verirdim. Çok korkmuştum. Dehşete kapılmıştım ve sen öldün. Öldün... Seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyecek fırsatım bile olmadı. Benim için ne çok şey ifade ettiğini, beni ne kadar değiştirdiğini. Sana ne kadar saygı duyduğumu. Çok cesurdun, Dominic. Çok güçlüydün. Seni tanımak bir ayrıcalıktı. Seni sevmek de. Ne kadar denesen de sen asla unutulabilir bir adam olmadın. Seni hayatımın her günü özleyeceğim.” Elimi kalbimin üstüne koydum.

“Attends-moi mon amour. Jusqu'à ce que nous nous revoyions. Jusqu'à ce que nous puissions sentir la pluie sur nos deux visages. Il doit y avoir une place pour nous dans la prochaine vie. Je ne veux pas d'un paradis où je ne te vois pas.” *Bekle beni, aşkı. Tekrar buluşana dek. İkimiz de yüzümüzde yağmuru hissedene dek. Sonraki hayatta bizim için de bir buluşma olması gerek. Seni göremeyeceğim bir cennette olmak istemiyorum.*

Kapıya vardığımda dönüp son bir kez mezarına baktım.

“A bientôt. Merci.” *O zamana kadar, teşekkür ederim.*

Ellinci Bölüm

Tobias telefon konuşmasını tamamladığı anda ofisinin kapısını kapadım. Dikkatle vücudumu inceledi ama sonra hemen bakışlarını kaçırdı. *Suçluluk.*

Ayağa kalkıp yutkundu, dönüp pencereden dışarı baktı. Fabrikanın üst tarafını ve Triple Falls'un büyük bir kısmını görebiliyordu. Babamın ofisine geçmiş olmasının beni etkilemediğini fark ettim. Bir bakıma adil görünüyordu.

“Dün sana uğradım ama evde yoktun.”

Gittiğimi mi sanmıştı? Yüzündeki ifadeden öyle düşündüğü anlaşılıyordu. Ama bunun fikrimi değiştirmesine izin vermedim.

“Konuşmamız gerek.”

Bana dönüp ellerini özel dikim pantolonunun ceplerine soktu. “Seni incittim mi?”

“İncitmediğini biliyorsun.”

Tekrar pencereden dışarı baktı. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bence ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.”

Ofladı. Yumuşak bir sesle devam etmeden önce odayı derin bir sessizlik ve gerilim kapladı. “Cecelia, özür dilerim. Benim böyle bir şey yapmaya hakkım...”

“Benden özür dileyeceksen yüzüme bak.”

Uyumadığı belliydi. Üstünde ceket ve kravatı yoktu, gömleği kırıktı ve tamamı iliklenmemişti.

O da benim hissettiğim kadar mağlup görünüyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama onu durdurdum.

“Her zaman yaptığım gibi bunu yapmana ben izin verdim. Bu bir karardı. Yapmanı istedim. Belki de bunu bekliyordum. Tanrım, bilemiyorum. Ama bir önemi yok. Buradan gidiyorum.”

Yurkundu ve başını hafifçe salladı.

Bir zamanlar yalnız bir kralla tanışan yalnız bir kızdım, ikimizin sorunu da fazla gururlu olmamızdı. Ah, ne kadar da pervasızca âşık olmuştuk. Benim romantik fikirlerim ve onun hırsları arasında kendimizi kandırmıştık ve artık hissettiğim tek şey hüzündü.

Ebeveynlerinin hataları yüzünden hayata karşı tek başlarına savaşmak zorunda kalan kimsesiz üç çocuk için hüüzleniyordum.

Bu yüzden buradaydım; adamın içindeki çocukla konuşmak ve ona hak ettiği açıklamayı yapmak için. Ama bunu ona nasıl anlatacaktım? İnşa ettiği imparatorluğun bir yalan üzerine kurulduğunu nasıl söyleyecektim? İki insan birbirine âşık olduğu, içlerinden birinin *tamamıyla* benimle ilgili bir savaşa neden olan bir hata yaptığı için hayatlarımızın kesiştiğini nasıl anlatabilirdim?

“Sana bir şey anlatmam gerek.”

Tobias dikkatle bana baktığında yüzümün solgun olduğunun farkındaydım. Ona ne kadar kızsam da suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu.

“Ben...” Öfkeyle başımı sallayıp çantamdan zarfı çıkardım.

“Cecelia.” Bu bir emirdi.

Bir anda anlatmaya başladım. “Ebeveynlerinin öldüğü yangını annem başlatmış. Kazaymış. Korkunç bir kaza.”

Ne tepki verecek diye dikkatle ona baktım ama irkilmedi bile. Tam aksine yüzünde meraklı bir ifade uyandı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Annemin Roman’a yazdığı bir mektup buldum.” Mektubu ona uzattım. “Dün Georgia’ya gidip onunla konuştum. İtirafı

burada yazıyor. Ben Triple Falls'a taşınmadan birkaç ay önce yazmış. Yıllar önce buraya gelmemin *nedeni* bu mektup. Gerçek bu ve bunu bilmeyi hak ediyorsun."

Mektubu alıp şöyle bir göz attıktan sonra masaya koydu.

"Okumayacak mısın?"

"Hayır."

"O hâlde şunu bilmen gerek ki Roman'ın bunu yapmasının nedeni..."

"Biliyorum."

O kadar titriyordum ki yanıtını idrak etmem birkaç saniye sürdü.

"Bir dakika, ne dedin?"

"Biliyorum dedim. Roman'la tanıştığım gün bana kendisi anlattı."

"Onunla tanıştığın... O gün mü öğrendin?" Birden öfkem kabardı ve bir damla daha gözyaşı dökmeyi reddederek hayretle öksürdüm. "Peki bunu benimle paylaşmak aklına gelmedi mi?"

"Anlaşmamızın şartlarından biriydi."

"Anlaşmanız mı?"

Adrenalin akışı sona erince çantamın kayışı çöken omzumdan kaydı. "Seni orospu çocuğu." Bakışlarımı ondan kaçırıp pencereye yaklaştım ve sakinleşmeye çalışırken manzaraya baktım. "Lanet olsun, bunu sana nasıl anlatacağım diye o kadar endişeliydim ki." Arkama dönünce bana yaklaştığını gördüm.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" Hafifçe gülümsüyordu.

"Tanrım, Tobias. Senden nefret edebileceğimi sanmıyordum ama..." Yüzeye çıkan duygulara direnmeye çalıştım.

"Etmelisin. Başından beri nefret etmeliydin."

"Ama yapamadım." Uyuşmuş gibiydim. Uyuşmaya yakın bir histi ama asla kalbimi tamamıyla kirletemeyecekti. Bütün kayıplara, acılara ve ihanete rağmen korumayı başardığım tek şeydi. Babamın bana asla tamamıyla vermediği ve Tobias'ın ben başta olmak üzere onu seven herkesten uzak tutmak için

savaştığı şeydi. Ama bunun nedeni beni sevmiyor olması değil, beni kaybetmeye tahammül edememesiydi. Hayata karşı verdiği savaşta bir başka kayıp olamazdım.

Bizi yerle bir eden de buydu.

Tarih acı bir şekilde tekrerrür ediyordu.

Tobias'ın içinde bir şeylerin koptuğunu o dakika, o saniye gördüm. Ölen kardeşini kollarımda tutarken gördüğüm ifadeydi. Roman'ın bebeğinin başına doğrultulmuş bir silah gördüğü anki ifadesiydi.

Çekip gitmeden önce bana baktığında yüzünde büyük bir kararlılık vardı. Aşk, hiçbir zaman Roman ve Tobias gibi adamlara karşı galip gelemezdi.

Ölmemi, kanımın eline bulaşmasını göze almaktansa beni yaşarken kaybetmeyi tercih ederdi.

Korkak insanların yapacağı şey buydu. Kalbini bu işin dışında tutmak için. Beni olanların dışında tutmak için. Ama aldığı tüm zarara ya da verdiği hasara rağmen ben kalbimin soğumasına asla izin vermeyecektim. Kazandığım bu tek zafer için, kanım hâlâ kırmızı aktığı, kalbim hâlâ göğsümde sadakatle çarptığı için minnettardım. Ona dikkatle baktım ama tek bir kızgınlık belirtisi görmedim.

“Nasıl bu kadar sakin olabildiğini anlayamıyorum.”

“Senelerce bunu hazmetmek için uğraştım. Her şeyi bir bakış açısına oturttum. Fazla pişmanlığım yok. Farklı bir nedenden dolayı başlamış olsa da hâlâ yapmam gereken işi yapıyorum ve...” Uzun uzun nefes verdi.

“Ve?”

“Babanla buluştuğum gece aramızdaki savaş sona erdi.”

“Ama yine de şirketini aldın.”

“Çünkü yönetim kurulu, çalışanlarını sürekli soyan sahtekârlarla dolu, baban da onlardan biriydi ve iyi bir anlaşma yaptım.”

“Bunu bana hiçbir zaman söylemeyecektin, değil mi?”

“Annenle ilişkini mahvedebileceğini biliyordum.”

“Şimdi de mahvolmuş hâldeyim,” dedim boğuk bir sesle. İnanamayarak bir kahkaha attım. “Sen söz konusu olduğunda hep böyle hissedeceğim sanırım.”

“İşte bu yüzden gitmen gerek, Cecelia. Burası sana hiçbir zaman iyi gelmedi.”

“Burayı suçlayıp durma. Burası sadece bir yer. Beni aldatan ve aklımı yitirmemi sağlayanlar hayatımdaki *insanlardı*. Bunu bildiğine inanmıyorum.”

Masasına yaslanıp ellerini kavuşturdu. “Baban yangın olayını örtbas ederek büyük bir suç işledi ama onları soğukkanlılıkla öldürmedi. Bunu öğrenince çıldırmak yerine memnun oldum. Artık ondan nefret etmek zorunda olmadığım için sevindim çünkü böylece sana kızmadan verdiğim sözü tutabilecektim. Ta ki...”

“Dominic ölene kadar.” Kendi sesimi zor duyuyordum. Bir daha anneme nasıl aynı gözle bakabileceğimi bilmiyordum. Belki de bakamayacaktım. Belki de onun bana yaptığı gibi ortadan kaybolacaktım. Onun sırları yüzünden çok acı çekmiştim. Belki de onu maddi açıdan garanti altına alabilmek için arafta geçirdiğim senelerin intikamını alırdım. Bundan sonraki yıllarda annem o lanet olasıca sessizliğiyle lüks içinde yaşarken ben de parçalarımı birleştirmeye çalışırdım. Belki de babamın onun hatasını örtbas etmeye çalışırken kaçırdığı hayatı ve babamın yokluğuyla ilgili olarak hak ettiğim açıklama yüzünden onu suçlardım.

Tobias devam etti. “İşin aslı annemle babam, çok korkmuş ve hamile bir genç kadın tarafından yanlışlıkla başlatılan korkunç bir yangında öldüler.”

“Yani onu affettin mi?”

“Affetmek zorunda kaldım. Belki günün birinde sen de affedersin.”

“İçimde affetme gücü kaldığından emin değilim.”

Sessizce başıyla onayladı. Mağlup görünmesine rağmen onu yıllardır görmediğim kadar sakindi.

“Sen... farklı görünüyorsun.”

“Seni görmek... buraya geri dönmen ortalığı karıştırdı... çok uzun zamandır kaçındığım sorunları yüzeye çıkardı.”

“Umarım bu sorunları halledersin. Dominic’in bize öğrettiği gibi hayat kısa. Ama rakibim asla görünmez değildi.” Bakışlarını benden ayırmadı. “Kazanan her zaman sen olacaktın. Bunu sen de ben de biliyorduk ama yine de savaştım. Şimdi sana vezirimi vererek bir avantaj sağlıyorum. Şah mat deme sırası sende.”

Aramızdaki sessizlik uzadı. Neden daha fazlasını beklediğimi bilmiyordum.

“Bir şeyi kesin olarak biliyorum,” dedim. “Senelerce ne kadar direnmiş olsam da *ben* annemin kızıyım.” Yüzünde şaşkın bir ifade belirince başımla mektubu işaret ettim. “Oku, bak. Aynı acınası laflarla dolu. Seneler önce, annem buraya geri dönüp onu sırlarını bile anlatacak kadar sevmeyen bir adamın kalbini kazanmaya çalıştığı için burada yaşamaya başladım. Genç ve dikkatsiz olduğu için onu yeteri kadar affedemeyen bir adam. Kurtulmasına yardım ettiği korkunç hataları yüzünden onu cezalandırırken kendi kararlarını verebileceğine yeteri kadar güvenmeyerek onu uzaktan seven bir adam. Babam kapıyı onun yüzüne kapatmış ve bu kararı annemi yıkmış. İlahi adalet denebilir aslında.”

“Cecelia, senden hiçbir zaman nefret etmedim.”

“Hayır, ettin ve bunu umursayacak gücüm kalmadı. Seni sevmek için çok ağır bir bedel ödedim. Bir dakika daha bu bedeli ödemek istemiyorum. Benden yeteri kadar şey çaldın, geri kalanını da ben almana izin verdim. Hepsi sende kalabilir.”

Hayatımda ilk kez aşkın kaybetmesini sorun etmiyordum.

Sonsuza dek aptal bir romantik olarak kalacak, hiçbir sarhoşluk onunla birlikteyken hissettiklerimle boy ölçüşemeyeceği

hâlde o aşk sarhoşluğunun peşinden koşacaktım. Bu iş burada bitmeliydi.

Aynı anda nasıl hem güçlü hem de âşık olabileceğimi bilmiyordum. Sonumu getiren şey de bu olmuştu.

Şarkımızı söylemiştik. Artık duraksamayı bırakıp hikâyemizin geri kalanını deneyimlemenin vakti gelmişti. Başından beri böyle olması gerekiyordu.

Meggie bir rahibe âşık olmuştu. Ben de bir peygambere. Onların amaçlarına ve davalarına savaş açmıştık ve ikimiz de kazanamamıştık.

Ama aşk hikâyemi saklayacaktım; içinde hem feda edilen bir aşk hem de fedakârlık olduğundan ya da istediğim hikâye bu olduğundan değil, bunu asla yeniden yazamayacağım için saklayacaktım. Sırf onunla birlikte şarkı söylemeyebilmek için her şeyi baştan yaşamaya razıydım.

“Nihayet senden nefret etmek için bir neden buldum, Tobias.” Gözlerimin içine baktı. “Geçmişimiz ya da beni kendinden uzaklaştırdığın için değil, ikimizi de tıpkı geçmişte Roman’ın yaptığı gibi cezalandırdığın için. Aşk bir zorluk, bir hata değil ve bunu değerli kılan şey tehlike. Senin için ateşlerin arasında yürüdüm. *Senin* için cehennemden sağ kurtuldum. Sen beni hak etmiyorsun. *Hiçbir zaman* da hak etmedin. Buna karşılık ben seni hak ediyorum. *Ben. Seni. Hak. Ediyorum.* Ben bir kralı hak ediyorum. Bir kralı istiyorum.” Yumruklarımı sıktım. “Tanıştığım o piçi, beni çalan hırsız ve sahiplenilen kralı sevdim ama bir korkağı sevmeyi reddediyorum. Bu korkaktan *nefret ediyorum.*”

Bakışlarımı ondan ayırarak çantamdan bir zarf daha çıkarıp ona fırlattım. Zarf göğsüne çarpıp ayaklarının dibine düştü. “Esas sözleşmeye, *senin* şirketindeki hisselerimi hükümsüz kılan bir ekleme yaptırdım. Bitti. Aramızdaki bütün bağlar koptu. Kazanmana *izin* veriyorum. Hoşça kal, Tobias.”

Kapıyı sessizce arkamdan kapatırken kalbim ondan uzaklaştığım her adımda hiç durmadan söylenip her şeyi bir bütün hâline getirmem için yalvarıyordu.

Elli Birinci Bölüm

“**B**u fiyata çabuk satılması gerek. Daha yüksekte başlamak istemediğinize emin misiniz?”

Emlakçı kadın “Satılık” tabelasını yere saplayıp sağlamlaştırmak için üstüne plastik tokmakla vururken başımı evet anlamında salladım.

“Bana verdiğiniz numaradan size ulaşırım.”

“Teşekkür ederim.”

Etrafına bakındı. “Ne kadar güzel bir yer.”

“Öyle.” Bunu inkâr edemezdim. Bir aile için inşa edilmişti. Kısa bir anlığına aşkı tatmış iki kişinin, asla var olma şansı bulamayan bir aile için kurdukları, gerçekçi olmayan hayallerle ortaya çıkmış bir plandı.

Bu evde iki hayal yok olmuştu ve bu aşk hikâyelerinin temeli birbirine çok benziyordu.

Bu ev artık kaybedilen her şeyin sembolüydü.

Shakespeare’e özgü bir dokunuşla süslenmiş lanet bir Yunan trajedisiydi.

Tüm sıkıntılara rağmen ismimden kesinlikle vazgeçmedim. Sonsuza kadar Romeo’suz bir Capulet olacaktım.

Bizi bu lanetten kurtaracak bir çingene, hızlı çözüm bulacak bir şifacı yoktu. Burada geriye kalan tek şey, kendini tekrar eden acı dolu bir geçmişti.

Hikâye böyle devam ediyordu.

Herkes cezalandırıldı.

Kadın kapının yanındaki güvenlik panelini kontrol ederken başımı salladım ve tam o sırada panele iliştilmiş bir zarf gördüm.

“Şimdi gitmem gerek ama sizi arayacağım. Burayı haber verdiği için Melinda’yı öğle yemeğine çıkarıyorum.”

“Lütfen ona hoşça kal dediğimi söyleyin. Yardımlarınız için teşekkür ederim,” dedim dalgın dalgın. Zarfı alıp içinde ne olduğuna baktım.

Zarfin ağır olduğunu hissedince kalbim duracak gibi oldu.

Birkaç dakika sonra arabam geldiğinde valizimi aldım. Evde son bir kez dolaşıp her yeri kilitledim ve anahtarı güvenlik panelinin kutusuna bıraktım.

Son bir işi de hallettikten sonra hayatım bir kez daha bana ait olacaktı.

Elimde çantamla taksiden indiğimde güney rock şarkılarının aşına olduğum gitar melodilerini duydum. Keyfim yerine geldi. Açıklık alana doğru yürürken güneş bulutların arasından yüzünü gösterdi ve bunun bana cesaret veren bir işaret olduğunu düşündüm. Midem düğüm düğüm olmuş bir hâlde başımı garajdan içeri uzattım ve onun bir BMW’nin kaputunun altına eğilmiş bir şeyler yaptığını gördüm.

Aletlerin tangır tungur sesleri ve bıkkınlıkla savrulan bir küfür gülümsememe neden oldu. Birkaç saniye onu, daha doğrusu görebildiğim kadarını inceledim; koyu renk kot pantolonunu ve yağ lekeli taba rengi iş botlarını görebiliyordum.

“Affedersiniz, beyefendi.”

“Hemen geliyorum,” diye seslendi asabi bir sesle. Bu asabi ses tonu benimle değil, işiyle ilgiliydi. Gülümsemem bütün yüzüme yayıldı.

“Kasabaya yeni geldim, acaba buralarda başımı nerede belaya sokabileceğimi biliyor musunuz?”

Sesimi tanıyınca vücudu gözle görülür şekilde gerildi. Ağır ağır doğruldu; önce üst kısmı belirdi, sonra başını kaputun yanından uzattı ve ela gözleri içimi sızlatan tanıdık bir çekimle gözlerimle buluştu.

Hâlâ altın rengi olan teni, etrafını saran âdeta sonsuz güneşe doymuş gibiydi. Saçları daha kısa olmasına rağmen gür tutamlarının arasında platin sarısı saç tellerini görebiliyordum. Hâlâ eskisi gibi olduğunu görünce nefesim kesildi.

“Bela mı?” dedi her zamanki gibi sözcükleri uzatarak. “Garajıma girdiğinize göre, bunu benim size sormam gerek.” Bir iki saniye beni süzdü. Sonra bir karar verdiğini fark ettim.

Hızlı hızlı, çalımli bir tavırla bana doğru yürümeye başladı ve aradan bir gün bile geçmemiş gibi beni bir anda kollarına alıp kendi etrafında döndürdü. Sedir ağacı, güneş ışığı ve Sean. Bu koku sadece ona aitti. Beni yere bırakana kadar içime derin derin çektiğim, duygularımı karmakarışık eden bir kokuydu. Gözümünden bir damla yaş düşmesine neden olacak kadar içimi ısıtan gülümsemesi yüzüne yayılırken gözlerinin kenarlarında derin çizgiler oluştu.

Saniyelerce birbirimizi süzdük. O ânın keyfini çıkarmaya çalıştım, olanları hatırladığında benden uzaklaştığını hissettim ve gözleri donuklaştı. Geri çekilip cebinden çıkardığı paçavrayla ellerini silerken göğsüme bir sızı yerleşti.

“Kasabada olduğunu duymuştum, Yavru Köpekçik.”

“Buna rağmen beni görmeye gelmedin.”

“Görmek istediğimden ya da bunu yapıp yapmamam gerektiğinden emin değildim.”

Ve işte hissedebiliyordum: Biraz bana, biraz da olanlara karşı kin besliyordu. Ama sadece birkaç saniye önce beni, geçmiş, bizi, her şey mahvolmadan önceki hâlimizi hatırladığını

bana hissettirmişti. Hatırladığı için minnettar olmalıydım ama sadece... kaybettiğimi hissediyordum.

"Eh, kurt, bu sefer *daha* önce bulduğun için beni korumayı başaramadın."

"Seni korumakta hiçbir zaman çok başarılı olamadım zaten," dedi alçak sesle.

"Beni sert bir kıza dönüştürmekle meşguldün."

Gözlerindeki gurur gözümden kaçmadı. "İşte bu konuda harika bir iş çıkardım."

Hâlâ ulaşılabilir olmasına rağmen bana bu kadar çok uzak olmasına dayanamayıp geriye doğru bir adım attım. Bana seneler, bir ömür kadar uzaktı. Asla geri alamayacağım bir ömür.

"Birilerini iyice patakladığını duydum."

"Muhteşem biri levyyle gözlerimi açtı, bu yüzden başarının tamamı bana ait değil."

"Bence sana ait."

"Boş ver, konuyu kapatalım." Etrafıma bakındım. "Demek artık buradasın."

"Evet, eski alışkanlıklardan vazgeçmek zor. Tobias ne kadar çabalasa da takım elbise hayatı bana göre değil."

"Evet, bunu görebiliyorum. Hâlâ doğa yürüyüşlerine gidiyor musun?"

"Eskisi kadar değil. Ama fırsat bulunca gidiyorum."

"Bir eş ve iki çocuk."

Gülümsemesi gözlerine ulaştı ama bakışlarını benden kaçırdı. Onu bu durumdan nasıl kurtaracağım konusunda hiçbir fikrim olmadan olduğum yerde kıpırdandım. Beni görmeme kararı almıştı ve buna saygı duymam gerekiyordu. "Gideceğim ama... bunun senden geldiğini tahmin ediyorum," dedim. Cebimden zarfı çıkarıp içinde ne olduğunu bilerek açtım. Anahtar avucuma düşerken dikkatle beni izledi.

"Harika durumda. Kendim kontrol ettim. Frenler gayet iyi," dedi başını çevirip arabaya bakarak. "Senin almanı isterdi."

“Çok isterim. Sence bu yanlış olur mu?”

“Kesinlikle hayır. Araba senin.”

Dominic’in Camaro’sunun olduğu yere bakıp tekrar ona döndüm. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

Paketinden bir sigara çıkardı. “O arabayı onun kadar seven tek kişi sendin. Ruhsat torpido gözünde.”

Başımla sigarasını işaret ettim. “Artık bırakmalısın.”

“Evet, aynı şeyi binlerce kez duymuşumdur.” Dumanı dışarı üfledi. Sesi giderek yumuşuyordu.

“O çok güzel, Sean. Gerçekten çok güzel.”

“Evet,” derken sesi gurur doluydu. “Öyle.”

“Onu bulduğuna...” Sean omzumun üstüne doğru sigara dumanını üflerken utandığımı hissederek başımı salladım. Parmaklarım eskiden dudak *piercing*inin olduğu yerdeki ufak yara izini okşamak için kaşınıyordu. “Şey, artık gitsem iyi olacak,” dedim, başparmağımla arkamı işaret ederek. “Bir yere uğramam gerekiyor.” İkimiz de yalan söylediğimi biliyorduk. Ela gözleri yalan söylediğimi bildiğini ele veriyordu. “Araba için tekrar teşekkür ederim, benim için anlamı çok büyük ama... ben aslında seni görmek istemiştım... uzun zaman oldu.”

Başını evet anlamında salladı, sigarasını yere fırlatıp söndürürken bakışlarını botlarına çevirdi. “Evet.”

“Çok aramak istedim...” Tereddüdünü hissedince sesim titremeye başladı. “Ben... yapamadım... eve geri dönemedim... İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Harika.”

Ağlama. Ağlama.

Ona son bir kez uzun uzun baktım ve titrek bir nefes verdim. “Seni görmek çok güzeldi, kendine dikkat et, Sean. Teşekkür ederim,” dedim anahtarı havaya kaldırıp.

“Sen de,” dedi, ben geri geri giderken. Valizimi tutup arabaya doğru yürürken onu son bir kez zihnime kazımaya çalıştım.

Bacaklarımın titredüğünü hissederek Camaro’nun yanına vardığımda güneş benimle alay edermiş gibi bulutların ardına

gizlendi. Arabanın içine baktım, sakince nefes alıp vermeye çalışarak kapı kolunu sıkıca tuttum. Arabanın kokusu bile gözlerimin dolmasına neden olmuştu.

“Baş belası olabilirsin. Ama yine de daha fazlasısın. *Çok daha fazlası.*” Tok sesini duyunca başımı çevirip yola baktım. Sözlerinin beni ağlattığını görmesini istemedim. Arabanın yanında donakaldığım yere doğru gelirken ona bakmadım. Ciğerlerim, içimde tuttuğum hıçkırıklarla yanarken başımı çevirdim, bakışlarımı ondan kaçırdım çünkü bir daha ne hissettiğimi belli etmeden Sean’a bakmam mümkün değildi.

Omzuma düşen saçları geriye attığında nazik dokunuşunun yarattığı duygu fırtınasına direnmeye çalıştım. Bana kaç kere böyle dokunmuştu? Gözle görülür bir şekilde titreyerek yere yığılmamak için kapı kolunu parmaklarımdan kan çekilecek kadar sıkı kavradım.

“Ben sadece... seni görmek istemiştin.”

“Bana bakmazsan göremezsın.” Çenemi nazikçe tutup yüzümü kendine çevirdi ve gözyaşlarım bir anda akmaya başladı. Gözlerinde, kısa süre önce bana hayranlıkla, aşkla, şehvetle ve arzuyla bakan adamdan geriye kalanları gördüm. O birkaç saniye içinde birbirimize hissettiğimiz aşkı, çarpıklaştırdığımız sevgiyi, arkadaşlığımızı, birlikte geçirdiğimiz ayları, altın güneşimi gördüm. Söyleyecek o kadar çok şey vardı ki... Ama söylemeyi başaramayacağım ve onun bunları asla duymak istemeyeceği korkusuyla hiçbir şey demedim.

“Hâlâ seni düşünüyorum, Cecelia. Düşünmemek imkânsız.”

İçimde bir şeylerin koptuğunu hissettim, çenem titremesin diye dudağımı ısırdım. Ona karşı hâlâ çok şey hissediyordum. Ama kendime istediğimi hissetmek, istediğimi itiraf etmek için izin vermiştim. Bunu ikimize de borçluydum. “Sana söylemek...” Kendimi bakışlarına ve görmeme izin verdiği savunmasızlığa teslim ettim. Gözlerinden geçen anılarımızı ve daha da önemlisi sevgimizi gördüm. Bana birkaç değerli saniye daha veriyordu.

Bu armağandan gözlerimi ne ayırabilirdim ne de bunu geri çevirebilirdim. “Be-ben...” Yutkundum. “Ben de.” Gözyaşlarım sel olup akmaya başladı ve bir duygu fırtınasında kayboldum. Sean gerçekten sevdiğim ilk erkekti ve hayatımda tanıdığım en güzel adamlardan biriydi. “Mutlu musun?”

Gözleri dolu dolu olmasına rağmen hiç düşünmeden başıyla onayladı. “Çok ama çok mutluyum, Yavru Köpekçik. Gerçekten çok mutluyum.”

“Gü-güzel. Ben buna çok... Sana veda etme şansım olmadı,” dedim hıçkırarak. “Sana veda edemedim ve...” Ellerimle ağzımı kapatıp hıçkırdığımda bana sarıldığını hissettim. “Sen benim en yakın arkadaşımydın, daha fazlasıydın, çok daha fazlasıydın. Sonra her şey mahvoldu. Tanrım, seni o kadar özledim ki. Sen benim ilk aşkımdın, seni sevdim, Sean. Gerçekten çok sevdim. Üzgünüm. Ben çok üzgünüm.”

“Sikeyim böyle işi,” diye mırıldanıp başımı omzuna yasladı. “Özür dilerim. Olanlardan sonra seni hiç aramadığım için üzgünüm; aramıza girmesine izin verdiğim, yeterince güçlü davranamadığım için... Seni suçladım çünkü öylesi daha kolaydı. Ben de çok hata yaptım. Ama... kaybolmuş hâldeydim.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Ben de.”

“Seni asla incitmek istemedim. Umarım bana inanıyorsundur,” diye şakağıma fısıldadı.

Başım ile onayladım, kırık parçalarımı toparlayıp elimden geldiğince birleştirmeye çalıştım. “İnanıyorum. Mutluysan... İstedğim tek şey bu.”

“Hak etmediğim bir karım ve böyle sevebileceğimi hayal bile edemediğim dünyalar güzeli iki çocuğum var. Oğluma Dominic’in ismini verdim. O küçük piç tıpkı onun gibi davranıyor. Bu, bir lanet ama en azından onun bir parçası hep benimle olacak.” Sesi pişmanlığını ve hasretini ele veriyordu. “Tıpkı her zaman senden bir parçanın benimle olacağı gibi,” dedi, eskisi gibi rahatlatıcı bir şekilde sırtımı okşuyordu. Bunu yapmasını

çok özlemiştim. “Ve sen de her zaman benden bir parçaya sahip olacaksın.” Geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı.

“Ama görebiliyorum. Hâlâ vazgeçmemişsin. Mutlu olabilmek için bunları geride bırakman gerek. Sen hiçbir zaman suçlu olmadın. Asla. Burada olsaydı Dominic de aynı şeyi söylerdi. Bu onun kararıydı. Ve o seni sevdi.” Sean kesilmeyen gözyaşlarımı silerken başımı sallayıp durdum. “Eskiden olan pek çok şey için pişmanlık duyuyorum ama senden asla pişman olmadım. Seni o zaman da sevdim, şimdi de seviyorum, her zaman seveceğim.”

Uzun uzun baktık. Bir yanım parçalanırken daha büyük bir yanım iyileşti. İlk dikişin atıldığını ve bunun getirdiği o tatlı rahatlamayı hissettim. Sean alnını alnıma dayadı ve kesik kesik çıkan nefeslerimiz birbirine karıştı. “Hayatta isteyebileceğimden, kendim için hayal edebileceğimden çok daha fazlasına sahip olmama rağmen bir yanım her zaman beni seçmiş olmanı dileyecek.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. Ona bakarken gözyaşlarım dudaklarımı kapladı. “Bazen onunla hiç tanışmamış olmayı, onu hiç görmemiş olmayı diliyorum.”

“Öyle deme. Böyle olması gerekiyordu. Sen her zaman onun saklaması gereken sır olacaktın.”

Hayatımda ilk kez Sean’ın dürüstlüğünden, gerçeklerden nefret ettim. “Benim de seni her zaman seveceğimi biliyorsun.”

Gözleri hatalarımızla dolu dolu olmuş bir hâlde başını kaldırdı. “Evet, biliyorum. Hadi *git*.”

Beni bıraktı ve nazik bakışlarıyla aynı şeyi yapmam için yalvardı. Başımla onaylayıp geri çekildim, Sean kapıyı açınca da direksiyonun başına geçtim.

Sean arabanın yanında dururken hemen motoru çalıştırdım. Ona bakmadım ama arabanın içine baktığını biliyordum. Benimle birlikte onu götürdüğüm geçmişe saplanıp kaldığını, beni –*bizi*– hatırladığını, cama dümdüz dayadığı eli kadar ağır bir pişmanlık hissettiğini biliyordum. Ancak vitesi ayarlayıp dikiz

aynasına baktığımda tanıdık, bir zamanlar bana ait olan bir şeyin parıltısını gördüm. Elimi kaldırıp aynadan sarkan sembolü parmaklarımın arasına aldım. Aklımdaki soruyu sormayı çok istemiştim ama yanıtsız kalmasının daha iyi olacağını düşünmüştüm. Sean arkasını döndüğünde dikiz aynasında asılı olan kolyeyi bıraktım. Kırgınlığın beni tekrar sarmasından korkarak ona bakmamaya karar verdim. Oradan uzaklaşırken sevgisini, bana verebileceği her şeyi alıyor, sonsuza dek onunla birlikte olacak parçamı kabullendiğini umuyordum.

Geçmişimin hayaletleriyle yüzleşmek, gerçeklerimi serbest bırakmak için verdiğim bir karardı ve bunu başarmıştım. Hepsi yok etmiştim ama bunun yarattığı rahatlama hissi ağırdı. Direksiyonu sıkı sıkı tutarak otoyolun kenarında durdum ve hangi yöne gideceğimi düşündüm.

Uzaklardaki dağların arasından yükselen gri puslara bakarken aklıma bir fikir geldi. Sinyal verip gaza bastım. Geride bıraktığım her kilometre biraz daha kolaylaştı, saçlarımı etrafa savuran rüzgâr içimi acı-tatlı bir rahatlama hissiyle doldurdu. Telefonumu alıp kayıtlı şarkıları açtım. Wet Willie'nin "Keep on Smilin'" şarkısının açılış sözleri beni senelerdir hissetmediğim bir huzura sürükledi. Gidiyor olabilirdim ama hepsini yanımda götürüyordum. Sevginin her derecesini deneyimlediğim, tadabildiğim ve yanımda götürebildiğim her anı için minnettar olarak hızla yola devam ettim. Önce sahip olduğum, sonra kaybettiğim aşk için; beni çevreleyen, içime işleyen ve bana asla geçmişi geride bırakan kadın olamayacağımı ama onu yanıma alabileceğimi söyleyen yakıcı anılar için minnettardım.

Telefonumda Sean'ın etrafa yayılan müziği, parmak uçlarımda ve ayaklarımın altında Dominic'in arabasının titreşimiyle kasaba sınırına doğru giderken güneş bulutların arasından çıktı. Sonra uçuşumu hissettim. Sırtımdaki kanatların *bana* ait olduğuna karar verdim. Ve kanatlarımla birlikte kendimi özgürleştirdim.

Elli İkinci Bölüm

Sekiz ay sonra...

Marissa kalçasıyla kasayı kapatarak, “Şimdi ne anlatıp duruyor?” diye sordu. Arkama baktığımda televizyondaki adamdan söz ettiğini fark ettim. Marissa tezgâhtaki adamın kahvesini tazelemek için yanına gitti. “Başka bir şey ister miydiniz?”

“Hayır. Teşekkür ederim,” dedi adam. Hesabını götürdüğümde gözlerimin içine bakamadı. Bu hafta üçüncü geliyordu. Yakışıklıydı ama dersimi almıştım. Zaten bir ilişkiye kesinlikle hazır değildim.

Günün birinde.

Belki.

Triple Falls’tan ikinci kez ayrıldığımda bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şey kazanmıştım: İnanç.

İnsanın, kendini yok etmeyecek şekilde sevmesi çelişkiydi. Ya çok az ya da çok fazla sevebiliyordunuz ama elinizi kolunuzu bağlamaması gerekiyordu. İnanç şifa veren bir şeydi ve umudu yaratıyordu. Umutsa bir sonraki adımımdı ama o an için inanç beni rahatlatıyordu.

Pratik yemekler yapan aşçımız Travis, “Cee, iki sahanda yumurta,” diye seslendi. Tabağı alıp taburede oturan yaşlıca adama götürdüm. Çatal bıçağın ambalajını açarken başıyla televizyonu işaret etti. “Sesini biraz açar mısın?”

Televizyonda bir başka başkanlık konuşması olduğunu gördüm. Geçen sonbahar seçtiğimiz başkanımızın son bir haftadaki ikinci konuşmasıydı. Göreve gelen en genç başkan olarak yemin etmişti.

“Tanrım, sanki 2008’e geri döndük. Paramız hiçbir yerde güvende değil,” dedi adam başını sallayarak. Uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini açtım. Bay Yakışıklı’nın ödediği hesabı alıp para üstünü ve fişini tezgâha koydum. Aklıma bir an için Selma gelince gülümsemeden edemedim. Ama ben kafenin sahibinden bir şey çalmıyordum, maaş çeklerinin üstünde benim ismim vardı.

Ne ironi ama!

“Saçmalayıp duruyor. Tutamayacağı daha çok vaatte bulunuyor.”

Yumurtalarının üstüne ketçap sıkın müdavimlerimizden huysuz Billy, homurdanarak hemfikir olduğunu belirtti. “Adamın tipinden hiç hoşlanmadım. Sahtekârın teki olduğu belli.”

Bir kakhaha patlattım. “Takım elbisesi mi, yoksa saç kesimi yüzünden mi böyle düşünüyorsun?”

Billy omuzlarımın üstünde bir kafa daha çıkmış gibi bana bakınca gülerken kahvesini tazeledim. Şeker paketini tam üç kere silkeleyip şekerini koydu. Bu hareketi kalbimi sızlatınca yutkundum. “Hâlâ genç bir ülkeyiz. Yani, bin yaşındaki ya da daha yaşlı ülkelere *kıyasla* iki yüz kırk küsur yaşındayız. Belki günün birinde düzlüğe çıkarız.”

Bay Yakışıklı dalgın dalgın bana bakarak başını salladı. “Hiç öyle düşünmemiştim.”

“Eh, ben sadece mesajı iletiyorum,” diye mırıldandım.

“Bu adam bir şarlatan,” dedi Marissa. Bu sefer kakhahalara boğuldum. Yan yan bana baktı. “Bu kadar komik olan ne?”

“Hiçbir şey.” Televizyonda ABD topraklarındaki en güncel sorundan söz etmekte olan yeni başkana baktım. Son altı ayda en sağlam bankalar batmış, federal yargıçlar görevden

alınmıştı ve Başkan Monroe kabinesinin tamamını temizleyip Beyaz Saray personelinin yüzde doksanını değiştirmişti. Esas olarak parlamentoyu temizlemişti ve kimse değişimden hoşlanmazdı. Açık fikirli olmaya çalışıyordum. Vaatlerini manşetlerden okuyordum. Aslında ülkemizin nasıl ayakta kalacağına, birlik olacağına, zor günleri aşacağına ve daha da güçleneceğine dair aynı mesajları veriyordu.

Herkesin duymaya ihtiyacı olan sözleri söylüyordu ama bu sözler bir o kadar da yanıltıcıydı. Fakat etrafına biraz daha dikkatlice bakınca sağında oturan adam duraksamama ve sonra şok geçirmeme neden oldu.

Uzaktan kumandayı alıp haberi geriye sardım.

“Hey, izliyordum,” dedi Billy.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Affedersin, bir saniye. Baştan oynatacağım.”

Birkaç saniye başa alıp görmek istediğim kişi ekranda belirlince görüntüyü dondurdum ve elimle ağzımı kapadım.

“Aman Tanrım.” Bu yüzü, saçları, gözleri ve gülümsüyor olsaydı gamzeleri her yerde tanırdım.

Tyler.

Marissa köşeden bana baktı. “Cecelia? Ne oldu? Sorun ne?”

Başkanımızın arkasında onu koruyan birkaç kişinin arasında duran Tyler’a baktım ve tepeden tırnağa inceledim. Dimdik duruyor, keskin, dikkatli bakışlarla ve ciddi bir ifadeyle etrafa bakınıyordu. Başkanın korumalarından biri olan bu adam eskiden tanıdığım ve sevdiğim o şakacı adama benzemiyordu. Ama oydu. Tyler’dı.

Tyler, Başkanın korumasıydı.

İçerideki herkes bana garip garip bakarken dilim tutulmuş gibiydi. Toparlanmak için kendime bir saniye, sonra bir saniye daha verdim.

Hafifçe öksürüp omzumu silktim. “Bir şey yok. Yemin ederim ki bir hayalet gördüğümü sandım. Kusura bakmayın

millet.” Oynat tuşuna bastım ve hayal meyal Marissa’nın sesini duydum. “Fena değil ama biraz *bronzlaşsa* iyi olur.”

Kahve demliğini güçlükle yerine koyarken şoktan titrediğimi fark ettim.

Her yere ulaşmışlardı. Bankalara, borsaya. Hepsine. Onlardı. Beyaz Saray’a bile sızmışlardı.

Buna niye şaşırdığımı bilmiyordum ama Tyler’i öylesine saygın bir ortamda görmek beni şoka uğratmıştı. Avuçlarım ter içinde sakinleşmeye çalıştım ama başaramadım.

Başarmışlardı.

Yaptıkları işe hâlâ devam ediyorlardı.

Bunu öğrenmek beni inanılmaz derecede rahatlatmıştı. Bir planları olduğunu bilmek beni güvende hissettirdi. Doğru bir plandı. Onlarla o kadar gurur duydum ki gözlerimin dolduğunu hissettim. Hızla servis kapısından mutfığa daldım ve kendimi fırın ürünleri rafının yanındaki köşeye attım.

“Sizi orospu çocukları,” diye fısıldadım. Elimle ağzımı kapadım, başımı sallarken gülümsememin bütün yüzüme yayıldığını hissettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. İçimde fırtınalar kopuyordu.

Birkaç dakika ve birkaç derin nefesten sonra yüzüme sakin bir ifade yerleştirip kafeye geri döndüm ve Marissa’ya bir ricada bulundum.

“Depozit masamda duruyor. Bugün götürme şansın var mı?”

“Tabii, canım. Sen iyi misin?” dedi endişeyle.

“İyiyim. Ben sadece... eve biraz erken dönüp köpeğimi dışarı çıkarmak istiyorum. Fırtına çıkacak gibi ve fırtınalardan çok korkar.”

“Sorun değil. Sabah görüşürüz, tatlım.”

Tatlım.

Bu sözcüğün bir silah ya da bir sevgi ifadesi olarak kullanılabilmesi garipti. Dominic birkaç kere bana tatlım demişti. Ama artık geçmişî öfkeyle hatırlamıyordum. Artık ebeveynlerimin hayat

seçimi olan araftaki zamanımı düşündüğümde kendimle gurur duyuyordum. Aklımdan zor zamanlar geçmiyordu. Sean'la doğa yürüyüşleri yaptığımız, Dominic'in kitap okuyuşunu izlediğim ya da Tobias'la birlikte gece göğünün altında ateş böceklerini izlerken şarap yudumladığımız zamanları hatırlıyordum.

Hatırladığım şey geçmişte deneyimlediğim ve yanıma aldığımdı sevgiydi.

Ve bu benim en büyük gücümdü. Gerçek süper gücümdü.

Gök gürültüsü arasında kafeden çıkıp arabaya giden yolu yarılamaştım ki havanın birden durgunlaştığını hissettim. Otoparkta etrafıma bakındım ve bir şey göremedim ama biraz durup düşününce kendime bu elektriklenmenin yaklaşan fırtınayla ilgili olduğunu söyledim. Hayal kırıklığıyla yas tutmak isteyen yanıma savuşturdum. Bunu pek çok kez yapmıştım. O zamandan beri gözyaşlarım kurumuştu.

Seçtiğim hayatı yaşıyor, gün gün ilerliyordum. Beklentilerim yoktu, çok az sorumluluğum vardı. Hırslı hedefler koymamıştım, vicdanımla savaşmıyordum. Sade, basit bir hayattı. Dikiz aynasına bakarak heba etmek istemediğim bir hayattı. Kefaret ödemek için değil, huzurlu olmak ve ileride ne yapmak istediğimi düşünebilme şansına sahip olmak için monoton bir rol üstlenmiştim. Dürüst bir şekilde çalıştığım, günün sonunda ayaklarımın sızladığı sade bir hayat tercih etmiştim. Her şeyden çok insana tevazu öğreten bir hayattı ve hayatım ilk kez bana mantıklı geliyordu. Bu hayatı yaşarken gülümsemek istiyordum.

Bazı günler –çoğu gün– gülümsüyordum.

Artık sahip olduğum gelecek için geçmişime kin duymuyordum. Geleceğim tertemiz bir sayfaydı ama farklı bir plan yapana dek sade bir hayat yaşamak istiyordum. Çantamı omzuma takıp hızlı adımlarla arabama gittim ve sürücü koltuğuna oturdum. Emniyet kemerimi takınca yolcu tarafındaki camın açık olduğunu fark edip kaşlarımı çattım. Camı açık bıraktığımı hatırlamıyordum. Fırtınaya yakalanmadığıma sevinerek

motoru çalıştırdım. Cigarettes After Sex'in "K." isimli şarkısı hoparlörlerden yayılınca oturduğum yerde sıçradım.

Bu şarkıyı senelerdir, ormanlık alana doğru çaldığımdan beri duymamıştım...

Camaro'dan dışarı fırlayıp üç yüz altmış derece etrafımda döndüm ve otoparka göz attım.

Bu arabanın anahtarı sadece bir kişide daha var ve o anahtar asla kullanılmayacak.

Hayır. Hayır. Hayır.

Dokunaklı melodi rölantide çalışan arabamın camından dışarı yayılıyor, beni hayatımın sonsuza dek değiştiği bir güne geri götürüyordu.

Çılgınlar gibi yine otoparkta etrafıma bakındım ama bir şey göremedim. O şarkıyı ben çalmamıştım ve çalmazdım. *Bluetooth*u mı bağlı diye telaşla telefonumu çıkarıp bütün uygulamalarımı kapadım ama şarkı çalmaya devam etti. Benim telefonuma bağlı değildi. Elim kaportanın üstüne koydum. Sıcaktı.

Başka bir oyun muydu bu?

Daha fazlasına dayanamazdım.

İkimizi geçmişe gömmüştüm. Onun istediğini yapmış, orayı terk etmişim. Bunun anlamı neydi? Tekrar küçük alışveriş merkezine doğru baktığımda Tobias'ın elinde bir alışveriş torbasıyla A&P mağazasından çıktığını gördüm. Koyu renk kot pantolon ve tişört giymiş hâli benim için yabancıydı ama çok etkileyiciydi. Omuzları gergin olmasa da bir şeye odaklanmış gibi kaşlarını çatmıştı. Beni gördü. Gerildi, tam adım atarken durdu ve kehribar rengi gözlerini gözlerime dikti.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ısıklık çaldığımda beni tepeden tırnağa süzdü.

"Vay canına, inanılmaz. Keyif turu için arabayı çalmakla kalmıyorsun, *sonra* bir de alışverişe çıkmaya mı karar veriyorsun? Çok cesaretlisin doğrusu. Küstahlığın sınır tanımıyor."

Bana yaklaşırken bir an için belirip kaybolan gülümsemesi gözümden kaçmadı. Gururum ancak bu kadarına izin verdiği için gözlerimi başka yöne çevirdim. Çok yakışıklıydı ve bir bakıma insanın akıl sağlığını bozuyordu. Aklımı daha fazla yitirmeye dayanamazdım.

“Arabayı senin aldığını biliyordum.”

“Sean’dan veda hediyesiydi. Elbette, almak istiyorsan sana ait ama lütfen...” dedim boğuk bir sesle. “Geri alma.”

“Hep benim istediğim olur. Bunu biliyorsun. Hem saat dörde kadar işten çıkmaman gerekiyordu.”

“Eh, bugün erken çıktım. Sanırım önemsedğim tek şeyi gizlice benden almana şaşmamam gerekir.” Camaro’ya binip motoru kapadım, anahtarı ve çantamı aldıktan sonra kapıyı çarptım. “Artık senin. Şimdi senden gerçekten nefret ediyorum. Mutlu musun?”

“Hayır. Kesinlikle değilim. Milyonlarca dolardan vazgeçen ve Virginia’da hiçliğin ortasındaki bir başka küçük kasabada yaşayan bir garsonsun. Bunun beni mutlu ettiğini mi sanıyorsun?”

“Seni neyin mutlu ettiği umurumda değil. *Ben mutluyum.* Bu kasabaya bayılıyorum. Beş parasız da değilim. O kafe bana ait ve bir evim var. Bütün paradan vazgeçecek kadar salak olduğumu mu sandın? Ben yoksul büyüdüm. Asla o kadar cömert olamam.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Orası senin mi?”

“Teknik olarak annemin.”

“Neden ismi Meggie’nin Yeri?”

Anlamamasına neredeyse gülecektim.

Erkekler.

“Uzun hikâye.”

Kaşlarını çattı. “Ben biliyor muyum?”

“Çok yakından *ve* dışarıdan biri olarak biliyorsun.”

“Bana düzgün bir yanıt verecek misin?”

“Bu da *benim* saklamam gereken sırrım olsun.” Ona baktım. “Başkanın konuşması beni biraz sarstı. Bu yüzden erken çıktım.”

Gözlerindeki bariz gurur parıltısı gözümden kaçmadı. “Demek konuşmayı kaçırmadın?”

“Ben zamanında senin satranç tahtanda oynadığımı düşünürken sen çoktan başka bir tahtaya geçmişsin. Tyler’i orada dururken görünce... Ah, bunun beni ne şekilde etkilediğini anlatamam. Yaptıkların, hâlâ yapmakta oldukların cidden kayda değer. Aklımın ucundan geçmezdi... Olayların bu noktaya gelişini görebildiğim için kendimi şanslı sayıyorum.” Suratımı astım. “Keşke beni uzaklaştırmasaydın...” Başımı salladım. “Önemli değil.”

“Paranın tamamını geri alacaksın, Cecelia.”

“Ben böyle iyiyim.”

“Bana. Bak.”

“Hayır. Çünkü bakmak zorunda değilim. Bunu biraz düşün istersen.”

“Cecelia...”

“Paradan haberin olmaması gerekiyordu. Para konusu önemli değil. Ait olduğu yerde, onu kazanmak için çalışan insanların elinde. Geri kalanının iyi bir şekilde kullanılmasını sağlarsın. Bunu yapacağını biliyorum.”

“O kadar parayı fark etmeyeceğimi mi sandın? Bana bak, Cecelia.”

Göz göze geldik ve içimde çakan kıvılcıma lanet okudum. Hâlâ tanıdığım adamdı ama çok şey değişmişti. Tek bir şey değişmeyecekti: aramızdaki bağ. Ne kadar özgür bir kadın olduğumu iddia etsem de beni ona mahkûm eden şey aramızdaki bağdı.

Nihayet dikkatimi ona verdiğimde gözlerinde nadiren gördüğüm bir şey vardı.

Bana duygularını belli eden bir ifadeyle bakıyordu.

“Bana ait olanı almaya geldim. Arabadan söz etmediğimi biliyorsun.”

Alışveriş torbasını yere koyup bana doğru bir adım attı. Hemen bir adım geri çekildim. “O hâlde *arabayı* almayı denemen daha iyi olur.”

Dudaklarının hafifçe kıpırdadığını fark ettim. “İşimi zorlaştıracak mısın?”

Şaşırmış gibi ona baktım. “Hayır, bunu *imkânsız* hâle getireceğim.”

Bana doğru bir adım daha attı. “Güzel. Bana direnmeni bekliyorum. Karşılık vermeni bekliyorum. İnsan doğası gereği şaşırmayı bekliyorum. Tipik bir örnek olarak direnen unsur *sensin*. Ama sakın yanılma, rakibimi *tanıyorum*.”

“Seninle işim bitti.”

“Hayır, bitmedi.”

“Ukala, küstah, cahil ve tamamıyla bilgisizsin. Seni *şimdi* kabul edeceğimi mi sanıyorsun?”

“Hayır, önümüzdeki birkaç ay boyunca her gün bana cehennem azabı çektireceğini düşünüyorum ama beni kabul etmen için buna razıyım.”

“Boşa vakit harcıyorsun.”

“Tartışılır.”

“Bak, bu hiç hoş değil. Komik de değil. Çizgiyi aşıyorsun. Saçmalamayı kes.”

Yutkundu, gözlerinde nadiren gördüğüm bir korku emaresi belirirken gülümsemesi silindi.

“O hâlde biraz dürüst olmaya ne dersin?”

“Şaka yapıyordun, değil mi?”

“Hayır.”

“Sana asla inanmayacağım.”

“Gerçekti,” dedi. “Hepsi. Gerçekti.”

“Sus,” dedim bakışlarımı yere çevirip. “Bunu yapamazsın.”

“Lütfen,” dedi çaresizlik içinde. “Lütfen, bana bak.”

Çenemi sıkarak ona baktım.

“Beau bana ‘gerçek bir erkeğin’ hak iddia ettiğini ve onsuz yaşayamayacağı şeyle arasına *hiçbir şeyin* ya da *hiç kimsenin* girmesine izin vermeyeceğini öğretti. Buna hazırdım. Böyle davranmaya hazırlanmıştım. Kardeşlerimle var gücümle dövüşmeye, sen beni affedene dek her gün seninle kavga etmeye hazırdım. Her birinde seninle birlikte olduğum binlerce hayal kurdum.”

Beni kendine çekip kollarının arasına hapsetti. Gömleğimi kot pantolonumdan dışarı çıkardı, sıcak ellerini altına sokup sırtımdan yukarı kaydırarak kanat dövmelelerinin üstünde gezdirdi. “Bu,” dedi sırtımı okşayarak, “şimdiye kadar birine yaptığım en kötü şeydi ama...” yutkundu, “sen kendim için çaldığım tek şeysin. Kıskançlığımın başlangıcı, Dominic’i kaybetmenin de geri kalanını mahvetmesine izin verdim,” diye itiraf etti, yalvaran gözlerle gözlerime bakarak. “Onu kollarında görünce, ne kadar korktuğunu görünce, kardeşimden sonra seni kaybedip kaybetmeyeceğimi bilmemeye dayanamadım. Bununla başa çıkamadım. Hayatımda hiç o kadar korkmamıştım. Elimde kalan tek şey sendin. Seni o zaman da istedim, hâlâ istiyorum. Ama daha da önemlisi, seni hak etmek istedim. Olan biten *hiçbir* şeyi geri alamazdım. Dünyanın en korkunç insanı gibi hissettim. Beni *asla* affetmemen gereken şeyler yaptım. Sana yaptıklarımın sonra geri döndüğünde beni hâlâ sevdiğine inanamadım. Bana hâlâ eskisi gibi, aynı ifadeyle baktığına inanamadım.” Hayretle başını salladı, başparmaklarını sırtımda gezdirdi. “Bu, mutlu bir son olmayabilir ama karşımıza çıkan her şeyle... birlikte başa çıkmamızda bir sorun yok, değil mi? Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm ama beni affedeceğini, yeniden isteyeceğini bir kez bile düşünmedim.” Gözleri yaşlarla doldu. “Onu geri getiremeyiz, beni her şey için affedemezsin ama birlikte... nasıl lanetlendiysek öyle olmayı deneyebiliriz. Sen yanımda olduğun sürece başımıza neler geldiği de umurumda değil.”

“Ne-neden?” hafifçe öksürdüm, “neden şimdi?”

“Çünkü seni sevmek beni hasta etti ama seni iki kez kaybetmek beni ölümcül bir hasta hâline getirdi. Senin olmadığın hiçbir sonu yaşamak istemiyorum.”

Elimi göğsüne koyup onu ittim. “Tobias...”

“Kendimi sana kanıtlamaya daha yeni başladım. İzin ver. Lütfen. Bırak da bunu yapayım. Bana bir daha beni sevdiğini söylemesen bile bunu hak ediyorum ve senden söylemeni istemem. Asla. Ama en çok kalbini istiyorum, Cecelia, güzel yüzünü ya da vücudunu değil. Beni çeken şey senin kalbin. En güzel yanın kalbin, seni en değerli rakibim yapan yanın kalbin.” Yüzünü boynumun kıvrımına dayadı. “Lütfen. Tanrım, *lütfe*n, Cecelia, sonunda seni hak ettiğin gibi sevmeme izin ver.” Geri çekildiğinde sözleri zırlım, giysilerimi ve tenimi delmiş, çoktan içime işlemişti.

Aptallığıma inanamayarak başımı salladım. “Beni, seni terk etmeye zorladın. Benden çok şey istiyorsun.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Seni açgözlülüğümden kurtarmak için kendimi vazgeçirmeye çalışmadığımı mı sanıyorsun?” Gözlerimin içine baktı. “Sen nişanlandıktan bir gün sonra Horner Teknolojileri’ni satın almak için teklif yolladım. *Tek* hamlem buydu. Bir yanıt gelmeyince gerçekten de yoluna devam ettiğin için bunu görmezden geldiğini düşündüm. Bir başka erkeğin seni sahiplendiğini ve senin de kabul ettiğini öğrendiğim gün, hayatımın en kötü günlerinden biriydi. O sıralarda Alicia’yla birlikte olduğum hâlde seni kıskandığım zaman çok kötü kararlar veriyordum ve bu da bencilce bir karardı. Zayıf bir andı. Bir korkağın yapacağı şeydi ama ona asla bağlanamazdım.” Elim göğsüne dayadı. “Gittiğin gün, bana korkak gibi davranmak ya da bir kral olmak arasında bir seçenek sundun.” Beni bıraktı, cebinden bir satranç taşı çıkartıp avucuma koydu. “Haklıydın, sen her zaman bir kraliçenin

kalbine sahiptin ama bilmelisin ki beni kral yapacak *tek şey* senin sevgini kazanmak olacak.”

Elimdeki taşa baktım, babamın satranç takımından bir taşı. Kayıp olduğunu fark etmemiştim. Geri döndüğüm gece. Cin kokusu. Tobias oradaydı.

Bıkkınlıkla nefesimi verdim. “Sen tahammül edilmez bir puştun.” Öfkelenmiştim.

“*Senin* puştun,” dedi. Dolgun dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu ama gözlerindeki ifade endişelendiğini kanıtlar nitelikteydi. Tüm bedeninden ihtiyaç hissi yayılıyordu. Bir an için boş bulunup bu yüzden kendimi tebrik ettim. Beni kollarının arasına alırken sırtımı okşamaya, gözlerinde kalbimi yerle bir eden yumuşacık bir ifadeyle gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Kalbi benimkine karşı gümbür gümbür atıyor, beni ona uymaya davet ediyordu ve ona ne kadar yalan söylersem söyleyeyim inanmayacaktı. Bu dünyada kalbini bana verebilen tek erkek oydu. Sonsuza dek kalbinin kölesi olacaktım. Gözleri dolarak yüzüme baktı. İşini kolaylaştırmayacaktım. Bunu hak etmesi gerekiyordu.

“Sürekli tartışacağız.”

Sırıttı. “Biliyorum.”

“Sırtıma dövme yaptığın için zır delinin tekisin.”

“Bunu da biliyorum.”

“Peki, artık bitti mi?” diye sordum korkarak. Çünkü doğruyu söylüyorsa söylediği en büyük yalan olacaktı. Kardeşlik onun bütün kimliği idi. Başka bir hayat, bir yalanı yaşamak anlamına gelirdi. “Çünkü benim için vazgeçmeni istemiyorum. Sen öyle biri değilsin.”

“Şimdilik uzun süreli bir izne ayrılmış durumdayım ve bunu kesinlikle hak ettim.”

“Bırakmana izin vermeyeceğim.”

“Ben de izin vermene izin vermeyeceğim.” Kararlı bir ifadeyle ellerini iki yanımdaya gezdirdi. “Gidersen peşinden gelirim. Fikrini değiştirecek olursan seni caydırırım. Senin için her gün öylesine mücadele ederim ki doğru kararı verip vermediğini bir gün bile sorgulamazsın.”

“Bundan böyle *aramızda* sır olmayacak, Tobias. İşine geldiğinde bazı şeyleri söylememek, oyunlar oynamak, daha iyi olduğunu düşündüğün için beni korumak yok. Önemli kararları birlikte vereceğiz.”

Başıyla onayladı. “Söz veriyorum.”

“Eh, o zaman sen bir *yalancısın*.”

Hafifçe gülümsedi. “Sen de blöfümü gören tek kadınsın.”

“Yani sana birkaç ay cehennem hayatı yaşattıktan sonra bu işte birlikte mi olacağız?”

“Oui.” *Evet*. Yavaşça başını salladı. “Zaten hep birlikte değil miydik? İstesek de istemesek de.”

Ben ona hak verircesine başımı sallarken rahatlamış gibi nefesini bıraktı ve beni kendine çekip âdeta sonsuza dek sürececek bir öpücük verdi. Beni tutkuyla öperken ellerini sırtımda gezdirdi. Geri çekildiğinde gerginliğinin bir kısmını attığını hissettim. “Siktir,” başını önüne eğdi, “teşekkür ederim. Artık eve gidelim.”

Kaşlarımı çattım. “Ev dediğin yer nerede?”

Alışveriş torbasını alıp omzunu silkti. “Sen söyle.”

“Yoksa *bunca* zamandır ormanda mı uyuyordun?”

Gülümsediği gözümünden kaçmadı. “Olabilir.”

“Evde başka biri var. Yatakta kendine bir yer açmak için onunla dövüşmek zorunda kalacaksın.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ayrıca o da en az senin kadar zalim bir kral. Üstelik Fransız. Onunla dövüşmeye mahkûmsun.”

“Onunla başa çıkabilirim.”

“Bundan o kadar da emin değilim.”

Yolcu tarafına geçmek için hareketlendim ama başını sallayıp arabanın diğer tarafına dolandı.

Kaşlarımı çattım. “Benim kullanmama izin mi vereceksin?”

Arabanın üstünden göz göze geldik. “Sana güveniyorum.” İki kelime.

Tobias King’den duyacağımı asla düşünmediğim iki kelime. Bana söyleyebileceği her şeyden daha etkiliydi. Direksiyonun başına geçerken bu sözcüklerin ağırlığını hissediyordum. Arabayı çalıştırdım, Tobias binerken radyoda “Father Figure” şarkısını duyunca gülümsediğini belli etmemek için dudağını ısırırdı. Dikkatle ona baktığımda... mutlu görüldüğünü, bana döndüğünde gözlerinde sevecen bir ifade olduğunu fark ettim.

“Sana *güveniyorum*. Sana herkesten daha fazla saygı duyuyorum ve seni çok iyi duydum, Cecelia. Her zaman duydum. O dövme, her zaman duyacağım ile ilgili bir vaatti.”

Geleceğimde daha fazla gözyaşına yer yoktu. İkimizin ömrüne de yetecek kadar gözyaşı dökmüştüm. Ama sessizce akan, mutluluk kokan yabancı bir gözyaşını engelleyemedim. Bu beni korkutuyordu. Tobias elini uzatıp yüzümü tuttu. “Bilmen gereken bir şey daha var.”

Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Seni izledim. İzlediğimi umduğunu söylediğin o gece. Hep izledim. Başından beri oradaydım,” diye fısıldadı. “Gözlerimi senden alamadım.”

Boğazımdan bir hıçkırık yükselirken beni kendine çekip alnını alnıma dayadı. “Telafi edeceğim. Seni reddettiğim her gün, kendimi reddettim. Cezamızın geri kalanı bitene dek telafi edeceğim. *Je t’aime*, Cecelia. Seni o kadar çok seviyorum ki. Mon trésor.” Öpücüğü nazik değildi. Sahipleniciydi ve ikimizi sonsuza dek birbirimize mahkûm ediyordu. Seve seve çekeceğim, ikimizin ömrünün sonuna dek ve sonrasında da kabul edeceğim bir cezaydı. Geri çekildiğinde arka koltuğa baktım.

“Alışveriş torbasında ne var?”

“Kahvaltılık. Fransız tostı yapmak için malzemeler.”

Kaşımı kaldırdım. “Pazarlık yapmamız gerekebilir. Tarçın var mı?”

Başını evet anlamında salladı. “İki kavanoz.”

Gülümsemeden edemedim. Emniyet kemerimi takıp ona baktım. “Seni uyarayım, kaldığım yer tam olarak bir saray değil.”

Bir saray değildi ama uyanırken gördüğüm bir rüyaydı.

Dominic, gelecek için hiçbir şey istemediğini söylediği gece gördüğüm bir düştü. İki yanı ilkbaharda beyaz çiçek açan Bradford armut ağaçlarıyla kaplı uzun bir yolla ilgili etkileyici bir rüyaydı. Yol, dağların ortasında süzülüyormuş gibi gözükten tepedeki bir eve uzanıyordu. İçinde bir sürü gömme kitap rafı, yumuşak pelüş battaniyeler, kırlentler ve şirin okuma köşeleri olan ufak bir ev. Arkasında akla hayale gelebilecek her türlü koku ve renkle dolup taşan bir bahçe vardı. Hayalini kurduğum yeri bulana dek neredeyse bir ay her yeri dolaşmışım. Evi satın aldığım gün, ön kapıyı kan kırmızısına boyamıştım. Sonra da buzdolabını pahalı şarapla doldurmuştum. Son dokunuşu da Beau isimli Fransız Buldok köpeğimle yapmışım.

Kafemde geçirdiğim uzun bir günün ardından ayaklarım sızlar hâlde Beau’yla verandada oturup evimin her odasından yayılan müzik eşliğinde yeni tomurcuklanan bahçeye bakıyorduk. Roman’ın malikânesi olmayabilirdi ama içinde yaşanan, *gerçek* bir evdi. Rahattı. Sırlarla ve yalanlarla kirlenmemişti. Eskiydi ama etrafını saran acımasız dünya tarafından dokunulmamıştı. Bir sığınaktı.

Tobias eğilip parmağını dudaklarımda ve boğazımda gezdirdi. Gözleri vaat doluydu. “Sana kahvaltı hazırlayabileceğim bir ocağı var mı?”

“Evet.”

Parmaklarını köprücük kemiğime götürdüğünde nabzım hızlanmaya başladı.

Dudaklarıma doğru fısıldarken gür kirpiklerinin arasından tutkuyla bana baktı. “Boşalmanı, sık sık boşalmanı sağlayabileceğim bir yatak var mı?”

“Evet.”

Beni dudaklarımdan öpüp geri çekildi. “O hâlde başka neye ihtiyacımız var ki?”

“Hiçbir şeye.”

Gök gürlemesiyle birlikte aralanan dudaklarında bir gülümseme belirdi, ana yola çıkıp sinyal verdiğimde yağmur damlaları sert bir şekilde ön cama vurmaya başladı.

Yağmur damlalarına göz attıktan sonra bana dönen Tobias’a baktım. Sadece ikimizin anlayacağı şekilde birbirimize gülümsedik.

Kesinlikle gün batımına doğru yol almıyorduk.

Omzunu silkti. “Birçoğundan ilki. Merde, c’est nous.” *Siktir et, birlikteyiz.*

“Bu bir fırtına değil, Tobias,” dedim gökyüzüne bakarak. “Bu bir lütuf.”

Teşekkürler

Her şeyden önce ister kitaplarımdan birini ilk kez okuyor olun, ister bütün kitaplarımı okumuş olun, bu seriye bir şans verdiğiniz için tüm okurlara teşekkür etmek isterim. Bu seri kesinlikle çılgın hayal gücümün bir ürünüydü ve yazarken o kadar keyif aldım ki okuduğunuz için sizlere minnettarım.

Muhteşem grubum The Asskickers'a bu sene bana tahammül ettikleri için teşekkür ederim. Olağanüstü bir yolculuk oldu ve sizler olmadan dayanamazdım. Size bunu her fırsatta söylüyorum ama kâğıt üstünde görmek için de hiçbir fırsatı kaçırmam. Sizi seviyorum. Sizi seviyorum. Teşekkür ederim.

Bu yolculukta bana destek veren harika dostlarıma ve yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Sizler kim olduğunuzu biliyorsunuz ve sizi çok seviyorum.

Editörlerime:

Grey – Son beş aydır bana verdiğin destek için sana ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek sözcükleri en iyi şekilde bir araya getirsem bile yeterli olmaz. Bana ilham verdin, destek oldun ve sıra dışı düşünmeme yardım ettin. Bunların yanı sıra, sohbetlerimiz ve arkadaşlığımız da gelişti ve geldiğimiz noktaya bayılıyorum. Bugüne dek karşılaştığım en fedakâr, en çalışkan kızlardan birisin ve şunu açıkça söyleyeyim: BUNU SENSİZ YAPAMAZDIM. İhtiyaç duyduğum ilhamı veren ve

daha incelikli hâle getirmediğim düşüncelerime incelik katan arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Donna – Hayatıma tanıdığım en olumlu insan olarak girdin. Dünyanın en iyi, yeni fikirlere kulak veren en kusursuz dinleyicisi ve hangi sözcükleri duymaya ihtiyacım olduğunu, hangilerini kaçırdığımı her seferinde bilen kişi olarak her daim beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Gelmiş geçmiş en neşeli, en güzel insansın ve sensiz tamamıyla kaybolmuş olurdum. Aramızda altı bin beş yüz kilometre var ama asla ayrı değiliz. Sohbetlerimiz için yaşıyorum. Arkadaşlığın benim için çok değerli. İstisnasız her gün yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sonsuz bir güzelliğin var ve seni tanıdığım için çok şanslıyım. Daha iyisini yapabileceğimi bildiğin için beni her zaman teşvik etmeseydin bu seri ORTAYA ÇIKAMAZDI. Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Seni seviyorum. Her zaman hak ettiğin arkadaş olabilmek için dua ediyorum ama asla yeterli olamayacağımı biliyorum.

Ekibime:

Güzel Fransız dostum Maïwenn'e çeviri işini üstlendiği için teşekkür ederim. Tatilinde bu kitabın ortaya çıkması için inanılmaz bir gayret sarf ettin. Arkadaşlığın paha biçilmez ve hayatımın en parlak ışıklarından birisin. Çok teşekkür ederim! Seni seviyorum, mon bébé!

Autumn – Bana olan adanmışlığın, bağlılığın, İNANCIN ve dostluğun sözcüklerle ifade edemeyecek kadar değer verdiği şeyler. Sen desteğim değil, sırtımı dayadığım kocaman bir kayalıksın. Koruyucum, sırdaşım ve kahramanımsın. Seni tüm kalbimle seviyorum. Yaptıkların ve beni sana yapışık tutmak için yapmaya devam ettiğin her şey için teşekkür ederim. Sen canım, her açıdan çok güzelsin. Teşekkür ederim.

Christy – Ne kadar çok kitap, ne kadar çok anı var. Birlikte bu kadar çok şey yapabileceğimizi hayal bile edemezdik. Yardımlarına minnettarım ve sana ne kadar teşekkür etsem de

yeterli olmaz ama en çok yıkılmaz dostluğun için minnettarım. Yeniden bir maceraya atılacağımız günleri dört gözle bekliyorum. Boston her zaman anılarımızda olacak (HAYATIMIZIN EN GÜZEL GEZİSİ) ama daha nicelerini yaşamak için can atıyorum.

Bex – Bir projeyi daha tamamladık. Hâlâ benimle uğraşıyor olman bir mucize ve bunun ne kadar değerli olduğunu asla unutmayacağım. Metni bir kere daha, her seferinde tekrar yolladığın için teşekkür ederim. LOL. Dikkatimi dağıtmama izin vermediğin, çılgın mesajlarıma yanıt verdiğin, tetikte ve düzenli olmamızı sağladığın ama en çok da yanımda kaldığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum, bebeğim. Önce arkadaşız. Her daim.

Beta ekibime – Kathy, Rhonda, Maria, Marissa, Maiwenn, Malene, Christy, Stacey. Teşekkür ederim. Hanımlar, sizler olmasaydınız ne yapacağımı bilemezdim. Destekleriniz bana cesaret veriyor. Hepinizi seviyorum.

Harika redaktörlerim – Bethany, Joy, Marissa. Her şeyi iki kere kontrol ettiğiniz ve gözlerim artık göremeyecek durumda olduğunda gördükleriniz için teşekkür ederim. Keskin gözleriniz ve kahkahalarınız olmadan ne yapacağımı bilemezdim. Sizi seviyorum.

MUHTEŞEM ve her zaman sadık ARC ekibime – Teşekkür ederim. Siz hanımlar bana olan daimî inancınız ve desteğiniz için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz. Hepinizi seviyorum.

Stacey Ryan Blake – Yanımda olduğun, hayal gücümü tetiklediğin ve ne yapılması gerektiğini çok iyi bildiğin için teşekkür ederim. Sonsuz sabrın ama en çok da arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Birlikte yirmi üç kitap, bebeğim! Beni asla yarı yolda bırakmadın. Müthiş bir dehan var, arkadaşın olduğum için çok mutlu ve şanslıyım.

Okay Creations'tan Sarah – Kapaklar için hayal ettiklerime hayat verdiğin için teşekkür ederim.

Her zaman arkamda olan inanılmaz aileme teşekkür ederim. Aramızdaki kilometrelere rağmen birbirimize sahip olduğumuz için çok mutluyum. Scott ailesinin bir üyesi olduğum için şeref duyuyorum ve her birinizle çok gurur duyuyorum.

Ablam Angie, sinemaya gitmediğin ve HER ŞEYİ yoluna koyan FaceTime sohbetlerin için teşekkür ederim. Ben fazla yorgun olduğumda başımı kaldırmama ve dik tutmama yardımcı oldun. Seni seviyorum.

Küçük kız kardeşim Kristan, beni her zaman güldürdüğün, düzenli olmama yardım ettiğin ve her zamanki gibi yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum, Ayıcık.

Muhteşem ebeveynlerim ve artık en yakın arkadaşlarım olan Bob & Alta, teşekkür ederim. Sizler benim kahramanlarımsınız ve bana ilham olmaya, yol göstermeye, bana teselli etmeye devam ediyorsunuz. İkinize de minnettarım ve sözcüklerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. İkiniz olmadan yolumu şaşırdım.

Gerçek hayattaki kuzgunum, kahramanım ve bunu kanıtlayacak bir dövmesi de olan kocam Nick, teşekkür ederim. Senin desteğin olmadan bu işi bir gün bile yapamazdım. Hayat dolu, dengeli, akli başında olmamı sağlıyorsun ve en çok da mutlu ediyorsun. On beş sene yeterli değil, bundan sonra bir on beş sene daha yeterli olmayacak. Seni seviyorum. Beni seçtiğin için teşekkür ederim, mon trésor.

Yazar Hakkında

USA Today çok satan kitaplar yazarı Teksaslı Kate Stewart, kocası Nick ve yaramaz tazısı Sadie'yle birlikte Kuzey Carolina'da yaşamaktadır. Karmaşık, seksi, varoluş endişesini yansıtan çağdaş romanların yanı sıra romantik komedi ve erotik gerilim tarzında da yazmaktadır. İlk romanı *Drive*, *The New York Daily News* ve *Huffington Post* tarafından 2017'nin en iyi aşk romanlarından biri seçilmiştir. *Drive* aynı zamanda 2017'nin en iyi çağdaş aşk romanı kategorisinde Goodreads Choice ödülleri finale kalmıştır. Eserlerine *USA TODAY* ve *BuzzFeed*'de yer verilmiş, birçok dile tercüme edilmiştir.

Kate 80'lere ve 90'lara ait olan her şeyi, özellikle de John Hughes filmlerini ve rap müziği çok sever. Fotoğrafçılıkla uğraşır, gerekli olduğunda dümdüz basit bir atkı örebilir ve zaman zaman viski içmek konusunda oldukça başarılıdır.